SANDRA BROWN

IMAGINEA DIN OGLINDĂ

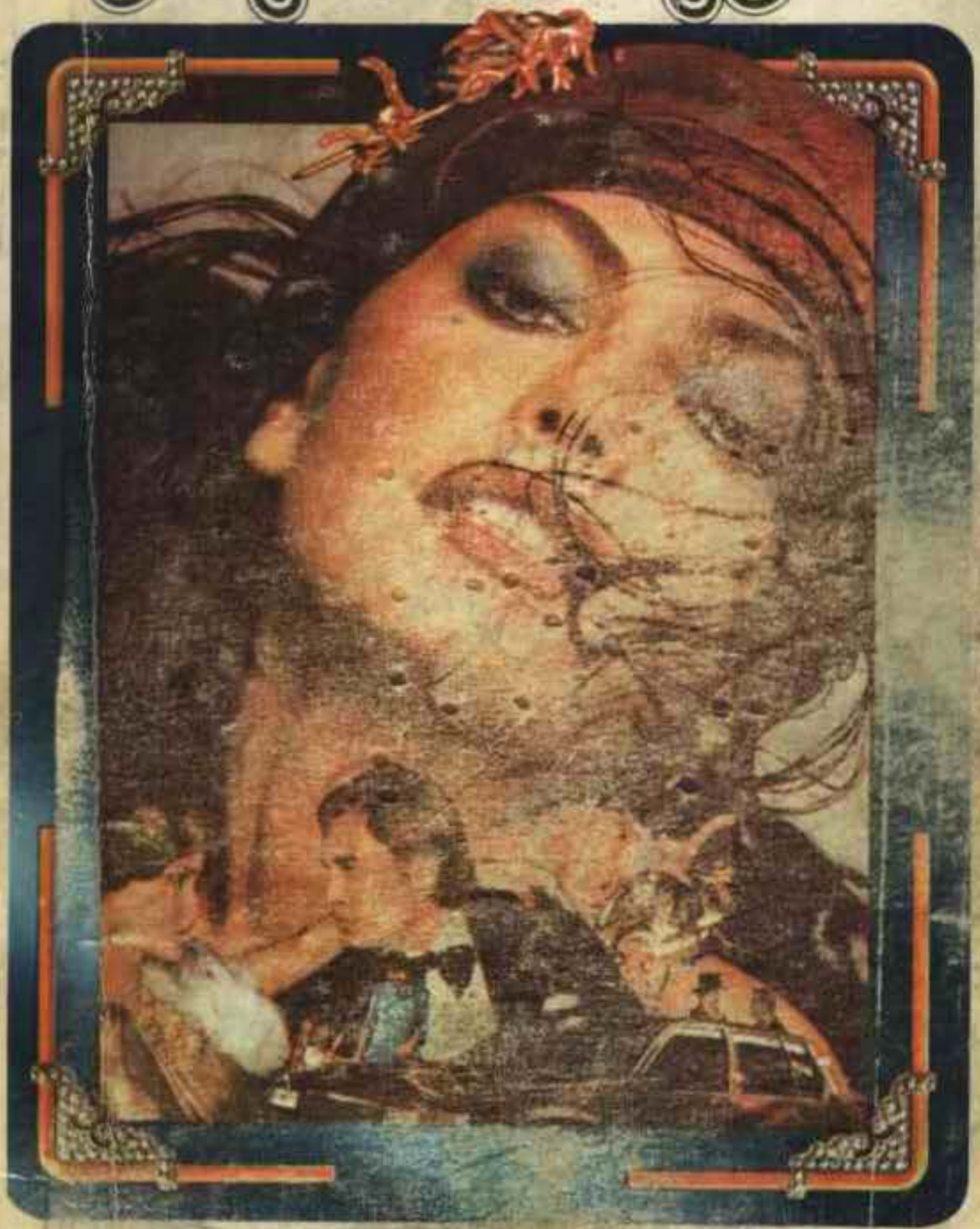

Sandra Brown

Imaginea din oglindă

Coperta de Vasile Socoliuc

© Copyright 1990 by Sandra Brown

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii **Miron**

Sandra Brown

Imaginea din oglindă

Traducere de Gicuța Nistor Cobuz

Editura MIRON

București - 1993

PROLOG

Nenorocirea a fost că în acea zi condiţiile de zbor erau excepţionale. Cerul de ianuarie era limpede ca lacrima şi albastrul era atît de intens, încît îţi rănea ochii. Vizibilitatea era nelimitată. Din nord bătea o boare de vînt răcoros.

Traficul pe aeroport era moderat, cu posibilităţi de aglomerare, dar echipele eficiente de la sol respectau programul. Nici un avion nu aştepta permisiunea de aterizare, iar pentru decolare erau programate doar cîteva aparate.

La *Aeroportul Internaţional San Antonio* era o dimineaţă obişnuită de vineri. Singurul lucru care le-a dat bătăi de cap pasagerilor pentru *Zborul 398, AireAmerica,* a fost intrarea în aeroport. Repararea drumului 410 West, principala arteră de acces spre aeroport, a strangulat traficul pe mai bine de o milă.

Cu toate acestea cei nouăzeci şi şapte de pasageri s-au îmbarcat conform programului, şi-au depozitat bagajele de mînă în compartimentele de deasupra capului şi s-au înconjurat de cărţi, reviste şi ziare. Echipajul a făcut verificarea de rutină dinaintea decolării. Stewardesele glumeau, în timp ce încărcau băuturi şi cafea, pe care nu vor apuca să le servească. O ultimă numărare a pasagerilor. Scara s-a retras. Avionul a pornit spre pista de decolare.

În difuzoare s-a auzit vocea prietenoasă a comandantului, care şi-a informat pasagerii că urmau să decoleze. După ce le-a spus că punctul de

destinaţie este oraşul Dallas şi că sînt excelente condiţiile atmosferice, şi-a anunţat echipajul să fie gata de decolare.

Nici el, nici altcineva de la bordul *Cursei 398* nu şi-au imaginat că vor fi pulverizaţi în mai puţin de treizeci de secunde.

- Irish!
- Hmm?
- La aeroport s-a prăbuşit un avion.

Irish McCabe a tresărit.

- S-a prăbuşit?
- Şi a luat foc. La capătul pistei este un incendiu de groază.

Directorul departamentului de informaţii scăpă din mînă buletinul de ultimă oră de la Nielsen. Mişcîndu-se cu o agilitate uimitoare pentru vîrsta lui, Irish trecu dincolo de colţul biroului şi ieşi pe uşa nişei lui de sticlă, lovindu-se de reporterul care-i adusese buletinul din camera telexurilor.

- La decolare sau la aterizare? întrebă.
- Nu s-a confirmat.
- Supravieţuitori?
- Nu s-a confirmat.
- Aeronavă de linie sau aparat particular?
- Nu s-a confirmat.
- La dracu'! Eşti sigur că a existat vreun accident?

Un grup serios de reporteri, secretare, fotografi erau deja adunaţi în jurul aparatului de radio reglat pe lungimea de undă a poliţiei. Irish trecu printre ei şi luă o cască.

Imaginea din oglindă

"... pistă. Nici un semn că ar exista supravieţuitori. Coloanele de pompieri ale aeroportului se îndreaptă spre locul incendiului. Se vede fum şi flăcări. Elicopterele survolează. Ambulanţele sînt..."

Irish începu să strige ordinele mai tare decît radioul, care bîzîia zgomotos.

- Tu, strigă el spre reporterul care ieşise din biroul lui doar de cîteva secunde, ia o maşină şi du-te la faţa locului.

Reporterul şi un cameraman video ieşiră în fugă pe uşă.

- Cine ne-a anunţat? dori să ştie Irish.

- Martinez. Venea la treabă şi a fost prins în blocajul de pe 410.

- Mai este acolo?

- Da, ţinem legătura prin telefonul din maşina lui.

- Spune-i să se apropie cît poate de mult de locul accidentului şi să filmeze cît de multe cadre, pînă cînd ajunge la el unitatea mobilă. Să trimitem şi noi un elicopter. Să stea cineva la telefon şi să ţină permanent legătura cu pilotul elicopterului.

Privi feţele oamenilor din jurul său, căutînd pe cineva anume.

- Ike mai este? întrebă el referindu-se la reporterul care a prezentat ştirile de dimineaţă.

- Este pe aici, joacă barbut.

- Mergi la el. Spune-i să intre în studio. Vom intra în emisie. Vreau o declaraţie de la cineva din turnul de control, de la oficialii aeroportului, de la linia de zbor, poliţie - *orice* transmis imediat, înainte ca băieţii de la NTSB să ne-o fure de sub nas. Dă-i drumul, Hal. Să o sune cineva pe Avery, acasă. Spune-ţi-i...

- Nu putem. Astăzi trebuia să plece la Dallas, doar ştii.

- La naiba! Am uitat. Stai! strigă Irish, plesnind din degete. Ar putea să fie la aeroport. Dacă este, înseamnă că este înaintea tuturor. Dacă reuşeşte să intre pe pista *AireAmerica*, poate acoperi subiectul din punctul de vedere al interesului uman. Să fiu anunţat imediat ce sună.

Dornic de amănunte, se concentră asupra aparatului de radio. Adrenalina îi invadase toate arterele. Asta însemna că nu va mai avea weekend. Iarăşi ore peste program, dureri de cap, mese reci şi cafea coclită, dar Irish era în elementul său. Nu era nimic mai bun decît o prăbuşire de avion pentru a da culoare jurnalului de ştiri.

Tate Rutledge opri maşina în faţa casei. Făcu semn băiatului de la grajduri, care se îndrepta spre el. O corcitură de cîine, mai mult ciobănesc scoţian, se strecură printre picioarele lui.

- Salut, Shep. Tate se aplecă şi-l mîngîie pe cap. Cîinele îl privi ca pe un idol.

Zeci de mii de oameni îl priveau pe Tate cu devotament şi respect. Erau multe calităţi de admirat la omul acesta. De la coama de păr castaniu, pînă la tocul cizmelor, Tate era idealul fiecărui bărbat şi visul fiecărei femei.

Dar, pentru fiecare admirator înfocat, el avea şi un duşman înfocat.

Instruindu-l pe Shep să rămînă afară, Tate intră în holul casei spaţioase şi-şi luă ochelarii de soare de la ochi. Cizmele lui răsunară pe dalele pătrate, în timp ce se îndrepta spre bucătăria de unde venea o aromă

de cafea proaspătă. Stomacul îl avertiză că nu mîncase înainte de obişnuitul rond matinal la San Antonio. Îşi imagină o friptură bine prăjită, un morman de omletă şi cîteva felii de pîine prăjită cu unt. Stomacul îi tremură agresiv.

Părinţii lui erau în bucătărie, aşezaţi la o masă de stejar, pe care Tate o ştia de cînd a apărut pe lume. În timp ce se îndrepta spre ei, mama lui se întoarse şi-l privi cu o expresie împietrită pe faţă. Era îngrozitor de palidă. Nelson Rutledge, tatăl său, se ridică imediat şi se îndreptă spre el cu braţele întinse.

- Tate.

- Ce s-a întîmplat? întrebă el uimit. Dacă v-aţi vedea! Arătaţi de parcă tocmai a murit cineva.

- Nu ai ascultat la radio? întrebă Nelson.

- Nu, am ascultat muzică. De ce? Simţi că-l cuprinde panica. Ce naiba s-a întîmplat? Ochii lui se opriră pe televizorul portabil, pe care-l priveau atent părinţii săi, cînd intrase el în cameră.

- Tate, spuse Nelson cu vocea profund emoţionată. Canalul Doi a întrerupt emisiunea *"Roata Norocului"*, pentru un buletin de ştiri. Acum cîteva minute s-a prăbuşit un avion, după decolare. Tate începu să respire agitat. Nu s-a confirmat exact ce număr de zbor era, dar se crede că... Nelson se opri şi dădu din cap trist. La masă, Zee ţinea la gură un şerveţel de hîrtie.

- Avionul lui Carole? întrebă Tate răguşit.

Nelson aprobă, fără grai.

UNU

Îşi făcu loc prin pîclă spre lumină.

Trebuia să existe lumină dincolo de acest întuneric, se încuraja ea, chiar dacă nu reuşea să o vadă încă. Un minut se gîndi că poate nu merită efortul, dar undeva, în profunzimile fiinţei sale, simţi ceva îngrozitor, care-i dădu curaj să continue.

Simţea o durere cumplită. Din ce în ce mai deş, reuşea să iasă din întuneric spre conştiinţă, dar într-o durere intensă, atît de grea încît nu o putea localiza. Era pretutindeni - înăuntrul ei, la suprafaţă. Era atotcuprinzătoare. Apoi, cînd nu se mai gîndi la ea, reuşi să o suporte mai mult de o secundă şi se simţi invadată de o flacără oarbă - un elixir magic, care-i curgea prin vene. La foarte scurt timp se ruga în sinea ei să o cuprindă din nou uitarea, să nu mai simtă durerea.

Totuşi, momentul ei de conştienţă se prelungi. În ciuda ameţelii, îi ajungeau la urechi sunete estompate. Se concentră intens şi reuşi să le identifice: aparatul pentru respiraţie, piuitul constant al aparatului electronic, tălpi de cauciuc pe dale de piatră, tel.foane care sunau.

Odată, cînd a ieşit din nou din inconştienţă, a auzit o conversaţie şoptită în apropierea ei.

"... incredibil de norocoasă... cu tot combustibilul îmbibat în haine... arsurile au fost superficiale".

"Cît durează pînă... va răspunde?"

"... răbdare... traumatismul după un astfel de

accident dăunează... mai mult corpului".

"Cum... va arăta, după ce... se va termina?"

"... chirurgul mîine. El va... procedura cu dumneavoastră".

"Cînd?"

"... nu mai este pericol... infecţie".

"Va... afecta sarcina?"

"Sarcina? Soţia dumneavoastră nu era însărcinată".

Cuvintele nu aveau nici o importanţă, nici un sens. Se repezeau spre ea ca meteoriţii ieşiţi din vidul întunecat. Nu dorea să le audă, pentru că-i tulburau liniştea întunericului în care zăcea. Nu-şi dorea decît să nu simtă nimic, să nu ştie nimic, absolut nimic, aşa că nu mai auzi vocile şi se cufundă în uitare.

- Doamnă Rutledge? Mă auziţi?

Răspunse din reflex şi un geamăt prelung îi scăpă din piept. Încercă să ridice pleoapele, dar nu reuşi. Pe undeva pătrundea o rază de lumină dureroasă. Într-un tîrziu, lumina îngrozitoare se stinse.

- Îşi revine. Chemaţi-l imediat pe soţul ei, spuse o voce fără trup.

Ea încercă să întoarcă capul spre locul de unde se auzea vocea, dar descoperi că îi este imposibil să se mişte.

- Aveţi la îndemînă numărul de telefon de la hotel?

- Da, doctore. Domnul Rutledge nr l-a dat la toţi, în caz că îşi revine şi el nu este aici.

Tentaculele pîclei cenuşii se evaporau. Cuvinte pe care mai devreme nu le putea descifra, acum erau

recunoscute clar de creierul ei. Înţelegea cuvintele şi totuşi, pentru ea, ele nu aveau nici un înţeles.

- Ştiu că suferiţi mult, doamnă Rutledge. Facem tot posibilul să ameliorăm durerile. Nu veţi reuşi să vorbiţi, e bine nici să nu încercaţi. Relaxaţi-vă. Familia dumneavoastră va sosi imediat.

Pulsul alert îi zvîcnea în tîmple. Dorea să inspire adînc, dar nu putea. O ajuta un aparat. Printr-un tub, prin gură, aerul era pompat direct în plămîni.

Încercă să deschidă din nou ochii. Unul se încăpăţîna să se deschidă numai pe jumătate. Printre gene reuşea să vadă o lumină difuză. O durea să se focalizeze, dar se concentră şi încercă, pînă cînd începu să distingă diform.

Da, era într-un spital. De atîta lucru îşi dădea şi ea seama.

Dar de ce? Cum? Avea o legătură cu coşmarul pe care l-a lăsat în întunericul din care ieşise. Acum nu-şi dorea să şi-l amintească.

Nu se putea mişca. Oricît de mult s-ar fi concentrat, mîinile şi picioarele ei nu se mişcau. Nici capul nu reuşea să-l mişte. Simţea că este strînsă în chingi. Gîndul la paralizie o îngrozea. Va fi permanentă?

Inima începu să-i bată cu furie. Aproape imediat o prezenţă se materializă lîngă ea.

- Doamnă Rutledge, nu trebuie să vă fie teamă. O să vă faceţi bine.

- Inima îi bate prea tare, remarcă o altă prezenţă de pe cealaltă parte a patului.

- Cred că este speriată, recunoscu prima voce. Este dezorientată - nu înţelege nimic din ce se petrece cu ea.

O siluetă îmbrăcată în alb se aplecă deasupra ei.

- Totul va fi bine. L-am sunat pe domnul Rutledge şi vine imediat. O să vă bucuraţi că-l vedeţi, nu-i aşa? Este atît de bucuros că v-aţi recăpătat cunoştinţa.

- Biata de ea. Îţi imaginezi cum trebuie să fie să te trezeşti şi să fii nevoit să suporţi toate acestea?

- Eu nu-mi pot imagina cum poate supravieţui cineva unui accident de avion.

Un urlet pe care nu reuşi să-l scoată îi străbătu corpul.

Îşi amintea!

Scrîşnete de metal. Oameni care ţipau. Fum, dens şi negru. Apoi flăcări şi frica îngrozitoare.

Cu gesturi automate a dus la îndeplinire instrucţiunile pe care le auzise la sutele de zboruri pe care le făcuse.

Odată scăpată din fuselajul în flăcări, a fugit orbeşte printr-o lume scăldată în sînge şi fum. Chiar dacă i se părea o agonie, a continuat să alerge, ţinînd strîns...

Ţinînd strîns ce? Îşi amintea că era ceva preţios - ceva ce trebuia să fie salvat.

Îşi aminti că a căzut. În timp ce cădea privi, aşa cum a gîndit atunci, pentru ultima oară lumea. Nici nu a simţit durerea impactului cu pămîntul. Era deja în lumea uitării, care a protejat-o pînă acum.

- Doctore Martin, domnul Rutledge a sosit.

- Ţineţi-l afară pînă o stabilizez.

- Ce se petrece? Vocea cea nouă părea să vină de la mare depărtare, dar avea o nuanţă de autoritate.

- Domnule Rutledge, vă rog lăsaţi-ne cîteva...

- Carole?

Deveni conştientă de prezenţa lui. Era foarte aproape, aplecat deasupra ei, îi vorbea cu căldură.

- O să te faci bine. Ştiu că eşti înspăimîntată şi îngrijorată, dar o să te faci bine. Şi Mandy a fost salvată, slavă Domnului. Are doar cîteva fracturi şi arsuri superficiale pe mîini. Mama stă cu ea la spital. Şi ea o să-şi îşi revină. Mă auzi, Carole? Şi tu şi Mandy aţi supravieţuit, acesta este lucrul cel mai important acum.

Imediat în spatele lui era o lampă fluorescentă şi din această cauză nu reuşea să-i distingă bine trăsăturile, dar reuşi să-şi formeze o vagă impresie asupra înfăţişării lui. Se agăţa cu disperare de fiecare cuvînt de încurajare al lui. Şi pentru că le rostea cu convingere, îl credea.

Întinse mîna spre el - adică încercă. El trebuie să fi înţeles rugămintea ei mută şi dorinţa de contact uman, pentru că imediat i-a pus mîna pe umăr.

Neliniştea începu să se topească, fie din cauza atingerii, fie pentru că puternicul sedativ îşi făcea efectul. Se lăsă purtată de vise, simţindu-se oarecum în siguranţă în prezenţa acestui străin cu voce autoritară, de lîngă patul ei.

- Adoarme. Puteţi pleca, domnule Rutledge.

- Mai stau.

Ea închise ochii, despărţindu-se de imaginea lui difuză. Drogul era seducător. O legăna uşor, ca într-o barcă, purtîndu-o spre un port care-i oferea siguranţă.

Cine este Mandy? se întrebă.

Oare trebuia să-l cunoască pe acest bărbat care folosise pentru ea numele de Carole?

De ce îi spunea toată lumea doamna Rutledge?

Oare ei credeau că ea este căsătorită cu el?

Greşeau, desigur. Nu ştiau.

Dar ea, oare îl cunoştea?

Cînd s-a trezit din nou, el era tot acolo. Puteau să fi trecut minute, ore, zile, nu ştia. Pentru că timpul nu avea nici o importanţă într-un spital de recuperare intensivă, dezorientarea ei era şi mai mare.

În momentul în care a deschis ochii, el s-a aplecat deasupra ei şi i-a spus:

- Bună.

Era o adevărată tortură a nervilor faptul că nu reuşea să-l vadă bine. Nu putea deschide decît un ochi. Abia acum înţelegea că tot capul îi era bandajat şi de aceea nu reuşea să-l mişte. Aşa cum o avertizase doctorul, nu putea vorbi. Partea de jos a feţei părea să fie împietrită.

- Mă poţi înţelege, Carole? Ştii unde eşti? Clipeşte dacă mă înţelegi.

Ea clipi.

El făcu o mişcare cu mîna. Ea avu impresia că şi-a trecut-o prin păr, dar nu era sigură.

- Bine, spuse el oftînd. Aici toţi spun să nu te agităm, dar cum eu te cunosc foarte bine, ştiu că vrei fapte. Am dreptate?

Ea clipi din nou.

- Îţi aminteşti îmbarcarea în avion? A fost alaltăieri. Tu şi Mandy aţi plecat la cumpărături la Dallas, pentru cîteva zile. Îţi aminteşti accidentul?

Ea încerca disperată să-i transmită că ea nu este Carole şi nu o cunoaşte pe Mandy, dar clipi, pentru a-i răspunde la întrebarea despre accident.

- Au fost numai paisprezece supravieţuitori.

Ea nu a înţeles că plînge, pînă în momentul în care el i-a şters lacrimile cu o batistă. Atingerea lui era blîndă, pentru un bărbat cu mîini atît de puternice.

- Într-un fel - numai Dumnezeu ştie cum - tu ai reuşit să ieşi din flăcări, împreună cu Mandy. Asta îţi

aminteşti?

Ea nu mai clipi.

- Ei, nu mai contează. Oricum, ai reuşit să ieşi şi i-ai salvat şi ei viaţa. Normal, ea este speriată. Mă tem că este afectată mai mult emoţional, decît fizic, ceea ce este cu mult mai grav. Are o mînă fracturată, dar asta s-a rezolvat. Nu mai are nimic grav. Nu va avea nevoie de transplant de epidermă pentru arsuri. Tu, o privi profund şi intens, tu ai protejat-o cu trupul tău.

Nu prea i-a înţeles privirea, dar parcă se îndoia de fapte, aşa cum le cunoştea acum. Într-un tîrziu şi-a desprins privirea de pe ea şi a continuat povestirea.

- NTSB face investigaţii. Au găsit cutia neagră. Totul părea normal, apoi, brusc, un motor a explodat. A luat foc combustibilul. Avionul a devenit o minge de foc. Dar, înainte ca flăcările să cuprindă tot aparatul, tu ai reuşit să ieşi pe trapa de urgenţă, pe aripă, cu Mandy după tine. Unul din ceilalţi supravieţuitori a povestit că te-a văzut cum te luptai să-i desfaci centura de siguranţă. A spus că toţi trei aţi reuşit să găsiţi ieşirea prin fum. Aveai toată faţa acoperită cu sînge, a spus el, aşadar rănile s-au produs la impact.

Nu-şi amintea nimic din aceste detalii. Nu-şi amintea decît groaza cu care se gîndea că va muri sufocată de fum, dacă nu avea să ardă de vie. După cum spunea el, se părea că a fost curajoasă în timpul dezastrului. Dar ea nu făcuse decît să reacţioneze ca orice creatură, din instinctul de a supravieţui.

Probabil că amintirile vor reveni treptat. Poate că nu vor reveni niciodată. Nu era sigură că doreşte să-şi reamintească. Reînvierea acelor minute terifiante de după accident însemna să treacă din nou prin flăcările iadului.

Dacă nu au supravieţuit decît paisprezece

pasageri, înseamnă că a fost îngrozitor. Faptul că ea trăia, era încă o uimire. Printr-o ironie a soartei, ea a fost aleasă să supravieţuiască şi nu va şti niciodată de ce.

Imaginile se deformau din nou şi iarăşi a înţeles că plînge. Fără alte cuvinte, el a şters-o din nou.

- Ţi-au făcut analize să vadă doza de intoxicare cu carbon şi au hotărît să te conecteze la un aparat pentru respiraţie. Ai o contuzie, dar nu sînt răni majore la cap. Cînd ai sărit de pe aripă, ţi-ai rupt tibia dreaptă. Ai mîinile bandajate din cauza arsurilor. Mulţumesc lui Dumnezeu că toate rănile tale sînt externe, cu excepţia intoxicaţiei cu gaz. Ştiu că te preocupă faţa ta, spuse el neliniştit. Nu vreau să te mint, Carole. Ştiu că nu vrei asta.

Ea clipi. El tăcu şi o privi nesigur.

- Ai răni foarte puternice pe faţă. Am numele celui mai bun chirurg plastic. Este specialist în chirurgie de reconditionare în urma accidentelor sau traumatismelor, ceea ce este cazul tău.

Ochii ei clipeau acum furioşi, nu cu înţelegere, ci cu nelinişte. Vanitatea feminină era mai puternică, chiar dacă se afla într-un spital ICU, mulţumită că a scăpat cu viaţă. Dorea să ştie cît de rău era mutilată. Chirurgia plastică adusă în discuţie era de rău augur.

- Ai avut nasul rupt. Şi un pomete. Celălalt pomete a fost pulverizat. De aceea ai un ochi bandajat. Nu mai are nici un suport.

Ea scoase un sunet de teroare.

- Nu, nu ţi-ai pierdut ochiul. Ăsta este un adevărat noroc. S-a rupt şi maxilarul de sus. Dar chirurgul o poate rezolva - pe toate le poate rezolva. Părul va creşte la loc. Dinţii vor fi implantaţi, exact cum au fost.

Nu avea dinţi, nu avea păr.

- I-am adus de acasă fotografii de-ale tale - dintre cele recente, luate din toate unghiurile. Va reuşi să-ţi refacă perfect toate trăsăturile. Arsurile de pe faţă au afectat numai epiderma, deci nu va trebui să-ţi facă transplant. După ce pielea se va coji, va fi ca şi cînd ai întinerit cu zece ani - aşa a spus doctorul. Ar trebui să-ţi facă plăcere acest lucru.

Inflexiunile subtile ale vocii lui trecură dincolo de înţelegerea ei, pentru că se concentra pe cuvintele cheie. Mesajul care-i venea ei foarte clar era că sub bandaje arăta ca un monstru.

O cuprinse panica. Probabil că el a simţit-o, pentru că i-a pus o mînă pe umăr.

- Carole, nu ţi-am spus adevărul ca să te neliniştesc. Ştiu că eşti îngrijorată. M-am gîndit că este mai bine să fiu cinstit cu tine, ca să te pregăteşti psihic pentru ceea ce te aşteaptă. Nu va fi uşor, dar toată familia te susţine. Se opri şi coborî vocea. Pentru moment, voi lăsa deoparte consideraţiile de ordin personal şi mă voi concentra să te refac, bucăţică cu bucăţică. Voi fi alături de tine pînă cînd vei fi mulţumită de rezultatul operaţiei estetice. Îţi promit. Îţi sînt dator pentru că i-ai salvat viaţa lui Mandy.

Ea încercă să nege din cap tot ce-i spunea el, dar nu reuşi. Nu se putea mişca. Orice efort de a vorbi cu tubul infiltrat pe gît îi provoca dureri.

Era din ce în ce mai frustrată, pînă cînd a venit sora şi l-a obligat să plece. Cînd şi-a luat mîna de pe umărul ei s-a simţit singură şi părăsită.

Sora i-a dat un narcotic. Îl simţea în vene, dar lupta cu ameţeala pe care i-o provoca. Totuşi, era mai puternic decît ea şi pînă la urmă a trebuit să i se supună.

- Carole, mă auzi?

Ea gemu. Sedativul o făcea să se simtă împietrită şi fără putere, de parcă singurele celule vii din corpul ei erau în creier, iar restul era mort.

- Carole? vocea era aproape de urechea ei bandajată.

Nu era bărbatul care se numea Rutledge, i-ar fi recunoscut vocea. Nu-şi mai amintea dacă a plecat. Nu ştia cine vorbea cu ea acum. Nu dorea să audă vocea aceea. Nu era blîndă, ca a domnului Rutledge.

- Nu arăţi deloc bine şi încă mai poţi muri. Dar dacă simţi că te hotărăşti să mori, să nu-ţi treacă prin cap să faci confesiuni pe patul de moarte, chiar dacă vei fi în stare.

Se întreba dacă nu cumva visează. Speriată, deschise ochiul. Ca de obicei, camera era puternic luminată. Aparatul pentru respirat zumzăia constant. Persoana care îi vorbea nu era în raza ei vizuală. Îl simţea, dar nu-l vedea.

- Amîndoi sîntem amestecaţi în treaba asta. Iar tu ai intrat prea tare, ca să mai poţi da înapoi, aşa că nici să nu-ţi treacă prin cap.

Încerca fără nici un rezultat să scape de ameţeală şi dezorientare. Persoana rămînea doar o prezenţă, fără o formă distinctă - o voce sinistră fără trup.

- Tate nu va ajunge să-şi exercite mandatul. Accidentul acesta de avion a fost o mică problemă, dar noi îl putem folosi în avantajul nostru, dacă nu intri în panică. Mă auzi? Dacă ieşi din asta, o luăm de unde am rămas. Nu va exista niciodată un senator

Tate Rutledge. Va muri înainte de asta.

Ea închise ochiul, încercînd să ascundă panica din ce în ce mai mare.

- Ştiu că mă auzi, Carole. Nu te preface că nu poţi.

După alte cîteva minute ea redeschise ochiul şi îl roti cît putu de mult. Nu reuşi să vadă pe nimeni, dar simţi că vizitatorul ei a plecat.

Au mai trecut cîteva minute, măsurate de zgomotul ritmic şi înnebunitor al aparatului de respirat. Era între somn şi realitate, luptînd cu efectele calmantului şi cu dezorientarea.

La scurt timp a venit o soră, i-a controlat tubul şi presiunea sîngelui. Comportament de rutină. Sigur că dacă ar fi fost cineva în cameră, sora ar fi ştiut. Mulţumită de starea pacientei ei, sora plecă.

Pînă să adoarmă din nou, era convinsă că a fost doar un vis urît.

DOI

Tate Rutledge stătea la fereastra camerei de hotel, privind circulaţia de pe autostradă. Luminile se reflectau în asfaltul ud, lăsîndu urme albe şi roşii.

Cînd auzi uşa deschizîndu-se în spatele lui, se întoarse pe călcîie şi îşi salută fratele.

- Am sunat la camera ta acum cîteva minute, spuse. Unde ai fost?

- Am băut o bere la bar. Joacă Spurs cu Lakers.

- Am uitat. Cine bate?

Cuta dintre sprîncenele fratelui indica stupiditatea întrebării.

- Tata nu a venit?

Tate clătină din cap, lăsă perdeaua să cadă la locul ei şi se îndepărtă de fereastră.

- Mi-e o foame de lup, spuse Jack. Ţie nu ţi-e foame?

- Cred că da. Nu am avut timp să mă gîndesc la asta. Tate se prăbuşi într-un fotoliu şi se frecă la ochi.

- Nu le faci nici un serviciu lui Mandy şi Carole, dacă nu ai grijă în primul rînd de tine, Tate. Arăţi groaznic.

- Mulţumesc.

- Nu glumesc deloc.

- Ştiu, spuse Tate, încrucişîndu-şi mîinile şi gratulîndu-şi fratele cu un zîmbet obosit. Eşti plin de candoare şi total lipsit de tact. De aceea sînt eu politician şi tu nu eşti.

- "Politician" nu este un cuvînt potrivit, îţi

aminteşti? Ştii doar că Eddie nu-ţi permite să-l foloseşti.

- Nici chiar între prieteni şi în familie?

- Îţi poţi forma un obicei prost. Mai bine nu-l foloseşti deloc.

- Dumnezeule, tu nu cedezi niciodată?

- Încerc doar să te ajut...

Tate lăsă capul, ruşinat de izbucnirea lui nervoasă.

- Îmi pare rău, spuse, jucîndu-se cu telecomanda televizorului. I-am spus Carolei adevărul despre faţa ei.

- I-ai spus?

Jack Rutledge se lăsă pe marginea patului şi îşi sprijini cotul de genunchi. Spre deosebire de fratele său, era îmbrăcat cu un costum, cămaşă albă şi cravată. Fiind totuşi destul de tîrziu, arăta cam şifonat, cravata era largă la gît şi mînecile cămăşii erau suflecate. Pantalonii erau şifonaţi la genunchi, pentru că mai toată ziua stătuse pe scaun.

- Cum a reacţionat cînd i-ai spus?

- De unde naiba vrei să ştiu eu? murmură Tate. Nu se vede decît ochiul drept. I-au curs lacrimi şi aşa am înţeles că plîngea. Cunoscînd-o foarte bine, nu pot să-mi imaginez decît că sub toate bandajele alea este isterică. Dacă ar fi în stare să se mişte, probabil că ar alerga pe coridoarele spitalului, urlînd. Tu ce-ai face în locul ei?

Jack îşi studie mîinile, gîndindu-se parcă la ce ar simţi dacă acestea ar fi arse şi bandajate.

- Crezi că-şi aminteşte accidentul?

- Mi-a dat semne că da, deşi nu sînt sigur cît de mult îşi aminteşte. Am renunţat la amănunte, i-am spus doar că ea şi Mandy şi alţi doisprezece au

supravieţuit.

- Au spus la jurnalul din seara asta că încă mai încearcă să adune rămăşiţele şi părţi ale corpurilor, străduindu-se să le identifice.

Tate citise amănuntele în ziar. După relatările reporterului, era o imagine de coşmar. Hollywoodul nu va putea realiza niciodată un film mai îngrozitor decît realitatea cercetată acum de poliţie.

De cîte ori se gîndea că Mandy şi Carole ar fi putut fi bucăţi de trup uman, lui Tate îi tremura stomacul. Nu putea dormi noaptea la gîndul acesta. Fiecare sinistru avea o poveste. Fiecare anunţ mortuar era amar.

În imaginaţie, Tate adăugă numele lui Mandy şi al Carolei pe lista dispăruţilor: *"Soţia şi fetiţa în vîrstă de trei ani, ale candidatului pentru postul de senator, Tate Rutledge, se numără printre victimele accidentului zborului 398"*.

Dar soarta a vrut altfel. Ele nu au murit. Din pricina curajului inexplicabil al Carolei, ele au scăpat cu viaţă.

- Dumnezeule, plouă cu găleata!

Vocea lui Nelson răsună strident în tăcerea din cameră, în timp ce intra cu o cutie de pizza pe un umăr şi scutura umbrela, cu cealaltă mînă.

- Sîntem morţi de foame, spuse Jack.

- Am venit cît am putut de repede.

- Miroase grozav, tată. Ce bei? întrebă Tate, îndreptîndu-se spre un mic frigider pe care-l adusese mama sa în prima seară petrecută acolo. Bere sau ceva mai slab?

- Cu pizza? Bere.

- Jack?

- Bere.

- Cum merg treburile la spital?

- I-a spus Carolei cum arată, zise Jack înainte ca Tate să poată răspunde.

- Oh? Nelson ridică o margine de pizza şi muşcă cu poftă. Cu gura plină murmură: eşti sigur că ai făcut un lucru înţelept?

- Nu. Dar dacă eu aş fi în locul ei, aş vrea să ştiu ce naiba-i cu mine, tu n-ai vrea?

- Cred că da.

Nelson luă o gură de bere.

- Cum se simţea mama cînd ai plecat?

- Epuizată. Am rugat-o să vină la hotel şi să mă lase pe mine cu Mandy astă seară, dar mi-a spus că a intrat în rutină de acum şi de dragul lui Mandy nu vrea să plece.

- Asta ţi-a spus ţie, zise Nelson. Dar probabil că te-a văzut şi a hotărît că tu ai mai multă nevoie de un somn bun, decît ea. Tu eşti cel epuizat.

- Aşa i-am spus şi eu, zise Jack.

- Poate că pizza o să mă readucă la viaţă, încercă Tate cu puţin umor.

- Nu trece cu vederea sfaturile noastre, Tate, îl preveni Nelson cu încăpăţînare. Nu-ţi poţi lăsa sănătatea în voia soartei.

- Nu am nici cea mai mică intenţie. Îi salută cu cutia de bere, luă o gură, apoi spuse solemn: Acum că Carole este conştientă şi ştie ce o aşteaptă, mă simt mai bine.

- O să fie al naibii de greu. Pentru toată lumea, comentă Jack.

- Mă bucur că ai adus vorba, Jack. Tate se şterse cu un şerveţel şi îşi făcu curaj în gînd. Poate că ar trebui să mai aştept şase ani pentru candidatură.

Timp de cîteva secunde a fost o animaţie

suspectă în jurul mesei, apoi Nelson şi Jack au început amîndoi odată să vorbească, fiecare încercînd să-l acopere pe celălalt.

- Nu poţi lua o astfel de hotărîre, pînă nu vezi cum decurge operaţia ei.

- Şi cum rămîne cu toată munca noastră de pînă acum?

- Sînt prea mulţi oameni care contează pe tine.

- Nici să nu te gîndeşti să renunţi acum, frăţioare. La aceste alegeri mergem.

Tate ridică mîinile pentru linişte.

- Ştiţi doar cît de mult mi-o doresc. Dumnezeule, nu mi-am dorit decît să fac parte din legislativ. Dar nu pot sacrifica sănătatea familiei pentru nimic în lume, nici chiar pentru cariera mea politică.

- Carole nu merită din partea ta o asemenea grijă.

Ochii tăioşi ai lui Tate îi întîlniră pe ai fratelui său.

- Este *soţia* mea, spuse el plat.

Urmă o altă pauză profundă. Tuşind, Nelson zise:

- Sigur că trebuie să fii lîngă Carole tot timpul cît va trece prin asemenea chinuri. Este admirabil din partea ta să te gîndeşti întîi la ea şi apoi la cariera ta politică. De la tine mă pot aştepta la o asemenea lipsă de egoism.

Ca să fie mai elocvent, Nelson se aplecă peste pizza fărîmiţată pe masă.

- Dar, aminteşte-ţi doar cît de mult şi-a dorit Carole să arunci mănuşa în ring. Cred că ar fi grozav de dezamăgită, dacă te retragi din cursă din cauza ei. Teribil de dezamăgită, repetă el tăind aerul cu degetul arătător. Şi, dacă privim lucrurile dintr-un punct de vedere neutru, acest nefericit accident ne poate fi de folos. Ne face publicitate gratuit.

Dezgustat de remarcă, Tate aruncă şerveţelul şi

se ridică de pe scaun. Timp de cîteva minute se plimbă agitat prin cameră.

- Ai discutat cumva problema cu Eddy? Pentru că mi-a spus exact acelaşi lucru azi dimineaţă, cînd l-am sunat.

- Este directorul tău de campanie. Jack era palid la gîndul că fratele său va renunţa la campania electorală, înainte ca aceasta să înceapă efectiv. El este plătit să te sfătuiască.

- Vrei să spui, să mă sîcîie.

- Eddy vrea să te vadă senator al Statelor Unite, aşa cum dorim şi noi, iar dorinţa lui nu are nici o legătură cu banii pe care îi ia.

Zîmbind încurajator, Nelson se ridică şi-l lovi prieteneşte pe umăr pe Tate...

- Vei participa la alegerile din noiembrie. Carole ar fi fost prima care să te încurajeze în acest sens.

- Bine, spuse Tate nesigur. Am dorit să ştiu dacă mă pot bizui pe ajutorul vostru necalificat. În următoarele luni mă aşteaptă destul stres.

- Ai ajutorul nostru, Tate, confirmă Nelson.

- Dar voi avea şi liniştea şi înţelegerea necesare atunci cînd nu voi putea fi în două locuri deodată? Tate îi privi pe rînd. Voi încerca tot posibilul să nu sacrific o responsabilitate celeilalte, dar nu sînt decît un om.

- Vom umple noi golurile, îl asigură Nelson.

- Şi ce a mai spus Eddy? întrebă Jack, uşurat de faptul că trecuse criza.

- A adunat voluntari pentru expedierea chestionarelor, la sfîrşitul săptămînii.

- Dar despre apariţiile publice, ce a spus? A mai programat ceva?

- Un discurs la un liceu din vale. I-am spus să-l

anulează.

- De ce? întrebă Jack.

- Copiii de liceu nu votează, răspunse Tate cu luciditate.

- Dar votează părinţii lor. Şi avem nevoie de mexicanii din vale, de partea noastră.

- Îi avem de partea noastră.

- Nu lua nimic drept absolut sigur.

- Nu iau, spuse Tate, dar acum trec printr-unul din acele momente, cînd trebuie să-mi cîntăresc priorităţile. Carole şi Mandy îmi vor consuma mult timp. Va trebui să fiu foarte selectiv. Fiecare discurs va trebui să cîntărească mult şi nu cred că elevii de liceu merită efortul.

- Poate că ai dreptate, interveni Nelson cu diplomaţie.

Tate înţelegea că tatăl său încerca să-l încurajeze, dar nu-i păsa. Era obosit, îngrijorat şi nu-şi dorea decît să se culce şi să încerce să doarmă. Cu tactul de care mai era în stare, transmise ideea tatălui şi fratelui său.

În timp ce-i conducea spre uşă, Jack se întoarse şi-l îmbrăţişă stîngaci.

- Îmi pare rău că te-am necăjit în seara asta. Ştiu că ai foarte multe griji pe cap.

- Dacă nu mă necăjeşti tu, mă îngraş şi mă lenevesc. Contez pe bătaia de cap pe care mi-o dai tu.

Tate îi aruncă zîmbetul cuceritor destinat campaniei electorale.

- Dacă nu aveţi nimic împotrivă, cred că eu am să plec acasă mîine, spuse Jack. Trebuie să fie cineva şi acolo.

- Cum mai sînt treburile acasă? întrebă Nelson.

- Bune.

- Nu prea erau bune cînd am fost eu acasă ultima oară. Fiica ta, Francine, nu s-a arătat mai multe zile la rînd, iar soţia ta... doar ştii în ce stare este. Ridică un deget acuzator spre fiul său. Lucrurile se termină prost cînd un bărbat nu-şi exercită autoritatea asupra familiei, cum faci tu. Nelson îl privi pe Tate - cum faci şi tu, că veni vorba. Amîndoi v-aţi lăsat nevestele să-şi facă de cap. Se întoarse din nou spre Jack. Trebuie să o ajuţi pe Dorothy Rae, înainte să fie prea tîrziu.

- Poate, după alegeri, murmură Jack stînjenit. Privindu-şi fratele, adăugă - Dacă ai nevoie de mine, sînt doar la o oră distanţă.

- Mulţumesc, Jack. Te sun în funcţie de evenimente.

- Ţi-a spus cumva doctorul cînd exact vor face operaţia?

- Nu înainte de a elimina orice risc de infecţie. Inhalarea fumului i-a afectat plămînii, s-ar putea să fie nevoiţi să aştepte două săptămîni. Pentru el este o adevărată dilemă. Dacă aşteaptă prea mult, oasele feţei vor începe să se vindece în forma în care sînt acum.

- Dumnezeule! strigă Jack, apoi cu o notă falsă de optimism, adăugă: Te rog să o saluţi din partea mea şi din partea lui Dorothy Rae şi a lui Francy.

- Îi voi transmite.

Jack se îndreptă spre camera lui, Nelson însă mai întîrzie.

- Am vorbit cu Zee, azi dimineaţă. În timp ce Mandy dormea, a reuşit să iasă puţin. Zee mi-a spus că Carole arată înfiorător.

Umerii largi ai lui Tate căzură disperaţi.

- Da. Sper din suflet ca chirurgul să ştie ce face.

Nelson îi puse o mînă pe umeri, încurajator. O clipă, mîna lui Tate o acoperi pe cea a tatălui său.

- Doctorul Sawyer, chirurgul, a făcut astăzi o imagine video. A reprodus electronic chipul Carolei, pe un monitor, pornind de la fotografiile pe care i le-am dat. A ieşit o imagine remarcabilă.

- Şi el crede că va putea reproduce această imagine video în operaţia facială?

- Aşa crede. Mi-a mai spus că vor exista cîteva inexactităţi, dar cele mai multe vor fi în avantajul ei. Tate rîse ironic. Ar trebui să-i placă ideea.

- După ce termină toată povestea asta, o să fie convinsă că a fost cea mai norocoasă femeie din America, spuse Nelson cu optimismu-i molipsitor.

Dar Tate se gîndea la singurul ochi disponibil, inflamat, totuşi acelaşi cafeniu dintotdeauna, care îl privise cu groază. Se întreba dacă îi este frică de moarte sau îi este mai frică să trăiască fără frumuseţea-i uluitoare pe care a folosit-o numai în avantajul ei.

Nelson îi ură noapte bună şi plecă în camera lui. Cufundat în gînduri, Tate închise televizorul şi lumina, se dezbrăcă şi se strecură în pat. Fulgere scurte pătrundeau prin draperii, luminînd camera. Tunete se auzeau în jurul clădirii, scuturînd ferestrele. Privea formele lăsate de flashurile de lumină, cu ochi uscaţi, dar fermi.

Nici măcar nu s-au sărutat, cînd a plecat.

Din pricina certurilor recente, între ei a fost multă tensiune în ultima vreme. Carole era nerăbdătoare să plece pentru cîteva zile, să facă cumpărături la Dallas. Au ajuns la aeroport destul de devreme şi au avut timp pentru o cafea.

Din greşeală, Mandy a vărsat oranjadă pe rochie.

Ca de obicei, Carole a reacţionat violent. În timp ce ieşeau din cafenea, ştergea petele de pe rochia fetiţei şi o certa.

- Pentru Dumnezeu, Carole, nici nu se vede nimic, i-a spus el.

- *Eu* văd.

- Atunci nu te mai uita.

A aruncat spre soţul ei o privire împietrită, care nu-l mai impresiona. El a luat fetiţa de mînă şi a condus-o spre poarta de îmbarcare, povestindu-i cîte lucruri noi va vedea la Dallas. La poartă s-a lăsat pe genunchi şi a îmbrăţişat-o.

- Distracţie plăcută, iubito. O să-mi aduci un cadou cînd te întorci?

- Îmi dai voie, mami?

- Sigur, a răspuns Carole rece.

- Sigur, a repetat Mandy fericită.

- Abia aştept. Şi a mai îmbrăţişat-o o dată.

Ridicîndu-se în picioare, a întrebat-o pe Carole dacă doreşte ca el să aştepte pînă cînd decolează avionul.

- Nu-i nevoie, i-a spus ea.

Nu au mai discutat, dar el a avut grijă să verifice dacă au toate bagajele.

- Atunci ne vedem marţi.

- Să nu întîrzii să ne iei, strigă Carole în urma lui, trăgînd-o de mînă pe Mandy spre poarta unde se verificau biletele. Nu-mi place să aştept!

Înainte de a dispărea, Mandy s-a întors şi i-a făcut din mînă. Carole nici măcar nu a privit înapoi. Mîndră şi arogantă, a plecat direct spre avion.

Poate că de aceea singurul ei ochi exprima atîta nelinişte. Fundamentul aroganţei Carolei - înfăţişarea sa - fusese demolat de soartă. Dispreţuise

întotdeauna urîţenia. Poate că lacrimile nu au fost pentru cei care au murit, cum a crezut el la început. Poate că erau numai pentru ea. Poate că îşi doreşte să fi murit, decît să fie desfigurată, chiar dacă este numai temporar.

Cunoscînd-o pe Carole, nimic nu l-ar fi surprins.

În şirul lung de asistenţi ai judecătorului Districtului Bexar, Grayson era printre ultimii. Poate de aceea verifica şi reverifica toate informaţiile înainte de a le transmite şefului său direct.

- Ai un minut, şefule?

Un bărbat obosit şi cu chef de ceartă, cu un şorţ de cauciuc în faţă şi mănuşi, îi aruncă o privire urîcioasă, peste umăr.

- Ce mai vrei? O rundă de golf?

- Nu, altceva.

- Ce? Şeful se întoarse spre grămada din faţa sa, care fusese un corp uman.

- Implantul dentar al lui Avery Daniels, spuse Grayson. Victima de la numărul optzeci şi şapte.

- A fost deja identificată şi autopsiată. Şeful mai consultă o dată graficul de pe perete, pentru a fi sigur. Numele ei era tăiat cu o linie roşie. Da!

- Ştiu, dar...

- Nu are rude în viaţă. Un prieten de familie a identificat- o în această după-amiază.

- Dar implanturile...

- Ascultă, băiete, se răsti şeful aspru, eu am corpuri fără capete, mîini sau picioare. Şi toţi mă presează să le identific în noaptea asta. Dacă cineva

a fost identificat categoric, autopsiat şi declarat clasat, nu mă mai bate la cap cu documente, ai înţeles?

Grayson puse la loc în plic, clişeele dentare şi îl aruncă la coşul de gunoi.

- Bine, bine. Între timp, mai du-te la dracu'.

- Sigur, cu plăcere. Numai să-i identific pe ăştia.

Grayson ridică din umeir. Nu-l plăteau s-o facă pe Dick Tracy. Dacă nimeni nu dădea doi bani pe o inadvertenţă de date, de ce să-i pese lui? Se concentră pe ce mai avea de făcut.

TREI

Şi vremea părea să fie în doliu.

A plouat în ziua înmormîntării lui Avery Daniels. Cu o noapte înainte, o furtună a bîntuit dealurile texane. Dimineaţa, tot ce mai rămăsese întreg arăta mizerabil, rece şi cenuşiu.

Cu capul descoperit, neluînd în seamă vremea, Irish McCabe stătea lîngă sicriu. Insistase să fie împodobit cu trandafiri galbeni, pentru că ştia că ei îi plăceau aceşti trandafiri. Florile păreau luxuriante şi îşi băteau joc de moarte. Îl consola gîndul acesta.

Obrajii îi erau scăldaţi în lacrimi. Nasul, traversat de vinişoare, era mai roşu ca de obicei, deşi nu mai băuse în ultima vreme. Avery îl sîcîise mereu cu asta, spunîndu-i că băutura nu-i făcea bine la ficat, la tensiune şi la operaţie.

Şi pe Van Lovejoy l-a sîcîit că nu-i bine să ia prea multe medicamente, cu alcool, dar el a venit la înmormîntare mirosind a coniac şi a fumat tot drumul pînă la capelă. Cravata neglijentă şi demodată era o concesie pentru solemnitatea la care participa şi arăta clar că o preţuise mult pe Avery, mai mult decît pe toţi din anturajul său.

Nici ceilalţi nu-l vedeau cu ochi mai buni pe Van Levejoy. Avery se numărase printre puţinii care reuşeau să-l suporte. Cînd reporterul desemnat să relateze tragica ei dispariţie l-a întrebat pe Van dacă vrea să filmeze, fotograful i-a aruncat o privire dispreţuitoare, a aruncat aparatul video şi a plecat,

fără să spună un cuvînt. Felul acesta necioplit de a se exprima era ceva caracteristic pentru Van şi, în acelaşi timp, era motivul principal al izolării sale faţă de ceilalţi.

După terminarea ceremoniei, asistenţa a început să se împrăştie, făcîndu-şi loc spre maşinile parcate pe pajişte, numai Van a rămas lîngă mormînt. Păstrînd o distanţă discretă, muncitorii de la cimitir aşteptau să termine treaba, pentru a se putea retrage la căldură.

Van era un bărbat de vreo patruzeci de ani, costeliv, cu stomacul lipit de trup şi oasele omoplaţilor foarte proeminente. Părul rar cădea drept pe umeri, destul de lung, încadrîndu-i faţa suptă. Era un hippie îmbătrînit, care nu trecuse de moda anilor şaizeci.

În contrast cu el, Irish era scund şi robust. Van părea că poate fi luat de cea mai uşoară boare de vînt, dar Irish părea bine plantat pe picioare. Pe cît de diferiţi păreau unul faţă de celălalt, pe atît de mult se reflectau unul pe altul, prin expresia din priviri. Totuşi, suferinţa lui Irish părea mai profundă.

Cu un gest de compasiune, care nu-i era caracteristic, Van puse o mînă uscată pe umărul lui Irish.

- Hai să ne înecăm amarul.

Irish acceptă tacit. Păşi în faţă, luă un boboc de trandafir, apoi se întoarse şi plecă, urmat de Van. Picăturile de ploaie îi biciuiau faţa, dar el nu iuţi pasul.

- Eu, uh, am venit cu o maşină, spuse chiar cînd ajunse lîngă ea. Vrei să vii cu mine?

Irish privi spre maşina ruginită.

- Merg cu tine.

Dădu drumul şoferului şi urcă în maşina lui Van. Interiorul era chiar mai rău decît exteriorul. Scaunul

găurit era acoperit cu un prosop de plajă, iar cabina mirosea a marijuana.

Van urcă pe locul şoferului şi porni motorul. În timp ce maşina se încălzea, aprinse o ţigară şi, cu degetele pătate de nicotină, i-o întinse lui Irish.

- Nu, mulţumesc. Dar după cîteva momente se răzgîndi, luă ţigara şi inhală adînc. Avery reuşise să-l convingă să se lase de fumat. De multe luni nu a mai pus ţigara în gură. Acum fumul de tutun îi umplea gura şi plămînii.

- Ce bun este, oftă şi inhală din nou.

- Unde mergem? întrebă Van, aprinzîndu-şi o ţigară.

- Undeva unde nu ne cunoaşte nimeni. Cred c-o să mă dau în spectacol.

- Pe mine mă cunoaşte toată lumea.

Nu mai spuse că se dădea foarte des în spectacol, în cam toate restaurantele. Porni maşina.

Cîteva minute mai tîrziu, Van îl invita pe Irish pe o uşă de vinilîn, într-o bombă de la periferia oraşului.

- Ne controlează? întrebă Irish.

- Da, se asigură că nu ai arme.

- Şi dacă nu ai, îţi dau ei? încercă Irish să glumească.

Atmosfera era sordidă. S-au aşezat într-un separeu izolat şi întunecat. Clienţii erau la fel de afumaţi, ca şi lămpile din tavan. Păianjenii erau rezidenţi permanenţi. O senorita goală le zîmbea dintre catifelele negre pe care fusese pictată. În contrast cu atmosfera mohorîtă, muzica veselă mexicană răsuna din boxe. Van ceru o sticlă de scotch.

- Cred că ar trebui să mănînc ceva, murmură Irish, nu prea convingător.

Cînd barmanul le aruncă neceremonios sticla şi două pahare, Van comandă ceva de mîncare pentru Irish.

- Nu trebuia, obiectă Irish.

Cameramanul ridică din umeri, umplînd paharele.

- Nevastă-sa găteşte, dacă trebuie.

- Mănînci des aici?

- Uneori, răspunse Van, la fel de laconic.

Sosi şi mîncarea, dar, numai după cîteva înghiţituri, Irish hotărî că nu-i mai este foame. Împinse farfuria şi luă paharul. Prima înghiţitură fu ca o flacără care-i biciui stomacul. Îşi ţinu respiraţia.

Dar cu experienţa unui băutor consacrat îşi reveni repede şi mai luă o gură. Totuşi, ochii îi erau plini de lacrimi.

- O să-mi fie al naibii de dor de ea, spuse jucîndu-se cu paharul pe masa soioasă.

- Da, şi mie. Era sîcîitoare, dar nu semăna nici pe departe cu ceilalţi.

Melodia se termină. Nu mai puse nimeni o altă monedă, ceea ce pentru Irish fu o adevărată uşurare. Muzica jignea doliul din sufletul lui.

- Ştii, mie mi-a fost ca o fiică, spuse Irish retoric.

Van continua să fumeze, aprinzînd ţigară de la ţigară.

- Îmi amintesc ziua cînd s-a născut. Eram la spital şi transpiram împreună cu taică-său. Ne foiam nervoşi, aşteptam. Acum va trebui să-mi amintesc ziua cînd a murit.

Dădu pe gît paharul şi îl umplu din nou.

- Ştii, nici prin cap nu mi-a trecut că s-a prăbuşit avionul ei. Nu mă gîndeam decît la afurisita de poveste şi la senzaţional. Am fost atît de tîmpit, încît am trimis şi un fotograf acolo. O programasem pentru

reportaj.

- Hei, bătrîne, îţi făceai doar meseria. Nu aveai de unde să ştii.

Irish privi fix conţinutul aromat al paharului.

- A trebuit vreodată să identifici un cadavru, Van? Nu aşteptă răspunsul. Erau cu toate aliniate, ca la... oftă adînc. Doamne! Eu nu am făcut războiul, dar aşa trebuie să fi fost. Era într-un sac de plastic, cu fermoar. Nu mai avea păr, fusese ars. Şi pielea, Dumnezeule mare! îşi acoperi ochii cu groază. Printre degete se prelingeau lacrimi. Dacă nu eram eu, ea nu ar fi fost în avionul acela.

- Hei, omule! Cu aceste cuvinte, Van şi-a epuizat repertoriul. Îi mai turnă un pahar lui Irish, îşi aprinse o ţigară şi i-o întinse în tăcere. Pentru el îşi pregăti marijuana. Irish inhală din ţigara lui.

- Mulţumesc lui Dumnezeu că maică-sa nu a trebuit să o vadă în halul ăsta. Dacă nu ar fi ţinut medalionul în mînă, nu aş fi ştiut că este Avery. Stomacul i se revoltă din nou la imagine. Nu credeam că voi spune asta vreodată, dar sînt bucuros că Rosemary Daniels nu mai este în viaţă. O mamă nu suportă să-şi vadă copilul în asemenea stare.

Irish mai privi un timp paharul, apoi ridică ochii înlăcrimaţi spre tovarăşul său.

- Eu am iubit-o... vreau să spun, pe Rosemary. Mama lui Avery. Nu puteam să mă abţin. Cliff, tatăl ei, era plecat mai tot timpul, umbla pe toate coclaurile. De cîte ori pleca mă ruga să am grijă de ele. Era prietenul meu cel mai bun. Nu numai o dată am vrut să-l omor pentru asta. Mai luă o gură din pahar. Sînt sigur că Rosemary ştia asta, deşi nu am vorbit niciodată. Îl iubea pe Cliff. Eu ştiam.

Irish a fost părintele surogat pentru Avery, de la

şaptesprezece ani. Cliff Daniels, fotograf renumit, a murit într-o luptă, dintr-un sat nesemnificativ din America Centrală. Fără prea multă vîlvă, Rosemary şi-a încheiat viaţa, la numai cîteva săptămîni după moartea soţului ei, părăsind-o pe Avery, lăsînd-o fără nimeni apropiat, cu excepţia lui Irish, constantul lor prieten de familie.

- Sînt la fel de mult tatăl lui Avery, pe cît a fost şi Cliff. Poate mai mult. Cînd au murit ai ei, ea a venit la mine. Tot la mine a venit şi anul trecut, după încurcătura cu D.C.

- Putea s-o încurce grozav atunci, dar era un reporter bun, comentă Van, într-un nor de fum dulceag.

- Este atît de tragic că a murit cu neîmplinirea asta pe conştiinţă. Ştii, Avery nu s-a împăcat niciodată cu gîndul că atunci a greşit. Cel mai mult se temea să nu se repete. Cliff nu prea a fost lîngă ea în copilărie şi ea a încercat tot timpul să se ridice la nivelul renumelui lui. Nu am discutat niciodată problema, continuă el morocănos. Ştiu eu. De aceea chestia din California a fost îngrozitoare pentru ea. Îşi dorea foarte mult să-şi recapete credibilitatea, stima. Timpul s-a terminat şi ea nu a mai avut nici o şansă. La naiba! A murit convinsă că este o epavă profesională.

Suferinţa bărbatului de lîngă el atingea o coardă sensibilă în sufletul lui Van. Îşi dădu silinţa să-l consoleze.

- Ştii... despre problema cealaltă... despre sentimentele tale faţă de mama ei... Avery ştia.

Ochii înroşiţi ai lui Irish se focalizară pe Van.

- De unde ştii tu?

- Mi-a spus ea, odată. Am întrebat-o de cît timp vă cunoaşteţi. Mi-a spus că exişti în memoria ei de cînd

se ştie. A ghicit că ai iubit-o pe mama ei.

- Ţi s-a părut că este supărată? Adică o deranja ideea?

Van îşi clătină pletele drepte.

Irish scoase bobocul de trandafir şi-i mîngîie petalele.

- Bine, mă bucur. Le-am iubit pe amîndouă.

Umerii începură să-i tresară. Prinse trandafirul în pumn.

- Oh, Doamne, ce dor o să-mi fie de ea!

Îşi lăsă capul pe masă şi plînse în hohote, în timp ce Van încerca să-şi ascundă propria durere.

PATRU

Avery se trezi ştiind exact cine este ea.

De fapt nu uitase niciodată. Dar medicaţia şi contuziile i-au dat o stare de confuzie.

Ieri - ori cel puţin aşa credea ea, că a fost ieri, pentru că toţi cei care se apropiau de ea o salutau cu "bună dimineaţa" - fusese dezorientată, ceea ce era de înţeles. Ieşise din inconştienţă după comătoză, descoperise că nu se putea mişca, nu putea vorbi şi nu putea vedea decît pe o rază foarte limitată, avea o stare care ar fi derutat pe oricine. Foarte rar a fost bolnavă, niciodată foarte serios; aşa încît faptul că era atît de grav rănită era pentru ea un şoc.

Aparatele, cu lumina lor constantă şi activitatea intensă, erau suficiente pentru a da peste cap activitatea mentală a oricui. Dar ceea ce o uimea cu-adevărat pe Avery, era faptul că toată lumea i se adresa cu un nume care nu era al ei.

Cum de a ajuns să fie confundată cu o femeie al cărei nume era Carole Rutledge? Chiar şi domnul Rutledge părea convins că vorbeşte cu soţia lui.

Trebuia să găsească o cale de a-i comunica faptul că era o greşeală. Dar nu ştia cum şi asta o înspăimînta şi mai mult.

Numele ei era Avery Daniels. Era scris clar pe carnetul de conducere, pe legitimaţia de jurnalist, pe toate actele din portmoneul ei. Probabil că au fost distruse în accident, gîndi ea.

Amintiri din timpul accidentului îi mai creau încă o

stare de panică, aşa încît hotărî să nu se mai gîndească la el pentru moment. O să se ocupe de asta mai tîrziu, cînd va fi refăcută şi după ce va clarifica confuzia.

Unde era Irish? De ce nu a venit s-o ajute?

Răspunsul evident o tulbură. Tot corpul îi reacţionă de parcă era încărcat cu electricitate. Era de neconceput şi totuşi extrem de evident. A fost luată drept doamna Rutledge, însemna că toţi credeau că doamna Rutledge trăieşte, iar Avery Daniels a murit.

Îşi imaginã suferinţele prin care trecea Irish. "Moartea" ei îi dădea o lovitură puternică. Totuşi, cel puţin pentru moment, nu putea să-l ajute cu nimic. Nu! Atîta vreme cît era în viaţă nu era neajutorată. Trebuia să se gîndească. Trebuia să se concentreze.

- Bună dimineaţa.

Recunoscu imediat vocea. Ochiul umflat parcă mai dăduse înapoi, pentru că acum putea să-l vadă limpede. Trăsăturile atît de neclare erau acum foarte distincte.

Sprîncenele stufoase se întîlneau deasupra nasului drept. Avea o bărbie hotărîtă, buzele ferme, dar subţiri, cea de jos puţin mai groasă decît cea de sus.

Zîmbea, dar ea remarcă totuşi că nu şi cu ochii. Nu simţea cu-adevărat zîmbetul. Nu-i venea din suflet. Şi Avery se întrebă de ce oare.

- Mi s-a spus că te-ai odihnit bine. Nu mai există semne de infecţie pulmonară. Asta este o veste grozavă.

Cunoştea faţa aceasta, vocea aceasta. Nu de ieri, de mult timp, dar nu-şi amintea de unde-l cunoaşte pe acest bărbat.

- Mama a reuşit să plece puţin de la Mandy şi vrea să te vadă. Se întoarse şi făcu un semn cuiva. Trebuie să stai aici, mamă, altfel nu te vede.

O femeie de vîrstă mijlocie, excepţional de drăguţă, se materializă în raza vizuală a lui Avery. Părul moale al femeii avea o nuanţă argintie.

- Bună, Carole. Sîntem cu toţii uşuraţi că evoluezi atît de bine. Tate ne-a spus că doctorii sînt foarte mulţumiţi de progresele pe care le faci.

Tate Rutledge! Sigur că da!

- Povesteşte-i despre Mandy, mamă.

Conştiincios, străina îi povesti ca unei străine.

- Mandy a reuşit să mănînce aproape tot la micul dejun. Noaptea trecută i-au dat un sedativ şi a dormit mai bine. O deranjează ghipsul, dar este de înţeles. Este iubită de toată lumea de la pediatrie şi-i are pe toţi la degetul cel mic. Ochii i se umplură de lacrimi. Cînd mă gîndesc la ce...

Tate Rutledge îşi îmbrăţişă mama.

- Dar nu s-a întîmplat, mulţumesc lui Dumnezeu!

Avery înţelegea că pe Mandy Rutledge trebuie să o fi salvat atunci. Îşi amintea că a auzit un strigăt de copil, care încerca disperat să-şi desfacă centura. După ce a eliberat-o, a luat copilul speriat în braţe şi cu ajutorul unui alt pasager a pornit prin fumul dens spre ieşirea de urgenţă.

Pentru că a avut acel copil în braţe, toţi au crezut că este doamna Rutledge. Dar asta nu era tot - ele schimbaseră locurile între ele.

Mintea ei începea să adune bucăţi de amintiri. Îşi aminti că biletul ei avea locul de la geam, dar cînd a sosit ea o femeie stătea deja pe locul ei. Nu a făcut caz de asta, s-a aşezat pe locul liber de lîngă culoar. Copilul a stat între ele, pe locul din mijloc.

Femeia avea părul destul de lung şi ca şi Avery, tot ochi închişi la culoare. Semănau una cu alta. De fapt, însoţitoarea de zbor, care se îndrăgostise de fetiţă, a întrebat care din ele este mama şi care este mătuşa copilului, crezînd că Avery Daniels şi Carole Rutledge erau surori.

Era desfigurată şi nu putea fi recunoscută. Probabil că doamna Rutledge a ars şi nu a mai fost recunoscută. Au identificat-o doar pentru că a salvat copilul şi lucrurile s-au aranjat în aşa fel încît nimeni nu ştia adevărul. Dumnezeule! Trebuia să le spună!

- Mai bine te întorci, înainte ca Mandy să se agite, mamă, spunea Tate. Spune-i că vin şi eu imediat.

- La revedere, Carole, îi spuse femeia. Sînt sigură că după ce va termina doctorul Swayer, vei fi tot atît de drăguţă cum ai fost.

Nici ochii ei nu zîmbesc sincer, gîndi Avery, în timp ce femeia se îndepărta.

- Ca să nu uit, spuse Tate apropiindu-se de pat ca să-l poată vedea, Eddy, tata şi Jack îţi transmit salutări. Cred că tata va veni la întîlnirea cu chirurgul plastic de astăzi după-amiază şi o să vă vedeţi. Jack a plecat acasă azi dimineaţă, continuă Tate, neştiind că nu vorbeşte cu soţia sa. Sînt sigur că este îngrijorat din pricina lui Dorothy Rae. Dumnezeu mai ştie ce mai pune la cale. Francy şi Eddy au cooptat-o voluntară la cartierul general al alegerilor. Nici unul nu te va putea vedea, pînă nu vei fi mutată într-o rezervă specială. Dar nu cred că le duci dorul, nu?

El implica faptul că ea înţelegea despre cine şi despre ce vorbeşte. Cum ar putea să-i transmită că nu are nici cea mai mică idee? Oamenii aceştia îi erau total necunoscuţi. Nu o interesa ce fac ei. Trebuia neapărat să ia legătura cu Irish. Trebuia să-i spună

acestui om că el este văduv.

- Ascultă, Carole, în legătură cu campania electorală - după mişcarea umerilor ea a ghicit că el şi-a pus mîinile în buzunar. Voi continua aşa cum am hotărît. Tata, Jack şi Eddy sînt de acord cu asta. Au spus că mă vor susţine. Am ştiut de la început că va fi o luptă dură şi nu-mi era teamă. Acum, cu nenorocirea asta, va fi chiar mai greu. Totuşi sînt hotărît să continui.

În ultima vreme, Tate Rutledge era o persoană cunoscută la jurnalul de ştiri. De aceea îi erau familiare vocea şi chipul, deşi nu l-a cunoscut niciodată personal. Spera să cîştige alegerile primare din mai şi apoi să candideze din nou în noiembrie.

- Nu voi da înapoi de la nici un fel de responsabilitate faţă de tine şi Mandy, cît timp sînteţi în recuperare, dar faptul de a ajunge în Congres este ceea ce am pregătit toată viaţa mea. Nu doresc să mai aştept încă şase ani, nici nu doresc să pierd momentul la care am lucrat foarte mult. Trebuie să o fac acum. După ce îşi consultă ceasul, spuse: Acum e bine să trec pe la Mandy. I-am promis că-i duc îngheţată. Trebuie s-o ajut să mănînce, ştii cum e, cu mîinile bandajate şi... spuse privind spre mîinile ei. Astăzi a avut prima şedinţă cu psihologul. Nu este nici o problemă, se grăbi să adauge. Am făcut-o mai mult din precauţie. Nu aş vrea să rămînă traumatizată.

Făcu o pauză, privind-o cu subînţeles.

- De aceea cred că nu este bine acum să vină să te vadă. Ştiu că este crud ce spun, dar bandajele astea o vor speria şi mai mult, Carole. După ce chirurgul îţi reface faţa şi ai să fii din nou cum ai fost, am s-o aduc în vizită. De altfel, acum sînt convins că nici tu nu doreşti s-o vezi.

Avery se lupta din greu să vorbească, dar gura îi era ocupată de tubul pentru oxigen. A auzit-o pe soră spunînd că inhalarea fumului i-a dăunat temporar coardelor vocale. Oricum, nu ar fi putut mişca falca. Încerca să transmită neliniştea ei prin singurul ochi disponibil. El nu înţelese exact ceea ce dorea ea şi-i puse o mînă consolatoare pe umăr.

- Îţi promit că desfigurarea ta este doar temporară, Carole. Doctorul Swayer spune că, de fapt, nouă ni se pare mult mai rău decît este în realitate. Vine puţin mai tîrziu şi îţi va explica procedura. Ştie cum arătai înainte şi garantează că vei arăta la fel după operaţie.

Ea încercă să scuture capul în semn de "nu". Lacrimi de panică şi teamă îi umplură ochiul. O soră veni şi-l îndepărtă.

- Cred că trebuie să o lăsaţi să se odihnească acum, domnule Rutledge. Oricum, trebuie să-i schimb bandajele.

- Sînt la fiica mea.

- Vă vom chema, dacă va fi nevoie, îi spuse sora cu blîndeţe. Oh, era să uit. Au sunat de jos să vă reamintească faptul că bijuteriile doamnei Rutledge sînt depuse în seiful spitalului. I le-au scos cînd a fost adusă la urgenţă.

- Mulţumesc, trec pe acolo mai tîrziu.

Acum! Mergi acum! striga disperată mintea lui Avery. Nu vei găsi bijuteriile Carolei în seif - nu sînt ale ei!

Dacă le vor vedea, îşi vor da seama de greşeala îngrozitoare pe care au făcut-o. Domnul Rutledge va afla că soţia lui a murit. Va fi o lovitură pentru el, dar era mai bine să descopere greşeala acum, decît mai tîrziu. Ea va deplînge pierderea familiei Rutledge, dar

Irish va fi în culmea fericirii. Dragul de Irish. Doliul lui va lua sfîrşit.

Dar dacă domnul Rutledge nu va lua bijuteriile soţiei sale înainte ca chirurgul să înceapă operaţia estetică?

Acesta a fost ultimul gînd conştient, înainte ca medicamentul pentru calmare să-şi facă efectul.

Tate nu va trăi să ajungă senator.

Avea din nou coşmarul acela. Încerca disperată să-l alunge. Iar nu-l putea vedea, dar îi simţea prezenţa sinistră deasupra ei, dincolo de raza ei vizuală. Respiraţia lui cădea pe ochiul ei. Era parcă o prezenţă a nopţii, acoperit de văluri - nevăzut, dar simţit, fantomatic.

Nu va exista un senator Tate Rutledge. Tate nu va trăi. Senatorul Tate Rutledge va muri mai întîi. Nu va exista niciodată... nu va trăi...

Avery se trezi ţipînd. Era un ţipăt mut, desigur, dar îi vibra tot creierul. Deschise ochiul şi recunoscu luminile de deasupra capului, mirosul specific de spital, sunetul aparatului de respirat. Adormise, aşadar, de data aceasta a fost un coşmar.

Dar noaptea trecută a fost real. Noaptea trecută nici nu cunoştea prenumele domnului Rutledge! Nu putea să fi visat, dacă nu-l cunoştea, dar îşi amintea foarte clar ameninţările, şoapta fioroasă a vocii fără trup, care îi şoptea la ureche.

Oare mintea ei îi juca feste sau într-adevăr Tate Rutledge era în pericol? Cu siguranţă că se agita prematur. Doar a fost sedată şi dezorientată destul de

mult timp. Poate că nu mai avea noţiunea timpului. Oare distorsiona ea evenimentele? Cine ar putea să-i dorească moartea?

Dumnezeule, ce întrebări cutremurătoare! Trebuia să le găsească un răspuns. Dar părea că puterea de deducţie a părăsit-o definitiv, împreună cu toate celelalte facultăţi. Nu mai putea gîndi logic.

Ameninţarea la viaţa lui Tate Rutledge avea nişte implicaţii extraordinare, cu bătaie lungă, iar ea nu putea face absolut nimic. Era prea ameţită pentru a formula o explicaţie ori pentru a găsi o soluţie - mintea îi lucra cu încetineală. Nu dorea sau nu putea să funcţioneze cum se cuvine, deşi era în joc viaţa unui om.

Avery privea cu resentiment acest amestec în problema ei, personală. Nu avea ea destule pe cap? Mai trebuia să-şi facă probleme şi din pricina siguranţei unui candidat senatorial.

Nu se putea mişca, tremura de frustrare. Era epuizant. Continua să rămînă la graniţa dintre vid şi conştienţă. Încerca să lupte, dar în cele din urmă renunţă şi alunecă din nou în uitare.

CINCI

- Nu mă surprind deloc reacţiile ei. Sînt normale pentru victimele unor accidente. Doctorul Swayer, recunoscutul plastician, zîmbi placid. Imaginaţi-vă cum v-aţi simţi dumneavoastră, dacă chipul frumos pe care-l aveţi ar fi fost pulverizat.

- Mulţumesc pentru compliment, spuse Tate încordat.

În acel moment ar fi fost în stare să zdrobească faţa zîmbitoare a chirurgului. În ciuda reputaţiei, omul părea să aibă în vene apă amestecată cu gheaţă.

Reuşise operaţii excepţionale pentru cîteva personalităţi cunoscute, dar şi persoane care aveau suficienţi bani ca să-şi permită aşa ceva şi care doreau să sfideze procesele de îmbătrînire - modele, staruri de televiziune. Deşi realizările sale erau impresionante, lui Tate nu-i plăcea felul în care trata problema Carolei, mai ales din punct de vedere psihologic.

- Am încercat de multe ori să gîndesc ce aş face dacă aş fi în locul ei, explică el. În condiţiile date, cred că suportă totul foarte bine - mai bine decît aş fi sperat.

- Te contrazici, Tate, remarcă Nelson, care stătea pe o canapea lîngă Zee. Tocmai i-ai spus doctorului Sawyer cît de neliniştită ţi s-a părut Carole cînd i-ai spus despre operaţia estetică.

- Ştiu că pare o contradicţie. Mă referam la felul în care a reacţionat la accident, cum s-a comportat cu

Mandy. Dar cînd îi spuneam despre operaţia estetică a feţei, a început să plîngă. Dumnezeule! Vă puteţi imagina cum arăta de jalnic, plîngînd doar cu un ochi? Parcă este o viziune din "*Zona Crepusculară*".

- Soţia dumneavoastră a fost o femeie frumoasă, domnule Rutledge. Ideea că nu mai are acelaşi chip frumos o terorizează. Normal, îi este teamă că arată ca un monstru şi că va rămîne aşa pentru tot restul vieţii. O parte a misiunii mele este să o asigur că faţa pe care a avut-o dintotdeauna va putea fi reconstruită, chiar îmbunătăţită. Sawyer se opri şi-i privi pe rînd.Simt din partea dumneavoastră ezitare, sînteţi refractar. Nu sînt dispus să accept aşa ceva. Trebuie să am acordul şi colaborarea dumneavoastră, dar mai ales trebuie să ştiu că aveţi totală încredere în mine.

- Dacă nu aş avea încredere, nu aş apela la serviciile dumneavoastră, spuse Tate categoric. Nu cred că aveţi inabilităţi profesionale, cred doar că nu av ţi sentimente.

- Cu pacienţii mei am un fel anume de a mă comporta. Nu-mi pierd energiile discutînd cu familia, domnule Rutledge, las asta în seama politicienilor.

Tate şi chirurgul se priviră cîteva momente. Într-un tîrziu, Tate zîmbi neconvingător.

- Nu am intenţia să fac presiuni, doctore Sawyer. Sînteţi un om necesar. De aceea sînteţi aici. Sînteţi şi cel mai afurisit îngîmfat pe care l-am cunoscut vreodată, de fapt de la început am vrut să vă spun că sînteţi cel mai mare îngîmfat. Voi colabora cu dumneavoastră, pentru că doresc să o văd pe Carole reintrînd în normal.

- Foarte bine, spuse chirurgul, deloc afectat de insultă, să mergem la pacientă.

Cînd intrară în cameră, Tate se mişcă mai iute pentru a ajunge primul la patul femeii.

- Carole, eşti trează?

Ea îi răspunse imediat, deschizînd ochiul. Din cîte îşi dădea seama, era lucidă.

- Bună, uite, au venit şi mama cu tata.

Ei se dădu într-o parte şi-i lăsă să se apropie de pat.

- Bună ziua, Carole, spuse Zee. Mandy mi-a spus să-ţi transmit că te iubeşte.

Tate uitase să-şi avertizeze mama să nu-i spună Carolei despre prima şedinţă făcută de Mandy cu psihologul. Nu a mers prea bine, dar, din fericire, Zee era o femeie rezonabilă şi nici nu s-a gîndit să spună ceva despre asta. Ea se îndepărtă şi îl lăsă pe Nelson aproape.

- Bună, Carole. Ne-ai speriat grozav. Nu-ţi pot spune cît sîntem de mulţumiţi că evoluezi bine.

Şi Nelson îl lăsă pe Tate.

- Carole, a venit şi chirurgul.

Tate schimbă locul cu doctorul Sawyer, care zîmbi spre pacientă.

- Noi ne-am mai întîlnit, Carole, dar tu nu-ţi mai aminteşti. La cererea familiei, am venit să te examinez, chiar a doua zi cînd ai venit aici. Echipa de practicieni pentru chirurgie plastică a făcut toate pregătirile preliminare şi toate tratamentele, imediat ce ai venit. De acum înainte preiau eu totul.

Ea părea alarmată. Tate fu mulţumit să constate că şi doctorul a remarcat reacţia. O bătu pe umăr încurajator.

- Structura oaselor faciale a fost serios distrusă. Sînt convins că eşti conştientă de asta. Ştiu că soţul tău ţi-a spus că va fi refăcută în întregime, dar vreau

să auzi asta şi de la mine. Am să te fac să arăţi mai bine decît arătai înainte, Carole Rutledge.

Trupul ei se încordă sub bandaje. Încercă să scuture viguros din cap şi începu să scoată sunete guturale disperate.

- Ce naiba încearcă să ne spună? întrebă Tate.

- Că nu mă crede, răspunse doctorul calm. Este speriată. Este normal. Se aplecă deasupra ei. Durerea pe care o ai acum este de la arsuri, dar ele sînt superficiale. Specialiştii în arsuri de aici le tratează cu antibiotice. Eu voi amîna operaţia pînă cînd va scădea la minimum riscul de infecţie, atît al pielii, cît şi al plămînilor. Numai peste o săptămînă sau două vei putea să-ţi mişti mîinile. Atunci vei începe terapia fizică. Rănile nu vor rămîne permanente, te asigur. Se apropie şi mai mult de ea. Acum, hai să vorbim despre faţa ta. Ţi-am făcut raze X cît erai în stare de inconştienţă, pe care le-am studiat. Ştiu ce trebuie făcut. Am o echipă de chirurgi excelenţi care mă vor asista în timpul operaţiei. Îi atinse faţa cu vîrful pixului, conturînd peste bandaje. Vom reface nasul şi pometii obrajilor folosind grefe. Maxilarul va fi fixat la locul său cu ajutorul tijelor şi şuruburilor. Am o adevărată colecţie de trucuri. Vei avea o cicatrice invizibilă, deasupra frunţii, de la o tîmplă la alta. Vom face incizii şi sub fiecare pleoapă. Şi acestea sînt invizibile. O parte din refacerea nasului se va lucra din interior, nu vor fi deloc cicatrice. După operaţie, vei fi umflată, te va durea totul şi vei arăta îngrozitor. Fii pregătită pentru asta. Vor trece cîteva săptămîni şi vei arăta o frumuseţe ravisantă.

- Şi părul, doctore Sawyer? întrebă Zee.

- Va trebui să-l rad, pentru că voi lua grefe din scalp şi le voi folosi la nas. Dar cred că vreţi să

îritrebaţi dacă părul care a ars se va regenera. Specialistul în arsuri spune că da. Asta este una dintre problemele cele mai mărunte, continuă el zîmbind spre faţa bandajată. O vreme nu vei avea hrană solidă. Un dentist îţi va lua rădăcinile dinţilor şi în timpul operaţiei va instala implanturi dentare. După două sau trei săptămîni ţi se vor pune dinţii, vei arăta exact ca înainte. Pînă se va face înlocuirea, vei fi hrănită prin tub, cu un regim alimentar uşor.

Tate observă, chiar dacă chirurgul nu remarcă, că ochiul Carolei se rotea disperat, parcă în căutarea unui prieten, sau parcă ar fi dorit să fugă. Îşi spunea în sinea sa că doctorul Sawyer ştie ce face. Poate că el era obişnuit cu astfel de nelinişti ale pacienţilor, dar pe Tate îl îngrijora la culme.

Sawyer scoase din dosarul pe care-l avea la el o fotografie color de opt pe zece.

- Aş dori să te uiţi la asta, doamnă Rutledge.

Era o fotografie a Carolei. Zîmbea încîntător, zîmbetul care l-a înşelat pe Tate şi l-a făcut să se îndrăgostească de ea. Ochii îi străluceau şiret. Părul bogat îi încadra faţa.

- Va fi o operaţie de o zi, spuse doctorul, dar eu şi echipa mea te vom reface. Acordă-ne opt pînă la zece săptămîni de la operaţie, şi vei arăta ca în fotografie, dar vei fi mai tînără şi cu părul mai scurt. Cine nu-şi doreşte aşa ceva?

Se părea că soţia lui nu-şi dorea, observă Tate. În loc să-i diminueze temerile, se părea că vizita doctorului nu a făcut decît să le sporească.

Imaginea din oglindă

Avery încerca să mişte vîrfurile degetelor de la mîini şi picioare, dar le simţea ca de plumb. Nici capul nu şi-l putea mişca deloc. Între timp, fiecare minut care trecea o aducea mai aproape de dezastru, pe care era incapabilă să-l împiedice.

Zile în şir - era greu de ştiut exact cîte, dar ghici ea cam zece - încercase să găsească un mijloc de a spune tuturor adevărul pe care numai ea îl cunoştea. Pînă acum nu găsise o soluţie. Pe măsură ce trecea timpul şi trupul ei se vindeca, neliniştea ei creştea. Toţi gîndeau că este din pricina întîrzierii operaţiei estetice.

În cele din urmă, într-o seară, Tate a anunţat-o că operaţia era programată pentru a doua zi.

- Toţi doctorii care vor participa se întrunesc astăzi după-amiază. Sînt de acord că ai trecut de momentul periculos. Sawyer a dat cale liberă. Am venit să-ţi spun imediat ce am aflat.

Mai avea timp pînă mîine să-l anunţe că se face o greşeală îngrozitoare. Ciudat, deşi el era parţial responsabil pentru această inversare de situaţie, ea nu-l condamna. Ajunsese să-i aştepte cu nerăbdare vizitele. Cînd era cu ea, se simţea în siguranţă.

- Cred că pot să-ţi spun acum că mie nu mi-a plăcut Sawyer, la început, spuse el aşezîndu-se pe marginea patului. Nici acum nu-mi place, dar am încredere în el. Ştii ce mi-a spus? Că el nu face operaţia, dacă eu nu sînt convins că el este cel mai bun. Ţi-e teamă?

Ea clipi.

- Nu te condamn, spuse el. Următoarele săptămîni vor fi extrem de grele, Carole, dar o să treci de ele. Zîmbetul lui se încordă. Tu ai căzut întotdeauna în picioare.

- Domnule Rutledge?

Cînd el întoarse capul spre uşă, Avery îi văzu profilul şi se gîndi că soţia lui, Carole Rutledge, a fost o femeie norocoasă.

- Mi-aţi spus să vă reamintesc de bijuteriile doamnei, spuse sora. Sînt tot în seif.

Mintea lui Avery se încordă. Îşi imagina cum va intra în cameră şi va arunca bijuteriile pe pat: "Acestea nu sînt ale Carolei! Cine eşti dumneata?" Dar scenariul acesta nu s-a desfăşurat. Poate că mai era o mică şansă.

- Uit mereu să mă opresc să le iau, spuse el trist. Nu ai putea trimite pe cineva să mi le aducă?

- Am să încerc.

- Mulţumesc foarte mult.

Inima lui Avery începu să bată. Făcu o rugăciune mută de mulţumire. Iată, în ceasul al unsprezecelea, va fi salvată de la dezastru. Chirurgia plastică trebuia făcută pentru refacerea chipului său, nu al altei persoane. Trebuia să arate ca Avery Daniels, nu ca altcineva.

- Bijuteriile nu prea ajută în sala de operaţie, spuse Tate, dar ştiu că te vei simţi mai bine cu ele în grija mea.

În mintea ei zîmbea bucuroasă. Va fi bine. Greşeala va fi descoperită în timp util şi va putea fi reparată.

- Domnule Rutledge, este împotriva regulamentului spitalului să se ridice din seif obiectele personale de către alte persoane, în afara pacientului

sau a rudei celei mai apropiate. Nu pot trimite pe nimeni. Îmi pare rău.

- Nu-i nici o problemă. Am să încerc să ajung eu mîine acolo.

Disperarea o cuprinse din nou pe Avery. Mîine va fi prea tîrziu. Se întreba de ce o supune Dumnezeu unui asemenea supliciu. Nu a fost pedepsită suficient pentru greşeala aceea? Tot restul vieţii va fi chinul de a încerca să repare greşeala? Îşi pierduse deja credibilitatea printre colegi, scăzuse şi statutul ei profesional. Trebuia acum să renunţe şi la propria identitate?

- Mai este ceva, domnule Rutledge, spuse sora ezitînd. În hol sînt doi reporteri care doresc să vorbească cu dumneavoastră.

- Reporteri?

- De la un studio de televiziune.

- Aici? Acum? I-a trimis Eddy Paschal?

- Nu. Acesta a fost primul lucru de care i-am întrebat. Au un scop. Se pare că au aflat că operaţia va avea loc mîine. Vor să vorbească despre efectele pe care le-a avut accidentul asupra familiei dumneavoastră şi a candidaturii pentru Senat. Ce să le spun?

- Spune-le să se ducă la dracu'!

- Domnule Rutledge, nu pot.

- Nu, nu poţi. Şi dacă ai face-o, Eddy m-ar omorî, murmură ca pentru sine. Spune-le că nu voi face nici o declaraţie, pînă cînd starea sănătăţii soţiei şi fiicei mele nu va fi categoric bună. Apoi, după ce pleacă, cheamă serviciul de securitate al spitalului. Spune-le că dacă aceştia vor încerca să se apropie de secţia de pediatrie şi de fiica mea, îi dau în judecată şi le cer despăgubiri imense.

- Îmi pare rău că v-am necăjit cu...

- Nu-i vina dumitale. Dacă îţi fac necazuri, vino şi spune-mi.

Cînd se întoarse din nou spre ea, Avery observă printre lacrimi că era îngrijorat şi epuizat.

- Corbi de reporteri. Ieri un ziar a scos o afirmaţie din context şi i-a schimbat sensul. Azi-dimineaţă telefoanele nu mai conteneau, pînă cînd Eddy a cerut retragerea celor scrise şi recunoaşterea greşelii.

Clătină din cap dezgustat de atîta lipsă de loialitate.

Avery îl compătimea. Petrecuse suficient de mult timp la Washington, pentru a şti că singurii politicieni care nu suferă sînt cei lipsiţi de scrupule. Bărbaţii integri, cum era Tate, aveau multe de suportat.

Nu era de mirare că părea atît de obosit. Era sub presiunea alegerilor şi traumatizat emoţional de un copil suferind şi o soţie care trebuia să mai facă o dată faţă unui coşmar.

Numai că ea nu era soţia lui. Ea era o necunoscută. Nu avea cum să-i spună că face confidenţe unei necunoscute. Nu-l putea ajuta cu presiunea presei, nici cu dificultăţile lui Mandy. Nici măcar nu-l putea preveni că cineva plănuia să-l omoare.

Tate a stat cu ea toată noaptea. De fiecare dată cînd se trezea, îi materializa trăsăturile, îi vedea cutele lăsate de oboseală. Ochii îi erau roşii de nesomn. Odată, Avery a auzit-o pe soră rugîndu-l să se odihnească, dar el a refuzat.

- Nu o pot părăsi acum, spuse el. Este speriată.

Sufletul ei striga cu disperare: *nu, te rog, nu pleca! Nu mă lăsa! Am nevoie de cineva!*

Trebuie să fi fost la revărsatul zorilor cînd o altă soră i-a adus o cafea proaspătă. Mirosea delicios. Avery ar fi dat orice să poată lua o gură.

Tehnicienii au venit şi au reglat aparatele. Pe măsură ce plămînii se vindecau, îi lăsau din ce în ce mai puţin aparatul de respirat. Mai avea nevoie de aparat doar o zi sau două.

Asistentele o pregăteau pentru operaţie. I-au luat tensiunea. Avery încerca să prindă privirea cuiva şi să le atragă atenţia că făceau o greşeală, dar nimeni nu-i dădea nici o atenţie.

Tate a plecat pentru un timp, apoi, cînd s-a întors, era însoţit de doctorul Sawyer. Chirurgul era vesel.

- Ce mai faci, Carole? Domnul Rutledge mi-a spus că ai fost foarte neliniştită azi-noapte, dar astăzi pentru tine este ziua cea mare. Reluă metodic programul operaţiei. Ca om, nici ei nu-i plăcea.

Mulţumit de analize, doctorul închise dosarul şi-l dădu unei asistente.

- Fizic, ai o condiţie excelentă. În cîteva ore vei avea conturată faţa şi vei începe recuperarea.

Avery forţă cîteva sunete guturale, pentru a le mai spune o dată cît de mult greşeau. Iar au interpretat greşit neliniştea ei. Chirurgul a crezut că ea doreşte să-l contrazică.

- Îţi promit că se poate face. Vom începe cam într-o jumătate de oră.

Avery încercă din nou să protesteze, folosind singurul mijloc de care dispunea, ochiul. Clipi furioasă.

- Daţi-i un calmant preoperator să se liniştească,

ordonă doctorul unei asistente, apoi ieşi vijelios.

În mintea ei, Avery urla. Tate făcu un pas spre ea şi o bătu reconfortant pe umăr.

- Carole, totul va fi bine.

Sora injectă un narcotic în venă. Avery simţi înţepătura. Cîteva secunde mai tîrziu, căldura de acum familiară, îi invadă trupul. Aproape instantaneu se simţi uşoară şi transparentă. Trăsăturile lui Tate deveneau distorsionate.

- O să fie bine. Îţi jur, Carole.

Eu nu sînt Carole!

Lupta să ţină ochii deschişi, dar îi deveneau grei.

- ... te aştept, Carole, spunea el blînd.

Eu sînt Avery. Eu sînt Avery. Eu nu sînt Carole!

Dar după ce va ieşi din sala de operaţie, va fi Carole.

ŞASE

- Nu înţeleg de ce eşti atît de nervos.

Tate se învîrtea furios, înfruntîndu-şi directorul de campanie. Eddy Paschal suportă privirea cu detaşare. Din experienţă ştia că mîniile lui Tate erau de scurtă durată.

După cum anticipase Eddy, fulgerele din ochii lui Tate se potoleau. Lăsă mîinile de pe şolduri şi încercă să vorbească rezonabil.

- Pentru Dumnezeu, Eddy, soţia mea abia a ieşit dintr-o operaţie care a durat ore în şir.

- Înţeleg.

- Dar nu înţelegi de ce m-am enervat cînd hoardele de reporteri m-au înconjurat, punîndu-mi tot felul de întrebări? Tate clătină neîncrezător din cap. Am să-ţi explic. Nu aveam chef de conferinţe de presă.

- Sigur, nu era momentul.

- Nu era momentul!

- Dar ai obţinut patruzeci de secunde pentru jurnalul de la ora nouă - pe toate reţelele de televiziune. Le-am înregistrat şi o să le vezi mai tîrziu. Erai încordat, dar este de înţeles în condiţiile date. Eu cred că ne-au fost favorabile. Arătai ca o victimă. Votanţii te vor simpatiza. Ăsta este un avantaj pentru noi.

Tate rîse, nevenindu-i să-şi creadă urechilor şi se prăbuşi pe un scaun.

- Eşti la fel de rău ca şi Jack. Nu te gîndeşti decît

la campanie, numeri, cîntăreşti - ce este în favoarea noastră, ce este împotrivă... Îşi acoperi faţa cu mîinile. Dumnezeule! Sînt obosit.

- Ia o bere.

Eddy îi întinse o cutie rece, luată din frigider. Luînd una şi pentru el, se aşeză pe marginea patului din camera de hotel. Cîteva momente au băut în tăcere. Apoi, Eddy a întrebat:

- Ce prognoze are, Tate?

Tate oftă.

- Sawyer se împăuna ca un prost cînd a ieşit din sala de operaţie. A spus că este perfect mulţumit de rezultate - că a fost cea mai bună operaţie făcută de echipa lui.

- Tu ce crezi, se lăuda, sau spunea adevărul?

- Sper din suflet să fi spus adevărul,

- Cînd o vei putea vedea?

- Acum nu prea ai ce vedea, dar peste cîteva săptămîni...

Făcu un gest vag şi se scufundă în scaun, întinzînd picioarele în faţă. Cizmele lui prăfuite nu se potriveau deloc cu pantofii lustruiţi ai lui Eddy. Jeanşii lui Tate contrastau puternic cu costumul elegant al lui Eddy şi cu ideile acestuia privind garderoba.

Pentru moment Eddy nu şi-a bătut la cap candidatul în privinţa ţinutei. Platforma politică, pe care o consolidau, era imaginea unui om obişnuit - un om muncitor, provenit din clasa de mijloc texană. Tate Rutledge va fi campionul acestui om. Se îmbrăca aşa - nu ca o manevră politică - ci pentru că aşa s-a îmbrăcat din anii şaptezeci, cînd l-a cunoscut Eddy la Universitatea din Texas.

- Unul dintre supravieţuitorii accidentului a murit astăzi, îi spuse Tate cu voce scăzută. Un bărbat de

vîrsta mea, cu soţie şi patru copii. A avut leziùni interne, dar toţi au crezut că va rezista. A murit din pricina infecţiei. Dumnezeule! exclamă dînd din cap, îţi imaginezi ce înseamnă să rezişti atît de mult şi să mori din pricina unei *infecţii*?

Eddy vedea că prietenul său trecea printr-o stare de melancolie. Nu era bine nici pentru Tate, ca persoană, nici pentru campanie. Şi Jack s-a arătat îngrijorat pentru starea psihică a lui Tate. Şi Nelson. O parte importantă din munca lui Eddy era să-i ridice moralul.

- Ce mai face Mandy? întrebă el, strecurînd veselie în voce. Toţi voluntarii îi duc dorul.

- Am pus posterul acela semnat de toţi, pe peretele camerei ei. Te rog să le mulţumeşti...

- Ei au vrut să facă ceva deosebit pentru a-i sărbători ieşirea din spital. Te previn că mîine va primi un ursuleţ, care este mai mare decît tine. Mandy este prinţesa acestor alegeri, ştii?

Eddy fu gratulat cu un zîmbet recunoscător.

- Doctorul mi-a spus că fractura se vindecă, arsurile nu vor lăsa urme. Va putea juca tenis, sări coarda, va putea dansa, tot ce va dori.

Tate se ridică să mai aducă două beri. Se întoarse şi se aşează din nou pe scaun.

- Fizic este foarte bine. Emoţional, încă nu sînt sigur.

- Ai încredere în copil. Adulţii reuşesc foarte greu să treacă peste astfel de traumatisme. De aceea toate liniile d zbor au consilieri care se ocupă de persoanele care supravieţuiesc accidentelor de avion şi de familiile celor care nu supravieţuiesc.

- Ştiu, dar Mandy este un copil timid. Acum pare total izolată. Oh, reuşesc să-i smulg un zîmbet, dar

numai dacă mă străduiesc şi cred că zîmbeşte numai ca să-mi facă plăcere. Nu are pic de energie, de vitalitate. Stă nemişcată şi priveşte în gol. Mama spune că plînge în somn şi se trezeşte ţipînd cînd are coşmare.

- Ce spune psihologul?

- Afurisita aia? spuse Tate înjurînd. Zice că trebuie timp şi răbdare şi că nu trebuie să mă aştept la mare lucru din partea lui Mandy.

- Eu aş zice la fel.

- Nu sînt supărat pe Mandy pentru că nu face ceea ce i se spune, se stropşi Tate nervos. Asta implică psihologul şi mă înfurie la culme. Dar văd cum fetiţa mea priveşte în gol, de parcă ar duce pe umeri povara întregii omeniri şi nu mi se pare normal la un copil de trei ani.

- Nici un accident de avion nu este normal pentru o asemenea vîrstă, comentă Eddy înţelegător. Traumatismele emoţionale nu se vindecă peste noapte, nici nu se vindecă mai repede decît cele fizice.

- Ştiu. Numai că... Doamne, Eddy, nu ştiu dacă voi rezista la campanie, cu grija faţă de Carole şi Mandy.

Temerile cele mai mari ale lui Eddy erau că Tate se va răzgîndi în privinţa cursei electorale. Cînd Jack i-a spus că printre ziarişti circulă zvonul că Tate se retrage, ar fi fost în stare să înceapă vînătoarea de reporteri. Din fericire, Tate nu a auzit zvonurile. Eddy trebuia să-i menţină tonusul ridicat. Aplecîndu- se în faţă, spuse:

- Îţi mai aminteşti cînd ai jucat în turneul de tenis al facultăţii şi l-ai cîştigat, cînd eram noi studenţi în anul doi?

- Vag, spuse Tate.

- Vag, repetă Eddy. Motivul pentru care îţi aminteşti atît de vag este pentru că în noaptea precedentă îţi făcuseşi de cap. Ai băut bere şi ai stat cu o tipă, pînă cînd te-am scos din patul ei, te-am băgat sub duş şi te-am alergat, de frică să nu pierdem.

Tate rîdea, nevenindu-i să creadă.

- Povestea asta are vreun substrat? Vrei să insinuezi ceva?

- Ceea ce vreau să spun este că atunci ai jucat avînd o condiţie fizică îngrozitoare, dar ai jucat pentru că ştiai că trebuie. Tu erai singura noastră şansă de a cîştiga turneul. L-ai cîştigat pentru noi, chiar dacă numai cu cîteva minute înainte de primul meci erai istovit de sex şi de bere.

- Acum este cu totul altfel.

- Dar tu, spuse Eddy, arătînd cu degetul spre el, tu eşti exact la fel. De cînd te cunosc eu pe tine, niciodată nu ai dat greş. În cei doi ani de antrenamente de zbor, la Nam, cînd mă scoteai din junglă, tot timpul ai reuşit să fii un erou.

- Nu vreau să fiu erou. Nu vreau decît să fiu un congresman eficient pentru oamenii din Texas.

- Şi vei fi.

Lovindu-şi genunchii cu palma, de parcă tocmai a luat o hotărîre importantă, Eddy se ridică şi puse cutia de bere pe o servantă. Se ridică şi Tate şi văzu în treacăt reflexia lui din oglindă.

- Dumnezeule! Îşi trecu mîna peste barba neîngrijită. Cine ar vota pentru un *asemenea* om? De ce nu mi-ai spus că arăt aşa de rău?

- Nu m-a lăsat inima, spuse Eddy bătîndu-l pe spate. Nu trebuie decît să te odihneşti puţin. Îţi

recomand să te bărbiereşti mîine dimineaţă.

- Plec devreme la spital. Mi-au spus că o vor duce pe Carole de la reanimare într-o rezervă. Vreau să fiu acolo.

Eddy îşi studie vîrfurile lustruite ale pantofilor, apoi îşi privi prietenul, care era puţin mai înalt decît el.

- Ştii, faptul că eşti atît de apropiat de ea acum, în aceste momente, mie mi se pare admirabil.

- Mulţumesc.

Eddy începu un alt gînd, dar se răzgîndi. Tate nu ar fi primit sfaturi în privinţa căsniciei lui, de la nimeni.

- Te las să te culci. Mîine ţinem legătura. Aşteptăm să ne spui în ce stare este Carole.

- Ce mai este pe-acasă?

- Status quo.

- Jack mi-a spus că ai pus-o pe Francy la treabă, la cartierul general.

Eddy rîse, ştiind că Tate n-o să se supere pentru un comentariu colorat în privinţa nepoatei sale.

- În timpul zilei o ţin ocupată cu plicurile. Dumnezeu ştie cine şi cu ce o ţine ocupată noaptea.

Francine Angela Rutledge trecu cu o viteză de şaptezeci şi cinci de mile pe oră. Pentru că nu-i plăceau centurile de siguranţă, din cauza denivelărilor, fu aruncată în sus vreo cinci inci. Cînd ateriză rîse încîntată. Îi plăcea la nebunie să simtă vîntul în părul ei lung, blond, chiar şi iarna. Viteza, împreună cu ignorarea flagrantă a legilor de circulaţie, erau doar parte din pasiunile lui Francy.

O altă parte se concentra total pe Eddy Paschal.

Pasiunea pentru el era destul de recentă şi pînă în prezent nu era reciprocă. Dar ea era foarte încrezătoare că pînă la urmă va reuşi. Între timp îşi umplea orele cu un tip, la Hanul Holiday din Kerrville. L-a cunoscut la un popas pentru camioane, acum cîteva săptămîni. S-a oprit acolo după un film, pentru că era unul din puţinele locuri din oraş care era deschis după ora zece şi se afla în drumul ei spre casă.

La micul popas Buck şi Francy şi-au făcut ochi dulci, el ocupat cu o oranjadă, ea gîdilînd o sticlă de cola cu un pai. Buck mînca un sandviş cu şuncă şi felul în care mesteca gura lui a excitat-o grozav. Cînd a trecut pe lîngă masa lui, s-a oprit ca şi cum ar fi dorit să-i spună ceva, apoi a trecut mai departe. A plătit repede la casă, renunţînd la conversaţia cu casieriţa, cum făcea de obicei, şi s-a dus direct la maşina ei din parcare.

Aşteptînd, zîmbea mulţumită. Acum era doar o problemă de timp. Privind spre ferestrele mari ale cafenelei, îl văzu pe tînăr ridicîndu-se, aruncînd nişte bani pe masă şi repezindu-se înfierbîntat spre uşă.

După ce au făcut cunoştinţă, Buck i-a sugerat să se întîlnească tot acolo, să servească cina, în seara următoare. Francy a avut o idee mai bună - să servească micul dejun la motel.

Buck i-a spus că pentru el este perfect, pentru că are acces la toate camerele motelului. Aranjamentul, ilicit şi riscant, i-a plăcut grozav lui Francy. Zîmbea studiat, ştiind că se va distra de minune.

- Am să vin la şapte fix. Eu aduc ovule, tu aduci prezervative.

Deşi nu era mai bună decît o pisică în călduri, era prea deşteaptă să se îmbolnăvească numai de la o

joacă ocazională.

Buck nu a dezamăgit-o. Lipsa de finețe a fost din plin compensată de virilitatea lui. Era atît de dornic să-și facă plăcere, încît ea se prefăcu că nu-i observă pistruii de pe fund. De fapt, avea un corp acceptabil și de aceea s-a culcat cu el de șase ori de atunci.

În seara aceea el era liber și o petreceau împreună în apartamentul lui, de care era foarte mîndru, mîncînd mîncare mexicană oribilă, bînd vin ieftin și fumînd țigări scumpe - contribuția lui Francy la reușita serii. Făceau dragoste pe covor, pentru că ei i s-a părut mai curat decît cearceafurile de pe pat.

Buck era dulce. Era cinstit. Era înfierbîntat. I-a spus de multe ori că o iubește. Era bun. Nimeni nu este perfect.

Cu excepția lui Eddy.

Oftă frecîndu-și sînii goi. Spre dezaprobarea totală a bunicii sale, Zee, Francy nu credea în sutiene, cum nu credea în centura de siguranță a mașinii.

Eddy era frumos. Se îmbrăca perfect, ca un bărbat, nu ca un tînăr. Băieții de vîrsta ei se îmbrăcau în haine de cowboy. Nu avea nimic cu moda vestului, doar și ea a arătat grozav cînd a ieșit regina unui rodeo. Dar un rodeo era altceva.

Eddy se îmbrăca în costume închise, cămăși de mătase. Mirosea de parcă tocmai a ieșit de sub duș. Numai gîndindu-se cum arăta el sub duș, tremura toată. Trăia numai pentru ziua cînd va reuși să-i atingă trupul, să-l sărute. Știa că va avea un gust plăcut.

Se foi înfiorată de plăcere, dar imediat se încruntă consternată. Mai întîi trebuia să-l vindece de obsesia că era prea bătrîn pentru ea. Să-l ajute să treacă peste faptul că ea era nepoata celui mai bun prieten al lui. Eddy nu i-a spus în față că acestea sînt

motivele, dar Francy ştia că de aceea o evită.

Toată lumea a fost încîntată la culme cînd s-a oferit să lucreze voluntar în campania electorală. Bunicul a strîns-o în braţe de i s-a tăiat respiraţia. Bunica a gratulat-o cu zîmbetul ei de doamnă, pe care Fancy nu-l putea suferi. Tata şi-a arătat aprobarea uimită. Mama a rămas trează suficient de mult pentru a-i spune că se bucură să o vadă făcînd ceva folositor.

Francy a sperat că şi Eddy va fi la fel de entuziasmat, dar el a părut doar amuzat. Nu a spus decît: "Avem nevoie de ajutor. Apropos, ştii să baţi la maşină?"

Ştiu să mă culc cu tine, ar fi vrut să-i spună. Nu i-a spus nimic, pentru că bunicii ei ar fi făcut un atac de inimă şi pentru că Eddy, probabil, ştia ce ar fi vrut să-i spună ea şi nu i-a dat satisfacţie. L-a privit cu respectul cuvenit şi i-a răspuns:

- Am să mă străduiesc să fac bine ceea ce fac, Eddy.

Mustangul decapotabil stîrni un nor de praf şi opri în faţa casei. Sperase să ajungă la apartamentul în care locuia cu părinţii, fără să întîlnească pe nimeni, dar nu avu noroc.

- Cine este?

- Eu, bunicule.

El îi ieşi în întîmpinare.

- Bună, fetiţo. O sărută pe obraz. Francy ştia că este un truc - o controla dacă a băut. Se pregătise pentru aşa ceva. Consumase trei cutii de gumă cu mentă. El se retrase mulţumit.

- Unde ai fost?

- La film, minţi ea fără ruşine. Ce mai face mătuşa Carole? A mers bine operaţia?

- Doctorul spune că a mers bine. Va fi greu de văzut în prima săptămînă.

- Doamne, este îngrozitor ce s-a petrecut cu faţa ei, nu-i aşa?

Cînd dorea ea, putea clipi angelic din genele-i lungi.

- Sper să se termine cu bine.

- Sînt sigur de asta.

Ştia, după cum o privea, că îngrijorarea ei l-a impresionat.

- Sînt cam obosită. Filmul a fost plictisitor, aproape că am adormit. Noapte bună, bunicule.

Se ridică pe vîrfuri să-l sărute, dar în sinea ei zîmbi. Ar bate-o cu biciul, dacă ar şti cu ce s-au ocupat buzele ei, acum mai puţin de o oră.

Plecă prin holul principal, apoi o luă la stînga. La capătul lui intra spre aripa în care aveau apartamentul ea şi părinţii ei. Era cu mîna pe clanţa uşii, cînd tatăl său scoase capul din dormitorul lui.

- Francy?

- Bună, tată, spuse ea zîmbind dulce.

- Bună.

Nu o întrebă unde a fost, pentru că nu dorea să ştie. De aceea ea i-a spus singură:

- Am fost cu un... cu prieteni.

Pauza a fost deliberată şi strategică.

- Unde-i mama?

El privi peste umăr în cameră.

- Doarme.

De unde se afla, Francy auzea sforăiturile mamei sale. Nu dormea pur şi simplu, dormea de băutură.

- Noapte bună, spuse Fancy păşind în camera ei.

- Cum merg treburile la cartierul general?

- Bine.

- Îţi place ce faci?
- Da. Uneori îmi place.
- Ai putea să-ţi reiei cursurile la colegiu.
- Las-o baltă!

El tresări, dar nu-i reproşă nimic. Ea ştia foarte bine că nu o va certa.

- Bine. Noapte bună, Fancy.
- Noapte bună, spuse şi ea, alunecînd fără zgomot în dormitor şi închizînd uşa.

ŞAPTE

- Aş putea s-o aduc pe Mandy mîine, să te vadă. Nu mai eşti inflamată şi te poate recunoaşte.

Avery îl privea. Deşi, de cîte ori o privea, îi zîmbea încurajator, ea ştia că arată îngrozitor. Acum nu mai avea bandaje care să o ascundă. Cum ar spune Irish, îţi făcea greaţă.

Şi, totuşi, toată săptămîna de după operaţie, Tate nu a ezitat nici o clipă să o privească în faţă. Aprecia foarte mult această capacitate a lui de a fi înţelegător. Imediat ce va fi în stare să ţină un creion în mînă, îi va scrie.

I-au scos bandajele de cîteva zile. A fost îngrozită de pielea roşie şi iritată a mîinilor. I-au tăiat unghiile foarte scurt şi acum mîinile ei arătau urîte. În fiecare zi făcea terapie fizică; strîngea o minge de cauciuc între degetele lipsite de forţă, dar pînă acum nu reuşise să ţină un creion în mînă şi să-l controleze prin mişcări clare. Imediat ce va reuşi, va avea foarte multe să- i spună lui Tate Rutledge.

În sfîrşit, i-au luat aparatul pentru respiraţie. Spre totala ei neputinţă, nu reuşise să scoată nici măcar un sunet - un lucru traumatizant pentru un reporter cu o carieră deja compromisă.

Totuşi, doctorii i-au spus să nu se alarmeze şi au asigurat-o că vocea îi va reveni treptat. I-au spus că, probabil, prima dată cînd va încerca să vorbească, nu va reuşi să se facă înţeleasă, dar acesta era un lucru normal, dacă lua în consideraţie cît de mult i-au fost

afectate corzile vocale, din pricina fumului inhalat.

Şi, pentru ca totul să fie absolut îngrozitor, nu mai avea nici un fir de păr, nu mai avea dinţi şi se hrănea cu lichide, printr- un tub. Toate la un loc o convingeau că este înfiorătoare.

- Ce spui? o întrebă Tate. Te simţi în stare să o vezi pe Mandy mîine?

Îi zîmbi, dar Avery ştia că nu o face din toată inima. Îi era milă de el. Îşi dădea toată silinţa să fie vesel şi optimist. Imediat după operaţie, îşi amintea cum îi vorbea blînd şi încurajator. I-a spus atunci, iar de atunci i-a spus-o în fiecare zi, că operaţia a reuşit extrem de bine. Doctorul Sawyer şi toate asistentele nu mai conteneau să o felicite pentru felul rapid în care se recupera şi pentru buna ei dispoziţie.

În situaţia ei ce fel de bună dispoziţie putea să aibă? Se putea obişnui cu un picior rupt, dacă mîinile ei ar fi fost în stare să o susţină în nişte cîrje, dar ele nu erau în stare de asta. Încă mai era prizoniera patului de spital. S-o ia naiba de bună dispoziţie. De unde ştiau ei că ea nu este sfîşiată pe dinăuntru? Furioasă nu era, pentru că nu-i era de nici un folos. Nenorocirea, însă, s-a produs. Chipul lui Avery Daniels fusese înlocuit cu chipul altcuiva. Gîndul acesta, care nu o părăsea niciodată, îi aducea mereu lacrimi în ochi. Tate le dădea mereu o altă interpretare.

- Promit să nu o ţin prea mult timp pe Mandy aici, dar sînt convins că o să-i facă foarte bine, dacă te va vedea. Ştii, acum este acasă. Toată lumea o alintă, chiar şi Francy. Dar încă mai are coşmaruri noaptea. Dacă te va vedea, poate va căpăta puţin curaj. Poate că acum crede că noi o minţim, cînd îi spunem că o să te întorci. Poate că în mintea ei crede că tu ai

murit. Nu a spus aşa ceva pînă acum, dar de fapt nu prea spune multe Mandy.

Îşi aplecă privirea şi începu să-şi studieze mîinile. Avery îi privi părul rebel. Îi plăcea să-l privească. Mai mult decît doctorul cel renumit sau decît personalul spitalului, Tate Rutledge devenise centrul micului ei univers.

Aşa cum .i-a promis toată lumea, i-a revenit vederea şi la ochiul stîng, după ce i s-a refăcut scheletul care să-l susţină. La trei zile după operaţie i-au scos firele de la pleoape. I-au promis că-i vor lua şi tampoanele din nări şi atela de protecţie, mîine.

Tate îi trimitea în fiecare zi flori proaspete, dorind parcă să sublinieze fiecare pas făcut spre însănătoşire. Cînd venea la ea era zîmbitor. Întotdeauna avea un cuvînt de încurajare, chiar o flata.

Lui Avery îi părea rău pentru el. Deşi el se străduia, ea ştia că vizitele la spital erau o povară. Şi, totuşi, dacă nu ar fi venit să o vadă, ea ar fi murit.

În cameră nu erau oglinzi - de fapt nu era nimic care ar fi putut reflecta o imagine. Era convinsă că aceasta era şi intenţia lor. Iar ea îşi dorea din suflet să se poată privi, să vadă cum arată. Oare înfăţişarea ei îngrozitoare era motivul pentru care Tate simţea acea aversiune, pe care reuşea cu greu să o ascundă?

Ca la orice persoană cu disfuncţii fizice, simţurile ei se ascuţiseră. Percepea cu acuitate ceea ce spuneau sau simţeau oamenii. Tate era bun şi atent cu "soţia" lui. Din bun simţ. Totuşi exista între ei un soi de înstrăinare, pe care Avery nu o înţelegea.

- S-o aduc, sau nu?

Stătea pe marginea patului ei, foarte atent să nu-i atingă piciorul rupt, care stătea suspendat. Trebuie să

fie frig afară, gîndi ea, pentru că avea un sacou peste obişnuita-i cămaşă. Dar soarele strălucea. Avea ochelarii de soare pe nas, cînd a intrat în cameră. I-a scos după aceea şi i-a pus în buzunarul de la piept. Avea ochii verzi, cu o privire directă, dezarmantă. Era un bărbat extrem de atrăgător, gîndi ea, încercînd să-l judece cu toată obiectivitatea de care era în stare.

Cum putea să-i refuze rugămintea? El a fost atît de bun cu ea! Chiar dacă fetiţa nu era copilul ei, dacă acest lucru îl făcea fericit, va pretinde că este mama lui Mandy - doar pentru moment.

Îi făcu semn că da - după operaţie reuşea să mişte capul.

- Bine. Zîmbetul lui era sincer acum. Am vorbit cu asistenta şefă şi mi-a spus că de acum poţi să-ţi porţi hainele tale, dacă doreşti. Mi-am permis să-ţi aduc nişte cămăşi de noapte şi capoate. Ar fi mai bine pentru Mandy dacă te va vedea în hainele tale obişnuite.

Avery dădu din nou din cap.

Mişcarea de la uşă îi atrase atenţia. Îi recunoscu pe bărbatul şi femeia care erau părinţii lui Tate. Nelson şi Zinnia, sau Zee, cum îi spunea toată lumea.

- Ia te uită! spuse Nelson, jovial, treversînd camera mai repede decît soţia sa şi oprindu-se la picioarele patului. Arăţi foarte bine, chiar foarte bine, nu-i aşa, Zee?

Ochii lui Zee se încrucişară cu privirea lui Avery. Politicos aceasta spuse:

- Mult mai bine decît ieri.

- Poate că doctorul merită onorariul substanţial pe care l-a cerut, continuă Nelson rîzînd. Niciodată nu am avut încredere în chirurgia plastică. Întotdeauna am crezut că este o toană de femei bogate, dar asta,

spuse arătînd spre faţa lui Avery, asta merită fiecare bănuţ.

Avery era stînjenită de complimentele lor, pentru că ştia foarte bine că arată exact ca victima unui accident de avion.

Tate simţi imediat stînjeneala ei şi schimbă subiectul.

- A fost de acord să o aducem pe Mandy mîine.

Zee se îndreptă brusc spre fiul ei. Îşi puse palmele pe faţă.

- Eşti sigur că e bine să faci asta? Nu numai pentru Mandy, dar şi pentru Carole?

- Nu, nu sînt deloc sigur.

- Ce spune psihologul lui Mandy?

- Cui naiba îi pasă ce spune afurisita aia de femeie? întrebă Nelson furios. Cum poate un străin să ştie ce-i mai bine pentru un copil, mai sigur decît tatăl copilului? Îl bătu pe umăr pe Tate. Cred că ai dreptate. Cred că o să-i facă foarte bine lui Mandy să-şi vadă mama.

- Sper să ai dreptate.

Avery observă că Zee nu era deloc convinsă. Împărtăşea şi ea îngrijorarea lui Zee, dar nu avea nici o modalitate de exprimare. Nu putea decît să spere că gestul ei de bunăvoinţă, pe care-l făcea de dragul lui Tate, nu se va întoarce-ca un bumerang împotriva fetiţei cu stare emoţională foarte fragilă.

Zee îşi făcu de lucru prin cameră, udînd florile pe care le-a primit Avery nu numai de la Tate, ci şi de la oameni pe care nici măcar nu-i cunoştea. Pentru că nu s-a vorbit niciodată de familia Carolei, a dedus că nu exista.

Nelson şi Tate discutau despre campanie, subiect care le stăruia tot timpul în minte. Cînd a vorbit

despre Eddy, ea a făcut imediat legătura cu un bărbat impecabil şi foarte îngrijit. A venit să o vadă de vreo două ori, întotdeauna însoţit de Tate. Părea un tînăr plăcut, un fel de conducător de grup.

Fratele lui Tate se numea Jack. Era mai mare decît el şi o fire mult mai nervoasă. Sau cel puţin aşa i s-a părut, pentru că, de fiecare dată cînd a vizitat-o, a murmurat stingherit nişte scuze, pentru că soţia şi fiica lui nu au venit să o vadă.

Avery a ghicit că Dorothy Rae, soţia lui Jack, suferea de o maladie permanentă, deşi nimeni nu a spus limpede ce fel de boală avea. Francy era evident ţinta nemulţumirilor familiei. Din bucăţi de informaţii Avery a înţeles că era destul de mare să conducă o maşină, dar nu suficient de mare pentru a trăi pe picioarele ei. Locuiau cu toţii undeva la o oră de San Antonio. Îşi amintea vag despre nişte informaţii citite în reviste. Era o fermă. Evident, familia avea bani şi multă stimă, dar şi putere.

Cînd vorbeau cu ea erau prietenoşi şi veseli. Îşi alegeau cu atenţie cuvintele, să nu o supere. Dar ceea ce nu-i spuneau o interesa mai mult decît ceea ce afla.

Le studia expresiile feţelor şi remarca de fiecare dată că erau mereu puşi în gardă. Zîmbeau întotdeauna încordat. Familia lui Tate o trata pe soţia acestuia cu atenţie, dar evident nu o acceptau.

- Ai un capot frumos, spuse Zee, atrăgîndu-i din nou atenţia lui Avery. Despacheta nişte lucruri pe care Tate le adusese de acasă şi le punea într-un dulap. Poate că ar trebui să te îmbraci cu el mîine, pentru vizita lui Mandy.

Avery acceptă.

- Ai terminat, mamă? Cred că este obosită. Tate

se apropie de ea şi o privi intens. Mîine vei avea o zi grea. Ar fi bine să te lăsăm să te odihneşti.

- Nu-ţi face nici o grijă, spuse Nelson. Evoluezi foarte bine, arăţi exact cum te ştiam. Haide, Zee, să-i lăsăm singuri un minut.

- La revedere, Carole, spuse Zee.

Au ieşit din cameră. Tate s-a aşezat din nou pe marginea patului. Era îngrijorat. Ar fi dorit să aibă curajul să întindă mîna şi să-l mîngîie, dar nu putea. El nu a atins-o niciodată decît ca să o consoleze şi nu şi-a exprimat niciodată afecţiunea.

- Vom veni la mijlocul după-amiezei, după somnul lui Mandy. Se opri întrebător. Ea acceptă. Aşteaptă-ne în jurul orei trei. Cred că ar fi cel mai bine să venim singuri, să nu mai aducem pe nimeni.

Privi într-o parte şi oftă adînc.

- N-am nici o idee despre cum va reacţiona, Carole, dar te rog să ţii cont de iadul prin care a trecut. Ştiu că şi tu ai suportat greu, dar tu eşti adult. Ai mai multă putere de adaptare decît ea. Ea nu este decît un copil. Te rog să ţii minte asta. Îi zîmbi scurt. Dar ce spun, sînt sigur că vizita de mîine va merge bine.

Se ridică. Ca de obicei, de fiecare dată cînd îl vedea pregătindu-se de plecare, Avery intra în panică. El era singura ei legătură cu lumea. Singura ei realitate. După ce el pleca, ea îşi pierdea curajul; se simţea singură, speriată şi înstrăinată.

- Te rog să te odihneşti bine. Ne vedem mîine.

În semn de rămas bun o mîngîie cu vîrful degetelor, dar nu o sărută. Nu o săruta niciodată. De fapt, nu prea existau locuri accesibile pentru un sărut pe faţa ei, dar Avery gîndi că un soţ ar fi descoperit unul, dacă într-adevăr ar fi dorit să-şi sărute soţia.

Îl privi pînă închise uşa. Singurătatea o împresură din toate direcţiile, pînă la sufocare. Singurul fel în care putea scăpa de ea era să gîndească. Îşi petrecu următoarele ore gîndindu-se cum îi va spune lui Tate Rutledge că ea nu era cea care credea el. Carole, fără nici o îndoială, era înmormîntată într-un mormînt pe care scria Avery Daniels. Cum o să-i spună? Cum să-i spună că cineva, care îi era foarte apropiat, îi dorea moartea?

Cel puţin de o mie de ori în ultima săptămînă, ea a încercat să se convingă pe sine că vizitatorul fantomatic a fost un coşmar. Existau mulţi factori care ar fi putut să-i dea halucinaţii. Era mai uşor să crezi că vocea care rostise acele cuvinte de ură a fost o iluzie.

Dar ea ştia. A fost real. În mintea ei cuvintele lui răsunau foarte clar. Le reţinuse. Tonul sinistru şi inflexiunile erau întipărite în mintea ei. Era convins de ceea ce i-a spus. Fără nici o îndoială.

Trebuia să fie cineva foarte apropiat de familia Rutledge, pentru că numai cei foarte apropiaţi aveau voie în rezerva de terapie intensivă. Dar cine? Nimeni nu părea să arate atîta ură faţă de Tate; dimpotrivă, toţi păreau să-l adore.

Îi luă pe rînd: tatăl său? De neconceput. Era evident că ambii părinţi îl iubeau. Jack? El nu părea să aibă resentimente faţă de fratele mai mic. Deşi Eddy nu era rudă de sînge, era tratat ca membru al familiei şi prietenia dintre Tate şi acesta era mai mult decît evidentă. Mai trebuia să le audă pe Dorothy Rae şi Francy, dar era sigură că vocea pe care a auzit-o era a unui bărbat.

Nici una dintre vocile auzite recent nu semăna cu aceea. Dar cum putea un străin să se strecoare în camera ei? Omul nu era străin pentru Carole; îi

vorbise cu încredere, ca unei părtaşe la complot.

Oare Tate ştia că soţia lui conspira şi plănuia să-l omoare? Ghicea că îl ura atît de mult? Oare din această cauză el menţinea răceala dintre ei? Avery ştia că el i-a acordat toată atenţia, pentru că era soţul ei, dar nimic mai mult.

Doamne, cît îşi dorea să stea de vorbă cu Irish şi să încerce să descurce ţiţele! Ar încerca să pună la locul lor toate elementele care lipseau. Irish avea aproape puteri supranaturale în descifrarea comportamentul lui uman şi ea îl aprecia mai mult decît orice pe lume.

Gîndindu-se la familia Rutledge, pe Avery o cuprinse durerea de cap şi fu mai mult decît bucuroasă cînd i se injectă sedativul care o ajuta să doarmă. Au lăsat aprinsă doar o lumină de veghe.

Plutind între somn şi realitate, Avery şi-a permis să se întrebe ce s-ar întîmpla dacă ar juca pînă la capăt rolul Carolei Rutledge. Ar amîna faptul că Tate era văduv. Mandy ar avea un suport matern în timpul recuperării emoţionale. Avery Daniels ar putea să descopere un prezumtiv asasin şi ar deveni eroină.

Rîse ironic în sinea ei. Cu siguranţă că Irish ar crede că a înnebunit. Probabil că ar face accese de furie şi ar certa-o că s-a gîndit la o astfel de faptă.

Şi totuşi era o idee provocatoare. Ce poveste ar avea în mînă cînd toată această şaradă ar fi descurcată: politică, relaţii umane şi intrigă.

Cu această fantezie în minte, adormi.

OPT

Era mai nervoasă decît a fost la prima ei audiţie la televiziunea din Arkansas, acum opt ani. Cu palmele transpirate şi gîtul uscat, era pînă la glezne prinsă în noroi şi încerca cu degete lipsite de viaţă să prindă un microfon şi să vorbească despre boala care afecta fermele de porci. După aceea directorul jurnalului i-a reamintit că maladia afecta porcii şi nu fermierii. Dar, oricum, i-a dat slujba.

Şi aceasta era o audiţie. Putea Mandy să descopere ceea ce nu reuşiseră ceilalţi; putea să vadă că această femeie nu era Carole Rutledge?

Peste zi, în timp ce sora îi făcuse baie şi o îmbrăca, în timp ce terapistul îi făcuse exerciţiile, o întrebare i-a bîntuit mintea: dorea ea într-adevăr să se descopere adevărul?

Nu reuşise să găsească un răspuns clar. Pentru moment nu mai conta cine credeau ei că este ea. Nu putea schimba soarta. Ea trăia, iar Carole Rutledge murise. Forţe cosmice au dorit ca ea să supravieţuiască.

Încercase cu disperare, cu puţinele mijloace pe care le-a avut la dispoziţie, să spună tuturor că este o greşeală, dar nu reuşise. Acum nu mai putea face nimic în privinţa consecinţelor. Pînă cînd va fi în stare să mînuiască un creion, trebuia să rămînă Carole. Jucînd acest rol ar putea să descopere complotiştii şi să-l răsplătească pe Tate pentru bunătatea lui. Dacă el credea că este bine pentru Mandy să-şi vadă

"mama", atunci Avery va juca temporar acest rol. Se gîndi că pentru copil ar fi fost mai bine să ştie că mama ei a murit, dar ea nu putea să-i spună. Spera din suflet ca înfăţişarea ei să nu sperie fetiţa.

Sora îi aranja eşarfa de pe cap, unde părul nu era mai lung de un centimetru.

- Gata, arătaţi foarte bine, spuse ea admirativ. În cîteva săptămîni frumosul dumneavoastră soţ n-o să-şi mai ia ochii de la dumneavoastră. Cred că ştiţi că toate asistentele, măritate sau nu, sînt îndrăgostite la nebunie de el.

Se agită în jurul patului, întinzînd cearceafurile, apoi aranjă florile.

- Cred că nu vă supăraţi, nu? Sigur că sînteţi obişnuită ca femeile să se îndrăgostească de el. De cît timp sînteţi căsătoriţi? Patru ani, cred că aşa a spus unei surori care l-a întrebat. Doctorul Sawyer face minuni. Aveţi puţină răbdare. Veţi fi cel mai frumos cuplu din Washington.

- Eşti cam sigură, nu-i aşa?

Cînd îi auzi vocea, inima lui Avery tresări. Privi spre uşă şi îl văzu. În timp ce înainta, îi spuse asistentei:

- Sînt convins că doctorul Sawyer face minuni. Dar de unde eşti atît de sigură că voi cîştiga alegerile?

- Aveţi votul meu.

El rîse profund şi plăcut.

- Bine, am nevoie de fiecare vot.

- Unde este fetiţa?

- Am lăsat-o la asistente. O aduc peste cîteva minute.

Asistenta zîmbi spre Avery şi îi făcu din ochi.

- Noroc.

Imediat ce au rămas singuri, Tate s-a apropiat de

Avery.

- Bună, arăţi foarte bine. Uite, am adus-o. Nu sînt sigur cum o să fie. Te rog să nu fii dezamăgită dacă...

Se opri privind spre pieptul ei. Cămaşa de noapte a Carolei nu i se potrivea tocmai bine. Avery citi uimirea de pe faţa lui şi inima începu să-i bată.

- Carole? întrebă el răguşit.

Ştia!

- Dumnezeule.

Cum o să-i poată explica?

- Ai slăbit atît de mult, şopti el.

Cu blîndeţe îi mîngîie sînii. Îi privi tot corpul. Sîngele lui Avery luă foc. Reuşi să scoată un sunet nearticulat.

- Ai slăbit atît de mult. Nu vreau să spun că nu arăţi bine. Doar că... eşti altfel. De fapt, se explică. Privirile lor se întîlniră pentru o secundă, apoi el îşi retrase mîna. Mă duc să o aduc pe Mandy.

Avery oftă adînc, încercînd să-şi stăpînească nervii. Pînă în acest moment nu şi-a dat seama cîtă emoţie îi poate provoca descoperirea adevărului. Nici nu a descoperit cît de profunde erau sentimentele ei faţă de el. Atingerea lui a înmuiat-o de tot.

Dar nu avea curajul să-şi lase sentimentele să o domine. Se pregăti pentru ce o aştepta. Închise ochii, temîndu-se de groaza pe care o va citi în ochii copilului, cînd acesta o va vedea pe "mama" desfigurată. Îi auzi intrînd şi apropiindu-se de pat.

- Carole?

Încet, Avery deschise ochii. Tate o ţinea pe Mandy în braţe. Era îmbrăcată cu un şorţuleţ alb peste o rochiţă albastră. Avea ciorăpei albi şi o pălăriuţă albastră. Avea părul negru şi bogat, des, dar nu la fel de lung cum şi-l amintea Avery. Ghicindu-i

gîndurile, Tate explică:

- A trebuit să-i tăiem părul, pentru că era ars.

Era tuns la nivelul urechii. Ochii serioşi erau acoperiţi de gene bogate. Era un copil frumos şi totuşi neobişnuit de timid. În loc să citească pe chipul ei repulsie, frică sau curiozitate, ceea ce ar fi fost de aşteptat, nu reuşi să citească nimic.

- Dă-i mamei cadoul pe care i l-ai adus.

În mînuţa dreaptă ţinea un buchet de margarete. Le întinse timid spre Avery. Ea nu reuşi să le prindă şi atunci Tate le luă şi le puse cu blîndeţe pe pieptul ei.

- Am să te las aici pe pat pînă găsesc nişte apă în care să pun florile.

Tate o lăsă pe marginea patului, dar, cînd încercă să se îndepărteze, fetiţa îl prinse cu teamă de sacou.

- Bine, cred că renunţ. Îi aruncă lui Avery un zîmbet încordat şi se aşeză lîngă Mandy. Uite, astăzi a făcut un desen pentru tine, spuse el scoţînd din buzunarul jachetei o bucată de hîrtie. Spune ce al desenat, Mandy.

Liniile multicolore nu semănau cu nimic, dar Mandy şopti:

- Cai.

- Caii bunicului, completă Tate. Ieri a călărit şi astăzi de dimineaţă am rugat-o să deseneze caii.

Avery ridică mîna, făcîndu-i semn să îi arate desenul. îl studie cu atenţie.

- Cred că mamei îi place desenul tău, continuă Tate privind-o ciudat pe Avery.

Copilul nu părea interesat dacă munca ei era sau nu apreciată. Arătă spre atela de pe nasul lui Avery.

- Ce este asta?

- O parte din bandajul despre care ţi-am povestit eu şi bunica.

Spre Avery spuse:

- Ştiam că astăzi ţi-l dau jos.

Ea făcu un semn din mînă.

- Mîine? întrebă el.

Ea dădu din cap.

- De ce îl are? întrebă Mandy intrigată de bandaj.

- Este la fel cu ghipsul de la mîna ta: Protejează faţa mamei pînă se face bine, aşa cum ghipsul tău îţi protejează mîna pînă se lipeşte osul.

Mandy ascultă explicaţia şi o privi solemn pe Avery.

- Mami plînge.

- Cred că este bucuroasă că te vede.

Avery închise ochii cîteva secunde apoi îi deschise. Spera ca astfel să le comunice că era bucuroasă să vadă copilul, care ar fi putut muri în flăcări. Accidentul a lăsat traume emoţionale, dar Mandy a supravieţuit şi va reuşi să îşi domine frica şi timiditatea. Avery era bîntuită de sentimente de vinovăţie şi de tristeţea că era altcineva decît credeau ei.

Printr-o mişcare bruscă, pe care numai copiii o fac, Mandy întinse mîna spre faţa inflamată a lui Avery. Tate o prinse înainte de atingere. Gîndindu-se, îi dirijă mîna mai jos.

- Poţi să o atingi, dar foarte uşor. Să nu o doară.

Ochii copilului se umplură de lacrimi.

- Mami, doare?

Buza de jos începu să-i tremure în timp ce se apropia de faţa ei. Avery nu mai putea să suporte suferinţa fetiţei. Răspunzînd cu un spontan impuls matern, întinse mîna şi apropie capul copilului. O legănă la piept suportînd durerea. Mandy se ghemui lîngă ea. Avery îi mîngîia părul. Această mîngîiere

nearticulată transmitea încredere copilului. După cîteva momente fetiţa se opri din plîns şi o anunţă şoptit:

- Mami, nu am vărsat lapte pe rochiţă.

Inima lui Avery se topi. Ar fi vrut să îmbrăţişeze copilul şi să-i spună că laptele nu avea nici o importanţă, pentru că ele două supravieţuiseră unui dezastru. Îl văzu pe Tate ridicîndu-se şi luînd fetiţa în braţe.

- Nu vrem să te epuizăm. Trimite-i o bezea mamei, Mandy.

Fetiţa nu o făcu. Timid, îl prinse de gît şi îşi ascunse faţa în gulerul lui.

- Altă dată, spuse el scuzîndu-se. Mă întorc imediat.

După cîteva minute reveni în cameră singur.

- Am lăsat-o la asistente. Mănîncă o îngheţată.

Se aşeză pe marginea patului şi îşi prinse mîinile între genunchi. Le privea pentru a evita să o privească pe ea.

- Pentru că a mers atît de bine aş putea să o mai aduc şi altă dată. Cel puţin eu aşa am simţit, că a mers bine. Tu nu? O privi aşteptînd un răspuns. Ea îi făcu semn că da. Nu sînt prea sigur de sentimentele lui Mandy. Este foarte greu să ghiceşti ce simte. Nu reuşim să străpungem carapacea, Carole. Disperarea din vocea lui o sfîşia. Altădată o excursie la McDonald o umplea de bucurie. Acum nimic. Îşi aşeză coatele pe genunchi şi îşi ascunse faţa în palme. Am încercat tot posibilul să străpung această indiferenţă. Nimic nu merge. Nu ştiu ce să mai fac.

Avery ridică mîna şi îi mîngîie părul de la tîmple. El tresări violent şi aproape că îi aruncă mîna. Gestul îi transmise o durere ascuţită prin tot braţul. Gemu.

- Îmi pare rău, spuse ridicîndu-se în picioare. Te doare? Să chem pe cineva?

Ea făcu semn că nu şi încercă să-şi aranjeze eşarfa. Ar fi dorit să-şi ascundă urîţenia. Cînd el a fost convins că durerea a trecut, i-a spus:

- Nu-ţi face probleme în privinţa lui Mandy. Sînt sigur că în timp o să-şi revină. Îmi pare rău, nu trebuia să îţi spun. Sînt obosit. Campania devine stresantă... nu-i nimic. Acestea sînt problemele mele, nu ale tale. Trebuie să plec. Ştiu că vizita a fost grea pentru tine. La revedere, Carole.

De data aceasta nu a atins-o nici măcar cu vîrful degetelor.

NOUĂ

- Te plictisim, Tate?

Vinovat, el îl privi pe directorul său de campanie.

- Îmi pare rău.

Tate, recunoscînd că Eddy avea toate motivele să fie îngrijorat, se îndreptă atent spre el. Erau acasă, ţinînd o şedinţă privind strategia campaniei pentru ultimele săptămîni, înainte de alegerile primare.

- Şi pe unde călătoreai?

- Pe undeva între El Paso şi Sweetwater, răspunse Tate. Ascultă, Eddy, eşti sigur că acest turneu prin vestul Texasului este esenţial?

- Absolut esenţial, interveni Jack. Cu riscul de a-l neglija pe alţii, să ştii că oamenii de acolo au nevoie de toată atenţia pe care le-o poţi acorda.

- Le voi spune adevărul. De fapt, ştiţi părerea mea în privinţa speranţelor false şi a promisiunilor goale.

- Îţi înţelegem perfect poziţia, Tate, spuse Nelson. Dar senatorul Dekker este responsabil în cea mai mare parte pentru afacerile cu petrol de acolo. El este cel care a favorizat înţelegerile cu arabii. Şomerii de acolo trebuie să-şi amintească acest lucru.

Tate aruncă creionul din mînă şi se ridică. Îşi băgă mîinile în buzunarul de la jeanşi şi se duse la fereastră. Era o zi excepţională. Primăvara era încă timidă, dar copacii înmugureau. În fiecare zi iarba era de un verde crud.

- Nu eşti de acord cu Nelson? întrebă Eddy.

- Din toată inima, răspunse Tate stînd cu spatele

la ei. Ştiu că ar trebui să fiu acolo şi să le arăt greşelile lui Dekker şi să le expun idei optimiste, dar trebuie să fiu şi aici.

- Cu Carole.

- Da. Şi cu Mandy.

- Păi, doctorul lui Mandy a spus că nu are nevoie decît de timp şi că, după ce Carole vine acasă, Mandy îşi va reveni, spuse Jack.

- Aşa a spus.

- Aşadar, fie că eşti aici sau nu, nu o poţi ajuta prea mult pe Mandy. Nici pe Carole.

- Dar pot fi lîngă ea, spuse Tate nerăbdător. Simţind că se apără, se întoarse şi îi înfruntă.

- Şi ce să faci? Să stai şi să priveşti la cei doi mari ochi trişti, spuse Jack. Dumnezeule, mie îmi dau fiori pe şira spinării.

Tate se înroşi de furie.

- Taci din gură, Jack, se răsti Nelson.

- Chiar dacă stau şi o privesc, şi nu pot face altceva, Jack, este totuşi responsabilitatea mea să fac acest lucru. Ţi-am explicat-o foarte clar acum cîteva săptămîni.

Cu un oftat, Eddy se prăbuşi pe un scaun.

- Eu credeam că am hotărît: Carole se va simţi mai bine într-o clinică particulară, decît aici, acasă.

- Am hotărît.

- Este tratată regeşte acolo, mai bine decît la spital, observă Jack. Cu fiecare zi arată din ce în ce mai bine. Ştii, am glumit cu ochii. Cînd nu vor mai fi roşii şi îi va creşte părul, o să arate grozav. Care este problema?

- Problema este că îşi revine dintr-un traumatism cu serioase repercusiuni fizice, spuse Tate.

- Nimeni nu te contrazice, sublinie Nelson. Dar

trebuie să profiţi de fiecare ocazie. Ai o responsabilitate şi faţă de campania electorală, pe care nu trebuie să o neglijezi.

- Crezi că nu ştiu asta? întrebă el privindu-i pe rînd.

- Ştii, spuse Eddy. Şi Carole ştie.

- Poate, dar nu se simte bine cînd sînt plecat. Doctorul Sawyer mi-a spus că este foarte deprimată.

- De unde naiba ştie el dacă ea este deprimată sau îşi bate joc? Încă nu poate să scoată un afurisit de...

- Jack! Nelson i se adresa cu un ton milităros. Colonelul de aviaţie îşi privi fix fiul.

Foarte rar îşi pedepsise copiii cu pedepse corporale, şi numai atunci cînd a fost absolut necesar. De obicei, doar tonul vocii lui îi aducea la linia de plutire.

- Te rog să ai puţin respect pentru suferinţa fratelui tău.

Respectul părintesc îl făcu pe Jack să se oprească, dar pe faţa lui se citea exasperarea.

- Carole va fi prima care să-ţi ceară să pleci în acest turneu, îi spuse Nelson lui Tate foarte calm. Nu ţi-aş spune aşa ceva, dacă nu aş fi convins.

- Eu sînt de acord cu Nelson, spuse Eddy.

- Iar eu sînt de acord cu amîndoi. Înainte de accident ar fi împachetat şi ar fi venit imediat cu mine. Tate îşi frecă gîtul, încercînd să scape de tensiune. Acum, cînd îi spun că plec, văd că ochii i se umplu de panică. Mă nelinişteşte. Este încă atît de neajutorată. Mă simt vinovat. De fiecare dată înainte de a pleca mai mult timp trebuie să reconsider argumentele şi să văd cum va reacţiona ea.

Le studie reacţiile. Pe fiecare faţă se vedea că ei

ar fi dorit să-l contrazică. Din respect însă îşi păstrau opiniile pentru ei. Oftă adînc.

- La naiba! Am să iau puţin aer.

Ieşi din casă. În mai puţin de cinci minute încălecă un cal şi galopă pe cîmpurile fermei, împrăştiind turmele de animale. Nu se gîndea să meargă într-un loc anume; dorea doar să fie singur şi liniştit în intimitatea pe care i-o oferea spaţiul.

În ultimele zile foarte rar a fost singur, dar nu s-a simţit niciodată mai singur ca acum. Tatăl său, Eddy şi Jack îl sfătuiau în probleme politice, dar deciziile personale trebuiau să rămînă personale. Numai el trebuia să le ia.

Se tot gîndea cum l-a mîngîiat Carole. Se întreba ce a însemnat asta.

În cele două săptămîni care au trecut de atunci, a tot revăzut şi analizat scena pe care nu şi-o putea scoate din minte. Din cauza reacţiei lui brutale, nu a durat decît o fracţiune de secundă, suficient însă pentru ca degetele ei să-i atingă părul de la tîmple. O considera cea mai importantă mîngîiere pe care a avut-o vreodată din partea Carolei, mai importantă decît primul lor sărut, decît prima dată cînd au făcut dragoste... decît ultima dată cînd au făcut dragoste.

Descălecă lîngă pîrîiaşul de la poalele dealului. Stejari singuratici se ridicau ici şi colo pe pămîntul pietros. Bătea vîntul. Îi biciuia obrajii. Plecase fără haină, dar soarele era călduţ.

Mîngîierea aceea l-a surprins la culme, pentru că era ceva nefiresc pentru ea. Ştia cum să impresioneze un bărbat. Chiar şi acum, după toate cîte s-au întîmplat între ei, amintirea primelor zile îl umplea de dorinţă. Carole era foarte vicleană cînd dorea să-i comunice ce vrea de la el. Fie că îl tachina

subtil, sau cu un limbaj murdar, reuşea întotdeauna să-i comunice dorinţele ei.

De data aceasta a fost altfel. El a simţit diferenţa. A fost o mîngîiere de îngrijorare şi compasiune. A fost din inimă, nu calculată. Lipsită de egoism. Nepotrivită felului ei de a fi.

Auzi zgomote de copite şi întoarse capul. Nelson descălecă cu ageritatea unui tînăr.

- M-am gîndit să vin şi eu. Este minunat pentru călărie.

- Prostii. Ai venit să mă ajuţi.

Nelson chicoti şi îi făcu semn să se aşeze.

- Zee te-a văzut cînd ai plecat. A sugerat să întrerupem şedinţa. I-a servit cu sandvişuri, iar pe-mine m-a trimis după tine. Era îngrijorată. Mi-a spus că şi tu arătai neliniştit.

- Sînt.

- E momentul să treci peste asta.

- Nu este atît de uşor.

- Am ştiut de la începutul campaniei că totul va fi foarte greu, Tate. La ce te aşteptai?

- Nu-i vorba de campanie. Sînt pregătit pentru asta, spuse strîngînd un pumn.

- Atunci e vorba de Carole. Dar ai ştiut că nici asta n-o să fie uşor.

Tate întoarse capul şi întrebă direct:

- Ai observat că este schimbată?

- Doctorul te-a prevenit că vor fi cîteva modificări, dar nu sînt vizibile.

- Nu de fizic este vorba. Mă gîndesc la reacţiile ei.

- Nu pot să spun că le-am observat. De exemplu?

Tate îi povesti cîteva scene în care ochii Carolei exprimaseră nesiguranţă şi teamă. Nelson ascultă cu atenţie, cumpănind fiecare cuvînt înainte de a vorbi.

- Eu aş spune că neliniştile ei sînt normale, nu crezi? Faţa ei a fost pulverizată. Orice femeie ar fi îngrijorată, dar mai ales Carole, care a fost frumoasă - gîndul de a-şi fi pierdut frumuseţea este suficient pentru a-i zdrobi încrederea în sine.

- Presupun că ai dreptate, murmură Tate, dar m-aş fi aşteptat la accese de furie din partea ei, nu de teamă. Nu pot să-mi explic. Am nişte sentimente nedefinite. Absent, începu să-i povestească vizitele lui Mandy. Am dus-o de trei ori şi de fiecare dată Carole plîngea şi o strîngea pe Mandy la piept.

- Se gîndeşte probabil că ar fi putut s-o piardă.

- Este mai mult decît atît, tată. Într-o zi, am găsit-o în hol, aşteptîndu-ne. Înainte să-i pună dinţii. Avea capul înfăşurat într-o eşarfă, piciorul în ghips. Arăta ca naiba, dar ne aştepta curajoasă. Acesta este un lucru pe care Carole nu l-ar fi făcut.

- Aştepta cu nerăbdare să vă vadă şi să vă arate că se poate da jos din pat.

Tate se gîndi un moment, dar nu părea convins. Niciodată Carole nu a fost dispusă să le facă plăcere altora. Ar fi jurat atunci că, deşi nu putea zîmbi, radia de fericire cînd i-a văzut ieşind din lift.

- Aşadar, tu crezi că joacă teatru?

- Nu, spuse Nelson, ezitînd. Cred că este...

- Temporar.

- Da. Să studiem faptele, Tate. Nu vreau să mă amestec în viaţa ta personală. Zee şi cu mine dorim ca tu şi Jack şi familiile voastre să fiţi lîngă noi. Din această cauză am încercat să nu ne amestecăm în viaţa voastră intimă. Dacă m-aş amesteca, aş face ceea ce trebuie pentru Dorothy Rae şi aş educa-o cum trebuie pe Francy. Poate că ar fi trebuit să o fac pînă acum, dar am sperat că amîndoi vă veţi rezolva

căsniciile. Ştiu că tu şi Carole v-aţi înstrăinat în ultimii ani. Nu trebuie să-mi explici de ce. Nu vreau să ştiu. Am simţit şi atît. Fiecare căsnicie are momentele ei grele din cînd în cînd. Zee şi eu sperăm ca tu şi Carole să vă călcaţi pe suflet, să mai faceţi un copil, să mergeţi la Washington şi să trăiţi împreună pînă la bătrîneţe. Poate că această tragedie va rezolva problemele şi vă va apropia. Dar, continuă el, nu aştepta de la Carole schimbări radicale. Poate că va fi chiar mai greu să o suporţi decît pînă acum.

Tate încercă să ghicească ce se ascunde după cuvintele tatălui său.

- Vrei să spui că sînt în căutarea a ceea ce nu există?

- Spun că aşa ceva este posibil, accentuă bătrînul. Uneori, cînd cineva a văzut moartea cu ochii, apreciază parfumul trandafirilor. Am văzut acest lucru la piloţii care s-au prăbuşit cu avioanele. Într-o fracţiune de secundă au simţit vina de a nu- i fi apreciat pe cei iubiţi, şi-ai fi jurat că îşi vor schimba atitudinea faţă de viaţă, că vor fi mai buni. Cred că asta vezi tu acum la Carole. Nu vreau să începi să speri că, din pricina accidentului, ea nu mai are defecte. Doctorul a garantat că îi va reface faţa fără imperfecţiuni, dar nu a spus nimic despre suflet, adăugă el zîmbind.

- Cred că ai dreptate. *Ştiu* că ai dreptate. Asta fac, caut calităţi care nu există.

- Nu o judeca atît de dur. Timpul şi răbdarea sînt indispensabile. Dacă merită, atunci nu contează cît aştepţi, poţi aştepta chiar o viaţă de om.

Încălecară şi porniră spre casă. Tate se aplecă spre tatăl său.

- Despre călătoria din vestul Texasului...

- Da?

- O să fac un compromis. O săptămînă. Nu pot lipsi mai mult de- atît.

Nelson îl bătu pe umăr, apoi îi aruncă frîul.

- Am sperat asta. O să le spun lui Eddy şi Jack.

- Tată? Nelson se opri şi se întoarse spre el. Mulţumesc, tată.

- Mai bine du caii în grajd.

Începu să ţesale caii dar, după cîteva minute, rămase cu mîinile suspendate, privind în gol.

În seara aceea a avut nevoie de compasiunea şi tandreţea ei. De dragul căsniciei lor şi al lui Mandy, spera ca aceste schimbări să fie permanente. Numai timpul va şti, dar probabil că tatăl său avea dreptate. Nu trebuia să creadă în schimbările ei, dar putea să îi acorde puţin credit.

- La naiba!

ZECE

- După aceea îl vom trimite să ţină un discurs la Texas Tech.

În timp ce Jack îi dădea toate amănuntele itinerarului lui Tate, cumnatei sale îi trecu un gînd prin cap.

- Ştii, Tate, în zona aceea sînt foarte mulţi fermieri cultivatori de bumbac. Mă gîndesc dacă Eddy nu a luat în considerare să ţii un discurs şi la una din cooperative.

- Dacă nu a gîndit-o, va trebui să o facă. Eu vreau să le vorbesc.

- Am să ţin minte.

Din patul ei, Avery îi studia pe cei doi fraţi. Erau suficiente asemănări între ei pentru a şti că fac parte din aceeaşi familie, dar destul de multe diferenţe, destul de evidente.

Jack părea cu mult mai mare decît cu trei ani decît Tate. Părul său era mai închis şi avea un început de chelie. Fizicul lui nu era la fel de plăcut ca al lui Tate. Tâte arăta foarte bine. Deşi în înfăţişarea lui Jack nu era nimic care să te deranjeze, nu avea nici o trăsătură distinctă. El putea cădea repede în anonimat, dar nu şi Tate.

- Iartă-ne că îl luăm de lîngă tine atît de mult timp, Carole.

Ea observă că Jack nu o privea niciodată cînd vorbea. Întotdeauna privea în altă parte.

- Nu l-am lua, dacă nu ar fi important pentru

campanie.

Degetele ei prinseră creionul şi reuşi să mîzgălească pe hîrtie, "bine". Jack aplecă privirea, citi ce a scris, îi zîmbi timid şi aprobă. Erau nişte legături încordate între Jack şi cumnata lui. Şi Avery se întreba de ce.

- Tate mi-a spus că ai reuşit să articulezi cîteva cuvinte astăzi. Este grozav. Vom fi foarte bucuroşi să te auzim povestind, cînd vei putea vorbi.

Avery ştia că Tate nu va fi deloc bucuros să audă ce avea ea să-i spună. Va dori să ştie de ce nu şi-a scris numele adevărat, de ce l-a lăsat să creadă că este soţia lui chiar după ce a putut să scrie.

Şi ea ar fi dorit să ştie de ce a făcut asta.

Neliniştea îi umplu ochii de lacrimi. Jack se ridică imediat şi se îndreptă spre uşă.

- E tîrziu şi am drum lung pînă acasă. Mult noroc, Carole. Vii şi tu, Tate?

- Nu încă, dar am să te caut. Îşi însoţi fratele în hol.

- Cred că am necăjit-o povestindu-i despre turneu, spuse Jack.

- În ultimele zile a fost cam nervoasă.

- Crezi că se bucură că-i va reveni vocea?

- Cred că este frustrată că încearcă să vorbească şi nu reuşeşte.

- Tate, ai observat ceva ciudat cînd a scris?

- Ciudat?

Se dădură într-o parte şi făcură loc unui grup de asistente.

- Carole foloseşte mîna dreaptă, nu?

- Da.

- Şi atunci de ce scrie cu mîna stîngă? Mie mi se pare ciudat. Ne vedem acasă, Tate.

- Ai grijă cum conduci.

Tate privi în urma fratelui său. Apoi se întoarse pe călcîie şi se îndreptă gînditor spre camera Carolei.

Cît timp a fost plecat Tate, Avery s-a gîndit cît de mult s-a schimbat. Simţise diferenţa din atitudinea lui de mai bine de o săptămînă. O vizita regulat. De cîte ori venea, îi aducea flori şi reviste. Acum putea mînca şi îi aducea mîncare pentru a varia meniul de la spital. I-a adus şi un aparat video şi o mulţime de filme, ca să nu se plictisească. Dar de cele mai multe ori era mohorît şi parcă pus în gardă. Niciodată nu stătea prea mult. Pe măsură ce faţa Carolei devenea distinctă, Tate devenea din ce în ce mai rece.

Nici pe Mandy nu a mai adus-o. Ea a scris numele fetiţei, urmat de semnul întrebării. El a ridicat din umeri.

- Am crezut că vizitele îi fac mai mult rău decît bine. O să aveţi destul timp, cînd vei veni acasă.

Cuvintele lui reci au jignit-o. Vizitele fetiţei erau lumini în existenţa ei monotonă. Se ataşase de copil şi dorea cu disperare să o ajute. Ataşamentul faţă de Tate era acum un sentiment mai complex, şi va fi foarte greu cînd ea va ieşi din lumea lui şi va intra în lumea ei.

Curiozitatea jurnalistică a lui Avery nu-i dădea pace. Ce lipsea din căsnicia familiei Rutledge? De ce dorea Carole să-şi omoare soţul? Dorea să epuizeze toate posibilităţile şi să afle adevărul. Acest adevăr ar putea să-i dea încrederea în capacitatea ei profesională.

Problemele lui Tate Rutledge îi aparţineau acum şi ei în egală măsură. Nu ea le-a dorit, i s-au impus într-un fel. Dar acum nu putea să le întoarcă spatele. Dintr-un motiv foarte bizar, căruia ea îi spunea explicaţie, acum dorea să răscumpere o parte din răul făcut de Carole.

Cînd a încercat să-i arate compasiune, Tate a repezit-o şi atunci ea a văzut că nu era doar un impas trecător în căsnicie. Era mult mai profund. El o trata ca pe o fiară sălbatică. Avea grijă să nu-i lipsească nimic, dar nu avea încredere în ea.

După cîte ştia Avery, neîncrederea lui Tate era bine fondată. Carole, împreună cu un individ, plănuiseră să îl omoare. Cum şi de ce, acestea erau întrebările care o chinuiau. Gîndurile i-au pornit în întîmpinare, cînd el a ieşit să-i conducă pe Jack. Totuşi, zîmbetul ei a îngheţat, cînd el s-a apropiat din nou de ea.

- De ce scrii cu mîna stîngă?

Avery îngheţă. Aşadar a sosit momentul adevărului. Sperase să aleagă ea momentul, dar iată că a venit. Ce prostie. Carole nu era stîngace. Îl privi şi reuşi să îi rostească numele.

Doamne ajută-mă! Imediat ce îşi va dezvălui adevărata identitate, trebuia să îl prevină împotriva asasinatului care era pus la cale. Singura limită pe care o ştia era că el nu va reuşi să trăiască pentru a-şi exercita funcţia. Se putea întîmpla mîine, astă-seară, poate în noiembrie, dar el trebuia să afle imediat.

Pe cine din familia lui să acuze? Încă nu ştia, nu avea dovezi. Sperase în fiecare zi că va afla. Dar el oare o va crede? De ce ar face-o?

De ce ar asculta o femeie care aproape două luni s-a dat drept soţia lui? O va crede o oportunistă.

Creionul se mişcă cu greutate şi reuşi să contureze litera *d*. Mîna îi tremura şi scăpă creionul. Tate îl ridică.

- D, de la ce? Ea îl privi cerîndu-i parcă iertare. Apoi termină cuvîntul pe care l-a început.

- Doare, citi el. Te doare cînd foloseşti mîna dreaptă?

Vinovată, Avery dădu din cap. Minciuna ei era justificată, spuse în sinea sa. Nu putea să-i spună adevărul pînă cînd nu va avea amănunte. Un mesaj de cîteva cuvinte mîzgălite nu va face decît să-i sporească confuzia. Într-o asemenea stare nu va crede niciodată că cineva dorea să-l omoare.

- L-ai speriat pe Jack, rise el. Nu-mi vine să cred că eu nu am observat. Cred că am prea multe pe cap, ca să mai văd amănunte. Ei bine, am un drum lung de făcut şi este destul de tîrziu. Am aflat că mîine ţi se scot atelele. Este bine. O să te poţi mişca.

Ochii lui Avery se umplură din nou de lacrimi. Omul acesta, care a fost atît de bun cu ea, o va urî cînd va descoperi adevărul. În toate aceste săptămîni el a devenit viaţa ei. Fie că ştia sau nu, ea a depins de el pentru vindecarea rănilor emoţionale. Acum îi va răsplăti bunătatea arătîndu-i nişte adevăruri crîncene: soţia lui era moartă, în locul ei era o reporteră care se amestecase în viaţa lui personală, cineva încerca să-l asasineze.

În loc să-i stîrnească mila, lacrimile ei îl provocară. O privi iritat.

- Nu-ţi înţeleg lacrimile, Carole. Faţa ta arată grozav. Ai fi putut muri. Şi Mandy. Nu poţi crede că ai avut norocul să trăieşti?

După această izbucnire, oftă adînc, încercînd să se controleze.

-Îmi pare rău, nu am vrut să mă răstesc la tine. Ştiu că ai suferit mult. Dar am fi putut suferi şi mai mult. Ne vedem mai tîrziu.

Fără alte cuvinte, părăsi camera. O asistentă intră imediat să o ajute să se aşeze în pat. Reuşise să folosească cîrjele, dar încă nu avea putere. O dureau mîinile.

Mintea ei era la fel de obosită ca şi trupul. Încerca să-şi imagineze expresia de pe faţa lui cînd va descoperi adevărul. Va deveni şi mai vulnerabil. Imediat îi trecu prin minte un gînd îngrozitor. Cînd va fi descoperită şi ea va fi vulnerabilă în faţa celui care plănuia să-l omoare pe Tate. De ce nu s-a gîndit la asta mai devreme? Cînd se va şti că ea este Avery Daniels, reportera, vinovatul va înţelege că i-a dat o cheie şi va fi obligat să facă ceva. Prezumtivul asasin nu va ezita să îi omoare pe amîndoi.

- Dumnezeule, ce pot face? Cum să mă apăr? Cum să îl apăr pe Tate?

Dacă ea ar fi într-adevăr Carole... nu se putea.

Dar, dacă ar continua să joace rolul ei, pînă cînd va afla cine este duşmanul lui Tate, i-ar putea salva viaţa.

Şi totuşi era de neconceput să intre în viaţa altei femei. Ce se întîmpla cu viaţa ei? Oficial, Avery Daniels nu mai exista. Nimeni nu-i simţea lipsa. Nu avea soţ, copii, familie. Cariera ei a fost un eşec. Din pricina unei grave erori de raţiune.

Dar iată că acum i se oferea pe tavă un reportaj senzaţional. Dacă devenea doamna Rutledge, putea face un documentar asupra campaniei senatoriale şi a tentativei de crimă, din interiorul faptelor. Putea să trăiască acest reportaj. Cîţi reporteri au avut această posibilitate?

Zîmbi obosită. I se dăduse deja faţa, numele şi identitatea *ei*. Cînd adevărul va fi în sfîrşit descoperit, nimeni nu o va acuza. Nu ea a dorit acest lucru. Soarta i l-a oferit. Dar, mai presus de dorinţa de a-şi reabilita credibilitatea profesională, ea dorea să salveze viaţa lui Tate, care îi devenise cel mai preţios lucru.

Riscurile erau enorme. Şi totuşi înţelegea că trebuie să ia o decizie raţională. Trebuia să fie pragmatică, nu emoţională. Va prelua rolul soţiei lui şi tot ceea ce implică acest lucru. Va trăi cu familia lui şi va descoperi persoanele cu care Carole avea relaţii intime. Enormitatea ideii o intimida, dar în acelaşi timp i se părea irezistibilă. Consecinţele vor fi severe, dar şi răsplata va merita sacrificiul.

Oare va reuşi? *Să îndrăznească?* Reuşi să ia cîrjele şi se îndreptă spre baie. În lumina difuză îşi privi faţa în oglindă şi o compară cu cea din fotografia de pe perete, pusă pentru a se încuraja.

Pielea era rozie şi netedă ca a unui copil, exact cum i-a promis doctorul. Îşi studie protezele dentare. Îşi trecu mîna prin păr. Nu se vedea nici o cicatrice. Nu-şi îngădui luxul de a fi tristă. Acum acesta era destinul ei. Avea un alt chip. Putea să însemne o nouă viaţă. Mîine va prelua identitatea Carolei Rutledge.

Avery Daniels nu mai avea nimic de pierdut.

UNSPREZECE

Asistenta o privi mulţumită.

- Arătaţi minunat, doamnă Rutledge. Şi părul e frumos.

- Mulţumesc, spuse Avery. Ce a mai rămas din el.

În cele şapte zile cît a lipsit Tate, reuşise să-şi recapete vocea. El trebuia să sosească dintr-un moment în altul. Era nervoasă.

- Nu, continuă asistenta, tocmai aici e cheia. Nu toată lumea poate purta părul scurt, şi să arate bine. Dumneavoastră arătaţi extraordinar.

Avery se privi în oglindă, trase de firişoarele de pe frunte şi spuse neîncrezătoare:

- Sper că da.

Stătea într-un scaun cu piciorul drept sprijinit pe stîngul. Îşi ţinea mîinile în poală. Asistentele erau agitate ca întotdeauna cînd trebuia să sosească Tate. O gătiseră ca pe o mireasă care îşi aşteaptă mirele.

- A venit, spuse una băgîndu-şi capul pe uşă. Asistenta care stătea cu Avery, o strînse încurajator de umeri.

- Arătaţi grozav. O să fie uluit.

Tate nu a rămas chiar uluit, dar un moment a privit-o fix. Ea a văzut cum i se măresc ochii de uimire, văzînd că este îmbrăcată în hainele de stradă aduse de Zee.

- Bine ai venit, Tate.

La sunetul vocii ei, el păru şi mai surprins. Inima îi tresări. *Ştia!* Făcuse o altă gafă? Folosea Carole un

alt nume pentru el? Îşi ţinu respiraţia aşteptînd ca el să o acuze: "Impostoare!" În loc de asta, el îi răspunse şovăitor.

- Bună, Carole.

Răsuflă uşurată cînd văzu că el nu reacţionează. El traversă camera şi îi întinse absent un buchet de flori şi un pachet.

- Arăţi foarte bine.

- Mulţumesc.

- Poţi vorbi, spuse stîngaci.

- Da. În sfîrşit.

- Vocea ta sună altfel.

- Ni s-a spus că aşa va fi, îţi aminteşti? răspunse ea repede.

- Da, dar nu mă aşteptam la... făcu un gest arătînd gîtul... răguşeală.

- Cu timpul o să dispară.

- Mie îmi place.

Nu-şi putea lua ochii de la ea. Dacă relaţiile lor nu ar fi fost aşa, acum el ar fi îngenunchiat în faţa ei şi i-ar mîngîia faţa cu degetele, încîntat de moliciunea ei. Spre dezamăgirea ei, el păstră totuşi distanţa de siguranţă. Ca de obicei, era îmbrăcat în jeanşi. Erau şifonaţi, dar îi subliniau supleţea. Avery nu dorea să cadă în capcana curiozităţii feminine, aşa că evită să îl privească direct. Chiar de la nivelul jachetei sport, priveliştea era satisfăcătoare. Privirea ei era la fel de pătrunzătoare ca şi a lui. Nervos, ridică o mînă spre piept.

- Mă priveşti fix.

- Îmi pare rău. Cred că nu m-am aşteptat că vei arăta cum ai fost odată şi... şi eşti exact la fel. Cu excepţia părului.

Ea se înfioră de bucurie.

- Ţi-e rece?

- Poftim? Rece? Nu. Încerca cu disperare să schimbe subiectul. Ce-i asta?

- Bijuteriile tale, răspunse el privind pachetul.

- Bijuteriile? Înghiţi cu dificultate.

- Adică ce purtai în ziua accidentului. Astăzi mi-au adus aminte că nu le-am luat din seif. M-am oprit acum şi le-am luat.

Îi întinse plicul. Avery îl privi de parcă era un şarpe otrăvit. Neavînd nici o posibilitate de a evita situaţia, îl luă.

- Nu m-am uitat să văd ce este înăuntru, dar poate te uiţi tu.

Ea lăsă plicul în poală.

- Am să mă uit mai tîrziu.

- Em credeam că abia aştepţi să-ţi capeţi lucrurile înapoi.

- Da. Dar, ştii, nu-i prea comod să-mi pun bijuterii acum. Mîinile mele sînt aproape normale, dar tot mă dor. Cred că nu voi reuşi să suport inelele.

- Trebuie să încerci, nu? Oricum, măcar verigheta.

Cuvintele au lovit-o în plin. Nici el nu purta verighetă şi pentru moment a fost tentată să îi răspundă, dar se opri. Carole îşi luase verigheta cu un scop anume, mai bine evita subiectul, pentru moment. Tate se aşeză pe marginea patului. Exista o tăcere ostilă. Avery a rupt-o prima.

- Călătoria a fost cum ai sperat?

- Da, a fost bine. Dar foarte obositoare.

- Aproape în fiecare seară te-am văzut la televizor. Oamenii păreau entuziasmaţi.

- Toţi au fost mulţumiţi de răspunsurile mele.

- Toţi analiştii politici prevăd că vei cîştiga alegerile primare.

- Aşa sper şi eu.

Iarăşi tăcură, privindu-se ciudat.

- Ce face Mandy?

- Bine.

Avery se încruntă.

- Ei, nu chiar bine. Se ridică şi începu să măsoare camera. Mama spune că tot mai are coşmaruri. Aproape în fiecare noapte se scoală ţipînd, uneori chiar şi în timpul somnului de după-amiază. Parcă este o mică stafie. Parcă nu există, ştii? Nimeni nu reuşeşte să rupă carapacea... nici eu, nici psihologul.

- Am rugat-o pe Zee să o aducă. Mi-a spus că tu i-ai cerut să nu vină cu ea la mine.

- Aşa este.

- De ce?

- Nu cred că era bine să vină, dacă nu eram şi eu.

Ea nu mai continuă să întrebe de ce. Putea să stîrnească o ceartă pe care nu era pregătită să o suporte.

- Mi-e dor de ea. Cînd o să fiu acasă, o să-i fie mai bine.

- Poate. Scepticismul din vocea lui era evident.

- A întrebat vreodată de mine?

- Nu.

- Înţeleg, spuse Avery coborînd privirea.

- La ce te aştepţi, Carole? Primeşti ceea ce meriţi.

Pentru moment ochii lor se încrîncenară, apoi ea îşi duse mîna la frunte. Ochii îi erau plini de lacrimi. Plîngea pentru copilul care nu a avut dragostea mamei sale. Biata Mandy. Avery ştia cum este cînd părinţii nu au grija copilului. De aceea îşi justifica în sinea ei hotărîrea pe care o luase că trebuie să pretindă că este mama lui Mandy.

- Ce prostie, spuse Tate cu respiraţia tăiată.

Traversă camera şi îi puse uşor mîna pe cap. Îmi pare rău. N-am vrut să te fac să plîngi. Mandy o să se facă bine. După un moment continuă: poate că ar trebui să plec.

- Nu! ridică spre el ochii plini de lacrimi. Aş dori să nu pleci.

- Dar am stat destul.

- Te rog să mai stai puţin.

- Sînt obosit şi nervos din cauza călătoriei. Nu sînt o companie agreabilă.

- Nu mă deranjează.

El refuză. Ea reuşi să-şi ascundă dezamăgirea.

- Am să te conduc.

Apucă bastonul şi se sprijini cu toată greutatea de el. Dar din cauza încordării mîna transpirată alunecă şi ea îşi pierdu echilibrul.

- Dumnezeule, fii atentă.

Tate o prinse în braţe. Plicul alunecase pe duşumea, dar nici unul din ei nu văzu. Braţele lui puternice o susţineau. În timp ce se îndrepta spre pat, Avery îl prinse strîns de haine. Puterea lui o pătrundea ca un elixir.

Recunoscu atunci ceea ce refuzase să recunoască atît de multă vreme. Dorea să devină doamna Rutledge, ca să fie aproape de Tate. Cît timp a fost el plecat, ea a fost mizerabil de tristă. Acum se bucura că s-a întors.

El o lăsă uşor pe marginea patului şi îi atinse coapsa piciorului suferind.

- Aici ai avut fractură multiplă. Osul nu este încă vindecat, cum îţi place ţie să crezi.

- Cred că nu.

- Am avut dreptate să hotărîm că trebuie să rămîi aici pînă după alegerile primare. Agitaţia de acasă

nu-ţi va face bine.

- Probabil.

Răspunsul ei era neutru pentru că Zee i-a comunicat că s-a luat această hotărîre fără să fie consultată. Se simţea abandonată, ca oaia neagră a familiei care era ascunsă ochiului public.

- Abia aştept să vin acasă, Tate.

Capetele lor erau apropiate. Ea îşi vedea chipul reflectat în pupilele lui. Dorea să o îmbrăţişeze.

Atinge-mă, Tate! Îmbrăţişează-mă! Sărută-mă! ar fi vrut să-i spună.

Cîteva secunde el păru să se gîndească, apoi se retrase.

- Am să plec acum, spuse morocănos, te las să te odihneşti.

Ea îi strînse mîna cît putu de tare.

- Mulţumesc.

- Pentru ce?

- Pentru... flori şi... pentru că m-ai ajutat să ajung în pat.

- Asta-i un fleac, spuse el şi-şi retrase mîna.

Ea scoase un geamăt jignit.

- De ce refuzi întotdeauna mulţumirile mele?

- N-o face pe proasta cu mine, Carole, şopti el încordat. Mulţumirile tale nu înseamnă nimic pentru mine şi ştii foarte bine de ce.

Spuse sever la revedere şi plecă.

Avery era zdrobită. Sperase atît de multe! Imaginaţia ei se topea în faţa realităţii crude. Dar ce putea aştepta de la un soţ care în mod evident nu dădea doi bani pe soţia lui? Bine măcar că nu i-a descoperit minciuna. Din punct de vedere profesional, era pe picioarele ei. Se întoarse la scaun, luă plicul şi răsturnă conţinutul în poală. Ceasul de

mînă nu mai mergea, lipsea un cercel de aur, dar asta nu era o pierdere. Obiectul cel mai important nu era acolo. Unde era medalionul? apoi îşi aminti. Ea nu a avut medalionul în timpul accidentului. Era la Carole Rutledge. Se rezemă de scaun cu părere de rău că a pierdut acea bijuterie, dar se ridică imediat. Va deplînge pierderea mai tîrziu. Acum avea altceva de făcut. Cîteva minute mai tîrziu, asistenta de la computerul central ridică privirea şi o salută.

- Bună seara, doamnă Rutledge. V-a făcut plăcere vizita soţului?

- Foarte multă, mulţumesc. Întinse plicul spre asistentă. Vreau să te rog ceva. Vrei, te rog, să pui asta la poştă mîine? Asistenta citi adresa de pe plic. Te rog foarte mult, insistă Avery, înainte ca femeia să-i pună vreo întrebare.

- Cu plăcere, spuse aceasta, deşi evident i se părea ciudat. Va pleca cu poşta de dimineaţă.

- Aş prefera să nu spui nimănui nimic. Şi aşa soţul meu mă acuză că sînt sentimentală.

- Foarte bine.

Avery îi întinse mai multe bancnote din cele pe care Tate i le-a lăsat cu generozitate.

- Cred că ajung banii. Mulţumesc.

Era o altă ruptură de Avery Daniels. Se întoarse în cameră *doamna Carole Rutledge.*

DOISPREZECE

În şosete, Irish McCabe se îndreptă spre frigider şi mai luă o bere. O desfăcu şi bău din cutie cîntărind din privire ce mîncare avea pentru seară. Nu găsi nimic satisfăcător şi hotărî că va renunţa la mîncare. În drum spre salon luă scrisorile pe care le aruncase pe masă cînd venise. Le studie privind la televizor, sortînd notele de plată de celelalte plicuri.

- Hmmm.

Îşi încruntă uimit sprîncenele cărunte cînd ajunse la un plic anume. Nu avea adresa expeditorului, avea ştampila poştei locale. Îl cîntări, îl deschise şi goli conţinutul. I se tăie respiraţia gîndind că visează. Privea bijuteriile luptînd din greu să inspire aer curat. Se calmă abia după cîteva momente. Luă ceasul de mînă pe care îl recunoscu ca fiind al lui Avery. Cercetă cercelul de aur şi gîndi că l-a văzut la urechea lui Avery.

Se ridică iute în picioare şi se repezi la un birou pe care îl folosea foarte rar. Trase un sertar şi scoase din el plicul pe care l-a primit la morgă cînd s-a dus să identifice trupul lui Avery. Îşi aminti cum a aruncat medalionul în plic fără să se uite la celelalte obiecte. Pînă acum nu a avut curajul să-l deschidă şi să se atingă de bijuteriile ei. Era superstiţios.

A trebuit să-i golească apartamentul pentru că a insistat gazda. Nu a păstrat nici măcar un singur lucru, cu excepţia cîtorva fotografii. Toate au fost donate asociaţiilor de caritate.

Singurul obiect pe care Irish îl considera demn de păstrare era medalionul după care i s-a identificat trupul. Îl primise de la tatăl său cînd era mică şi l-a purtat întruna.

Deschise plicul care stătuse în biroul său şi goli conţinutul. Lîngă medalionul lui Avery erau cercei cu diamant, un ceas cu brăţară de aur, două brăţări şi trei inele dintre care unul era o verighetă. Altul avea mai multe safire şi diamante. Pentru Avery erau prea multe. Lui Irish i se părea evident că au aparţinut unei alte victime, sau supravieţuitor. Exista oare cineva care ştia de inversare sau de greşeală? Va trebui să verifice şi să le returneze stăpînului adevărat. Dar acum nu se putea gîndi decît la bijuteriile lui Avery: ceasul şi cercelul primite prin poştă. Cine le-a trimis? De ce abia acum? Unde au fost pînă acum?

Cercetă plicul încercînd să găsească un răspuns. Nu găsea. Nu părea să fie trimis de o oficialitate. Scrisul era tremurat şi nesigur, aproape copilăros.

- Cine naiba...? strigă el în apartamentul gol.

Durerea că a pierdut-o pe Avery trebuia să se fi atenuat, dar nu era aşa. Se lăsă greoi într-un fotoliu şi privi medalionul printre lacrimi. Îl mîngîia ca pe un talisman care ar fi putut să i-o materializeze în mod miraculos.

Mai tîrziu va încerca să rezolve misterul inversării acestei bijuterii. Acum nu-şi dorea decît să o plîngă.

- Nu văd de ce nu?
- Ţi-am spus de ce nu.
- Dar de ce nu aş putea merge şi eu la Corpus

Christi cu tine?

- Este o călătorie de afaceri. O să fiu ocupat să-i aranjez întîlnirile lui Tate.

Francy se bosumflă.

- Dacă ai vrea, m-ai lăsa să vin.

- Cred că ai primit răspunsul, spuse Eddy Paschal privind-o cu coada ochiului.

Stinse luminile de la cartierul general pentru campania electorală. Se afla într-o zonă comercială. Chiria era ieftină. Era central şi accesibil tuturor punctelor din oraş. Înainte a fost magazin pentru animale mici. Acesta părea să fie singurul inconvenient. Încă mai mirosea a animale.

- De ce eşti atît de rău cu mine, Eddy? scînci Francy, în timp ce el încuia uşa.

- De ce eşti tu atît de sîcîitoare?

Au plecat împreună spre parcare, la maşina lui, un Ford Sedan pe care ea o dispreţuia în sinea ei. Deschise uşa. Cînd intră, ea se lipi senzual de el. Observase că şi-a tuns părul. Şi l-a tuns prea scurt. Făcînd o listă a ceea ce nu-i plăcea la el, Francy enumeră mai întîi maşina, apoi frizerul.

El porni motorul şi instalaţia de aer condiţionat se porni imediat, încălzind interiorul maşinii. Eddy făcuse o concesie înfăţişării sale impecabile, lărgindu-şi cravata şi deschiindu-şi gulerul.

Francy a mers mult mai departe. Şi-a descheiat bluza pînă în talie, apoi a început să o fluture arătîndu-i lui Eddy sînii dacă el ar fi vrut să-i vadă, dar, remarcă ea cu ciudă, el nu o luă în seamă. Trecu prin intersecţie şi se îndreptă spre autostradă.

- Ce naiba, eşti homosexual? întrebă ea cu ciudă.

- De ce mă întrebi? izbucni el în rîs.

- Pentru că, dacă le-aş oferi altora jumătate din ce

îţi ofer ţie, mi-aş petrece toată viaţa în pat.

- La drept vorbind, cam aşa îi-o petreci. Ori e numai gura de tine.

Ochii albaştri ai lui Francy aruncară săgeţi, dar era prea deşteaptă să arate că e nervoasă. Se ghemui în scaun insinuînd moliciunea pisicii şi întrebă timid.

- De ce nu vrei să descoperi singur, domnule Paschal?

El clătină din cap.

- Eşti o alintată incorigibilă, Francy, cred că ştii.

- Ar trebui, spuse ea trecîndu-şi mîna prin buclele blonde. Asta îmi spune toată lumea.

Se aplecă spre ventilatorul care sufla aer răcoros. Îşi ridică părul şi lăsă aerul să o răcorească.

- Eşti?

- Ce să fiu?

- Homosexual.

- Nu, nu sînt.

Ea se întoarse spre el. Îi arătă sînii care îi străpungeau pînza subţire a bluzei.

- Atunci cum de poţi să-mi rezişti?

Aglomeraţia străzii rămăsese în urmă. Se îndreptau spre fermă. Privirea lui Eddy se opri leneş pe ea cercetînd fiecare amănunt. Fata era mulţumită văzînd cum mărul lui Adam alunecă în sus şi în jos şi el înghite cu dificultate.

- Eşti un copil frumos, Francy. Ochii lui se opriră pe sînii ei. *O femeie* frumoasă.

Ea îşi lăsă leneş mîinile şi îşi îndreptă faţa spre jetul de aer.

- Şi atunci?

- Eşti nepoata prietenului meu.

- Şi ce dacă?

- Pentru mine asta înseamnă că nu exişti.

- Cîtă pudoare! exclamă ea. Eşti un victorian, Eddy, asta eşti. Un înapoiat. Un pudic ridicol.

- Unchiului tău Tate nu i-aş părea deloc ridicol. Nici bunicului şi nici tatălui tău. Dacă pun mîna pe tine, toţi trei or să mă împuşte.

Ea îi mîngîie coapsele, şoptind:

- Ce palpitant!

El îi îndepărtă mîna.

- Dacă tu ai fi ţinta, nu ai mai gîndi aşa.

Ea se lăsă pe scaun îmbufnată. De dimineaţă şi-a lăsat intenţionat maşina, plănuind să stea pînă mai tîrziu, ca s-o aducă Eddy acasă. De luni de zile îi făcea invitaţii, dar nu ajungea nicăieri. Răbdarea nu a fost niciodată o calitate a ei, aşa că a hotărît să forţeze ritmul.

Ultimul tip a stat cu ea mai puţin de o lună şi a devenit gelos. Apoi, omul care a venit cu dezinsecţia pentru gîndaci a sfîrşit în patul ei. Aventura a durat pînă a aflat că este însurat. Nu a deranjat-o acest lucru, dar era sîcîită de faptul că el se simţea vinovat. Remuşcările îi stricau toată plăcerea. Oricum, era un fel de a-şi ocupa timpul pînă îl va cuceri pe Eddy.

Dar iată că se simţea obosită. Ultimele trei luni au fost foarte încordate şi şi-au pus amprenta pe buna ei dispoziţie. Au fost momente cînd a invidiat-o chiar şi pe mătuşa Carole, pentru atenţia cu care era înconjurată.

În tot acest timp Francy şi-a petrecut timpul pregătind plicuri şi culegînd procente aproximative, la acel cartier general sufocant, cu oameni care ofereau cîte o contribuţie de zece dolari. Iar Carole era îngrijită din cap pînă-n picioare la clinica particulară. Francy se gîndea cu invidie şi la asta. De parcă nu a fost

mereu alintată, acum, după accident, era şi mai rău. Săptămîna trecută, bunica a certat-o furioasă cînd a început să ţipe la mica ei verişoară, pentru că mîncase tot desertul.

După părerea ei, fetiţa nu era întreagă la minte. Ochii cu care privea în gol erau tare ciudaţi. Era o adevărată sălbatică, dar toată lumea o săruta şi în cot.

Tatăl ei s-a comportat de-a dreptul prosteşte cînd a primit ultima amendă pentru exces de viteză şi a ameninţat-o că îi ia maşina. Ba chiar a ameninţat-o că va trebui să-şi plătească amenzile din banii pe care-i cîştiga singură. Bine, ameninţările tatei nu s-au materializat niciodată, dar faptul că a ţipat la ea a deprimat-o.

Nu înţelegea de ce se sfărîmau toţi pentru alegerile primare. Ai fi zis că unchiul candidează la preşedinţie, după felul în care se frămîntau cu toţii. A cîştigat foarte strîns. Nu înţelegea de ce au plătit un analist politic, cînd ea ar fi putut să ghicească pe gratis şi cu multe luni înainte. Zîmbetul unchiului le topea pe femei. Nu conta ce spune în discursuri, femeile îl votau pentru că era frumos. Dar a întrebat-o cineva? N-a întrebat-o nimeni. Nimeni nu-i cerea niciodată părerea.

Oricum, lucrurile se mai limpeziseră. Trecuseră alegerile primare, Eddy va avea mai mult timp. Mintea lui va fi mai puţin ocupată, va putea gîndi. La început a fost sigură că o să-l seducă, acum nu mai era la fel de sigură. El îi diminua farmecele, mai încăpăţînat decît ar fi făcut-o orice bărbat. După cîte vedea, nu se apropiase nici cu un centimetru de momentul cînd el va ceda.

Întoarse capul şi îl privi. Cel puţin la suprafaţă

părea rece ca un castravete. Nu se putea ca ea să fie atît de lipsită de farmec, cum o lăsa el să înţeleagă. Poate că era timpul să termine cu pisiceala şi să-l şocheze cu ceva pe Domnul Pedant.

- Ce-ai zice să dăm lovitura?

Cu mişcări studiate, Eddy puse mîna pe scaunul ei.

- Dacă tot ai adus vorba, cred că te-ai simţi bine.

- Să nu îndrăzneşti să mă tratezi cu superioritate, ticălosule!

Era roşie ca focul şi scrîşnea din dinţi.

- Atunci nu te mai da la mine, ca o tîrfă ieftină. Jargonul nu mă impresionează, aşa cum nu mă impresionează nici sînii tăi. Nu mă interesează, Francy, jocul acesta juvenil devine obositor.

- *Eşti* homosexual.

- Crede ce vrei, dacă asta te face să te simţi mai bine şi îţi salvează demnitatea.

- Înseamnă că tot te culci cu cineva; nu e normal ca un bărbat să poată trăi fără sex. Cu cine te culci, Eddy? Cu cineva de la cartierul general?

- Francy...

- Roşcata ca o scîndură? Pun pariu că ea este! E divorţată, probabil că e bună. Îl prinse de mînecă. De ce te culci cu una aşa de bătrînă, cînd ai putea veni la mine?

- Pentru că nu mă culc cu fetiţe, mai ales nu mă culc cu cele care desfac picioarele imediat ce văd un beţişor.

Furia lui îi spori şi mai mult dorinţele. Pasiunile de orice fel o excitau. Cu ochii aprinşi întinse mîna şi-i mîngîie zona sensibilă. Buzele i se arcuiră într-un zîmbet răutăcios.

- Doamne, Eddy, şi al tău e tare!

Înjurînd, el îi aruncă mîna şi ieşi din maşină. În ceea ce te priveşte, să ştii că numai la atît va rămîne.

Francy îşi încheie bluza şi se aranjă, înainte de a-l urma în casă. Cearta de fapt i-a apropiat. Nu chiar a tras de ea în pat, dar ar fi dorit. Era un progres cu care se va mulţumi pentru moment... dar nu la nesfîrşit.

Ajungînd la uşa care ducea spre aripa locuită de ei, o văzu pe mama sa. Dorothy Rae mergea drept, dar ochii îi străluceau, ceea ce însemna că băuse mai multe pahare.

- Bună, Francy.

- Plec la Corpus Christi pentru cîteva zile, o anunţă ea. Dacă Eddy o refuza în continuare, o să-i facă ea o surpriză. Plec mîine dimineaţă. Dă-mi nişte bani.

- Dar nu poţi pleca acum.

Francy îşi plantă o mînă pe şold. Îşi îngustă ochii, aşa cum făcea cînd nu obţinea ceea ce dorea.

- Şi de ce naiba nu pot pleca acum?

- Nelson a spus că trebuie să fim cu toţii , spuse mama. Carole vine acasă.

- La dracu'! Exact ce-mi mai trebuia pe cap, murmură Francy.

TREISPREZECE

Îl văzu prin oglindă.

Aşezată la mica măsuţă de toaletă din camera ei, Avery îşi încrucişă privirea cu Tate. S-au privit fix, în timp ce ea lăsă pămătuful în pudrieră, apoi se întoarse şi se priviră în faţă.

El aruncă haina şi cîteva sacoşe de cumpărături pe pat, dar nu-şi desprinse ochii de pe ea. Strîngîndu-şi palmele stingheritã, Avery rîse nervos.

- Nu suport suspansul.

- Eşti frumoasă.

Ea îşi umezi buzele, deşi străluceau de la rujul abia aplicat.

- Cosmeticiana clinicii a venit astăzi şi mi-a dat o lecţie de cosmetică. Ani de zile am folosit cosmetice, dar m-am gîndit că trebuie să schimb machiajul. Consultaţia aici este gratuită.

Din nou rîse nervos. De fapt, nu dorea decît să explice rezonabil schimbarea machiajului pe care l-a folosit Carole, care era prea încărcat.

- Am încercat o tehnică nouă. Crezi că este bine?

Îşi oferi faţa pentru inspecţie. Deşi nu dorea să se apropie, totuşi se apropie de ea. Se aplecă şi cercetă cu atenţie faţa ridicată spre el.

- Nu se vede nici o cicatrice. Nimic. Este incredibil.

- Mulţumesc. Îi zîmbi aşa cum o femeie îi zîmbeşte soţului ei.

Doar că Tate nu era soţul ei şi nici nu o iubea. Îi

întoarse spatele. Avery închise ochii încercînd să alunge sentimentul de descurajare pe care-l avea. Nu ierta uşor Tate. Carole i-a zdruncinat profund încrederea în ea. Vă fi foarte greu să-l recucerească.

- Te-ai obişnuit cu noua mea înfăţişare?

- Încep să mă obişnuiesc.

- Sînt ceva diferenţe, remarcă ea nesigur.

- Arăţi mai tînără. Privi peste umăr şi spuse abia auzit. Eşti mai drăguţă.

Avery se apropie de el. Îi puse o mînă pe umăr şi îl obligă să se întoarcă.

- Este adevărat? Mai drăguţă?

- Da.

- Cum adică mai drăguţă? În ce fel?

Aşa cum a învăţat încăpăţînarea lui în a ierta, a reuşit să-i ghicească puterea de a-şi controla nervii. Chiar în acest moment nu făcea altceva decît să-i fluture în faţa ochilor un steag roşu. Fulgere ieşeau din ochii lui. Iar ea nu se putea abţine, dorea să afle ce diferenţe existau între ea şi soţia lui.

El înjură cu jumătate de glas, trecîndu-şi mîna prin păr.

- Nu ştiu. Arăţi altfel. Poate că din cauza machiajului, poate din cauza coafurii... Nu ştiu. Arăţi bine, eşti mulţumită? Nu putem s-o lăsăm baltă? Arăţi... coborî privirea. Îi măsură trupul, apoi privi în altă parte. Arăţi bine...

Băgă mîna în buzunar şi scoase o bucată de hîrtie scrisă de mînă.

- Mama şi eu am cumpărat lucrurile de care ai spus că ai nevoie, spuse arătînd spre sacoşele de pe pat şi enumerînd: spray, parfum, chestiile pentru baie...

- Am să mă uit mai tîrziu.

- Ciorapi. Asta este culoarea? Ai spus beige deschis.

- E bună, spuse ea controlînd în sacoşe şi scoţînd articolul. Scoase şi sticla de parfum, îi desfăcu capacul şi mirosi.

- Hmm, miroase şi tu.

Duse mîna spre obrazul lui. Cînd mirosi, buzele lui îi atinseră mîna. Ochii lor se întîlniră din nou o secundă.

- Miroase frumos, spuse şi îi evită din nou privirea. Cămaşă de noapte cu mîneci! De cînd ai început să porţi aşa ceva? Mai ales cu mîneci?

Avery încercă să pară neutră.

- De cînd am trecut printr-un accident de avion şi am avut arsuri puternice pe mîini.

El deschise gura să o contrazică, dar se abţinu. Întorcîndu-se din nou la lista de cumpărături, continuă:

- Sutien 34 B.

- Îmi pare rău. Luă sutienul din sacoşă şi îl măsură. Cele aduse din sertarul Carolei îi erau mari.

- De ce îţi pare rău?

- Că am pierdut din mărime.

- Crezi că pentru mine are vreo importanţă?

Dispreţul din privirea lui o făcu să privească alături.

- Presupun că nu.

Goli sacoşele şi aşeză lucrurile în dulap, lîngă lucrurile pe care le va purta mîine. Hainele aduse de Zee şi Tate din şifonierul Carolei i se potriveau destul de bine. Erau doar o idee prea largi. Chiar şi pantofii îi veneau.

Avea foarte mare grijă să-şi păstreze mereu acoperite picioarele, preferînd să poarte pantaloni,

decît fuste. Poate că forma gleznelor ar fi dat-o de gol. Pînă acum nimănui nu i-a trecut prin cap să facă vreo comparaţie. Pentru toţi membrii familiei Rutledge ea era Carole. Erau convinşi de asta.

Oare erau?

De ce nu i-a mai vorbit din nou complotistul?

Gîndul acesta o sîcîia întruna. Numai cînd se gîndea, se îmbolnăvea de frică. De aceea se concentră atent asupra Carolei, pentru a evita pe cît posibil greşelile.

Pînă acum a avut noroc. Nu a făcut gafe prea mari. Dar pentru că plecarea din clinică era iminentă, începea să-i fie teamă. Să stea sub acelaşi acoperiş cu membrii familiei Rutledte, mai ales cu Tate, asta sporea posibilitatea de a face greşeli.

Pe deasupra, trebuia să joace şi rolul soţiei candidatului şi să se acomodeze cu toate problemele care decurgeau de aici.

- Ce se va întîmpla mîine dimineaţă, Tate?
- Eddy mi-a spus să te pregătesc. Stai jos.
- Pare foarte serios.
- Este.
- Ţi-e teamă că voi face vreo gafă în faţa presei?
- Nu, răspunse el, dar sînt al naibii de sigur că ei vor ataca cîteva tabuuri sociale.

Pentru că era critic faţă de profesiunea lui, ea continuă.

- Cum ar fi?
- Îţi vor pune sute de întrebări personale, intime. Îţi vor studia faţa, vor căuta cicatrice, astfel de lucruri. Probabil că mîine vei fi fotografiată mai mult decît ai fost toată viaţa ta, şi în tot restul campaniei.
- Nu mă tem de camere.
- Ştiu, rîse el uscat. Dar mîine, cînd vei ieşi de alci,

vei fi invadată. Eddy va încerca să te protejeze, dar astfel de lucruri scapă uşor de sub control.

Căută în buzunarul hainei şi mai scoase o foaie de hîrtie.

- Încearcă să te familiarizezi cu asta. Este o scurtă declaraţie pe care a scris-o Eddy, s-o citeşti tu mîine. Va fi şi un microfon. Ce s-a întîmplat?

- Asta! spuse ea scuturînd hîrtia. Dacă citesc asta o să par o proastă.

El oftă şi îşi frecă tîmplele.

- Eddy mi-a spus că se teme de o asemenea reacţie.

- Oricine aude cuvintele astea, o să creadă că nu mai sînt întreagă la minte după accident. Toţi vor presupune că m-ai aşezat într-o clinică particulară, pentru a-mi recupera minţile, ca în *Jane Eyre*. Ai păstrat soţia tulburată psihic...

- *Jane Eyre*. Dar ai ceva cultură literară.

Pentru moment a rămas uluită, apoi a replicat iute.

- Am văzut filmul. Oricum, nu doresc ca oamenii să creadă că sînt tulburată psihic şi de aceea trebuie să citesc ceva, ca să mă descurc.

- Nu-ţi lăsa gura să ţi-o ia înainte. Bine?

- Ştiu să vorbesc englezeşte, Tate, se răsti ea. Ştiu să leg mai mult de trei cuvinte şi ştiu să mă port în public.

Rupse hîrtia cu declaraţia şi o aruncă furioasă.

- Şi totuşi a fost acel incident din Austin; nu ne putem permite greşeli, Carole.

Pentru că nu ştia ce greşeală a făcut Carole la Austin, nu a putut nici să se apere, nici să se scuze. Totuşi, trebuia să ţină bine minte un singur lucru. Avery Daniels ştia cum să se poarte în faţa camerelor

de luat vederi şi a aparatelor de filmat. Era sofisticată în privinţa mijloacelor de comunicare în masă. Din cîte înţelegea, era evident că pentru Carole Rutledge lucrurile nu stăteau la fel.

Cu o voce mai calmă spuse:

- Ştiu cît este de importantă fiecare apariţie publică, de acum şi pînă în noiembrie. Voi încerca să mă port cum se cuvine şi să fiu atentă la ceea ce spun. Zîmbi şi se aplecă să ridice hîrtia ruptă. Voi încerca chiar să memorez acest mic discurs anost. Vreau să fac ceea ce este mai bine pentru tine.

- Ce naiba...

Îi scrută profund privirea. Apoi îi studie chipul. Închise ochii şi clătină din cap în semn de negare a ceva ce nu putea explica. Avery îl sărutase cu adevărat, cu pasiunea care o stăpînise cîteva luni. A fost un sărut fierbinte, care i-a topit pe amîndoi. Cu cît se abandona mai mult, cu cît mai mult dorea de la ea, ea era dispusă să îi dea. Îi mîngîia părul, faţa, trupul. Apoi se opri. El o împinse brusc şi făcu cîţiva paşi înapoi. Ea vedea că este neliniştit, îi prinse din nou mîna şi o sărută.

- N-o să meargă, Carole, spuse el rigid. Nu ştiu exact ce joc ai mai scornit, dar pînă cînd voi înţelege, refuz să particip la el. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întîmplat. Pentru că eşti soţia mea legală, mi-am făcut datoria faţă de tine. Dar aceasta nu mi-a schimbat sentimentele. Nu s-au schimbat, înţelegi? Nimic nu s-a schimbat.

Apucă haina care stătea aruncată pe pat şi ieşi din cameră fără să privească înapoi.

Eddy ieşi în curte. Soarele de mai mîngîia bobocii plantelor. Tufele de oleandru împodobeau piscina. Iarba se aşternea ca un covor protector printre flori.

Totuşi acum era întuneric. Bobocii erau închişi, pregătiţi pentru somn. Curtea era luminată de lumini presărate printre plante. Umbre difuze se jucau pe pereţii casei.

- Ce faci acolo? întrebă Eddy.

- Mă gîndesc, răspunse singuraticul.

Se gîndea la Carole, la chipul ei reflectat în oglindă, cînd a intrat în camera ei. Era incandescent. Ochii catifelaţi străluceau, arătînd că sosirea lui era ceva deosebit pentru ea. Hotărî că joacă teatru. Pentru cîteva momente chiar o crezuse. Ce idiot.

Dacă ar fi putut să plece atunci, să nu o atingă, să nu simtă, să nu-şi dorească altfel de relaţii între ei, nu ar fi acum atît de morocănos cu prietenul lui, nu ar încerca să bea o sticlă de whisky şi să lupte cu dorinţele sexuale din el. Încurcat de sentimente, turnă băutură în pahar, dar îl răsturnă cu dosul palmei. Eddy se aşeză pe un scaun aproape de Tate şi îl privi cu îngrijorare. Acesta receptă critica din ochii prietenului.

- Dacă nu-ţi place ce vezi, priveşte în altă parte.

- Ei, ei, ei! Sîntem nervoşi!

Era iritat şi îşi dorea o soţie care îl înşelase. Poate că necinstea soţiei ar putea fi iertată, dar niciodată nu şi-ar fi iertat dorinţele pe care le simţea în el. Niciodată.

- Ai văzut-o pe Carole? întrebă Eddy ghicind

sursa nemulţumirii lui Tate.

- Da.

- Nu te strădui prea mult încercînd să-mi faci mie plăcere. Dacă ar fi după cum gîndesc eu, nu te-aş lăsa să faci nici o declaraţie. Dar Eddy crede că este bine s-o faci, pentru a potoli curiozitatea publicului. Tata şi Jack sînt de acord cu el. Deci va trebui să le faci lor pe plac, nu mie.

Se ridică să plece. Avery se ridică la fel de repede.

- Ce mai face Mandy?

- La fel.

- I-ai spus că vin acasă mîine?

- A aflat, dar este greu de spus la ce se gîndeşte.

Tristeţea că nici o informaţie nu poate îmbunătăţi starea copilului o făcu pe Avery să îşi mîngîie gîtul, absentă. Tate îi atinse mîna.

- Mi-am amintit ceva. Duse mîna la buzunar şi scoase ceva. Pentru că aici la spital ţi s-au încurcat bijuteriile, Eddy s-a gîndit să-ţi cumpăr o altă verighetă. Spune că oamenii se aşteaptă să te vadă cu verighetă.

Nu-l minţise cu adevărat. Cînd el a întrebat-o despre bijuterii, ea i-a spus că în p[ic erau bijuteriile altei persoane, nu ale Carolei. "Le-am dat unei asistente să găsească proprietarul", i-a spus ea. "Şi atunci unde sînt ale tale" a întrebat-o el. "Dumnezeu ştie. O încurcătură obişnuită în astfel de situaţii. O va rezolva compania de asigurări".

Tate scotea acum dintr-o cutiuţă de catifea un inel foarte simplu.

- Nu este elegant ca prima, dar e suficient.

- Îmi place mai mult asta, spuse ea punînd inelul pe deget.

Cînd el încercă să-şi retragă mîna, ea observă verigheta de pe degetul lui. Îl strînse de mînă şi cu respiraţia tăiată rosti de cîteva ori numele lui. Strîngea la piept mîinile lui şi, aplecîndu-se, îi sărută degetul cu verigheta.

- Carole, exclamă el încercînd să se elibereze. Nu face aşa ceva.

- Te rog, Tate. Vreau să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine. Îl implora să îi accepte recunoştinţa. De atîtea ori, chiar de la început cînd mi-am recăpătat cunoştinţa, mi-am dorit să mor. Probabil că dacă aveam voinţă şi dacă nu ai fost tu, cu încurajările tale, aş fi murit. Ai fost... se sufoca şi încerca să-şi ascundă lacrimile. Ai fost o minunată sursă de încurajare. Mulţumesc.

Îi vorbise din inimă. Fiecare cuvînt era adevărat. Dintr-un impuls emoţional se ridică pe vîrfuri şi îi sărută uşor buzele.

El făcu brusc un pas înapoi. Îi auzi respiraţia surprinsă. Simţi ezitarea din sufletul lui. Apoi se aplecă spre ea şi o sărută, uşor, fără să o privească. Ea se lipi mai mult de el şi murmură:

- Te rog, sărută-mă, Tate.

Cu un geamăt uşor el o sărută. O prinse de talie şi o strînse la piept. Îşi pierdu controlul, dar numai pentru un moment. Apoi se desprinse brusc şi ridică privirea.

- I-ai dat declaraţia pe care trebuie să o citească?
- Da. Ştii ce a făcut?
- Ţi-a spus să te duci naiba?
- În esenţă. A rupt-o.
- Am scris-o ca s-o ajut.
- N-ai decît să i-o spui singur.
- Ultima dată cînd i-am spus ceva pentru binele ei,

mi-a spus că sînt un catîr.

- Cam acelaşi lucru l-a implicat şi astă seară.

- Fie că ştie sau nu, întîlnirea cu presa, pentru prima dată de la accident, va fi îngrozitoare pentru ea, chiar dacă ea este o dură. Curiozitatea îi va face pe ziarişti s-o biciuiască cu întrebări.

- Şi eu l-am spus asta, dar ea este supărată că nu-i cerem sfatul şi o obligăm să spună cuvinte aşa cum dorim noi, nu cum ar simţi ea că trebuie să vorbească.

- Ei bine, spuse Eddy frecîndu-şi ceafa obosit, nu-ţi face probleme pînă la momentul oportun. Probabil că se va descurca.

- Are foarte multă încredere în ea. Tate turnă un alt pahar şi privi o musculiţă care căzu în lichid şi se înecă. Carole este...

Eddy se aplecă spre el:

- Cum este?

- La naiba, nu ştiu, oftă Tate. Este altfel.

- Cum adică?

Are alt gust, gîndi Tate, dar nu spuse cu voce tare.

- Este mai supusă. Mai plăcută.

- Mai plăcută? Mi se pare mie sau a fost în toane bune în seara asta?

- Da, dar a fost pentru prima dată. Cred că accidentul şi chinul prin care a trecut au maturizat-o. Pare mai tînără, dar se comportă cu maturitate.

- Am observat şi eu. Este de înţeles, nu? Carole a realizat brusc că şi ea este muritoare. Cum... uh... cum sînt relaţiile intime dintre voi?

Tate îl străpunse cu o privire tăioasă.

- N-ai decît să spui ce nu-i treaba mea, continuă Eddy.

- Nu-i treaba ta.

- Ştiu ce s-a întîmplat săptămîna trecută la Fort Worth.

- Nu ştiu despre ce naiba vorbeşti.

- Despre femeia aceea, Tate.

- Au fost multe femei acolo.

- Dar numai una te-a invitat la ea acasă după întrunire. Cel puţin aşa ştiu eu.

Tate îşi frecă tîmplele.

- Isuse! Nu-ţi scapă nimic?

- Nu, dacă este vorba de tine. Nu, pînă cînd nu vei fi ales senator.

- Poţi să stai liniştit. Nu am mers la ea.

- Ştiu şi asta.

- Şi atunci ce vrei?

- Poate ar fi trebuit să mergi.

- Aşa ai fi vrut tu? rîse Tate foarte surprins.

- Poate că da. Nu eşti decît un om. Soţia ta a fost imobilizată timp de cîteva luni şi chiar înainte de asta...

- Întreci măsura, Eddy.

- Toată familia ta ştie că voi doi nu vă înţelegeţi. Nu fac decît să afirm un lucru evident. Să fim cinstiţi.

- N-ai decît. Eu merg să mă culc.

Eddy îl prinse de braţ înainte ca Tate să se ridice.

- Pentru Dumnezeu, nu te înfuria pe mine aşa. Încerc să te ajut. Îi acordă lui Tate cîteva momente pentru a-şi potoli furia. Nu spun decît că nu ai avut o femeie de foarte multă vreme, continuă Eddy calm. Această lipsă te-a făcut nervos şi irascibil, şi nu ne face un bine. Dacă numai acest lucru te face fericit, n-ai decît să o faci, anunţă-mă şi pe mine.

- Şi tu ce o să faci? întrebă Tate cu o privire periculoasă. Ai s-o faci pe peştele pentru mine?

Eddy îl privi dezamăgit.

- Se poate aranja foarte discret.

- Chestia asta să i-o spui lui Gary Hart.

- El nu a fost suficient de atent.

- Şi tu o să fii?

- Sigur că da.

- Ştii ce ar crede tata dacă te-ar auzi făcîndu-mi această ofertă?

-- El este un idealist, spuse Eddy indiferent. Nelson crede cu toată tăria în maternitate şi în plăcintă cu mere. Moralitatea este teoria lui de căpătîi. Eu sînt un om realist. Trebuie să ne păstrăm echilibrele, să rezolvăm problemele curat, pentru că la urma urmei omul este un animal. Dacă ai nevoie de sex şi soţia ta nu este disponibilă, o faci cu altcineva. După această analiză dură, Eddy ridică din umeri. Dragă Tate, în situaţia ta puţină infidelitate conjugală este chiar sănătoasă.

- Dar de ce eşti tu aşa de sigur că eu am nevoie să mă descarc sexual?

Eddy zîmbi, ridicîndu-se de pe scaun.

- Eu am fost aproape de tine, ai uitat? În jurul gurii se citeşte tensiunea şi ştiu că aceasta ţi-a lipsit în ultima vreme. Mai recunosc şi mohoreala asta întunecată, cauzată tot de acest lucru. Candidezi tu pentru Senat, dar eşti totuşi Tate Rutledge. Organul tău nu ştie că trebuie să stea cuminte pînă după alegeri.

- Tot viitorul meu stă în aceste alegeri, Eddy. Doar ştii. Sînt pe punctul de a-mi realiza ambiţia, de a ajunge la Washington şi de a fi senator. Crezi că voi risca îndeplinirea visului pentru cîteva minute de infidelitate conjugală?

- Nu, bănuiesc că nu, oftă Eddy. Eu am încercat

doar să te ajut.

- Următorul lucru pe care mi-l vei spune este că pentru astfel de lucruri există prieteni, spuse Tate cu un zîmbet şiret.

- Pentru proxenetism? Glumeşti?

Se îndreptară spre casă. Braţul lui Tate se rezema pe umerii lui Eddy.

- Eşti un prieten bun.

- Mulţumesc.

- Dar Carole a avut dreptate într-o privinţă.

- Adică?

- Eşti un catîr.

Rîzînd, cei doi prieteni intrară în casă.

PAISPREZECE

Avery îşi puse o pereche de ochelari de soare.

- Cred că ar fi bine să nu-i pui, îi spusè Eddy. Nu trebuie să arătăm că ascundem ceva.

- Bine. Îşi scoase ochelarii. Arăt bine? întrebă ea nervos.

Eddy ridică degetul mare.

- Extraordinar.

- Ca o şaradă, spuse Tate distant.

Avery îşi trecu mîna prin părul scurt.

- Părul meu...?

- Foarte şic, o întrerupse Eddy. Apoi îşi frecă mîinile viguros. Ei bine, i-am ţinut destul pe copoii presei. Să mergem.

Toţi trei părăsiră camera şi se îndreptară spre holul plin de oameni. Şi-au luat rămas bun de la personal, au făcut urări de noroc.

- O limuzină? întrebă Avery cînd ieşiră pe uşă.

O hoardă de reporteri îi aştepta. Un Cadillac era parcat şi avea un şofer în uniformă.

- Am luat şofer, pentru ca noi doi să te putem proteja, explică Eddy.

- De cine?

- De mulţime. Şoferul ţi-a dus deja lucrurile în maşină. Mergi la microfon, spune-ţi rolul, respinge politicos întrebările şi apoi mergi spre maşină.

O privi un moment, dorind parcă să fie sigur că a receptat corect instrucţiunile, apoi se întoarse spre Tate.

- Poţi să preiei o parte din întrebări, dacă vrei. Acceptă, dacă sînt prietenoase. Dacă sînt perfide, o foloseşti pe Carole drept scuză şi te retragi. Gata?

Se îndreptă să le deschidă uşa. Avery îl privi pe Tate.

- Cum îi suporţi aroganţa asta? Cum suporţi să te conducă?

- Pentru asta îl plătesc.

În gînd, Avery făcu o notă că nu trebuie să-l critice pe Eddy. Tate era convins că directorul său de campanie se comporta perfect. Eddy le deschise uşa. Tate îi trecu o mînă peste umăr şi o conduse afară. Reporterii şi fotografii au început să se foiască. Deodată, o linişte neaşteptată cuprinse asistenţa, privind-o pe soţia candidatului ieşind după luni întregi de suferinţă.

Avery se îndreptă spre microfon, aşa cum a instruit-o Eddy. Semăna bine cu Carole Rutledge. Ştia. Pentru ea era foarte important că această şaradă nu a fost descoperită de cei apropiaţi Carolei, nici chiar de soţul ei. Desigur, nimeni nu avea motive să se îndoiască de identitatea ei. Nu căuta nimeni un impostor şi de aceea nu-l vedeau.

Dar în timp ce se apropia de microfon, pe Avery o cuprinse teama că acei străini ar putea să descopere ceea ce rudele nu au văzut. Cineva ar fi putut să se ridice deasupra mulţimii şi să ridice spre ea un deget acuzator, "Impostoare"!

De aceea, furtuna de aplauze cu care a fost primită a uluit-o. Şi pe Tate şi pe Eddy, care era întotdeauna calm, i-a luat prin surprindere. Pe ea n-o mai ţineau picioarele. Îl privi pe Tate cu teamă. Ea îi aruncă zîmbetul strălucitor al "eroului american", care îi răsplăti toate neliniştile de pînă atunci. Numai cu

aceasta i-a transmis din nou încredere în ea.

Cu un gest graţios ea făcu semn să înceteze aplauzele. Cînd se opriră spuse cu timiditate "mulţumesc". Apoi, aruncînd puţin capul pe spate şi umezindu-şi buzele cu limba, începu să recite discursul:

"Doamnelor şi domnilor, vă mulţumesc pentru prezenţa dumneavoastră aici, pentru faptul că mă aşteptaţi după o atît de lungă perioadă de spitalizare. Vreau să transmit public sentimentele mele de compasiune familiilor care i-au pierdut pe cei dragi în îngrozitorul accident al zborului *398 AireAmerica*. Încă mi se pare incredibil că eu şi fiica mea am supravieţuit unei asemenea catastrofe. Probabil că nu reuşeam să trec peste momentele grele, dacă nu aş fi avut sprijinul constant şi încurajările soţului meu".

Ultima frază era adăugată de ea. Cu îndrăzneală îşi strecură mîna în mîna lui Tate. După un moment de ezitare, pe care ea îl simţi, el o strînse blînd.

- Doamnă Rutledge, consideraţi că *AireAmerica* este responsabilă pentru accident?

- Nu putem comenta acest lucru pînă cînd nu se termină cercetările şi nu se anunţă rezultatul de către NTSB, răspunse Tate.

- Doamnă Rutledge, îi veţi da în judecată pentru daune?

- Nu am hotărît pentru moment acest lucru, răspunse tot Tate.

- Doamnă Rutledge, vă amintiţi cum aţi salvat-o pe fetiţa dumneavoastră după accident?

- Acum da, răspunse ea înainte ca Tate să vorbească. Dar la început nu mi-am amintit nimic. Cred că am făcut-o din instinct de supravieţuire. Nu-mi amintesc să o fi făcut în mod conştient.

- Doamnă Rutledge, aţi avut momente cînd v-aţi îndoit că operaţia estetică va reuşi?

- Am avut încredere deplină în chirurgul pe care l-a ales soţul meu.

Tate se aplecă spre microfon.

- După cum ghiciţi, probabil, Carole este nerăbdătoare să ajungă acasă. Vă rugăm să ne scuzaţi acum.

O trase spre maşină, dar mulţimea se îndreptă spre ei.

- Domnule Rutledge, doamna va merge cu dumneavoastră în turneele electorale? întrebă un reporter îndrăzneţ, blocîndu-i retragerea lui Tate.

- Au fost planificate şi cîteva ieşiri pentru Carole. Dar de cele mai multe ori, cînd nu se va simţi în stare să suporte oboseala, va rămîne acasă cu fiica noastră.

- Cum se simte fetiţa dumneavoastră, doamnă Rutledge?

- Se simte bine, mulţumesc. Acum, am dori...

- Suferă cumva efectele secundare ale accidentului?

- Ce crede fetiţa dumneavoastră despre uşoarele schimbări în înfăţişarea dumneavoastră, doamnă Rutledge?

- Vă rog, nu mai răspundem la întrebări.

Eddy le făcea loc şi ei înaintau cu greu prin mulţimea încăpăţînată. Erau prietenoşi, dar faptul că erau înconjuraţi de atît de mulţi oameni, îi dădea lui Avery un sentiment de sufocare.

Pînă în acest moment ea a fost întotdeauna de partea cealaltă a baricadei, reporterul care băga obraznic microfonul sub nasul omului. Meseria de reporter era să obţină o senzaţie, să aducă o ştire

înaintea altora. Nimeni nu se gîndea la persoana din faţa microfonului. Ei nu i-a plăcut niciodată acest aspect al meseriei sale. Greşeala fatală pe care a făcut-o, a fost că a tratat această problemă cu prea multă sensibilitate.

Din colţul ochilor îl văzu pe reporterul de la postul KTEX ţinînd pe umeri un Betacam. Aproape instinctiv întoarse capul spre el. Era Van!

Pentru o fracţiune de secundă a uitat că el trebuie să fie un străin. Reuşi să se controleze, deşi ar fi vrut să-l strige pe nume şi să îi facă din mînă prietenos. Faţa lui palidă şi firavă, părul strîns în codiţă la spate, îi erau extrem de familiare şi dragi. Ar fi vrut să îl îmbrăţişeze cu prietenie.

Din fericire, chipul ei rămase neclintit. Plecă fără vreun semn că l-ar fi cunoscut. Tate o ajută să urce în maşină. Imediat se întoarse să privească prin lunetă. Van, ca toţi ceilalţi, încerca să-şi facă drum, ţinînd aparatul de filmat pe umăr, dorind să filmeze tot.

Cît de mult îi lipsea biroul de la redacţie, mirosul de tutun, telefoanele care nu mai conteneau, radioul conectat pe maşina poliţiei şi ţăcănitul imprimatoarelor. Foiala continuă a reporterilor a fost viaţa lui Avery.

În timp ce limuzina se îndepărta de reşedinţa de multe săptămîni, Avery Daniels trăi un sentiment copleşitor de dor faţă de cei care i-au fost dragi. Ce s-a întîmplat cu apartamentul, cu lucrurile ei? Au fost împachetate şi date străinilor? Cine îi purta acum hainele, cine dormea în cearceafurile ei, cine se ştergea cu prosoapele ei? Se simţi deodată violată. Dar luase hotărîrea irevocabilă de a o îngropa pe Avery Daniels. Nu numai cariera ei, dar şi viaţa ei şi viaţa lui Tate erau în primejdie.

Lîngă ea Tate se aşează confortabil în scaun. O atingea uşor. Pe [illegible] moment ea se găsea acolo unde şi-a dorit. Eddy, care stătea pe scaunul din faţă, se întoarse şi o bătu pe genunchi.

- Te-ai descurcat extrem de bine, chiar şi cu fraza adăugată. Frumos gest de a-i lua mîna lui Tate. Tu ce crezi, Tate?

Tate îşi lărgea cravata şi îşi desfăcea nasturele.

- S-a descurcat bine. Arătă cu un deget spre Eddy. Dar nu mi-au plăcut deloc întrebările despre Mandy. De ce trebuia amestecată ea în campania electorală?

- Nu are nici un amestec; dar oamenii sînt curioşi.

- La naiba cu aceste curiozităţi. Este fiica mea şi vreau să o protejez.

- Poate că este prea mult protejată. Remarca lui Avery atrase spre ea privirea tăioasă a lui Tate.

- Adică?

- Acum, acum că m-au văzut pe mine, n-or să te mai sîcîie cu întrebări despre mine, dar se vor concentra pe alte probleme.

În timpul convalescenţei ea a urmărit cu multă atenţie evoluţia campaniei, a citit ziarele şi a privit ştirile de la televizor. El a reuşit în alegerile primare, dar adevărata bătălie abia de acum începea. Adversarul său din noiembrie era renumitul senator Rory Dekker.

Dekker era o adevărată instituţie în politica Texasului. El a fost senator foarte multă vreme. Va fi o luptă ca între David şi Goliath. Incredibilele puncte în favoarea lui Dekker erau contracarate de curajul extraordinar al lui Tate.

Aproape în fiecare jurnal erau cel puţin cincisprezece secunde dedicate acestei curse

senatoriale şi Avery ştia că aceste secunde însemnau foarte mult. Dar, în timp ce Dekker folosea timpul pentru a-şi prezenta platforma, timpul lui Tate era ocupat cu informaţii despre evoluţia medicală a Carolei.

- Dacă nu am ţine-o pe Mandy atît de izolată, spuse ea cu grijă, curiozitatea lor s-ar topi foarte repede. Ar deveni curioşi în alte privinţe. De exemplu, s-ar ocupa de platforma ta pentru fermieri, de care nu au vorbit niciodată.

- Aici are dreptate, Tate. Eddy o privea cu un amestec de suspiciune şi respect.

Tate oscila între furie şi nehotărîre.

- Mă voi gîndi la asta, spuse el şi privi pe fereastră.

Au tăcut cu toţii pînă au ajuns la cartierul general al alegerilor.

- Toată lumea este nerăbdătoare să te vadă, Carole. Le-am cerut să nu te privească fix, să nu rămînă cu gura căscată, dar nu-ţi pot garanta că nu o vor face. Cred că ar trebui să-i priveşti cu bunăvoinţă.

- O va face! Fără să-i dea şansa de a alege. Tate o luă de mînă şi se îndreptă spre uşă.

Duritatea lui o făcu să simtă cum i se ridică părul de frică. Îl urmă supusă. Stomacul îi tremura de teamă. Fiecare nouă situaţie pentru ea era un test pe care trebuia să-l treacă fără gafe.

În camera în care intrară era un haos absolut. Voluntarii vorbeau la telefon, lipeau plicuri, deschideau plicuri, se plimbau, se aşezau. Fiecare făcea ceva. După liniştea de la clinică, Avery simţea că a intrat într-o cuşcă a maimuţelor.

Tate dezbrăcă jacheta şi îşi suflecă mînecile cămăşii. Imediat ce l-au văzut, voluntarii s-au oprit,

dorind cu toţii să le spună cîte ceva. Era evident că toţi îl priveau ca pe un erou şi erau hotărîţi să-l ajute. Şi mai evident era faptul că ordinele date de Eddy erau aici lege, pentru că toţi o priveau sfioşi şi o salutau de la distanţă. Nu o priveau cu multă curiozitate. Nesigură pe ceea ce se aştepta de la ea, Avery înainta în spatele lui Tate, care era în elementul său şi emana o încredere contagioasă.

- Bună ziua, doamnă Rutledge, o salută un tînăr. Arătaţi extraordinar de bine.

- Mulţumesc.

- Tate, astăzi de dimineaţă guvernatorul a trimis un mesaj de felicitare pentru însănătoşirea doamnei. O felicită pentru curajul ei, dar pe tine te numeşte liberal înrăit şi spune că texanii trebuie să se ferească de tine. Le atrage atenţia că votul nu are nici o legătură cu simpatia pentru doamna Rutledge. Cum să-i răspund?

- Nu-i răspundem. Nu imediat. Ticălosul vrea să mă provoace. Nu- i voi da această satisfacţie. Ah, ascultă, "ticălosul", nu se înregistrează, ai înţeles?

Tînărul rîse şi se întreptă spre un procesor pentru a face o declaraţie de presă.

- Ce spun estimările? întrebă Tate.

- Acum nu prea ne interesează, spuse Eddy.

Undeva într-un colţ, Eddy o văzu pe Francy. O privea pe Carole cu o atitudine recalcintrantă.

- Ba să vă intereseze, spuse Tate sever. Cu cîte puncte sînt în urma lui?

- Paisprezece.

- Cu unu mai mult. Aşa cum am spus, nu trebuie să transpirăm de frică.

Toată lumea a rîs de atitudinea lui optimistă.

- Salut, unchiule. Bună ziua, mătuşă Carole.

- Bună ziua, Francy.

Chipul fetei purta un zîmbet angelic, dar Avery depistă răutatea de dedesubt. Singura dată cînd Francy a venit la spital nu a făcut decît să comenteze cicatricile şi să-i spună că se văd foarte bine. Lipsa de sensibilitate a fetei l-a înfuriat pe Nelson atît de tare, încît a scos-o afară şi i-a interzis să mai vină. Părea că abia aşteaptă această hotărîre.

Dintr-o privire îţi dădeai seama că este o mică răutate egoistă. Dacă Francy ar fi fost cu zece ani mai mică, Carole ar fi gîndit că nu-i strică o bătaie. Părea că are o ostilitate făţişă faţă de Carole.

- Asta-i noua verighetă? întrebă Francy arătînd spre mîna stîngă a lui Avery.

- Da, Tate mi-a dat-o aseară.

Francy îi ridică mîna şi privi inelul cu răutate.

- Nu ţi-a mai pus diamante pe ea, nu?

- Ascultă, trebuie să faci ceva, interveni Eddy. Vino aici.

Eddy o împinse exact în direcţia opusă.

- Ce copil dulce, spuse Avery în vîrful buzelor.

- I-ar prinde bine o bătaie.

- De acord.

- Bine aţi venit, doamnă Rutledge, i se adresă o femeie de vîrstă mijlocie.

- Bine v-am găsit. Îmi pare bine că vă văd din nou, doamnă Baker, spuse ea, citind cu înfrigurare numele de pe ecusonul femeii.

Zîmbetul doamnei Baker se ofili. Îl privi nervos pe Tate.

- Eddy spune că trebuie să citeşti aceste declaraţii de presă, Tate. Trebuie să le trimitem mîine.

- Mulţumesc. O voi face astă seară şi le voi trimite mîine cu Eddy.

- Bine, nu e nici o grabă.

- Am făcut o gafă, nu-i aşa? îl întrebă Avery după ce plecă femeia.

- Mai bine plecăm.

Strigă spre toată lumea din cameră "la revedere" şi se îndreptă spre uşă. Eddy îi făcu semn din mînă, dar continuă să vorbească la telefon. Tate o conduse spre un Sedan argintiu din parcare.

- Nu mai avem limuzină?

- De acum sîntem oameni obişnuiţi.

Avery sorbea cu înfrigurare sunetele oraşului. A stat atît de mult între pereţii sterili. Agitaţia, culoarea şi lumina o intimidau după atîtea luni de izolare. Erau palpitante. Totul îi era familiar şi totuşi nou. Cînd trecură pe lîngă aeroport şi văzu avioanele decolînd, se înfioră de durere.

- Te simţi bine?

Repede îşi îndreptă privirea de la avioane spre Tate.

- Sigur. Sînt bine.

- Ai să mai poţi vreodată zbura cu avionul?

- Nu ştiu. Cred că da. Sînt convinsă că prima dată va fi mai greu.

- Nu ştiu dacă vom mai reuşi vreodată să o convingem pe Mandy să urce în avion.

- Poate că ea îşi va depăşi frica mai uşor decît mine. Copiii sînt mai maleabili decît adulţii.

- Poate.

- Mi-e atît de dor de ea. Nu am văzut-o de săptămîni.

- Creşte.

- Da?

Cu gîndul la fetiţă, Tate scăpă un zîmbet.

- Ieri am luat-o în braţe şi am văzut că îmi ajunge

aproape la bărbie.

Cîteva secunde au zîmbit amîndoi. Apoi ochii lui s-au întunecat şi au privit spre fereastră. Simţind că este izolată, Avery întrebă:

- Ce am greşit cu doamna Baker?

- Lucrează pentru noi numai de două săptămîni. Nu te-ai întîlnit niciodată cu ea.

Inima lui Avery tremură. Astfel de lucruri trebuiau să se întîmple. Va face mereu asemenea mici greşeli şi trebuia să se gîndească la o scuză. Işi frecă tîmplele.

- Îmi pare rău, Tate. Am fost o caraghioasă.

- Ai fost.

- Ai răbdare cu mine. Adevărul este că am scăpări de memorie. Confuzii. Nu-mi amintesc limpede oameni şi locuri.

- Am observat de cîteva săptămîni. Uneori ai spus vorbe fără nici o logică.

- De ce nu mi-ai spus?

- Nu am vrut să te îngrijorezi. Dar am vorbit cu neurologul. Mi-a spus că traumatismul ţi-a anulat o parte din memorie.

- Pentru totdeauna?

- Nu ştie exact. Poate că-ţi vei aminti treptat.

În sinea ei, Avery era bucuroasă că neurologul a ajutat-o. Avea şi o scuză.

- Îmi pare rău că te-am pus într-o situaţie stînjenitoare.

- După ce îi voi explica, doamna va înţelege.

El se concentră la trafic iar Avery privi pe fereastră. Acasă va fi mai greu.

S-a născut la Denton, în centrul Texasului, şi şi-a petrecut cea mai mare parte a copilăriei la Dallas, unde tatăl său, Cliff Daniels, lucra ca fotograf.

Ţinutul era bogat în contraste şi folclor. Avery îl iubea.

Şi Tate îl iubea. Conducea, dar privea peisajul încîntat de parcă îl vedea pentru prima dată. Întoarse pe un drum secundar pe care scria "Rocking Ranch".

Din toate articolele pe care le-a citit despre familia Rutledge în timpul convalescenţei, Avery a aflat că ferma Rocking avea mai mult de cinci mii de acri şi o impresionantă turmă de vite de rasă. Rîul Guadalupe străbătea ţinutul. Nelson a moştenit ferma de la tatăl său. După ce s-a retras din forţele aeriene s-a concentrat şi a transformat ferma într-o afacere profitabilă. Găsise şi cîteva imagini ale casei, dar atît ştia Avery despre ea.

Acum o vedea în depărtare. Era construită în stil spaniol, cu trei aripi între care se afla curtea. Casa avea un acoperiş de ţiglă roşie care strălucea în soarele după-amiezii.

Aleea se arcui în semicerc şi se opri în faţa casei. Un stejar maiestos umbrea faţada. Tate o ajută să coboare din maşină.

Totul părea chintesenţă texană, îţi lua respiraţia, era frumos şi Avery constată cu surprindere că se simţea acasă.

CINCISPREZECE

Întreaga casă era mobilată într-un stil şi cu un gust care era de aşteptat din partea lui Zee. Totul era tradiţional, dar intim şi plăcut. Camerele erau spaţioase, cu ferestre mari. Zee a făcut o casă plăcută pentru familia ei.

Masa era servită în grădină. O masă de lemn sub o umbrelă de soare. După ce a fost îmbrăţişată de Nelson şi Zee, Avery se apropie de Mandy.

- Bună, Mandy. Îmi pare aşa de bine că te văd.

Mandy privea în pămînt.

- Am fost cuminte.

- Sigur că ai fost. Mi-a spus şi tata. Şi eşti aşa de drăguţă. Îi mîngîie părul. Uite, ţi-a crescut şi părul, ai dat jos ghipsul.

- Pot să mănînc acum? Bunica mi-a spus că pot mînca numai după ce vii tu.

Indiferenţa copilului îi rupea inima. Ar fi trebuit să explodeze de bucurie, să nu mai contenească cu povestirile după o atît de lungă despărţire de mama ei. S-au aşezat la masă şi menajera le-a servit masa, urîndu-i bun venit acasă.

- Mulţumesc. E bine acasă. Avery se gîndi că este un răspuns vag dar sigur.

- Adu-i Carolei un ceai rece, Mona. Şi te rog să pui zahăr, nu surogat.

Nelson i-a servit pe tavă numele menajerei şi cîteva obiceiuri de ale Carolei. Era încordată şi căuta răspunsuri pentru a nu face gafe în prezenţa părinţilor

lui Tate. Tocmai cînd se felicita că a scăpat cu bine, un cîine bătrîn se apropie de ei. Făcu cîţiva paşi spre Avery, apoi se opri înţelegînd că este un străin. Începu să mîrîie.

Un cîine? De ce nu s-a gîndit şi la asta? Înainte de a aştepta alte reacţii, preluă iniţiativa.

- Ce are? M-am schimbat atît de mult? Nu mă mai recunoaşte?

Tate se aplecă şi mîngîie animalul.

- Vino aici Shep şi nu mai mîrîi.

Studiind-o ostil pe Avery, cîinele se apropie de Tate şi îi mîngîie cu botul. Tate îl scărpină între urechi. Cu multă grijă, Avery întinse mîna şi îl mîngîie.

- Ei, Shep, eu sînt.

Cîinele o mirosi suspicios. Convins că nu prezintă nici un pericol, îi linse palma cu limba.

- Aşa-i mult mai bine, rîse ea şi privind spre Tate văzu că acesta o studiază cu o expresie ciudată.

- De cînd vrei tu să fii prietenă cu cîinele meu?

Avery privi neajutorată în jurul ei. Nelson şi Zee păreau la fel de uimiţi de comportarea ei.

- De cînd... de cînd am văzut moartea cu ochii. Mă simt legată de fiecare creatură.

Momentul de stînjeneală trecu şi masa continuă fără alte incidente. Cînd au terminat, Avery dori să urce în cameră, să se spele, numai că nu ştia unde.

- Tate, mi-au dus bagajele în cameră?

- Nu cred. De ce, ai nevoie de ele?

- Da, te rog.

Lăsînd-o pe Mandy în grija bunicilor, Avery îl urmă spre maşină. Luă şi ea bagajele mai mici.

- Le puteam lua eu pe toate, îi spuse el peste umăr, intrînd în casă.

- Nu-i nimic. Te ajut.

Trecură pe un coridor lung. Un perete era de sticlă şi dădea spre curtea interioară. Pe partea cealaltă erau mai multe camere. Tate intră într-una dintre ele şi lăsă valiza.

- O să te ajute Mona să despachetezi.

Avery dădu din cap absentă, preocupată de dormitor. Era spaţios şi luminat. Draperiile şi cuvertura patului erau dintr-un material înflorat. Prea înflorat pentru gustul lui Avery, dar evident foarte costisitor. Dintr-o privire absorbi toate detaliile.

- Am să plec la birou, spuse Tate. Probabil că trebuie să te obişnuieşti puţin, pentru ca trecerea să nu fie prea bruscă. Dacă...

Se opri pentru că Avery îl strînse de mînă. Îi urmări privirea şi se opri pe portretul Carolei de pe un perete.

- Ce s-a întîmplat?

Avery înghiţi greu şi spuse abia auzit.

- Nimic. Doar... doar că nu mai îmi place ăsta.

Avea în ochi o privire dezorientată, privirea omului care ştia că este un impostor. Ochii negri ai portretului îşi băteau joc de ea. Zîmbi timid şi încercă o explicaţie.

- Cred că trebuie să mă obişnuiesc. Te superi dacă dau jos portretul?

- De ce să mă supăr? Este camera ta. Faci ce naiba vrei aici. Ne vedem la cină, spuse el şi ieşi pe uşă.

Rezerva lui era fără nici un echivoc. I se părea că simte gheţurile antarctice. El nu şi-a făcut decît datoria. *Este camera ta*,

Dormitorul era curat. Deschise uşa dulapului. Avea haine pentru o armată, toate extrem de elegante şi feminine. Nimic nu-i aparţinea lui Tate. Nici în

sertare nu găsi haine de ale lui. *Camera ta,* a spus el, nu *a noastră.*

Îşi făcuse degeaba probleme în privinţa vieţii conjugale. Nu avea bătăi de cap. Nu va avea legături intime cu Tate pentru că el nu le dorea. Considerînd atitudinea lui în ultimele săptămîni, descoperi că este dezamăgită. Nici nu-şi dăduse seama pînă acum dacă dorea să doarmă cu el. Ar fi o greşeală. Şi totuşi...

Privi portretul Carolei care o privea răutăcios.

- Căţea ce eşti, şopti Avery. Am să repar tot ce ai stricat tu, de l-ai făcut să nu te mai iubească. Ai să vezi tu!

- Ai primit suficientă mîncare acolo?

Înţelegînd că Nelson vorbeşte cu ea, îi zîmbi.

- Suficientă, mulţumesc. Şi totuşi, oricît ar fi fost de bună mîncarea acolo, acasă este delicioasă.

- Ai slăbit mult, observă el critic. Trebuie să te îngrăşăm. Eu nu tolerez siluete în familia mea.

Avery rîse şi luă o gură de vin. Nu-i plăcea vinul, dar Carolei îi plăcea şi trebuia să bea, fie că dorea sau nu.

- Nu se mai văd nici urmele şuturilor, comentă Francy insolent.

- Francy, te rog să te abţii de la comentarii nepoliticoase, o certă Zee.

- Nu am fost nepoliticoasă. Am fost cinstită.

- Domnişoară, tactul este o calitate, continuă bunica cu răceală.

- La dracu'! încerca...

- Limbaj total nepotrivit pentru o tînără, comentă bunicul cu răceală. Cu siguranţă nu-ţi voi permite aşa ceva.

Francy aruncă furculiţa în farfurie.

- Nu înţeleg. Toată lumea din familia asta nu a vorbit decît despre cît este de slabă şi despre cum arată. Eu sînt singura care am curajul să spun ceva cu voce tare şi uite cum lătraţi la mine.

Nelson aruncă o privire cruntă spre Jack şi acesta înţelese că trebuie să facă imediat ceva cu fiica sa.

- Francy, te rog, fii mai amabilă. Este masa în cinstea Carolei.

- Mare lucru, spuse fata printre dinţi.

Se scufundă în scaun şi într-o tăcere recalcitrantă, jucîndu-se cu resturile de mîncare, aşteptă să se ridice de la masă.

- Eu spun că arată extraordinar de bine.

- Mulţumesc Eddy, zîmbi Avery.

- A văzut cineva transmisia de la clinică? Aţi văzut ce bine s-a descurcat?

- Cum nu se poate mai bine, spuse Nelson. Toarnă-mi puţină cafea, Zee.

- Sigur, Nelson.

Zee făcu semn şi celor de la masă. Dorothy Rae luă sticla cu vin. Nu-şi lua ochii de la Avery. Privirea prietenoasă a lui Avery întîmpina doar ostilitatea. Era o femeie atrăgătoare, dar băutura excesivă îi deformase trăsăturile. Era umflată, mai ales în jurul ochilor, care de altfel erau un albastru foarte plăcut. Încercase să se aranjeze, dar nu reuşise. Părul îi era dezordonat şi ar fi arătat mai bine fără machiaj. Nu participase la conversaţie, dar avea un singur prieten intim - sticla cu vin.

Avery şi-a format imediat o părere. Dorothy Rae era o femeie foarte nefericită. Motivul acestei nefericiri era încă necunoscut. Dar era sigură de un lucru. Îşi iubea mult soţul. În timp ce acesta încerca să ia sticla, ea îi împinse mîna şi îşi turnă în pahar. Totuşi pe Jack îl privea cu disperare.

Avery stătea între Tate şi Mandy. Deşi a participat la conversaţie, toate simţurile ei erau îndreptate spre ei doi. Experienţa ei cu copiii era foarte limitată, dar ştia că de obicei copiii erau curioşi şi vorbăreţi. Mandy era anormal de tăcută. Nu se plîngea de nimic, nu cerea nimic. Făcea gesturi mecanice.

- Ai văzut fotografiile electorale? întrebă Jack.

- Astăzi după-amiază. Mi-a plăcut cel cu sloganul despre noul început.

- "Tate Rutledge, garanţia noului început", cită Jack.

- Da, ăsta.

- Eu l-am făcut, spuse Jack.

- Probabil că de aceea îmi place cel mai mult. Ai fost întotdeauna bun să atingi miezul problemelor. Tu ce crezi, Eddy?

- Şi mie mi se pare bun. Se potriveşte cu platforma electorală.

- Tată?

Nelson îşi muşca buzele, absent.

- Mie mi-a plăcut acela cu fair play între texani.

- Şi acela e bun, spuse Tate, dar cam subtil.

- Poate că de aşa ceva ai nevoie în campanie.

Zee luă platoul cu tort şi începu să îl taie. Prima felie era de obicei a lui Nelson, dar el îşi aminti sărbătoarea şi spuse:

- Astăzi prima felie va fi pentru Carole. Bine ai venit acasă.

- Mulţumesc.

Nu-i plăcea tortul cu nucă de cocos, dar Carolei îi plăcea.

- Ce zici, începem să tipărim postere electorale?

- Mai stăm cîteva zile, Jack, spuse Tate privindu-l pe Nelson. Tatăl său era încruntat. Abia le-am văzut astăzi. Trebuie să-mi fac o părere.

- Care de obicei este cea mai bună.

- Probabil. Dar trebuie să ne gîndim o zi sau două.

- Pentru Dumnezeu! Nu poate cineva... Francy arătă spre Mandy. Copilul de trei ani abia reuşea să se descurce cu prăjitura. Se murdărise toată. Încercase să se ascundă dînd cu mîna, dar nu reuşise decît şă se murdărească şi mai tare. Micuţa este dezgustătoare. Pe mine vă rog să mă scuzaţi.

Fără să aştepte permisiunea, Francy se ridică şi aruncă şerveţelul în farfurie.

- Plec la Kerrville să văd un film. Mai vine cineva? Aruncă o privire tuturor, dar se opri la Eddy. El nu o băgă în seamă. Văd că nu mai vine nimeni.

Se întoarse pe călcîie şi ieşi din cameră.

Cum îndrăznea să vorbească aşa cu un copil lipsit de apărare? Avery o luă pe Mandy în braţe.

- Prăjitura este foarte bună şi de aceea am scăpat firimituri, nu-i aşa, scumpo? Luă şerveţelul, îl înmuie într-un pahar cu apă şi începu să-i şteargă faţa fetiţei.

- Fata voastră v-a scăpat din mînă, Dorothy Rae, spuse Nelson. Şi are o fustă prea scurtă, abia de o acoperă.

- Eu încerc, Nelson, se scuză Dorothy. Însă Jack o alintă.

- E te o minciună, protestă acesta. Eu am pus-o la trea ă, nu-i aşa? Este oricum ceva mult mai

constructiv.

- Trebuia să fie la şcoală, declară Nelson necruţător. Nu trebuia să abandoneze. Ce se va alege de ea? Va plăti foarte scump aceste apucături. Şi voi veţi plăti.

- Cred că trebuie să-i fac lui Mandy o baie, interveni Avery, bucuroasă că are o scuză să se ridice de la masă. Vă rog să mă scuzaţi.

- Vrei să te ajut? întrebă Zee.

- Nu, mulţumesc. Apoi, înţelegînd că uzurpa locul ocupat de Zee, adăugă: Pentru că e prima noapte acasă, am s-o culc eu. Cina a fost minunată, Zee, mulţumesc.

- Vin şi ei mai tîrziu să-i spun noapte bună, strigă Tate în urma lor.

- Văd că nimic nu s-a schimbat.

Dorothy Rae se clătină şi apoi se prăbuşi pe un scaun.

- M-ai auzit?

- Te-am auzit, Dorothy Rae: Dacă vrei să spui că te-ai făcut din nou de rîs, ai dreptate, nimic nu s-a schimbat.

- Vreau să spun că nu-ţi iei ochii de la soţia fratelui tău.

Jack sări din fotoliu nervos.

- Eşti beată şi dezgustătoare. Mă duc să mă culc.

Dorothy Rae făcu un efort să îl urmeze.

- Nu încerca să negi, hohoti ea. Te-am privit. Tot timpul te-ai agitat în jurul Carolei şi i-ai spus cît e de frumoasă.

Jack îşi scoase cămaşa şi o aruncă.

- Singura care se agită în familie eşti tu cînd te îmbeţi şi nu te mai poţi controla.

Imaginea din oglindă

Oamenii care au cunoscut-o pe Dorothy Rae Hancock nu şi-ar fi imaginat că va ajunge aşa la maturitate. A fost Regina Frumuseţii. Tatăl ei era un avocat renumit. Ea era lumina ochilor lui. O răsfăţa. După ce a terminat liceul, Dorothy a intrat la Universitatea Texas într-un nimb de glorie. Aici l-a întîlnit pe Jack şi s-a îndrăgostit la nebunie de el. Pentru că el o evita, ea a jurat că îl va avea. Niciodată în viaţă nu i s-a refuzat nimic. Cînd Jack a cedat într-un tîrziu şi a scăpat-o pe Dorothy Rae de virginitate, educaţia cavalerească pe care a primit-o l-a obligat să-şi respecte responsabilităţile. Mai ales cînd Dorothy Rae i-a spus că are o întîrziere de ciclu.

Jack a intrat în panică şi s-a gîndit că o căsnicie era mult mai bună decît să afle Nelson adevărul. S-au căsătorit în secret şi le-au spus părinţilo. abia după aceea.

Nelson şi Zee au fost dezamăgiţi, dar, după ce Jack le-a garantat că va continua şcoala, au primit-o cu bunăvoinţă pe Dorothy. Nici familia ei nu a primit vestea cu plăcere. Aproape că l-a omorît pe tatăl ei. De fapt, el a şi murit după o lună, suferind un atac de cord. Mama ei era internată într-o clinică pentru alcoolici. După ce a ieşit, a băut din nou şi a făcut un accident de maşină, căzînd de pe un pod. A murit imediat.

Francine Angela s-a născut abia după optsprezece luni. Ori a fost cea mai lungă sarcină din istorie, ori a fost trucul ei pentru a-l obliga pe Jack să se căsătorească cu ea. El nu i-a reproşat niciodată, deşi ea a fost pedepsită după aceea pierzînd două sarcini una după alta. Pentru că i-au fost aproape fatale, doctorul i-a legat trompele. Aceste dezechilibre psihice au dus-o spre băutură.

- Cum te mai poţi privi în oglindă, îşi întrebă ea soţul, ştiind că o iubeşti pe soţia fratelui tău?

- N-o iubesc.

- Nu? O urăşti pentru că te tratează ca pe un gunoi. Îşi şterge picioarele cu tine. Nici nu observi că schimbările petrecute cu ea...

- Ce schimbări? Doar ştii că ne-a explicat de ce foloseşte mîna stîngă.

- Şi alte schimbări. Nu le-ai observat.

- Poate. Dar spune-mi cîteva.

- Atenţia pe care o arată lui Mandy şi privirile cu care îl învăluie pe Tate.

- A trecut prin momente foarte grele. S-a mai înmuiat şi ea.

- Ha! Ea? S-a înmuiat? Dumnezeule, eşti orb de tot? De la accident pare o cu totul altă persoană şi tu ştii foarte bine asta. Dar joacă teatru.

- De ce ar face-o?

- Pentru că doreşte ceva. Poate că joacă rolul îndatoritoarei soţii a senatorului, ca să se mute la Washington. Ce ai să faci tu atunci, Jack? Hm? Ce ai să te faci cu dragostea ta păcătoasă?

- Poate că mă apuc de băut şi îţi ţin companie.

Ea arătă spre el cu o mînă tremurîndă, acuzatoare.

- Nu eluda subiectul. O doreşti pe Carole. Ştii foarte bine.

Jack, plictisit şi dezgustat, se dezbrăcă, stinse luminile şi intră în pat.

- Culcă-te, Dorothy Rae.

- Nu m-ai iubit niciodată.

- Nu-i adevărat.

- Eşti convins că te-am şantajat să te însori cu mine.

- N-am spus niciodată aşa ceva.
- Am crezut atunci că sînt însărcinată. Am crezut.
- Ştiu că aşa ai crezut.
- Pentru că nu m-ai iubit ţi s-a părut normal să alergi după alte femei. Îl privi cu ochii îngustaţi. Ştiu că au fost şi altele. M-ai înşelat de atîtea ori, încît nu-i de mirare că m-am apucat de băut.

Faţa îi era udă de lacrimi.

- Beau pentru că soţul meu nu mă iubeşte. Nu m-a iubit niciodată. Iar acum o iubeşte pe soţia fratelui său.

Jack îi întoarse spatele. Indiferenţa lui o înfurie şi mai tare. Urcă în genunchi pe pat şi începu să-l lovească cu pumnii.

- Spune-mi adevărul. Spune-mi cît de mult o iubeşti pe ea şi spune-mi cît de mult mă dispreţuieşti pe mine.

Furia şi puterea o părăsiră. Se prăbuşi lîngă el pierzîndu-şi cunoştinţa. Jack se întoarse şi o înveli. Cu un oftat nefericit încercă să doarmă.

ŞAISPREZECE

- Credeam că te-ai culcat.

Tate vorbea din uşa dormitorului lui Mandy. Avery stătea în genunchi lîngă cadă, iar Mandy se juca cu spuma din baie.

- Trebuia să fie în pat, dar am depăşit puţin programul din cauza baloanelor de săpun.

- Văd şi eu.

Tate se apropie şi Mandy îi zîmbi cu dragoste.

- Arată-i şi lui tati ce faci tu, îi spuse Avery.

Copila se execută, luă o mînuţă de spumă şi suflă în toate direcţiile. Cîteva balonaşe se opriră pe genunchii lui Tate.

- Uau! Uite ce face Mandy! Îmi faci şi mie baie?

Fetiţa chicoti şi mai luă un pumn de spumă. De data aceasta cîteva balonaşe se opriră pe nasul lui Avery. Spre încîntarea copilului, ea începu să strănute.

- Mai bine ne oprim pînă nu facem şi alte pozne.

Se aplecă şi luă copilul de sub braţ.

- Dă-mi-o mie, spuse Tate, care aştepta cu prosopul pregătit.

- Ai grijă, alunecă.

O luă în braţe, o aşeză pe pat şi începu să o şteargă cu îndemînare.

- Cămaşă de noapte? întrebă privind-o pe Avery.

- Da, aduc imediat.

Era un dulap cu vreo şase sertare. Oare unde erau cămăşile de noapte? Deschise sertarul de sus.

Şosete şi chiloţei.

- Carole? Al doilea sertar.

- Da, dar are nevoie şi de lenjerie.

Luă prosopul din jurul copilului, o îmbrăcă cu un maieu şi îi trase cămaşa de noapte. Avery luă peria de păr, se aşeză pe marginea patului lîngă Tate şi începu să o pieptene pe Mandy.

- Ce frumos miroşi, spuse şi sărută obrăjorii îmbujoraţi. Dăm şi cu pudră?

- Pudră ca a ta? întrebă Mandy.

- Hmm, ca a mea.

Avery aduse cutia cu pudră pe care o depistase mai devreme. Întorcîndu-se la pat deschise capacul. Se auzi un refren din Ceaikovski. Luă pămătuful şi începu să împrăştie pudra pe pieptul fetiţei şi pe sub braţe. Mandy începu să rîdă.

- Mă gîdilă, mami.

Cuvîntul mamă îi aduse imediat lacrimi în ochi. O îmbrăţişă cu dragoste.

- Acum chiar că miroşi frumos, nu-i aşa, tati?

- Sigur. Noapte bună, Mandy. O sărută şi o înveli.

- Noapte bună, spuse şi Avery aplecîndu-se să o sărute. Mandy o prinse de după gît şi o sărută zgomotos. Luă ursuleţul de lîngă ea şi închise ochii.

Ameţită de reacţia spontană de afecţiune a copilului, Avery închise cutia muzicală, stinse lumina şi ieşi după Tate pe hol, îndreptîndu-se spre camera ei.

- Pentru prima zi...

Nu reuşi să termine pentru că el o prinse de mînă, o trase în dormitor şi o lipi de perete. Ţinînd-o strîns, închise uşa, apoi îi blocă orice mişcare cu cealaltă mînă.

- Ce s-a întîmplat cu tine? întrebă ea.

- Taci şi ascultă. Îşi apropie faţa furioasă de faţa ei. Nu ştiu ce joc periculos mai pui la cale. Mai mult decît atît, nu dau doi bani pe tine. Dar dacă îţi baţi joc de Mandy, am să te bat pînă n-ai să te mai poţi mişca. Ai înţeles?

- Nu. Nu am înţeles.

- Pe dracu'! Dulceaţa asta cu care joci teatru, se vede cît de colo.

- Joc teatru?

- Eu sînt matur.

- Tu eşti o brută. Dă-mi drumul.

- Eu îmi dau seama ce faci. Dar Mandy este un copil. Pentru ea totul este normal. Va răspunde cu afecţiune. Apoi, cînd ai să devii din nou ceea ce ai fost, ai să-i produci o suferinţă de nereparat.

- Eu...

- Nu-ţi permit aşa ceva. Nu vreau să păţească fetiţa mea aşa ceva.

- Ai foarte puţină încredere în mine, Tate.

- Nu am deloc încredere în tine.

Ea respira agitat. El o privea ca o brută.

- Bine, azi-dimineaţă ai ameţit presa în numele meu. Mulţumesc.Mi-ai luat mîna să vadă toţi. Dulce de tot. Aveam amîndoi verighete. Ce romantic! I-ai făcut pe membrii familiei mele să vadă cum te-ai schimbat, parcă l-ai văzut pe Dumnezeu, cît ai stat la spital. Te cunosc prea bine, Carole. Ştiu că eşti dulce şi bună, dar te pregăteşti să sari şi să ucizi. Îţi aminteşti? Am motive să cred asta.

Deprimată, Avery încercă să se apere.

- M-am schimbat. Sînt alt om.

- Pe dracu'. Ai schimbat doar tactica. Dar mie nu-mi pasă cît de bine vei juca tu rolul de soţie model. După ce se termină tot, ieşi din joc. Ceea ce ţi-am

spus înainte de accident rămîne valabil. Indiferent de rezultatul alegerilor, tu vei pleca.

Amenințarea nu o speria deloc. Deja Avery Daniels nu mai avea nimic. Își pierduse și identitatea. Însă ceea ce o uimea la Tate, de a cărui integritate nu s-a îndoit nici un moment, era faptul că minte electoratul.

- Ești în stare să minți oamenii astfel? șuieră printre dinți. Ești în stare să-ți faci campanie purtîndu-mă după tine și zîmbind nevinovat, numai ca să obții voturi? Pentru că un candidat cu căsnicie fericită are șanse mai mari de a cîștiga, decît unul care divorțează?

El o privi tăios.

- Încearcă, Carole. Aruncă vina pe mine, dacă asta te scutește de propria-ți vină. Știi foarte bine de ce nu te-am alungat atunci cînd trebuia. Vreau alegerea aceasta pentru mine. Nu-i voi părăsi pe alegătorii mei. Nu pot face ceva care m-ar costa voturile lor, chiar dacă asta înseamnă să mă prefac că trăiesc cu tine. O privi disprețuitor. Operația te face mai tînără, dar în interior tot putredă ai rămas.

Avery încerca cu disperare să se disocieze de persoana Carolei. Fiecare insultă îi ajungea direct în inimă, de parcă îi era destinată ei și nu soției lui. Ar fi vrut să se apere, să folosească armele oricărei femei. Vedea că, în ciuda temperamentului lui inflexibil, era foarte atrăgător. Gura lui avea o expresie de cruzime. Se hotărî s-o îmblînzească. Îl sfidă.

- Ești sigur că sînt același om?

- Al naibii de sigur.

Își trecu mîinile pe după gîtul lui.

- Ești sigur, Tate? Se ridică pe vîrfuri și îl sărută ușor. Ești absolut sigur?

- Să nu faci asta! Arăţi ca o tîrfă!

- Nu sînt!

Într-un fel, el avea dreptate. Asta făcea cu soţul altei femei. Dar avea o motivaţie. Dorinţa reală de a-l iubi pe Tate cu toată tandreţea care i-a lipsit în timpul căsătoriei cu Carole.

- Nu sînt femeia care am fost odată. Jur că nu sînt.

Îl sărută din nou, trecîndu-şi degetele prin părul lui des. Dacă ar fi vrut într-adevăr să o respingă, el ar fi putut, se încuraja ea. Dar el se lăsă în mîinile ei. Încurajată, ea încercă mai mult. Îl simţi încordat, dar luă aceasta ca un semn de slăbiciune.

- Tate? spuse ea muşcîndu-l uşor de buză.

- Dumnezeule!

Mîna rezemată de perete căzu fără vlagă. Ea îi absorbea cu toţi porii puterea trupului. O prinse de talie. Cu cealaltă mînă îi prinse bărbia, aproape să i-o zdrobească. O sărută lacom. Aproape că nu mai putea respira. Îl mîngîia pe obraji. El începu să o dezbrace. Avery simţi că devine fluidă.

Brusc, rămase părăsită. Deschise ochii. Se rezemă de perete, ca să nu cadă.

- Da, ştii să joci teatru, spuse el implacabil. Era îmbujorat şi avea ochii dilataţi. Respira greu. Eşti la fel de atrăgătoare cum ai fost odată, dar ai mai mult stil. Altfel, şi totuşi la fel de sexy. Poate chiar mai mult. Da, m-ai stîrnit, recunoscu el furios. Dar mai bine mor, decît să mă culc cu tine.

Ieşi din cameră, lăsînd uşa deschisă. Jignită, Avery rămase în camera Carolei, în suferinţa creată de Caro...

Toţi membrii familiei au remarcat schimbările din personalitatea Carolei, dar comportamentul său a adus insomnie mai ales unei anumite persoane. După ore întregi de plimbări în întuneric, cel care avea insomnie striga cu disperare spre lună.

Ce mai pune la cale căţeaua?

Diferenţele dintre trăsăturl erau subtile şi nesemnificative. Părul scurt îi dădea o altă înfăţişare. Mai slăbise. Dar nu schimbările fizice erau evidente.

Ce mai pune la cale căţeaua?

Judecînd după felul cum se comportă, ai zice că moartea i-a trezit conştiinţa. Nu se putea să fie adevărat. Nu era ea omul care să cunoască acest cuvînt. Deşi, după felul cum se comporta, aşa parcă insinua tuturor.

Era posibilă o schimbare radicală a Carolei Rutledge? Putea ea oare să fie o soţie iubitoare şi o mamă atentă?

Mă faci să rîd.

A schimbat tactica. S-a descurcat bine pentru ceea ce a fost angajată să facă: să distrugă sufletul lui Tate Rutledge pentru ca, în momentul în care glonţul va exploda, aceasta să fie o binecuvîntare.

Carole Navarro a fost omul perfect pentru sarcina primită. A trebuit să se aranjeze, să se îngrijească, să se îmbrace corect şi să vorbească îngrijit. Dar, cînd totul a fost gata, arăta ca o soţie extrem de potrivită, inteligentă, sofisticată, spirituală şi atrăgătoare, încît Tate nu i-a putut rezista.

Tate nu a avut de unde să ştie cum a căpătat ea

această inteligenţă şi rafinament, ieşite dintr-o adevărată mocirlă. Exact cum a fost planificat, el a căzut în plasă, gîndind că ea are toate calităţile unei soţii.

Carole a perpetuat mitul pînă după ce s-a născut Mandy, conform planului. A fost o adevărată uşurare pentru ea cînd a trebuit să înceapă faza a doua a planului şi să angajeze aventuri extraconjugale. Abia dacă mai avea răbdare. Odată scăpată, şi-a jucat rolul perfect.

Dumnezeule, a fost o adevărată plăcere să vadă nefericirea lui Tate.

Cu excepţia indiscreţiei de la spital, între ei doi nu s-au schimbat informaţii privind alianţa lor secretă, începută cu patru ani în urmă. În nici un fel nu s-a făcut nici o referire la sarcina pentru care a fost recrutată.

Dar, de la accident, ea a devenit mai distantă. Privea pe toată lumea cu multă atenţie. Făcea lucruri ciudate şi neobişnuite, chiar pentru Carole. Întreaga familie observase aceste trăsături de personalitate neobişnuite.

Poate că se purta aşa ca să se distreze. Îi plăcea. Îi plăcea să fie perversă de dragul suferinţei pe care o pricinuia. Nu era ceva grav, dar arăta că a preluat iniţiativa şi a schimbat planul iniţial fără să ceară permisiunea. Poate că nu a avut ocazia. Poate că ştia ceva despre Tate şi a trebuit să acţioneze imediat.

Dar era posibil ca afurisita să dorească să fie într-adevăr soţie de senator, considerînd că este o răsplată mai mare decît plata pe care o primea. La urma urmei, metamorfoza ei a coincis cu alegerile primare.

Oricare i-ar fi fost motivele, această nouă

comportare era foarte îngrijorătoare. Mai bine se controla, altfel trebuia îndepărtată. Din acest moment totul se putea continua fără participarea ei. Oare chiar nu-şi dădea seama de asta, căţeaua? Sau a ajuns la concluzia că, în sfirşit, al doilea glonte era pentru ea.

ŞAPTESPREZECE

- Doamnă Rutledge, ce surpriză!

Secretara se ridică să o primească la firma de avocaţi condusă de Tate şi fratele său. Ca să ajungă acolo a căutat adresa în cartea de telefon.

- Bună ziua, ce mai faci?

Nu-i spuse secretarei pe nume, dar citi plăcuţa de pe birou: "Mary Crawford".

- Bine, arătaţi excepţional.

- Mulţumesc.

- Tate mi-a spus că sînteţi mai drăguţă decît înainte, dar acum m-am convins.

I-a spus Tate aşa ceva? Din noaptea cînd a sărutat-o au evitat amîndoi să rămînă singuri. I se părea greu de crezut că a lăudat- o în faţa secretarei.

- Este în birou?

Ştia că este. Maşina era parcată în faţă.

- Este cu un client.

- Am crezut că nu se mai ocupă de procese.

- Nu o mai face. Dar este cu Barney Bridges. Ştiţi cum este. Oricum, i-a adus lui Tate o donaţie substanţială pentru campanie. Tate şi-a făcut timp să-l primească.

- Am venit atîta drum. Stau mult? Pot să aştept?

- Vă rog. Luaţi loc.

Secretara îi făcu semn spre anticameră.

- Doriţi o cafea?

- Nu, mulţumesc.

Renunţase la cafea în ultima vreme pentru că

Carole prefera o zeamă dulce. Această vizită impetuoasă la biroul lui Tate a fost de fapt o măsură disperată, ca să nu înnebunească. Oare ce făcea Carole toată ziua? Avery a stat la fermă două săptămîni şi nu a descoperit că îşi poate ocupa timpul cu ceva constructiv. I- au trebuit cîteva zile să depisteze unde sînt lucrurile din casă. A fost tot timpul alertată pentru că nu a vrut să dea de bănuit celor din jurul ei. Pe urmă, s-a obişnuit cu ceea ce se afla afară. O lua şi pe Mandy în aceste misiuni secrete pentru ca totul să pară o joacă nevinovată. Felul de viaţă al Carolei era îngrozitor de plictisitor. Avery era înnebunită.

În ziua în care a descoperit un carneţel cu date de întîlnire l-a strîns la piept ca pe ceva preţios. Dar înăuntru nu erau decît şedinţele de coafor şi manichiură. Avery nu s-a dus niciodată. Nu-şi putea permite luxul. Coaforul sau manichiurista puteau descoperi lucruri prea intime şi periculoase. Aparent, nu avea prieteni, nu era membră a nici unui club, primise flori, probabil, de la prieteni de familie.

Carole nu făcea nimic. Ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare pentru asta. Dacă ea ar fi fost expertă în ceva anume? Cum s-ar fi descurcat ea, Avery? Dar Carole era leneşă.

Uşa de la biroul lui Tate se deschise. El ieşi însoţit de un bărbat bondoc de vîrstă mijlocie. Rîdeau.

Cînd îl văzu, inima lui Avery începu să bată. Rîdea sincer, aşa cum nu o făcuse niciodată cu ea.

- Pe cine trebuie să impresionez? îl întreba el pe directorul de campanie cînd acesta îl sfătuia să rîdă seducător.

- Cîteva milioane de alegători.

- Dacă nu-i pot impresiona prin ceea ce spun,

poţi să fii sigur că nu-i voi impresiona cu un zîmbet.

Avery îndrăgea felul în care se îmbrăca Tate. Arăta senzaţional. O buclă de păr îi cădea mereu pe frunte. Gura sugera hotărîre şi putere. Nu o văzuse încă. În astfel de momente nu avea nici urmă de dispreţ pentru soţia lui.

Vizitatorul lui Tate se îndreptă spre ea cu multă condescendenţă.

- Ce surpriză! Doamne, dar arăţi mai bine ca niciodată. Nu credeam că aşa ceva este posibil.

- Bună ziua, domnule Bridges.

- "Domnule Bridges"? De unde ai mai scos-o şi pe asta? I-am spus mamei cînd te-am văzut la televizor că eşti tare drăguţă. Şi ea zice la fel.

- Mă bucur.

El apropie vîrful trabucului de nasul ei.

- Ascultă-l pe bătrînul Barney, dragă, aveţi voturile. Estimările nu înseamnă nimic. Altfel crezi că mi-aş pune banii la bătaie pentru băiatul ăsta? Crezi că aş face-o, dacă nu aş fi sigur?

- Nu, domnule, nu tu, Barney, se descurcă ea rîzînd.

- Asta este. Mi-ar plăcea să vă invit la masă, dar am o întîlnire plictisitoare cu un reprezentant al bisericii.

- Noi nu te mai reţinem, spuse Tate, încercînd să pară serios. Mulţumim din nou pentru bani.

- Mama îi trimite pe ai ei astăzi.

Tate înghiţi cu dificultate.

- Am... am crezut că cecul este pentru amîndoi.

- Doamne, măi băiete! Sînt numai jumătate. Trebuie să plec. Este tîrziu. I-am promis mamei că n-am să întîrzii. Aveţi grijă de voi.

După ce uşa se închise în urma lui, secretara îl

întrebă uimită:

- A spus jumătate?

- Aşa a spus, răspunse Tate neîncrezător.

Zîmbiră cu toţii, dar, după ce închise uşa biroului, zîmbetul lui dispăru.

- Ce faci aici? Ai venit după bani?

Tonul vocii lui o înnebunea.

- Nu, nu am nevoie de bani, spuse ea aşezîndu-se pe un scaun în faţa biroului. Aşa cum mi-ai sugerat, am mers la bancă şi am semnat un nou carnet de cecuri. Le-am explicat de ce scriu cu stînga. Am bani.

- Şi atunci de ce ai venit?

- Am nevoie de altceva.

- De ce anume?

- Vreau să fac ceva.

Afirmaţia ei neaşteptată îl izbi direct. O privea cu toată atenţia. Sceptic, studiind-o, puse picioarele pe birou.

- Vrei să faci ceva?

- Da.

- Ascult.

- Mă plictisesc, Tate. Sînt izolată acolo la fermă şi nu fac nimic toată ziua. Nu mai suport lenevia. Mi s-a năclăit mintea. De fapt, am ajuns să vorbesc singură.

Se ridică şi începu să se plimbe prin birou. Observa detaliile. Erau mai multe fotografii de-ale lui Mandy, dar nici una de-a Carolei. Pe perete, erau frumos aranjate alte diplome, împreună cu cîteva fotografii vechi. Încercînd să-şi amintească cîte ceva, studie o fotografie veche făcută în Vietnam.

Tate şi Eddy erau în faţa unui bombardier, într-o atitudine de camaraderie. Se priveau zîmbind. Pînă în acest moment nu şi-a dat seama că Eddy a fost lîngă

el în timpul războiului.

- Dar de cînd te preocupă să-ţi pui mintea la contribuţie?

- Am nevoie să fac ceva activ.

- Fă gimnastică aerobică.

- Am făcut. Dar am numai o oră de trei ori pe săptămînă.

- Fă mai mult.

- Tate!

- Poftim? Ce naiba mai vrei?

- Încerc să-ţi spun, dar tu refuzi cu încăpăţînare să mă asculţi.

El privi îngrijorat spre uşă, gîndindu-se că îi aude secretara. Cu vocea scăzută îi spuse:

- Îţi plăcea să călăreşti dar, de cînd ai venit acasă, nu ai făcut-o niciodată.

Şi lui Avery îi plăcea să călărească, dar nu ştia cît fusese de bună Carole şi de aceea evitase.

- Nu-mi mai place, spuse ea încet.

- Şi eu care eram convins că-ţi place, continuă el ironic. Doar ţi-ai cumpărat o adevărată garderobă.

Avery ştia că dulapul este plin cu haine de călărie.

- Probabil că am s-o fac.

Dorind să se reculeagă, se întoarse din nou spre fotografii. Erau mai multe fotografii ale lui Nelson în haine militare. Una îi atrase atenţia în mod deosebit. Nelson ţinea de după umeri un cadet, un tînăr extrem de frumos. Îngrijit, pe fotografie scria *"Maiorii Nelson Rutledge şi Bryan Tate, Coreea de Sud, 1951"*.

Bryan Tate. O rudă de-a lui Nelson? Un prieten? Probabil că da, de vreme ce Nelson a dat numele lui copilului său.

- Te rog să mă laşi să lucrez la cartierul general al

campaniei electorale.

- Nu.

- De ce? Pentru că lucrează şi Francy acolo?

- Motiv suficient pentru ca tu să stai departe de asta. Ar putea curge sînge.

- Am s-o ignor.

- Avem deja voluntari. Se calcă unul pe altul. Eddy nu ştie ce să le mai dea de lucru.

- Dar trebuie să fac şi eu ceva, Tate.

- De ce, pentru Dumnezeu?

Pentru că Avery Daniels nu putea sta locului. Era obişnuită cu tensiunea. Viaţa sedentară a Carolei o înnebunea.

Nici nu-l putea proteja de prezumtivul asasin, dacă el continua să o ţină departe. Viitorul ei şi al lui depindeau de implicarea ei în campanie, pentru a descoperi suspecţii.

- Simt că trebuie să te ajut şi eu cumva.

- Pe cine crezi tu că minţi acum? rîse el ironic.

- Sînt soţia ta!

- Numai pentru moment!

Duritatea lui o lăsă fără grai. Văzînd expresia jignită de pe faţa ei, el înjură încet.

- Bine, dacă vrei să faci ceva pentru mine, continuă să fii o mamă decentă pentru Mandy. În ultima vreme a început să-şi dea drumul.

- Ba chiar foarte mult. Şi am de gînd să continui. Dar chiar şi Mandy îmi consumă foarte puţin din timpul liber. Nu pot fi cu ea în permanenţă. De trei ori pe săptămînă merge la grădiniţă.

- Şi tu ai fost de acord cu asta.

- Încă mai sînt. Legăturile cu alţi copii îi prind bine. Are nevoie de legături sociale. Dar cît este ea plecată eu umblu prin casă fără nici un scop, pînă se face ora

cînd trebuie s-o aduc acasă. În fiecare după-amiază doarme. Te rog, Tate, mă topesc dacă nu fac ceva.

El o privi îndelung. Fără să vrea, coborî ochii spre bluza de mătase, dar îi ridică imediat, neliniştit că nu a reuşit să se controleze. O întrebă răstît:

- Şi ce vrei să faci?

Ea se mai relaxă puţin. Măcar accepta discuţia.

- Lasă-mă să lucrez la cartierul general.

- Nu.

- Atunci, ia-mă cu tine în turneul electoral de săptămîna viitoare.

- Nu, spuse el şi mai hotărît.

- Te rog.

- Am spus nu. Se ridică furios şi începu să se plimbe prin birou.

- De ce nu?

- Pentru că nu eşti un om de echipă, Carole, şi nu sînt dispus să-ţi suport toanele.

- Cum ar fi?

- "Cum ar fi", întrebă el, nevenindu-i să creadă. Cînd ai fost data trecută, te-ai plîns de camere, de mîncare, de totul. Ai întîrziat tot timpul, deşi ştiai cît este de strîns programul. Ai făcut gafe cu ziariştii, pe care numai tu le-ai considerat inteligente, iar ceilalţi le-au considerat lipsite de gust. Numai în trei zile. Atunci m-am hotărît.

- N-am să mai fiu aşa.

- Nu voi avea timp pentru tine. Cînd nu voi ţine discursuri, voi fi ocupat să le scriu. Ore în şir te voi ignora şi ai să mă baţi la cap că nu ai nimic de făcut.

- Îmi găsesc ceva de lucru. O să fierb cafeaua, o să fac sandvişuri, o să ascut creioane, o să răspund la telefon.

- Lucru manual. Peste tot avem oameni care se

vor ocupa de asta.

- Pot să fac *orice*.

Tot timpul cît el s-a mişcat prin birou, ea a mers aproape pe urmele lui. Cînd s-a oprit brusc, s-a lovit de el.

- Noutatea o să se spulbere după prima zi, o să te saturi, o să te plîngi şi o să vrei să vii acasă.

- N-o să fac nimic din toate astea.

- Ce ţi-a venit aşa deodată?

- Candidezi pentru Senat şi este responsabilitatea mea, ca soţie a ta, să te ajut să cîştigi.

- Praf în ochi!

Cineva bătu la uşă. După cîteva secunde, Eddy intră urmat de Jack.

- Scuzaţi-ne, dar am auzit că strigaţi unul la altul şi ne-am gîndit că aveţi nevoie de arbitru.

- Ce se întîmplă? întrebă Jack, închizînd uşa. Ce faci tu aici?

- Am venit să-mi văd soţul, se răsti Avery. Dacă n-ai nimic împotrivă, Jack? Cu un gest războinic, Avery îşi dădu părul de pe frunte.

- Calmează-te, pentru Dumnezeu! Am pus doar o întrebare.

Eddy îi privea cu mîinile în buzunarele pantalonilor.

- Carole vrea să vină cu noi în turneul electoral de săptămîna viitoare, le explică Tate.

- Dumnezeule! Iar? nu se putu abţine Jack.

- Şi de ce nu, mă rog? strigă Avery.

- Hai să discutăm, spuse Eddy.

- Nu-ţi place ideea, Jack? întrebă Tate privindu-l fix.

Jack o privi şi înjură încet.

- E soţia ta.

Tate îşi îndrepta atenţia spre Avery.

- Cunoşti deja obiecţiile mele.

- Unele dintre ele sînt justificate, spuse ea împăciuitor, recunoscătoare că nu îşi critică soţia în faţa celorlalţi. De data aceasta am să mă comport cum trebuie.

- Eddy?

Cînd îşi auzi numele, Eddy ridică privirea.

- Fără îndoială că un cuplu frumos face o impresie mai bună decît un bărbat singur.

- De ce?

- Gîndeşte-te. Familia reprezintă conceptul de viaţă american - unitate, căsnicie, visul american. Căsătoria reprezintă aceste lucruri şi le va reprezenta chiar cînd vei ajunge la Washington.

- Măcar în teorie, spuse Jack răutăcios.

- Măcar în teorie, acceptă Eddy, zîmbind. Femeile te vor respecta că eşti un soţ credincios şi un tată bun. Bărbaţii vor aprecia că nu eşti homosexual.

- Da, nici unul nu va accepta să fie reprezentat de un homosexual. De obicei, un candidat singur care arată bine nu este acceptat de bărbaţi. Dar, însoţit de soţie, înseamnă că intră în rîndul celor mulţi.

- Cu alte cuvinte, rău cu rău, dar mai rău fără rău, comentă Avery.

Eddy ridică neajutorat din umeri.

- Nu eu am făcut aceste reguli, Carole.

Ea îi privi dezgustată pe toţi trei.

- Ei, care este verdictul?

- Am o propunere.

- Ai cuvîntul, Eddy.

Ca şi mai înainte, Tate stătea pe scaun cu picioarele pe birou. Avery ar fi vrut să-l îmbrîncească ca să se răzbune.

- În numele Carolei am refuzat o invitaţie la un dineu pentru vineri seara, spuse Eddy.

- Cel de la Austin?

- Da. Am scuzat-o că nu este complet refăcută. Aş putea să-i spun şi să accept invitaţia. Este un grup bipartizan. Este doar o ocazie de a te face observat. Vom vedea cum decurge seara şi apoi vom hotărî despre turneu.

- Cu alte cuvinte, trebuie să trec un test, spuse Avery.

- Da, dacă aşa vezi tu lucrurile, zise Eddy. Apoi vorbi calm cu Tate:

- S-a descurcat foarte bine la conferinţa de presă, la spital.

Părerile lui Eddy contau foarte mult pentru Tate, dar hotărîrea finală pînă la urmă el o lua. Îl privi pe fratele mai mare, care rămăsese într-o tăcere ostilă.

- Tu ce spui, Jack?

- Cred că ar fi bine să vină, spuse, privind-o cu resentiment. Ştiu că mama şi tata ar vrea să păreţi un cuplu fericit.

- Vă mulţumesc pentru sfaturi.

Amîndoi au înţeles aluzia subtilă... Jack părăsi biroul fără alte cuvinte. Eddy îşi luă un tăcut rămas bun şi plecă. Tate o privi fix pentru cîteva clipe.

- Bine, spuse el fără entuziasm. Mai ai o şansă să mă convingi că mă pot bizui pe tine cînd va începe adevărata campanie electorală.

- Nu vei fi dezamăgit, Tate, îţi promit.

El se încruntă neîncrezător.

- Vineri seara. Plecăm la ora şapte fix. Să fii gata la timp.

OPTSPREZECE

- Răspund eu.

Cineva a sunat de două ori la uşă. Avery a fost mai aproape. Desfăcu siguranţa şi deschise uşa. Între vazele de flori stătea Van Lovejoy.

Avery îngheţă. Zîmbetul de bun venit îi împietri pe buze. Îi tremurau genunchii, simţea un nod în stomac.

Van arăta aceeaşi stinghereală. Ţigara îi căzu dintre degete. Clipi de mai multe ori. Avery spera din inimă ca pupilele ochilor lui să fie dilatate de marijuana şi nu de şoc. Încercînd să pară cît mai normală, spuse:

- Bună ziua.

- Bună ziua... pentru o clipă Van închise ochii şi dădu din cap. Ah, doamna Rutledge?

- Da!

- Isuse, pentru o clipă am crezut că sînteţi... semănaţi... nu mai continuă, duse o mînă osoasă la inimă.

- Intraţi, vă rog, spuse Avery iute, nedorind să-şi audă numele rostit de el. Abia se abţinea să nu-l ia în braţe şi să-l strîngă, şi să-i povestească totul, să-i spună că avea la îndemînă reportajul vieţii ei.

Însă, chiar de la început intrase singură în această încurcătură. Dacă i-ar spune şi lui Van, i-ar pune şi lui viaţa în pericol. Oricît de reconfortantă ar fi ideea de a avea un aliat, nu-şi putea permite luxul. Şi apoi, Van nu era chiar un confident de încredere.

Îi făcu loc şi îl lăsă să păşească în hol. Normal ar

fi fost ca el să privească în jurul său, curios. În schimb, el nu-şi lua ochii de la ea.

Îi era milă de deruta lui.

- Dumneavoastră sînteţi...?

- Oh, mă scuzaţi. Îşi frecă palmele de jeanşii ponosiţi şi-i întinse mîna. Sînt Van Lovejoy.

- Carole Rutledge.

- Ştiu. Am fost acolo în ziua cînd aţi plecat de la clinică. Lucrez pentru postul de televiziune KTEX.

- Ah, înţeleg.

Deşi el se străduia să poarte o conversaţie normală, nu-şi putea lua ochii de la ea. Era o adevărată agonie să fii atît de aproape de un prieten şi să nu te poţi purta normal. Ar fi avut un milion de întrebări pentru el, dar se opri la una care ar fi fost normală pentru Carole:

- Dacă aţi venit pentru o emisiune de televiziune, nu ar fi fost normal să discutaţi mai întîi cu domnul Paschal, directorul de campanie al soţului meu?

- El ştie că vin. M-a trimis compania.

- Compania?

- Da, voi filma aici o reclamă comercială, săptămîna viitoare. Astăzi am venit să văd decorul. Nu v-a spus nimeni că voi veni?

- Eu...

- Carole?

Nelson intră în hol, studiindu-l pe Van cu evidentă dezaprobare. El era un milităros, niciodată nu avea hainele boţite şi părul nepieptănat.

Exact antiteza lui Van. Purta un tricou care făcea reclamă unui restaurant specializat în stridii. Avea un desen sugestiv şi cuvintele: "Strînge-mă, suge-mă, muşcă-mă crudă". Blugii îi erau rupţi. Emana un aer nesănătos. Avery ştia foarte bine că Van, cu acele

degete pătate de nicotină, mînuia camera de luat vederi ca un adevărat artist. Dar ceea ce vedea Nelson era imaginea unui hippie, o viaţă irosită. Talentul lui Van era la fel de bine ascuns, ca şi adevărata ei identitate.

- Nelson, acesta este domnul Lovejoy. Domnule Lovejoy, colonelul Rutledge.

Nelson evită să-i întindă mîna.

- A venit să vadă casa, pentru a o pregăti pentru filmarea de săptămîna viitoare.

- Lucraţi pentru studiourile MB?

- Din cînd în cînd şi pentru ei. Cînd au nevoie de cel mai bun.

- Hmm. Au spus că vor trimite pe cineva. Categoric, Van nu era ceea ce ar fi vrut Nelson. Ce doriţi să vedeţi? Interiorul? Exteriorul?

- Totul. Vreau să văd un loc unde Rutledge, soţia şi copilul îşi petrec o zi obişnuită. Aşa au spus că vor. Ceva obişnuit. Chestii sentimentale.

- Poţi vedea tot ce doreşti în casă, domnule Lovejoy, dar nu vei avea acces la familia mea. Soţia mea ar fi şocată dacă ar vedea cum eşti îmbrăcat.

- Doar nu-i ea îmbrăcată cu hainele astea. De ce naiba i-ar păsa?

Ochii albaştri ai lui Nelson îngheţară. Era obişnuit să fie tratat cu politeţe şi mai ales cu respect de o persoană pe care el o considera inferioară lui. Dacă treaba lui Van nu ar fi avut legătură cu campania lui Tate, probabil că l-ar fi luat de guler şi l-ar fi aruncat pe uşă afară. Dar aşa, se mulţumi să spună doar:

- Carole, te rog să scuzi aceste cuvinte. Acum plecăm.

Van se întoarse spre ea.

- Ne mai vedem. Vă rog să mă iertaţi, doamnă

Rutledge, am fost nepoliticos, v-am privit fix, dar îmi amintiţi atît de bine de...

- Sînt obişnuită cu privirile curioase ale oamenilor, îl întrerupse ea din nou. Toţi sînt foarte curioşi.

Nelson îl strigă nerăbdător:

- Pe aici, domnule Lovejoy.

Van o mai privi o dată uluit şi apoi plecă după Nelson.

Ar fi vrut să-l prindă de mînă şi să-l întrebe ce mai face Irish, dacă o mai jeleşte, dacă are grijă de el, dacă secretara a născut un băiat sau o fetiţă, ce se mai bîrfeşte la birou?

În acelaşi timp, intuia că s-ar putea ca Van să nu fie la fel de bucuros că o vede. Oh, ar fi încîntat să ştie că trăieşte, dar imediat ce şi-ar fi revenit din surpriză, parcă l-ar fi auzit: "Ce prostie ai făcut?"

De foarte multe ori s-a întrebat şi ea acelaşi lucru. Da, îşi dorea reportajul, dar această motivaţie nu era satisfăcătoare.

Salvarea vieţii lui Tate a fost motivul suprem pentru a lua locul fostei lui soţii. Dar mai era oare acest motiv operant? Unde era ameninţarea pe care ea ar fi trebuit să o descopere?

De cînd a venit acasă, Avery a fost un foarte atent observator. Între Jack şi Dorothy Rae existau neînţelegeri. Francy ar fi scos din minţi şi un sfînt. Nelson era un autocrat. Zee era distantă. Eddy era competent pînă la pedanterie. Dar nici unul din ei nu a arătat decît dragoste faţă de Tate. Îşi dorea să depisteze un potenţial criminal şi să facă reportajul cu toată credibilitatea necesară unui jurnalist.

Prezenţa lui Van a adus cu sine înţelegerea faptului că nu se mai concentra suficient de mult pe povestea reportajului, ci pe personajele care trăiau

această poveste. Nu era surprinzător. Detaşarea a fost cea mai grea problemă de rezolvat în cariera ei, singurul element care i-a scăpat.

Moştenise talentul de la tatăl ei, dar capacitatea de a disocia factorul uman nu a moştenit-o. Nu avea obiectivitate. Se temea că nu va mai avea deloc, dacă se va implica în povestea lui Tate Rutledge.

Nici nu-l putea părăsi acum. Nu avea de ales. Trebuia să ia lucrurile aşa cum se petreceau - chiar şi vizitele surprinzătoare din partea prietenilor.

Sosi şi ziua de vineri. Avery omorî orele lungi ale după-amiezei jucîndu-se cu Mandy în camera ei, după ce se trezise din somnul de prînz. Stăteau la o masă şi făceau dinozauri din plastilină, pînă cînd lui Mandy i s-a făcut foame şi a dat-o în grija Monei.

La ora cinci, Avery a făcut o baie. În timp ce se machia, ciugulea dintr-o farfurie cu gustări.

Îşi aranjă părul. Era încă scurt, dar şic, totuşi puţin mai mare decît la început. Crescuse destul pentru a-l aranja într-o formă oarecare. Sublinie rezultatul final, destul de sexy, cu o pereche de cercei cu diamante.

La şapte fără un sfert, cu cincisprezece minute mai devreme, era gata, se spreia cu parfum, cînd Tate intră în cameră brusc. Apariţia lui o ului. Dormea pe o canapea într-un mic salonaş de lîngă camera ei. Între ei era o uşă, dar el o încuia întotdeauna. Salonaşul în care stătea era mobilat sever, cu un aer masculin. Avea şi o baie mică. Chiuveta nu era mai mare decît una dintr-un cabinet dentar, abia dacă putea fi folosită de un adult. Şi totuşi, Tate prefera aceste condiţii

modeste, decît să împartă dormitorul spaţios cu soţia sa. Primul gînd care a izbit- o cînd l-a văzut intrînd furtunos era că s-a răzgîndit şi nu mai vrea să o ia la dineu. Şi totuşi, nu era furios, doar neliniştit. O studie apreciativ în oglindă. Mulţumită să vadă că eforturile ei erau răsplătite, Avery se întoarse şi-l întrebă:

- Îţi place?

- Rochia? Rochia este foarte frumoasă.

Ştia că arată foarte bine. Rochia era minunată. Bustul era ornat discret cu paiete ascunse în dantelă. Era lungă pînă la genunchi şi căptuşită cu mătase neagră. Era sexy, dar într-un anume fel elegantă şi respectabilă, în genul toaletelor lui Audrey Hepburn. O cumpărase pentru că nu a mai vrut să poarte toaletele Carolei. Dorea să arate altfel în ochii lui Tate, să nu semene deloc cu fosta lui soţie. Toate rochiile Carolei erau decoltate prea pronunţat şi Avery simţea nevoia să poarte ceva elegant, uşor şi cu mînecă lungă, pentru că nu dorea să se expună prea mult.

- Bani cheltuiţi cu înţelepciune, murmură Tate.

- Vrei să-mi spui ceva în mod deosebit sau ai venit să vezi dacă sînt gata la timp?

- Eu sînt cel care nu am terminat. Nu-mi găsesc butonii. Nu i-ai văzut?

Remarcase şi ea că el era îmbrăcat pe jumătate. Avea un mic punct care sîngera în bărbie, ceea ce însemna că s-a bărbierit în grabă. Era cu picioarele goale şi părul ud, iar cămaşa era neîncheiată. Priveliştea pe care o oferea o făcu să-l dorească cu disperare. Pentru că încă nu-şi închejase pantalonii, Avery nu se putu opri şi îl studie de la talie în jos. Îi bătea inima atît de tare, încît aproape se simţea prin rochie.

- Butonii?

- M-am gîndit că poate i-am lăsat aici.
- Eşti liber să cauţi.

Tate căută grăbit în două sertare şi pînă la urmă găsi o cutie de bijuterii din care scoase doi butoni cu piatră de onix.

- Să te ajut?
- Nu.
- Ba da. Avery se grăbi să-i blocheze ieşirea.
- Mă descurc singur.
- Îţi şifonezi cămaşa. Lasă-mă pe mine. Îi împinse mîna care dorea să protesteze şi îi prinse primul buton. Ar fi vrut să-şi îngroape faţa în pieptul lui viril.
- Ce-i asta? o întrebă privind într-un colţ al camerei.
- Opera artistică a lui Mandy. Erau cîteva desene prinse la oglinda măsuţei de toaletă. Ţie nu ţi-a dat?
- Ba da. Dar nu mă aşteptam ca tu să le afişezi aşa. Altădată nu le puteai suferi. Ai terminat?
- Încă unul, stai liniştit. Stomacul tău face aşa? la un sandviş.

O privi o clipă, apoi luă de pe farfurie o felie de brînză cu măr. Muşcă mărul cu poftă şi lui Avery sunetul i se păru de-a dreptul erotic.

- Papionul?

El înghiţi, apoi răspunse.

- În camera mea.
- Te descurci?
- Am să încerc. Mulţumesc.
- Cu plăcere.

Putea pleca, dar rămase pe loc. O studia cu o privire ciudată, ameţit de aroma seducătoare a parfumului. Într-un tîrziu, se îndreptă spre uşă.

- Sînt gata în cinci minute.

Cînd ajunse în camera lui, Tate avu sentimentul că a scăpat la un fir de păr. Probabil că a făcut duşul prea fierbinte. De ce naiba nu se putea răcori? Îi era necaz că nu se putea concentra asupra întîlnirii importante din seara aceea.

Se chinui o vreme cu papionul, apoi nu-şi găsi şosetele. Abia după zece minute era gata. Soţia lui a ieşit imediat ce el i-a bătut în uşă, fără vreo ironie la faptul că el întîrziase. S-au îndreptat spre sufragerie unde Zee îi citea lui Mandy o poveste, iar Nelson privea la televizor un film poliţist. Îi privi şi fluieră admirativ.

- Arătaţi ca doi miri la tortul miresei.

- Mulţumesc!

- Nu prea seamănă a mireasă în rochia asta neagră, Nelson, spuse Zee.

Tate a fost sigur că mama sa nu a vrut să o insulte pe Carole, dar cuvintele în sine puteau fi o jignire. A urmat o tăcere stînjenită, apoi Zee a adăugat:

- Eşti drăguţă, Carole.

- Mulţumesc, spuse Avery cu o voce supusă.

Din ziua în care a cunoscut-o, Zee a fost foarte rezervată faţă de ea. Ar fi preferat să moară, decît să-şi vadă fiul căsătorindu-se cu ea. A arătat o oarecare bunăvoinţă faţă de Carole cînd a fost însărcinată dar, imediat după ce s-a născut fetiţa, a devenit la fel de distantă. Luni de zile înainte de accident Zee a fost foarte critică faţă de nora ei. Tate ştia de ce. Părinţii lui nu erau proşti, nici orbi.

Mandy încălzi atmosfera sărind din braţele bunicii şi apropiindu-se timid de ei. Tate se lăsă pe genunchi.

- Dă-mi un pupic. Mandy l-a prins de gît şi l-a strîns cu putere.

Spre surprinderea lui, Carole s-a ghemuit lîngă ei.

- Am să vin să te sărut cînd o să ne întoarcem, vrei?

Mandy acceptă solemn.

- Bine, mami.

- Să fii fetiţă cuminte. Mandy îl lăsă pe Tate şi o îmbrăţişă pe Carole. Noapte bună.

- Trebuie să mă culc chiar acum?

- Nu, dar să te culci la timp.

Mandy o sărută zgomotos şi fugi înapoi la bunica. De obicei, Carole se înfuria cînd copila îi şifona hainele. Acum se aranjă doar şi îşi şterse buzele cu un şerveţel de hîrtie. Această nouă afecţiune pe care o arăta faţă de Mandy era mai mult ca sigur prefăcătorie. Tate o luă de mînă şi se îndreptară spre uşă.

- Ne întoarcem tîrziu.

- Să conduci cu grijă, strigă Zee în urma lui.

Nelson îi conduse la uşă.

- Dacă în seara asta ar fi un concurs de frumuseţe, voi doi l-aţi cîştiga. Nici nu ştiţi ce mîndru sînt cînd mă uit la voi.

Oare tata dorea să-i sugereze să uite şi să ierte ceea ce s-a petrecut? Să uite? Întotdeauna i-a fost greu. Să ierte? Nu-i stătea în fire.

Dar, văzînd-o pe Carole, îşi dori să fie în stare de amîndouă. Dacă ar fi în stare să-şi anuleze furiile, durerea şi dispreţul şi să înceapă o nouă viaţă cu această femeie, ar fi dorit-o?

Evident pe ea o dorea. Îi plăcea cînd o vedea aşa blîndă şi sexy. Nu se aştepta să fie supusă, nici nu o dorea. Îi plăceau scînteile de furie şi de umor. Fără ele căsnicia lor nu ar fi avut gust. Acum ea îl privea şi zîmbea.

- Nelson are dreptate. Arăţi foarte bine, Tate.

- Mulţumesc, şi pentru că era sătul să tot fie morocănos, adăugă: şi tu arăţi bine.

Ea îl ameţi cu un zîmbet. Altădată ar fi spus "nu contează că întîrziem, acum vreau să fac dragoste cu soţia mea". Şi ar fi făcut-o chiar acolo în maşină.

Gîndul la această fantezie îl înfierbîntă pentru că îşi dorea din inimă să o simtă, să-i mîngîie sînii, să se cufunde în căldura emanată de trupul ei. Gemu încercînd să revină cu picioarele pe pămînt. De multă vreme nu a mai simţit plăcerea dragostei cu cea pe care o iubea. Încercă să-şi ascundă lumina din priviri pentru că ea ar fi ghicit imediat că este înfierbîntat. În timp ce conducea maşina, recunoscu că îi era dor de ceea ce a existat între ei odinioară. Au avut sex, destul de bun, dar niciodată intim. Nu a fost prea mare lucru, dar iată că o dorea. Chiar dacă Carole i-ar fi putut da acest fel de dragoste, el nu va mai accepta, pentru că ea a distrus această posibilitate cu mult timp în urmă. Dar atracţia fizică exista şi era, inexplicabil, foarte puternică. Însă legăturile emoţionale muriseră de multă vreme.

O privi pe Carole din colţul ochilor. Arăta fantastic. Mama lui a avut dreptate. Era prea sofisticată pentru o mireasă.

Arăta ca o soţie iubită şi mulţumită, nu semăna deloc cu Carole.

NOUĂSPREZECE

Eddy Paschal ieşi de sub duş. Se şterse repede cu prosopul. Îl trecu peste spate şi începu să îl frece viguros. Imediat ce ieşi din baie, scoase un sunet uimit.

- Ce naiba...

- Salut. Nu ştiam că te găsesc aşa.

Francy stătea în patul lui, sprijinită într-un cot. Luase o atitudine provocatoare, dar îi zîmbea cu subînţeles.

- Băiat rău ce eşti, nu ştiam că te uiţi prin reviste porno.

- Ce naiba faci aici? întrebă el acoperindu-se cu prosopul.

Francy se întinse ca o felină.

- Am făcut plajă la piscină şi m-am gîndit că ar fi bine să vin la tine să mă răcoresc.

Eddy locuia într-un apartament la fermă, lîngă garaje. Imediat după ce a fost numit directorul campaniei electorale, i s-a dat această cameră, deşi Tate şi Zee au protestat. "În aripa servitorilor? Nici vorbă".

Eddy le-a explicat că este bine să fie aproape de ei, dar are nevoie de intimitate şi atunci apartamentul de lîngă garaj era cel mai potrivit. Acum intimitatea îi era spulberată.

- De ce să te răcoreşti aici? întrebă el, certăreţ. S-a stricat instalaţia de aer condiţionat din casă?

- Nu fi ţepos. Nu te bucuri că mă vezi?

- Da, am ce vedea, murmură el trecîndu-şi mîna prin părul ud. Am văzut protectoare contra SIDA mai mari puţin decît bikini-ul de la costumul tău. Nelson este de acord cu felul cum te porţi?

- Bunicul nu e de acord cu nimic. Nici nu ştiu cum au fost concepuţi tata şi unchiul Tate. Sînt convins că bunicul cînta imnul republicii şi făcea dragoste cu bunica. Nu-mi imaginez cîtă plăcere simţea bunica.

- Eşti incorigibilă, Francy.

Fără să vrea, rîse de imaginaţia fetei, apoi îşi puse mîinile în şold şi-i spuse cu reproş:

- Vrei, te rog, să pleci să mă îmbrac şi eu? I-am promis lui Tate că mă întîlnesc cu ei la Waller Creek şi deja am întîrziat.

- Pot să vin şi eu?

- Nu.

- De ce?

- Nu mai sînt bilete.

- Te descurci tu. Sînt gata într-o secundă.

- Este o întîlnire de oameni mari, Francy. Ai să te plictiseşti.

- Tu ai să te simţi bine dacă vin şi eu. Îţi garantez că n-o să te plictiseşti, spuse fata insinuant.

- Hai, nu pleci?

- Păi, cred că... îşi desfăcu sutienul şi îl lăsă să cadă... cum îţi place bronzul meu?

Avea sînii plini, copilăroşi, bronzaţi şi aţîţaţi. El privi cu disperare în tavan.

- Ce faci? Hai, pleacă. Pune-ţi naibii sutienul şi ieşi de aici.

Întinse mîna să o scoată din pat. Francy a fost mai repede decît el, i-a prins-o şi i-a apăsat-o pe un sîn. Îl privea cu răutate. Cu cealaltă mînă trase prosopul de pe el şi îl privi cu plăcere.

- Hmm, Eddy, ce sex frumos ai! Îl privi cu aviditate. Atît de mare! Pentru cine îl păstrezi? Pentru urîta aia de roşcată? Sau pentru mătuşa Carole?

El o privi cu răceală, alarmat, şi ea hotărî că-i place mai mult cînd îl vede furios.

- Ştii, eu pot face pentru tine mai mult decît ele amîndouă.

Luîndu-l prin surprindere, aplecă capul ca să-i demonstreze. În cîteva secunde reuşi să îl atragă în pat deasupra ei. Dumnezeule!

Nefiind în stare să se abţină, el începu să o sărute furios. După cîteva secunde fata deschise ochii constatînd uimită că el se oprise. Îl văzu la capătul patului, zîmbind amuzat...

- Ce...

Numai cînd a încercat să se ridice a descoperit că avea mîinile legate deasupra capului cu sutienul costumului de baie.

- Ticălosule, strigă ea. Dezleagă-mă imediat.

Calm, Eddy se îndreptă spre dulap şi se îmbrăcă.

- Ce limbaj!

- Dezleagă-mă, afurisitule.

- Sînt sigur că o tînără cu atîta imaginaţie va găsi soluţia să se-elibereze.

Cît timp s-a îmbrăcat, Francy l-a blagoslovit cu toate epitetele minţii ei fertile şi cu un vocabular nelimitat.

- Potoleşte-te spuse Eddy dur. Vreau să ştii foarte bine un singur lucru.

- Să te ia dracu'!

- Ce ai vrut să spui că este între Carole şi mine?

- Tu ce crezi?

- Nu ştiu ce să cred şi de aceea te întreb.

Înfăţişarea lui o înspăimîntă.

- Faci tu dragoste cu cineva. De ce nu ar fi mătuşa Carole?

- În primul rînd pentru că nu îmi place.

- Cine să te creadă?

- De ce să nu mă crezi?

- Pentru că o priveşti cu ochi de vultur, mai ales de cînd a venit acasă.

- Este soţia celui mai bun prieten. Au avut probleme. Mă preocupă căsnicia lor, pentru că poate avea efecte în campania electorală.

- Halal căsnicie. El n-o poate suferi pentru că ea şi-a făcut de cap cu toată lumea. A fost nebun unchiul Tate să-şi ia asemenea tîrfă de soţie. Mai rămîne cu ea pînă se termină campania. Dar ştii ceva? Dacă vrei să intri în patul Carolei, cred că ai ghinion. În ultima vreme relaţiile lor s-au îmbunătăţit. Cred că acum îi dă lui ceea ce îţi dădea ţie înainte de accidentul de avion.

- Este o întreagă filozofie în ce spui tu, Francy. Vocea lui era calmă, dar rece. Din nefericire este greşită. Între mine şi Carole nu a fost şi nu va fi niciodată nimic.

- S-o întreb şi pe ea?

- Dacă aş fi în locul tău, spuse el ameninţător, mi-aş păstra speculaţiile numai pentru mine.

- Desfă-mi mîinile.

- Nu, nu cred că am s-o fac. Cred că am să las ceva distanţă între tine şi mine.

- Dar nu pot pleca de aici, dacă nu mă dezlegi.

- Aşa este.

- Te rog, Eddy, începu ea să plîngă, văzîndu-l că pleacă. Eşti foarte crud. Pentru mine este un lucru serios. Ştiu că tu crezi despre mine că mă prostituez în faţa ta, dar m-am gîndit că trebuie să fac eu prima

mutare, pentru că tu nu o făceai. Te iubesc. Iubeşte-mă şi tu, te rog.

- Sînt sigur că îţi găseşti tu un tip care să aprecieze faptul că te-am încălzit pentru el.

Ea era roşie ca focul.

- Ticălosule, tremura de furie. Ai dreptate, îmi găsesc eu un bărbat. Am să-l storc de vlagă. Am să-l...

- Distracţie plăcută, Francy.

Neceremonios, o împinse din calea lui. Francy ridică un picior şi trînti uşa în urma lui.

Avery ieşea de la toaletă. Nu-l observase pe bărbatul de la telefonul public. Era nerăbdătoare să se întoarcă la petrecere. Tate a fost în centrul atenţiei. Parcă toată lumea dorea să-l întîlnească şi să-i strîngă mîna. Chiar şi rivalii politici au fost prietenoşi. Nimeni nu a fost ostil, oricum nu pentru a-i dori moartea. Totul mergea minunat. Cînd s-a ridicat să plece la toaletă, Tate a prins-o de mînă, de parcă era speriat că n-o să se mai întoarcă.

Acum trecea pe lîngă telefoane şi o mînă o prinse amenințător de încheietură. Scoase un ţipăt de uluire şi se întoarse să-l înfrunte pe bărbatul care o acostase. Purta frac, ceea ce însemna că făcea parte dintre invitaţi.

- Cum merg treburile, fetiţo? o întrebă cu o voce răguşită.

- Dă-mi drumul. În primul moment s-a gîndit că este cineva care a băut prea mult.

- Nu chiar aşa, doamnă Rutledge. Îi pronunţă

numele insultător. Vreau să văd bine noul tău chip. Am auzit multe despre el. O trase aproape. Cu excepţia părului, arăţi ca înainte. Dar spune- mi ceea ce nu ştiu. Tot atît de fierbinte eşti?

- Dă-mi drumul.

- Ce se întîmplă? Ţi-e teamă că soţul o să te prindă? Nu. Este prea ocupat cu campania.

- Am să ţip să audă toată lumea, dacă nu-mi dai drumul imediat.

- Eşti supărată că nu am venit să te văd la spital? Spune şi tu, era bine ca unul dintre amanţii tăi să-l dea deoparte pe soţul tău?

Ea îl privea tăios.

- Lucrurile s-au schimbat.

- Da? Şi nu te mai mănîncă ca înainte?

Speriată, ea continua să încerce să-şi elibereze mîna. El se aplecă şi îi trimise un damf de băutură în faţă. Îi prinse bărbia.

- Ce-i cu tine, Carole? Te crezi mare şi tare, pentru că Tate candidează? Ce glumă bună! Dekker o să-l bată. Dacă tu crezi că o să ajungi la Washington, eşti o proastă. În seara asta nici nu te-ai uitat la mine. Cine dracu' te crezi, căţea ce eşti, să mă ignori aşa?

Încercă să o sărute. Ea îl respinse cu toată puterea. Încercă să-l lovească cu genunchiul, dar rochia era prea strîmtă. Simţea că nu mai are aer. Auziră voci apropiindu-se. El îi dădu drumul zîmbindu-i cu răutate.

- Ar fi bine să nu uiţi cine-ţi sînt prietenii.

Se apropiau două femei. Cînd au văzut-o pe Avery, au tăcut brusc. Ea le-a întors repede spatele şi s-a prefăcut că foloseşte telefonul. Bărbatul plecase. Imediat ce femeile dispărură la toaletă, ea se prăbuşi

pe bancheta din cabina de telefon. În graba de a găsi un şerveţel, şi-a rupt o unghie. S-a şters repede încercînd să alunge gustul îngrozitor al sărutului fostului amant al Carolei. Cînd, în sfirşit, s-a simţit în stare, s-a îndreptat spre sala de recepţii. Un bărbat ieşea grăbit.

- Carole? Pentru Dumnezeu, ce s-a întîmplat?

- Tate!

Se prăbuşi în braţele lui. Ezitînd, Tate o prinse în braţe, o mîngîie încet pe spate.

- Ce s-a întîmplat? O doamnă mi-a şoptit că eşti foarte deprimată. Ţi-e rău?

Îi sărise imediat în ajutor, deşi ea a fost o soţie necredincioasă. Chiar dacă mai avea scrupule în dorinţa de a face dragoste cu soţul altei femei, în acel moment ele dispărură. Carole nu-l merita.

- Tate, îmi pare rău. Îmi pare atît de rău.

- De ce? Vrei să-mi spui ce s-a întîmplat?

Pentru că nu-i putea spune adevărul, încercă o explicaţie logică. Abia mai tîrziu realiză că nu era chiar lipsită de adevăr.

- Presupun că nu sînt obişnuită cu atît de multă lume. Mă copleşeşte. Mă simt sufocată.

- La început arătai bine.

- Arătam. Mă distram. Dar deodată mi s-a părut că lumea se strînge în jurul meu. Parcă eram din nou împachetată în bandaje. Nu mai puteam respira, nu mai puteam...

- Bine, bine, înţeleg. Trebuia să-mi fi spus. Hai. O luă de mînă.

- Nu trebuie să plecăm.

- Oricum, petrecerea e pe sfîrşite.

- Eşti sigur?

Îşi dorea să plece. Nu suporta să se întoarcă între

invitaţi şi să vadă din nou chipul acela dezgustător. Totuşi, trebuia să treacă un test. Dorea să plece cu el în turneul electoral.

- Sînt sigur, hai să mergem.

Pe drumul spre casă nu şi-au spus prea multe. Ar fi vrut să-l atingă, să-l mîngîie şi să fie mîngîiată.

Cînd au ajuns acasă, toată lumea dormea. Au intrat în tăcere în camera fetiţei şi, aşa cum i-au promis, au sărutat-o pe rînd. În timp ce se îndrepta fiecare spre camera lui, Tate spuse pe neaşteptate:

- Vom participa la mai multe întruniri. Poate că ar trebui să iei această rochie la tine.

Avery îl privi neîncrezătoare.

- Vrei să spui că mă iei şi pe mine?

- Toată lumea spune că este o idee bună.

Nu dorea să-l lase să plece. Îl privi intens.

- Mă interesează ce crezi tu, Tate.

El cumpăni o vreme cuvintele.

- Da, cred că este o idee bună. Eddy îţi va da itinerarul, ca să ştii ce haine îţi iei. Noapte bună.

Dezamăgită, Avery îl privi intrînd în camera lui. Intră şi ea şi se pregăti de culcare. Era epuizată, stinse lumina, dar nu reuşi să adoarmă. Se ridică şi ieşi din cameră.

Francy hotărî că e mai bine să intre în bucătărie, ca să nu dea ochii cu bunicul său.

- Cine este? Francy?

Francy tresări speriată.

- Dumnezeule, mătuşă Carole! M-ai speriat. Aprinse lumina.

- Oh, doamne. Avery sări din scaun şi o privi speriată.

- Ce s-a întîmplat cu tine?

Fata o privea cu ironie.

- Poate îmi împrumuţi şi mie chirurgul tău.

Avea o tăietură la buză şi ochiul umflat.

- N-am nimic.

- N-ar trebui să te vadă un doctor? Vrei să-l chem?

- Nu. Şi te rog nu mai ţipa aşa. Nu vreau să mă vadă bunica şi bunicul.

- Ce s-a întîmplat?

- Păi, s-a întîmplat aşa. Am fost la dans. Era plin, ştii cum este vineri noaptea. Toată lumea avea chef de distracţie. Dar era un tip foarte atrăgător. M-a dus la un motel, am băut bere şi am fumat marijuana. Cred că l-au cuprins prea tare ameţelile, pentru că, în momentul în care trebuia să-mi facă treaba, nu a reuşit şi atunci s-a înfuriat pe mine.

- Te-a lovit?

Francy o privi şi o imită.

- "Te-a lovit?" Tu ce dracu' crezi că a făcut? Sigur că m-a lovit.

- Puteai s-o păţeşti mai rău, Francy.

- Nu-mi cred urechilor, spuse Francy privind în tavan. Întotdeauna te-ai distrat pe seama interludiilor mele romantice. Îmi spuneai că te excită.

- Eu nu aş numi asta romantism. Te-a şi legat?

Francy urmări privirea mătuşii spre dungile roşii pe care le avea la încheietura mîinii.

- Da, ticălosul m-a legat. Carole nu avea de unde să ştie cine era ticălosul.

- Trebuie să fii nebună să te duci la un motel cu un străin.

- Eu nebună? Tu eşti acuma, că scoţi cuburile de gheaţă.

- Pentru ochi.

- Uite, ştii ce, nu am nevoie de favoruri.

- Ochiul tău se învineţeşte. Dacă se umflă, n-ai să mai vezi. Vrei să te vadă părinţii tăi, să-ţi pună întrebări şi să le povesteşti ce mi-ai spus mie?

Iritată, Francy luă punga cu gheaţă. Ştia că mătuşa are dreptate.

- Vrei să-ţi şterg buza cu peroxid? O aspirină? Un calmant?

- Am băut destulă bere şi am fumat, ca să nu mai simt durerea.

Francy nu mai ştia ce să creadă. De ce era Carole atît de drăguţă cu ea? De cînd a venit de la spital era alt om. Nu mai striga la fetiţă. De fapt, parcă îl iubea iar pe unchiul Tate. Întotdeauna Francy a considerat-o pe Carole o proastă, pentru că nu îşi respecta căsnicia. Unchiul Tate era un bărbat frumos. Toate fetele erau înnebunite după el. Ea era convinsă că şi în pat face toate paralele. L-a irosit. Odată ce îl călcai pe nervi pe unchiul Tate, pentru el erai pe lista neagră tot restul vieţii.

- De ce nu dormi la ora asta? o întrebă pe Carole. Şi stai pe întuneric?!

- N-am putut să dorm. Am venit să beau o Coca.

- Coca? Asta-i bună.

- Păi cred că este un remediu bun pentru insomnie, îi răspunse blînd.

Francy nu-şi pierdea niciodată vremea cu subtilităţi.

- Te dai cu binişorul?

- Ce vrei să spui?

- Doar ştii ce vreau să spun. Ţi-ai schimbat

imaginea în speranţa că unchiul Tate va fi ales şi te va lua cu el la Washington. Spune-mi, ai renunţat şi la băieţi sau numai la Eddy?

Faţa mătuşii păli.

- Ce ai spus?

- N-o face pe inocenta cu mine. Am vorbit şi cu Eddy.

- Şi el ce a spus?

- Nimic, dar nici nu a negat. A răspuns ca un gentleman. Nu-ţi face probleme. Este destulă agitaţie pe aici. N-am să-i spun unchiului decît dacă... o privi bătăios... dacă nu îl laşi în pace pe Eddy. De acum încolo eu o să mă culc cu el. Ai înţeles? Noapte bună.

Mulţumită că a fost foarte fermă, Francy ieşi din bucătărie. O singură privire în oglinda din dormitor îi confirmă că arată îngrozitor.

Mult mai tîrziu îi trecu prin minte că mătuşa Carole a fost singura care a ştiut ce s-a întîmplat şi nu a povestit nimănui.

DOUĂZECI

Van Lovejoy era în apartamentul său, un adevărat coşmar. Totul era într-o dezordine de nedescris. Celelalte camere goale erau pline cu casete de film. Avea şi echipament pentru a le înregistra, de altfel singurele lucruri de valoare din casa lui. Peste tot erau cataloage video. Colecţia lui de casete putea rivaliza cu orice magazin. Studia cu pasiune tehnici cinematografice.

Îşi petrecea tot timpul liber vizionînd casete. În seara aceea era fascinat, privea filmul făcut la ferma Rocking. Dăduse filmul studiourilor, dar nu înainte de a-l copia. Nu se ştia niciodată. Păstra toate copiile. Ceea ce îl interesa acum erau imaginile filmate la fermă. Tate Rutledge era seducător. Era genul de om pe care Van îl dispreţuia din principiu. Dar, dacă ar fi trebuit să-l voteze, l-ar fi votat, pentru că era un om direct. Nu promitea nimic, nu spunea prostii, nu spunea ceea ce ar fi dorit oamenii să audă. Ar fi putut pierde alegerile, dar era integru.

Se tot gîndea că ceva nu era normal cu copilul. Era destul de isteaţă, dar nu semăna deloc cu alţi copii. De obicei nu filma copii, dar cînd îi filma ştia că trebuie să-i trateze cu prietenie pentru a-i avea de partea sa. Nu a fost cazul copilului Rutledge. Era prea cuminte. Nu făcea nimic decît dacă i se cerea. Parcă era o păpuşă cu mecanism. Cea care reuşea să o impresioneze era Carole. Şi tot ea era aceea care acum îi atrăgea atenţia lui Van.

Văzuse de sute de ori casetele filmate la fermă şi cele de la spital. Femeia ştia să se poarte în faţa aparatului de filmat. El ar fi trebuit să fie acela care să o dirijeze pe fetiţă. Şi totuşi femeia a făcut-o. Se vedea cît de colo că este o profesionistă.

Asemănarea ei cu o altă profesionistă pe care o cunoscuse era uluitoare.

Ore în şir a văzut filmele şi a studiat-o pe Carole. A studiat-o şi cu încetinitorul. A făcut un film de mare efect şi acum îl privea pentru a mia oară.

Deodată a văzut! Doamna Rutledge a întors capul şi a privit la soţul ei. Zîmbetul bărbatului a îngheţat. A mişcat mîna ca să respingă mîngîierea. Dacă filmul nu ar fi rulat încet, Van nu ar fi observat respingerea subtilă a soţiei. În această căsnicie ceva nu mergea bine, aşa cum nu mergea bine nici cu fetiţa. Scoase caseta şi închise ochii. Îşi frecă nasul pînă îl duru, gîndindu-se la *Zona Crepusculară*. Ideea nu-i dădea pace, deşi era o nebunie.

Acum cîteva zile l-a întrebat pe Irish:

- Ai văzut caseta pe care ţi-am dat-o?
- Caseta? Ah, aceea cu Rutledge?
- Ce crezi despre ea?

Irish se apucase din nou de fumat de la moartea lui Avery. Parcă dorea să recupereze. Fuma ţigară de la ţigară.

- Despre ea?
- Despre casetă.
- De ce? Nu ţi-a căzut bine lumina?
- Dumnezeule, murmură Van.
- Vrei să mă uit la ceva anume? Spune.
- La femeie.
- Ai intrat în călduri?

Van era neliniştit că Irish nu a observat

asemănarea dintre Avery şi Carole Rutledge.

- Cred că seamănă foarte bine cu Avery.

Irish îl privi tăios.

- Şi unde-i noutatea? Toată lumea a remarcat asta cînd Rutledge a intrat în politică.

- Cred că eu am lipsit în ziua aia.

- Sau ai prea beat ca să-ţi aminteşti.

Irish îşi văzu de treabă. Munca era singurul fel în care putea uita.

- Nu ai aflat cine ţi-a trimis bijuteriile? întrebă Van.

Irish îi povestise bizara întîmplare şi Van o considerase la fel de ciudată în acel moment.

- Nu.

- Dar ai încercat?

- Am dat cîteva telefoane.

- Şi?

Era evident că Irish nu doreşte să vorbească despre asta.

- Am vorbit cu nişte nătărăi care mi-au spus să nu-i mai deranjez. Au spus că după accident totul a fost un haos şi totul a fost posibil.

Deci şi confuzia între persoane a fost posibilă? se întrebă Van în sinea sa. Dar nu mai discută cu Irish această posibilitate. I-ar fi spus că s-a drogat prea mult. Ce ştia el?

Puse din nou caseta şi îi dădu drumul.

Primul ţipăt o trezi. Pe al doilea îl înregistră. La al treilea sări repede din pat. Luă în grabă un capot şi fugi spre camera lui Mandy. În cîteva secunde era cu copilul în braţe.

- Mandy, draga mea, trezeşte-te.

- Mandy?

Tate era de partea cealaltă a patului. Stătea în genunchi şi încerca să-şi liniştească fiica. Dar copilul continua să ţipe. Avery o strîngea de obraji.

- Mandy, trezeşte-te! Tate, ce ne facem?

- Încearcă să o trezeşti.

- Are alt coşmar? întrebă Zee intrînd în cameră urmată de Nelson.

- Am auzit-o ţipînd de la noi, spuse acesta. Biata fetiţă!

- Mami şi tati sînt cu tine, draga mea, eşti în siguranţă, trezeşte-te.

Fetiţa deschise ochii şi se aruncă în braţele lui Avery. Tremura de plîns.

- Dumnezeule, n-am ştiut că este atît de rău.

- Cît ai fost la spital, le avea în fiecare seară, spuse Tate. Apoi s-au mai rărit. Nu a mai avut coşmaruri de cîteva săptămîni. Am sperat că dacă vii acasă se va opri.

- Vă putem ajuta cu ceva?

- Nu, mulţumim. Cred că o să se liniştească.

- Trebuie să faceţi ceva imediat, spuse Nelson luînd-o pe Zee de braţ.

Zee nu dorea să plece. O privi pe Avery neliniştită. Aceasta îi spuse:

- O să-şi revină.

Am să rămîn cu ea toată noaptea. După ce a rămas numai cu Tate, Avery l-a întrebat: De ce nu mi-ai spus despre coşmaruri?

- Aveai destule probleme. Visele nu s-au mai repetat şi am crezut că este bine.

- Totuşi trebuia să ştiu şi eu.

- Este mai bine? o întrebă Tate pe Mandy.

- Îmi pare rău că ai avut un vis urît, şopti Avery ştergînd obrajii udaţi de lacrimile copilului. Nu vrei să-i povesteşti şi mamei?

- O să mă prindă, spuse şoptit copilul.

- Ce o să te prindă, draga mea?

- Focul.

Avery se cutremură aducîndu-şi aminte. Ea era adult şi îi era greu să-şi amintească momentele accidentului. Ştia ce înseamnă pentru copil.

- Dar eu te-am scos din foc, îţi aminteşti? Nu mai este foc. Dar este greu să-ţi aduci aminte, nu-i aşa?

Mandy dădu din cap.

- Poate că o compresă cu apă rece o să-i facă bine, îi sugeră lui Tate.

El plecă repede din cameră. Se întoarse cu un prosop umezit şi se aşeză pe marginea patului. Avery şterse faţa înfierbîntată a copilului, apoi o luă în braţe.

- Poţi să dormi acum? o întrebă blînd.

- Nu.

- Mami nu te lasă singură. Am să stau cu tine. O culcă pe fetiţă şi se întinse lîngă ea. Tate le înveli pe amîndouă şi o sărută pe Mandy.

- Noapte bună, Tate.

- Mă întorc imediat, murmură el.

A lipsit doar cîteva minute, dar, cînd s-a întors, Mandy dormea liniştită. Era îmbrăcat acum cu un halat de casă neîncheiat. Se aplecă şi observă că Avery nu doarme.

- Patul nu-i pentru două persoane. Stai bine?

- Bine.

- Nu cred că Mandy va şti dacă pleci acum în camera ta.

- I-am spus că stau, voi sta. Mîngîia obrajii fierbinţi ai copilului. Ce ne facem, Tate?

El îşi sprijini coatele de genunchi. O buclă îi cădea dezordonat pe frunte. Oftă, dezvelind pieptul viril de sub halat.

- Nu ştiu.

- Crezi că şedinţele la psiholog îi fac bine?

- Tu ce crezi?

- Eu nu pun la îndoială hotărîrea luată de părinţii tăi şi de tine.

Ştia că nu trebuie să se amestece deloc. Avery Daniels nu trebuia să-şi bage nasul aici. Dar nici nu putea să stea cu braţele încrucişate.

- Dacă ai vreo idee, te rog să-mi spui. Vorbim despre copilul nostru. Vom face tot ce este mai bine.

- Ştiu că există un doctor la Houston. El o privi cu o sprînceană ridicată. L-am... l-am văzut într-o emisiune. A fost foarte impresionant. Nu a fost deloc arogant. Direct şi practic. Dacă la doctorul curant nu avem rezultate, cred că ar trebui să o ducem pe Mandy la el.

- Nu avem nimic de pierdut. Aranjează o consultaţie.

- Voi suna mîine. Îl privi şi văzu că este obosit. Nu trebuie să stai aici toată noaptea, Tate, spuse ea blînd.

Ochii lor se întîlniră.

- Ba da, trebuie.

Ea adormi sub privirile lui.

DOUĂZECI ŞI UNU

Avery s-a trezit prima. Era foarte devreme şi camera era în obscuritate. Zîmbi plăcut surprinsă cînd văzu mîna fetiţei după gîtul ei. Înţepenise stînd în aceeaşi poziţie. Luă uşor mîna copilului şi o puse pe pernă. Îi era teamă să nu o trezească.

Tate dormea într-un balansoar cu capul căzut pe umăr. Era o poziţie foarte incomodă, dar dormea profund. Halatul îi căzuse şi îi dezvelise pieptul şi picioarele. Somnul îi alungase expresia de îngrijorare dintre sprîncene. Cînd era relaxat gura lui era senzuală. Avery îşi imaginã că acest bărbat poate face dragoste cu pasiune, aşa cum făcea totul. Îl iubea. Ar fi vrut să plîngă. Oricît se ascundea după pretextul că a intrat în această poveste doar pentru reportaj, trebuia să recunoască că îl iubea şi acesta a fost motivul. L-a iubit de cînd l-a văzut prima dată, de cînd i-a auzit prima oară vocea.

Juca rolul soţiei pentru că dorea *să fie* soţia lui. Ar fi vrut să îl protejeze, să îi vindece rănile provocate de o soţie egoistă şi descompusă. Dorea să facă dragoste cu el. Dacă va pretinde vreodată drepturi conjugale, ea va fi bucuroasă să i se supună. Şi totuşi, o va ierta oare după ce îi va afla identitatea? O va dispreţui mai mult decît pe Carole pentru că l-a minţit. Nu va crede niciodată că îl iubeşte cu adevărat. Şi ea îl iubea.

Se mişcă şi clipi. O privi.

- Cît e ceasul? întrebă somnoros.

- Nu ştiu, este devreme. Te doare gîtul? Îi trecu mîna prin păr şi începu să-l maseze.

- Puţin.

Continua să-l maseze, ca să-i alunge durerea.

- Hmmm.

După cîteva momente se ridică şi îşi strînse halatul pe lîngă corp. Avery se întrebă dacă nu cumva l-a stîrnit şi nu dorea să i-o arate.

- Mandy doarme, spuse el retoric.

- Vrei să mănînci?

- Doar cafea.

- Am să gătesc ceva.

Era foarte devreme, Mona nu se trezise, bucătăria era în întuneric. Tate puse filtrul în priză. Avery se duse la frigider.

- Nu te deranja, spuse el.

- Nu ţi-e foame?

- Aştept să se scoale Mona.

- Aş vrea să gătesc eu.

- Bine. Fă-mi ouă, spuse el indiferent şi îi întoarse spatele.

Se obişnuise de acum cu bucătăria şi ştia de unde să ia ce avea nevoie. Scoase un castronaş şi începu să bată nişte ouă.

- Ce faci?

- Omletă. Pen... pentru mine, reuşi să o dreagă văzîndu-i privirea uimită.

Habar nu avea cum mănîncă el ouăle.

- Uite, termină tu şi am să fac eu pîinea prăjită.

Îşi făcu de lucru cu pîinea prăjită şi văzu cum sparge două ouă şi le prăjeşte pentru el. Le aduse apoi la masă împreună cu omleta ei.

- De multă vreme nu am luat micul dejun împreună.

Tate stătea în faţa ei cu bărbia sprijinită în palme.

- Niciodată nu am luat micul dejun împreună, Carole. Ţie nu ţi-a plăcut.

Avery se înecă.

- Cît am stat la spital m-au obligat să mănînc dimineaţa. Trebuia să mă refac.

O privea ciudat. Nu înghiţea minciuna.

- De ce faci o problemă din asta? întrebă ea încercînd să se apere.

Tate luă furculiţa şi începu să mănînce cu mişcări mecanice. Era furios.

- Nu te mai strădui.

- Cum adică?

- Micul dejun este o altă maşinaţie ca să-mi intri în graţii.

- Maşinaţie? simţi că i se face rău. Îşi pierdu pofta de mîncare. Se pare că şi el.

- Mic dejun. Viaţă de familie. Toate micile atitudini de afecţiune, îmi mîngîi părul, îmi masezi gîtul.

- Mi s-a părut că ţi-a făcut plăcere.

- Nu dau doi bani pe ele.

- Ba da.

El o privea furios.

- Mîngîierile şi sărutările dulcegi de noapte bună le suport dacă trebuie. Dacă vrei să te prefaci că sîntem un cuplu plin de afecţiune, n-ai decît. Fă-te de rîs. Dar nu aştepta din partea mea să joc teatru. Nici scaunul de senator n-o să mă aducă înapoi în patul tău, pentru că ştii cît de mult te disprețuiesc. Dar ceea ce mă înfurie la culme este grija ta subită pentru Mandy. Ai dat un adevărat spectacol azi-noapte.

- Nu a fost spectacol.

- Probabil că ai un plan bine pus la punct. Ai face bine să continui pînă fetiţa va fi sănătoasă, altfel... nu

cred că ar suporta o altă nenorocire.

- Ipocritule... Avery se înfurie. Sînt la fel de preocupată de însănătoşirea lui Mandy ca şi tine.

- Da, sigur.

- Nu mă crezi?

- Nu.

- Nu este cinstit.

- Ţi-ai găsit să vorbeşti tu despre cinste.

- Sînt îngrozită de evoluţia lui Mandy.

- De ce?

- *De ce?* Pentru că este copilul nostru.

- Tot al nostru era şi cel pe care l-ai avortat. Acest motiv nu te-a oprit atunci.

Cuvintele au străpuns-o ca un cuţit. Se aplecă de parcă era lovită fizic. Îl privi fără grai. Fiindu-i parcă silă să o privească, el îi întoarse spatele.

- Oricum aş fi aflat. Dar să-mi spună un străin că soţia mea nu mai are sarcina... îţi imaginezi ce am simţit? Te priveam, erai pe moarte şi aş fi dorit să te ucid cu mîinile mele.

Din ceaţa memoriei Avery îşi aminti vocile:

Tate: Copilul... efectele asupra sarcinii?

O voce: Copil? Soţia dumneavoastră nu era însărcinată.

În momentul acela cuvintele nu au avut nici un înţeles. Le-a şi uitat.

- Nu crezi că aş fi văzut oricum? Ai fost atît de dornică să-mi arunci în faţă că eşti însărcinată. De ce nu mi-ai spus şi de avort?

Avery se simţea mizerabil. Nu avea răspuns, nici o scuză, nici o explicaţie, dar acum ştia de ce Tate o ura pe Carole.

- Cînd ai făcut-o? Probabil că înainte de a pleca la Dallas. Te deranja să fii indispusă de sarcină. Îţi strica

stilul. Lovi cu pumnul în masă. Răspunde-mi! Spune ceva! Este momentul să discutăm şi despre asta, nu crezi?

Înspăimîntată, Avery abia reuşi să răspundă.

- Nu... nu am crezut că te afectează atît de mult.

Expresia lui era atît de feroce, încît îi trecu prin minte că o loveşte. Apărîndu-se, se lansă cu aceeaşi furie.

- Îţi ştiu politica în privinţa avortului, domnule Rutledge. De cîte ori te-am auzit spunînd că este dreptul femeii de a alege? Ori aceasta este valabil pentru fiecare femeie din statul Texas, cu excepţia soţiei tale?

- Da, la naiba!

- Cîtă ipocrizie.

El o prinse de braţ şi o obligă să se ridice.

- Principiul care se aplică oamenilor în general, nu este valabil în mod necesar şi pentru viaţa mea personală. *Acest* avort era important pentru că a fost vorba de copilul meu. Ochii i se îngustară periculos. Sau nu era al meu? A fost cumva o altă manevră ca să nu te alung?

Încercă să-şi imagineze cum i-ar fi răspuns Carole.

- Un copil nu se face de unul singur.

Aşa cum sperase, i-a atins o coardă sensibilă. I-a dat drumul imediat şi s-a îndepărtat de ea.

- Regret şi acum noaptea aceea. De fapt, ţi-am mai spus-o. Am jurat să nu-ţi mai ating niciodată trupul păcătos. Dar tu ai ştiut întotdeauna unde să ataci. Zile în şir te-ai agăţat de mine ca o pisică în călduri, ţi-ai cerut iertare şi mi-ai promis că ai să fii o soţie iubitoare. Dacă nu aş fi băut prea mult, mi-aş fi dat seama de capcană. O privi dispreţuitor. Asta faci

şi acum? Îmi întinzi o altă capcană? De aceea eşti soţia model de cînd ai venit de la spital? Spune-mi, în noaptea aceea ai rămas însărcinată din întîmplare? Sau făcea parte din planul de a mă chinui, să rămîi însărcinată şi apoi să avortezi? Asta faci şi acum? Mă faci să te doresc, îmi demonstrezi că mă poţi duce în patul tău, fără să-ţi pese că sacrifici sănătatea fiicei tale?

- Nu, spuse Avery răguşit. Nu mai suporta ura aceasta care nu era pentru ea.

- Nu mai ai nici o putere asupra mea, Carole. Nici măcar nu te mai urăsc. Nu meriţi. Ia-ţi toţi amanţii din lume şi ai să vezi că n-o să-mi pese. Singurul lucru cu care mă poţi răni este Mandy. Dar pentru asta ai să vezi mai întîi flăcările iadului.

În după-amiaza aceea a călărit. Avea nevoie de aer, trebuia să se gîndească. S-a apropiat de o iapă, dar animalul s-a ferit de ea. Băiatul de la grajd i-a dat o cizmă calului şi i-a spus:

- Cred că nu a uitat cum o biciuiaţi.

Carole Rutledge a fost un monstru - a abuzat de soţ, de copil, de toţi cu care a venit în contact. Scena de dimineaţă a deprimat-o. Acum înţelegea tot dispreţul lui Tate.

Avery înţelegea acum tot scenariul. Carole l-a înşelat şi nu a făcut din asta un secret. Atitudinea ei a fost intolerabilă pentru Tate, dar pentru viitorul său politic, deşi îl risca, a hotărît să rămînă cu ea pînă după alegeri. Nu a mai dormit cu soţia sa, dar Carole l-a sedus. Fie că acel copil era al lui Tate sau nu,

avortul era o problemă politică şi Avery era conştientă că fusese planificat de Carole. I se făcu rău gîndindu-se la publicitatea din jurul problemei.

Cînd se întoarse, o găsi pe Mandy în bucătărie ajutînd-o pe Mona la prăjituri. A lăudat-o şi a lăsat-o lîngă femeia în vîrstă care o iubea foarte mult.

Era linişte. Francy plecase mai devreme. Jack, Eddy şi Tate erau întotdeauna plecaţi la ora aceasta. Dorothy Rae se izolase în apartamentul ei. Mona i-a spus că Nelson şi Zee au plecat la Kerrville. Ajunsă în camera ei, Avery se dezbrăcă şi dădu drumul la apă în baie.

Nu era pentru prima dată cînd avea acest sentiment. Simţea şi acum că cineva a venit în cameră cît a lipsit ea. Se înfioră. Privi la măsuţa de toaletă. Nu-şi amintea dacă acolo a lăsat peria de păr. A mişcat cineva sticluţa de loţiune? Era sigură că nu a lăsat deschis capacul casetei cu bijuterii. Observă şi alte lucruri deranjate de la locul lor. Făcu ceea ce nu a făcut niciodată de cînd s-a mutat în dormitorul Carolei - încuie uşa. Se spălă şi, deprimată, hotărî să se întîndă puţin. În timp ce îşi lăsa capul pe pernă auzi un foşnet. O foaie de hîrtie fusese strecurată sub faţa de pernă.

Avery o studie. Era împăturită, dar scrisul era în interior. Îi era teamă să o deschidă. Oare pentru ce a venit străinul în camera ei? Ce a căutat?

Un lucru era sigur - biletul nu a fost lăsat din întîmplare. A fost lăsat deliberat într-un loc unde să-l găsească numai ea. Îl desfăcu şi citi singurul rînd bătut la maşină:

Nu ştiu ce faci, dar pe el îl înnebuneşti. Continuă!

- Nelson?

- Hm?

Răspunsul lui absent o făcu pe Zinnia să se încrunte.

- Este important.

Nelson lăsă un colţ de ziar. Văzînd că este tulburată, împături ziarul şi o privi.

- Îmi pare rău, dragă. Ce ai spus?

- Deocamdată nimic.

- Ai vreo problemă?

- Se petrece ceva cu Tate şi Carole, zise ea.

- Cred că s-au certat, spuse el, începînd să se dezbrace. Au fost foarte tăcuţi la cină.

Şi Zee a observat ostilitatea din seara aceea. Era deosebit de sensibilă la dispoziţia fiilor ei.

- Tate nu era numai mohorît, era furios.

- Probabil că a făcut ceva Carole şi l-a înfuriat.

- Şi cînd Tate este furios, continuă Zee fără să-l asculte, Carole este de obicei exuberantă. Cînd el este nervos, îl enervează şi mai tare, fiind frivolă şi enervantă.

- Dar în seara asta nu a fost frivolă, spuse Nelson, aşezîndu-şi cu grijă pantalonii. Abia dacă a scos un cuvînt.

- Tocmai asta spun şi eu, Nelson. A fost la fel de neliniştită şi nervoasă ca şi Tate. Niciodată nu se purta aşa cînd se certau.

Nelson se aşează în pat cu mîinile sub cap.

- Am observat în ultima vreme mai multe schimbări la ea. Nu seamănă deloc cu ce a fost

înainte.

- Mulţumesc lui Dumnezeu, spuse Zee. Am crezut că îmi pierd minţile. Sînt uşurată să ştiu că a mai observat şi altcineva. Nu mai este superficială. Tu ce zici?

- Poate că accidentul a mai maturizat-o.

- Poate.

- Nu eşti convinsă?

- Dacă nu ar fi decît atît, poate că aş fi convinsă.

- Dar ce mai este?

- De exemplu, Mandy. Carole este un alt om. Ai văzut cît era de îngrijorată noaptea trecută, cînd Mandy a avut coşmaruri? Îmi amintesc că odată Mandy a avut temperatură şi eu eram disperată, dar Carole era foarte liniştită. Mi-a spus că toţi copiii fac temperatură. Însă noaptea trecută Carole a fost la fel de zguduită ca şi Mandy.

Nelson se foi incomodat. Zee ştia de ce. Raţionamentele logice îl oboseau. Pentru el era negru sau alb, nu credea decît în absoluturi. Era sceptic şi considera că toţi trebuie să-şi rezolve problemele fără a cere ajutor.

- Carole a crescut şi atîta tot. Tragedia prin care a trecut a maturizat-o. Priveşte lucrurile într-o altă lumină. În sfîrşit, apreciază că îi are pe Tate, pe Mandy, o familie. Era şi timpul să se trezească.

- Sper din suflet să dureze, dar Zee nu ştia cît o va ţine.

- Ce să dureze?

- Atitudinea ei drăgăstoasă faţă de Tate şi Mandy. La suprafaţă se pare că o preocupă.

- Asta este un lucru bun, nu?

- Dacă este sincer. Mandy este atît de fragilă. Mi-e teamă să nu îi facă rău, dacă Carole îşi schimbă

atitudinea faţă de ea. Şi Tate, oftă Zee, vreau să fie fericit, mai ales acum, în aceste momente atît de importante. Meritã să fie fericit. Meritã să fie iubit.

- Întotdeauna te-a preocupat fericirea fiilor tăi, Zee.

- Şi nici unul nu are o căsnicie fericită, Nelson. Şi eu am sperat atît.

- Nu te-ai schimbat. Tot romantică ai rămas.

Ea se lipi delicat de el şi el o sărută. Au făcut dragoste în întuneric.

DOUĂZECI ŞI DOI

Timp de cîteva zile Avery se gîndi neliniştită cum să facă să ia legătura cu Irish.

Imediat ce a ajuns la concluzia că are nevoie de un sfat, a început să se gîndească cum să-l anunţe că nu a murit în accidentul de avion. Oricît s-ar fi străduit, tot o cruzime era. Apărînd din neant în pragul camerei lui, îi putea provoca un şoc. Dacă îl suna la telefon, el ar fi crezut că cineva îşi bate joc de el. Se hotărî să-i trimită un bilet la căsuţa poştală unde i-a trimis plicul cu bijuterii. Era sigură că l-a uimit primirea bijuteriilor şi nu a găsit nici o explicaţie. Ore în şir se gîndi ce să scrie. Hotărî, în sfîrşit, că trebuie să fie directă.

"Dragă Irish,

Nu am murit în accidentul de avion. Îţi voi explica ciudatele evenimente vineri seara, la ora şase, cînd voi veni la tine acasă.

Cu dragoste, Avery".

A scris biletul cu mîna stîngă pentru ca el să îi recunoască imediat scrisul.

De la ultima ceartă, Tate a fost foarte nepoliticos cu ea. Era aproape bucuroasă. Distanţa dintre ei o făcea să suporte mai uşor evenimentele. Nici nu îndrăznea să se gîndească cum va reacţiona cînd va descoperi adevărul. Ura faţă de Carole va fi un nimic faţă de ura pentru Avery Daniels. În cel mai bun caz,

nu spera decît că îi va da şansa să se explice. Luni dimineaţa a fixat consultaţia cu doctorul Gerald Webster, renumitul psiholog. Avea un program foarte încărcat, dar nu a refuzat-o. Cînd i-a spus lui Tate, el i-a răspuns scurt "am să-mi notez în agendă". În afară de acest scurt schimb de cuvinte nu şi-au mai vorbit. A avut timp să repete în gînd ce îi va spune lui Irish.

Cînd ajunse în faţa casei lui, inima îi bătea să-i spargă pieptul. Înainte să sune, uşa se deschise şi Irish, pregătit să o rupă în bucăţi, o întîmpină.

- Cine naiba eşti şi ce joc este ăsta?

Avery nu se lăsă intimidată.

- Sînt eu, Irish, îi zîmbi blînd. Să intrăm.

Simpla ei atingere îi topi furia. Era o privelişte patetică.

- Avery? Eşti...? Cum...? Avery?

- Am să-ţi spun înăuntru.

Îl luă de mînă şi îl trase după ea, pentru că era incapabil să se mişte. Era alb ca varul. Din pricina ei.

- Oh, Irish, iartă-mă. Începu să plîngă şi se prăbuşi în braţele lui.

- Faţa ta este altfel.

- Da.

- Şi vocea ta este puţin răguşită.

- Ştiu.

- Te-am recunoscut după ochi.

- Mă bucur. În suflet nu m-am schimbat.

- Arăţi bine. Ce faci? Îşi freca mîinile cu stîngăcie.

- Bine. Sînt refăcută.

- Unde ai fost? Sfîntă Fecioară, nu-mi vine să cred.

- Nici mie. Dumnezeule, sînt atît de bucuroasă că te văd.

Au plîns unul în braţele celuilalt. De mii de ori în

viaţa ei Irish a fost acela care a consolat-o. A ţinut locul tatălui său. De data aceasta, Avery simţea că rolurile s-au schimbat. El avea nevoie de consolare. Au reuşit să se aşeze pe canapea.

- Am crezut că o să fii curios.

- La naiba, sînt! Dacă nu mi-ar părea atît de bine că te văd, ţi-aş trage o bătaie.

- O singură dată m-ai bătut. După aceea ai plîns mai mult ca mine. Nu te lasă inima, Irish McCabe.

- Ce s-a întîmplat? Ai avut amnezie?

- Nu.

- Atunci ce? Îi studie din nou faţa. Nu sînt obişnuit cu tine-aşa. Semeni cu...

- Carole Rutledge.

- Da, soţia lui Tate. Şi ea era în avion.

- Tu mi-ai identificat trupul, Irish?

- Da, după medalion.

- Pe ea ai identificat-o. Ea avea medalionul meu.

- Era ars, dar era părul tău... începu să plîngă.

- Semănam foarte bine, ai fi zis că sîntem surori.

- Cum...

- Ascultă, am să-ţi spun. Cînd mi-am recăpătat cunoştinţa la spital, eram bandajată din cap pînă în picioare. Nu mă puteam mişca. Vedeam doar cu un ochi, nu puteam vorbi. Toată lumea îmi spunea doamna Rutledge. La început poate că am avut amnezie pentru că nu-mi aminteam cine eram. Apoi, cînd mi-am amintit, am înţeles ce s-a întîmplat. Schimbasem locurile în avion.

Îi povesti orele agonizante cînd a început să le spună cine era.

- Familia Rutledge l-a rugat pe doctorul Sawyer să-mi reconstituie faţa - a Carolei - după fotografii. Nu am putut sub nici o formă să le spun că au făcut o

greşeală.

El se ridică.

- Am nevoie de ceva tare. Vrei şi tu?

Cîteva momente mai tîrziu se întoarse lîngă Avery.

- Bine, pînă aici am înţeles. S-a făcut o greşeală cînd tu nu erai în stare să spui cine eşti. Dar atunci cînd ai fost în stare, de ce nu ai făcut-o? De ce joci rolul Carolei Rutledge?

Avery începu să măsoare camera. Va fi greu să-l convingă pe Irish.

- Cineva doreşte să-l omoare pe Tate Rutledge înainte de a deveni senator.

Irish nu se aştepta la aşa ceva.

- Ce?

- Cineva vrea...

- Cine?

- Nu ştiu.

- De ce?

- Nu ştiu.

- Cum?

- Nu ştiu, Irish. Şi nu ştiu nici unde, nici cînd, aşa că nu te mai obosi să mă întrebi. Ascultă-mă pînă la capăt.

- Ascultă. Nu-mi pune răbdarea la încercare. Deja am trecut prin iad din pricina ta.

- Nici pentru mine nu a fost chiar o distracţie.

- De aceea m-am şi abţinut pînă acum, strigă el. Nu mă mai da pe după degete.

- Nu te dau!

- Şi atunci ce-i cu prostia asta? De unde naiba ştii tu?

Faptul că se enerva era încurajator. Cu Irish discutai mai uşor cînd era furios.

- Cineva mi-a spus că îl va omorî pe Tate înainte

de a-şi prelua mandatul.

- Cine?

- Nu ştiu.

- Lua-te-ar dracu'! Nu începe iar.

- Dacă mă laşi, am să-ţi explic. Crezînd că sînt Carole, cineva m-a vizitat la spital. Nu l-am văzut, nu puteam, pentru că aveam un singur ochi disponibil şi nu era în raza mea vizuală. Am fost îngrozită. Cînd am fost în stare să vorbesc, mi-a fost frică să le spun. Nu puteam să o fac, fără să pun şi viaţa mea în pericol.

Irish o asculta tăcut. Cînd îi vorbi, vorbele îi sunară sceptic.

- Vrei să spui că ai luat locul doamnei Rutledge ca să împiedici asasinatul împotriva lui Tate?

- Exact.

- Dar nu ştii cine este.

- Nu încă, dar Carole ştia. Şi ea făcea parte din complot, deşi pînă acum nu am descoperit pe nimeni.

- Hmm. Vizitatorul ăsta...

- Este un membru al familiei. Nimeni altcineva nu avea voie la spital.

- Se putea strecura cineva.

- Posibil, dar nu cred. Dacă Carole a angajat un asasin, el s-ar fi evaporat imediat ce ea ar fi fost indisponibilă. Nu ar fi venit să o prevină să nu vorbească. Nu-i aşa?

- Este asasinul tău. Răspunde tu la întrebare.

- Nu mă crezi?

- Te cred.

- Dar crezi că este din pricina imaginaţiei.

- Avery, erai drogată de medicamente, erai dezorientată. Erai bandajată şi nu vedeai. Crezi că persoana respectivă a fost un bărbat, dar *putea* fi şi o femeie. Crezi că putea fi un membru al familiei. Dar

putea fi altcineva.

- Ce vrei să spui, Irish?

- Probabil că ai avut un coşmar.

- Aşa am crezut şi eu pînă acum cîteva zile.

Scoase hîrtia şi i-o întinse. El citi mesajul. O privi îngrijorat.

- Am găsit-o sub faţa de pernă. Este real. Încă o consideră pe Carole aliata lui. Încă vrea să aplice planul.

- Acesta este primul contact cu el după vizita de la spital?

- Da.

- Dar aici nu spune că o să-l omoare pe Tate Rutledge.

- Planul a fost făcut cu multă atenţie. Este greu de crezut că va risca scriind acest lucru. Sigur că a compus biletul pentru orice situaţie, putea să-l citească oricine. Cuvintele par inocente.

- Cine are acces la maşina de scris?

- Toată lumea. Este pe birou. Am verificat, acolo a fost scrisă.

- Ce vrea să spună cu "ceea ce îi faci"?

Avery privi vinovată.

- Nu sînt sigură.

- Avery?

- Am încercat să mă port cu Tate mai bine decît s-a purtat soţia lui.

- Dintr-un motiv anume?

- Mi-a fost limpede de la început că între ei existau neînţelegeri.

- După ce ţi-ai dat seama?

- După cum s-a purtat. Politicos şi atît.

- Hmm. Ştii de ce?

- Carole a făcut un avort sau a intenţionat să-l

facă. Am descoperit abia săptămîna trecută. Era egoistă. Îl înşela şi era un dezastru pentru fiica lor. Eu am încercat să atenuez aceste relaţii.

- De ce?

- Ca să ştiu mai multe despre ceea ce se petrece. Trebuia să fiu în miezul problemei. Încercările mele au fost observate. Ucigaşul crede că aceasta este o schimbare de tactică a Carolei, pentru a- l lua pe Tate prin surprindere. Ridică braţele dezamăgită. Există, Irish. Ştiu. Iată dovada.

- Să presupunem că există. Cine ar vrea să îl omoare?

- N-am nici o idee, oftă ea. Sînt o familie mare şi unită.

- Şi totuşi ai spus că cineva de acolo nu este chiar atît de fericit.

Ea îi trecu în revistă pe toţi membrii familiei.

- Se pare că toţi îl iubesc. Nelson este capul familiei. Zee este cam distantă, dar soţie şi mamă bună. De mine se fereşte. Cred că nu o suportă pe Carole, pentru că l-a făcut nefericit pe Tate. S-ar putea ca Eddy să fi avut o aventură cu Carole.

- Directorul de campanie?

- Şi cel mai bun prieten. Încă nu sînt sigură. Ştiu doar de la Francy.

- Cum se poartă individul ăsta, Paschal, cu tine?

- Este politicos. Eu nu i-am transmis semnalele Carolei. Dacă a existat ceva între ei, probabil că el a înţeles că totul s-a terminat după accident. Oricum, îi este foarte credincios lui Tate.

- Şi fata?

- Francy este o alintată scăpată din mînă, lipsită de morală şi ca o pisică în călduri. Nu seamănă deloc a criminal.

- Fratele?

- Este extrem de nefericit în căsnicie, spuse ea încruntîndu-se, dar nu are legătură cu Tate. Deşi... este cam patetic. Ai crede că este un om competent şi încîntător dar, cînd îl vezi lîngă fratele său, nu poţi să nu-i compari. Tate este soarele. Jack este luna. Reflectă lumina lui Tate, dar nu are o lumină a lui. Munceşte foarte mult dar, dacă ceva nu merge bine, el este găsit singurul vinovat. Îmi pare rău pentru el.

- Lui nu-i este milă de el? Adică atît de milă încît să se gîndească la uciderea fratelui?

- Nu sînt sigură. Este foarte distant. L-am surprins privindu-mă cu ostilitate. La suprafaţă pare indiferent.

- Dar soţia lui?

- Ar putea fi suficient de geloasă pentru a omorî pe cineva, dar aceea ar fi Carole şi nu Tate.

- De ce spui asta?

- Am răsfoit albumul de familie căutînd informaţii. Dorothy a intrat în sufragerie. Era beată. Cu mine nu prea a vorbit. De aceea am rămas surprinsă cînd, din senin, a început să mă acuze că vreau să i-l fur pe Jack. A spus că vreau să reiau de acolo de unde am lăsat totul înainte de accident.

- Carole se culca şi cu cumnatul ei? întrebă Irish uluit.

- Aşa se pare. Cel puţin cred că a încercat.

Întîmplarea a îndurerat-o pe Avery. Sperase în secret să fie doar o iluzie de alcoolic, cînd Dorothy Rae a intrat în camera ei cu o sticlă de vodcă în mînă.

- Este incredibil, spuse cu voce tare. Carole îl avea pe Tate. De ce l-ar mai fi dorit pe Jack?

- Gusturile nu se discută.

- Cred că ai dreptate. Oricum, eu am negat toate acuzaţiile lui Dorothy. Mi-a spus că sînt o căţea şi o

tîrfă, şi tot felul de apelative de-astea.

- Cred că a fost ca o durere de gît, Carole asta, spuse Irish meditativ.

- Nu ştim sigur dacă îl dorea pe Jack sau pe Eddy.

- Dar trebuie să fi transmis tot felul de semnale, dacă au văzut-o toţi.

- Bietul Tate.

- Ce crede "bietul Tate" despre soţia lui?

- Crede că a avortat copilul lui. Ştie că a avut amanţi. Ştie că i-a provocat dezechilibre emoţionale fetiţei. Speră că se poate schimba.

- Şi tu ţi-ai luat o astfel de responsabilitate? Tonul critic al vocii lui o puse imediat în gardă.

- Ce vrei să spui?

Lăsînd-o să fiarbă în suc propriu, Irish plecă la bucătărie. Cînd se întoarse cu paharul plin, rămase înfipt în faţa ei.

- Poţi să-mi argumentezi vizita străinului de la spital?

- Dar cum te poţi îndoi de asta?

- Îţi spun eu cum. Ai venit la mine acum doi ani spunîndu-mi că vrei o slujbă - orice fel de slujbă. Erai cu coada între picioare. Tocmai ai fost dată afară pentru una dintre cele mai grave gafe din istoria jurnalismului.

- Nu am venit acum, aici, să-mi aminteşti de asta.

- Poate că trebuie să-ţi amintesc. Pentru că eu sînt convins că asta se ascunde în spatele jocului afurisit pe care îl faci. Şi atunci, ca şi acum, te arunci cu capul în laţ. Ai raportat, fără să te documentezi, că un congresman de Virginia şi-a omorît soţia, apoi şi-a zburat creierii.

Îşi apăsă tîmplele, amintindu-şi oribila întîmplare.

- Primul reporter ajuns la faţa locului, Avery Daniels, anunţă Irish necruţător. Mereu în grabă să găsească un subiect fierbinte. Ai mirosit sîngele.

- Da, am mirosit! Asta este! La propriu! Am văzut corpurile, am auzit copiii plîngînd îngroziţi de ce au văzut cînd s-au întors de la şcoală. I-am văzut plîngînd de ceea ce făcuse tatăl lor.

- Ceea ce *s-a presupus că a făcut*, la naiba! N-ai de gînd să înveţi odată?

- Dar ai fost încîntat de reportaj atunci şi ai uitat acest mic termen legal, făcînd vulnerabilă compania pe care o conduci.

- S-a pierdut cu filmarea, Avery. A fost mai evidentă obiectivitatea. Îţi curgeau lacrimile, după care, ca şi cum nu ar fi fost suficient, ai întrebat cum poate un om, mai ales unul investit cu o funcţie oficială, să comită o asemenea faptă bestială.

- Ştiu ce am făcut, Irish. Nu-i nevoie să-mi aminteşti ce greşeli am făcut. De mai bine de doi ani încerc să uit ruşinea asta. Am greşit, dar mi-am primit lecţia.

- Prostii! tună el. Faci aceeaşi afurisită de greşeală şi acum. Îţi bagi nasul acolo unde nu ai nici o competenţă să faci ceva. Inventezi ştiri, nu faci reportaje. Asta este marea lovitură pe care ai aşteptat-o? Cu asta vrei să revii în vîrful piramidei?

- Bine. Dacă vrei să ştii, *da*. Şi aceasta este un motiv pentru care am intrat în încurcătura asta.

- Este motivul pentru care ai făcut totul în viaţa ta. Tot timpul ai încercat să calci pe urmele tatălui tău. Să te ridici la nivelul numelui său, pe care crezi că l-ai făcut de rîs. Am să-ţi spun ceva ce nu-ţi va face plăcere. Tatăl tău nu merită asta.

- Termină, Irish.

- A fost tatăl tău, Avery, dar a fost şi cel mai bun prieten al meu. L-am cunoscut mult mai bine ca tine. L-am iubit, dar l-am privit cu mult mai multă obiectivitate, decît tine şi mama ta. Cliff Daniels a fost un fotograf remarcabil, nu-i neg aceste calităţi. Dar nu a avut talentul de a-i face fericiţi pe oamenii care îl iubeau.

- Eu eram fericită. De cîte ori venea acasă...

- Doar o fracţiune din copilăria ta. Şi rămîneai supărată cînd îl vedeai plecînd. Am văzut cum a suportat Rosemary lungile lui absenţe. Era supărată chiar şi cînd el era acasă, pentru că ştia că stă doar foarte puţin timp. Cliff se îmbăta cu seducţia pericolelor. Erau elixirul lui. Pentru mama ta asta a fost boala care a măcinat-o. Moartea ei a fost înceată şi agonizantă. S-a produs în timp. Începuse să moară cu mult timp înainte de a înghiţi pumnul de pastile. Şi atunci, de ce să merite el iubirea ta oarbă şi dorinţa de a te ridica la nivelul lui, Avery? Singurul premiu pe care l-a luat vreodată nu a fost nici măcar un Pulitzer. Singurul lui premiu în viaţă a fost mama ta, dar el a fost prea prost să vadă asta.

- Ai fost gelos pe el?

- Da, am fost gelos pe dragostea lui Rosemary pentru el.

O privi cu lacrimi în ochi. Avery se topi de dragoste pentru bătrîn.

- Irish, nu vreau să ne certăm.

- Îmi pare rău, pentru că va trebui să lupţi cu ghearele. Nu am de gînd să te las să continui ce ai început.

- Trebuie. Sînt obligată.

- Pînă cînd?

- Pînă voi şti cine ameninţă viaţa lui Tate.

- Şi după aceea?

- Nu ştiu, răspunse ea disperată.

- Şi dacă acest asăsin o lasă baltă? Vei rămîne la infinit doamna Rutledge? Sau îi vei spune lui Rutledge într-o zi - apropos, ştii eu...?

- Încă nu m-am gîndit la asta. Nu m-am gîndit cum voi scăpa eu.

- Avery, Rutledge are dreptul să ştie.

- Nu! strigă ea sărind în picioare. Încă nu! Nu-l pot părăsi acum. Va trebui să juri că nu îi vei spune.

Irish căzu pe canapea, uluit de reacţia ei violentă.

- Isuse! şopti el, începînd să vadă adevărul. Deci despre asta este vorba. Vrei soţul unei alte femei. De aceea vrei să rămîi doamna Rutledge - pentru că Tate Rutledge este bun în pat!?

DOUĂZECI ŞI TREI

Avery întoarse spatele ca să nu-l plesnească.

- Spui lucruri urîte, Irish.

Se apropie de fereastră şi observă cu neliniştе că s-a întunecat. La fermă probabil că au terminat cina. Le-a spus că pleacă la cumpărături. Trebuia să plece repede.

- Da, a fost urît. Am vrut să sune urît. De cîte ori mi se înmoaie inima, mă gîndesc la lungile ore de după accident, cînd te-am plîns.

- Te rog nu-mi spune asta.

- M-am gîndit să renunţ la tot. S-o ia dracu' de viaţă, am gîndit. I-am pierdut pe Cliff şi pe Rosemary. Te-am pierdut pe tine. L-am întrebat pe Dumnezeu: Hei, ce mai vrei de la mine?

Se strînse la pieptul lui.

- Te iubesc. Am suferit pentru tine. Fie că o crezi sau nu. Ştiam cum te va afecta moartea mea.

- Şi eu te iubesc, Avery. De aceea nu te pot lăsa să continui.

- Acum nu mai am de ales.

- Dacă cineva îi vrea moartea lui Rutledge, atunci...

- Există un asemenea om.

- Atunci şi tu eşti în pericol.

- Ştiu. Vreau să fiu o altă Carole, pentru Tate şi pentru Mandy. Dar dacă sînt prea schimbată, omul va crede că l-am trădat sau poate că va ghici că această Carole nu este adevărata Carole. Trăiesc cu spaima

să nu mă deconspir.

- Poate că deja ai făcut-o.

- Şi eu mă gîndesc, se cutremură ea.

- Van a observat.

Avery tresări violent.

- M-am gîndit şi eu. Aproape că am avut un atac de cord, cînd i- am deschis uşa.

Irish îi povesti la rîndul lui întîmplarea cu Van.

- Eram ocupat şi nu l-am prea luat în seamă. Mi se părea mie că se poartă neobişnuit. Încerca să-mi spună ceva şi eu nu-l luam în seamă. Ce să-i spun dacă mai aduce vorba?

- Nimic. Cu cît vom şti mai puţini, cu atît este mai bine pentru mine.

El îşi frecă bărbia.

- Îl iubeşti, nu?

Ea îi răspunse cu ochii închişi.

- El îşi urăşte soţia. Te urăşte pe tine. Ce este între voi?

- Nu m-am culcat cu el.

- Nu asta am întrebat.

- Dar asta ai vrut să ştii.

- Te-ai culca cu el?

- Da, răspunse fără ezitare. Din ziua cînd mi-am revenit, pînă în ziua în care am părăsit clinica, a fost minunat cu mine. S-a purtat fără reproş. Să vezi cum se poartă cu Carole în societate.

- Dar în intimitate?

- Rece. Ca un soţ înşelat. Mai am puţin de lucru la asta.

- Ce se va întîmpla după aceea? Nu crezi că va observa diferenţele?

- Oare? Nu bărbaţii spun că toate pisicile sînt negre noaptea?

- Bine, să spunem că nu observă. Cum crezi că se va simţi cînd va afla că a făcut dragoste cu altcineva? Ce se va întîmpla cu fetiţa, cînd misiunea ta se va fi terminat?

- N-o voi părăsi...

- Dar cum crezi că se va simţi Rutledge cu toate dedesubturile de familie expuse?

- Nu-l voi expune.

- Aş vrea să fiu pe-aproape cînd ai să-i spui. Va crede că l-ai folosit. Şi va avea dreptate, Avery.

- Nu şi dacă îi voi salva viaţa. Nu crezi că mă va ierta?

- Ţi-ai greşit cariera, şopti bătrînul printre dinţi. Trebuia să te faci avocat. Eşti în stare să te contrazici şi cu dracul.

- Nu-mi pot sfîrşi cariera aşa, Irish. Trebuie să încerc să mă reabilitez. Nu eu am căutat ocazia. Mi-a fost impusă în afara voinţei mele. Trebuie să fac ce cred că-i mai bine.

- Dar ai început din alt capăt, Avery. Eşti prea implicată emoţional. Pui prea mult suflet, pentru a putea rămîne obiectivă. Îi iubeşti pe oamenii aceştia, ai spus-o singură.

- Cu atît mai mult. Cineva vrea să-l omoare pe Tate şi să o lase orfană pe Mandy. Dacă va sta în puterile mele, voi opri aşa ceva.

Tăcerea lui însemna steagul alb al păcii.

- Trebuie să plec. Dar înainte de asta, nu ai ceva care mi-a aparţinut?

El îi aduse medalionul. Îl iubea, niciodată nu l-a dat jos de la gît. Privi fotografiile din interior. Ultima poză a tatălui ei. Cealaltă era a mamei. Strînse talismanul în palmă. Încă îl mai avea. Şi îl mai avea şi pe Irish.

- Am sperat să-l mai ai.

- Era în mîinile femeii moarte.

- Mandy l-a văzut la gîtul meu. I l-am dat să se joace. Carole s-a înfuriat şi i l-a luat din mînă. Acesta este singurul lucru pe care mi-l amintesc.

- *Tu* ai trimis plicul, nu?

- Nu ştiam ce să fac. Cred că în sinea mea am dorit să iau legătura cu tine.

- Avery, renunţă. În seara asta.

- Nu pot.

- La naiba! Ai ambiţia tatălui tău şi compasiunea mamei tale... Periculoasă combinaţie. Încăpăţînarea o ai de la amîndoi.

Avery ştia că bătrînul a capitulat complet, cînd a întrebat-o:

- Eu cu ce te pot ajuta?

Tate stătea în hol şi o aştepta. Avery a remarcat asta, deşi el a încercat să treacă peste incident nepăsător.

- De ce ai întîrziat atît de mult? întrebă privind în altă parte.

- Nu ţi-a transmis Zee mesajul meu? I-am spus că nişte probleme de ultim moment s-au ivit şi a trebuit să fac nişte cumpărături.

- Dar m-am gîndit că vei veni mai devreme.

- A trebuit să cumpăr multe lucruri - era încărcată cu o mulţime de sacoşe. Nu mă ajuţi să le duc în dormitor?

El îi luă o parte din sacoşe şi în timp ce se îndreptau amîndoi spre cameră ea l-a întrebat:

- Unde este Mandy?

- Doarme.

- Oh, am sperat să ajung la timp să-i citesc o

poveste.

- Atunci trebuia să vii mai devreme.

- I-a citit cineva o poveste?

- Mama. Eu am rămas cu ea pînă a adormit.

- Am să intru şi eu puţin.

În timp ce trecu pe lîngă fereastra care dădea spre curtea interioară îi văzu pe Nelson, Jack şi Eddy discutînd la o masă. Zee citea o revistă.

- Văd că aveţi o şedinţă.

- Eddy mai discută o dată punctele itinerarului. Le-am auzit deja de o mie de ori.

- Pune sacoşele pe pat.

Dezbrăcă în grabă jacheta şi o aruncă pe pat, apoi îşi aruncă pantofii cu toc. Tate se apropie pregătit de ceartă.

- Unde ai făcut cumpărăturile?

- Ca de obicei.

I-a pus o întrebare prostească, toate sacoşele de pe pat aveau siglele magazinelor de unde cumpărau de obicei. Un singur moment s-a întrebat dacă nu cumva a urmărit-o şi a văzut-o că s-a oprit la Irish. Nu era posibil. Ea a făcut un ocol şi a fost foarte atentă să nu o urmărească cineva.

- De ce-mi spui prostii de astea? se răsti el.

- Nu îţi spun prostii.

- Pe naiba. Gîfii ca un dulău.

- Adică la ce te aşteptai? Să miros a tutun, a lichior, a bărbat? Adică să îţi confirm suspiciunea murdară că am petrecut după- amiaza cu un amant?

- Nu ar fi prima dată, spuse el încordat.

- Nu va mai fi niciodată!

- Mă crezi prost? Adică te aştepţi ca eu să fiu atît de idiot încît să cred că simpla operaţie cosmetică te-a transformat într- o soţie credincioasă?

- Crezi ce naiba vrei. Dar lasă-mă în pace cînd ai astfel de suspiciuni.

Se apropie de şifonier şi deschise uşile furioasă. Degetele îi tremurau şi nu reuşea să-şi descheie bluza. Îşi blestemă în gînd stîngăcia.

- Lasă-mă pe mine.

Tate era chiar în spatele ei şi în tonul vocii strecurase o nuanţă de scuză. Îi prinse mîinile între mîinile lui, i le lăsă uşor pe lîngă corp şi apoi îi desfăcu nasturii de la bluză.

- Este o scenă obişnuită, remarcă el la ultimul nasture.

Bluza îi alunecă de pe umeri. Ea o prinse în grabă şi încercă să se acopere.

- Nu reacţionez împăciuitor la interogatorii, Tate.

- Nici eu la adulter.

- Presupun că asta merit. Îl privi o secundă şi văzu cum îi zvîcneşte artera de la gît. Dar de la accident ţi-am mai dat motive de suspiciune?

- Nu, spuse încordat.

- Şi totuşi nu ai încredere în mine.

- Încrederea se cîştigă.

- Şi eu nu am cîştigat-o?

Tate preferă să nu-i răspundă. Ridică mîinile şi cu un deget începu să mîngîie lănţişorul de aur de la gîtul ei.

- Ce este asta?

Avery simţi că se topeşte sub mîngîierea lui. Îndrăzni mai mult decît ar fi sperat, dădu drumul bluzei, care alunecă pe duşumea. Medalionul care stătea între sîni îi smulse bărbatului un oftat profund.

- L-am găsit într-un magazin de bijuterii de mîna a doua, minţi ea. E drăguţ, nu?

Tate privea fix bucăţica de aur cu o privire de om

înfometat.

- Deschide-l.

După cîteva momente de ezitare luă medalionul în palmă şi glisînd despărţi cele două inimioare. Avery luase fotografiile părinţilor ei.

- Vreau să pun o fotografie de-a lui Mandy şi una de-a ta.

El o privea cercetător în ochi. Apoi privirea îi căzu pe buzele ei, în timp ce mîngîia medalionul.

Puse la loc medalionul, între sîni. Mîna lui întîrzie o secundă. Atingerea lui îi arse pielea. Tate îi evita privirea. În sufletul lui se ducea o luptă trădată doar de încordarea maxilarului, de nehotărîrea din privire şi de respiraţia tăiată.

- Tate, şopti ea, nu am făcut niciodată un avort. Cu vîrful degetelor îi mîngîie buzele pentru a-i opri vorbele. Nu a existat un avort pentru că nu a existat un copil.

Ironia era tocmai imensitatea acestui adevăr. Dar odată minciuna spusă, ea trebui să o continue.

- Ţi-am spus că sînt însărcinată pentru motivele pe care mi le-ai citat cu exactitate în dimineaţa aceea. Am vrut să te provoc. Dar nu te mai pot lăsa să crezi acest lucru. Tu acuma crezi că ţi-am distrus copilul şi suferi foarte mult.

După ce căută profund în privirea ei, el se desprinse brusc şi făcu un pas înapoi.

- Avionul spre Houston pleacă la ora şapte, marţi. Ai să te descurci?

În sinea ei, Avery sperase că minciuna va mai slăbi încăpăţînarea cu care el o ura. Încercînd să-şi ascundă dezamăgirea întrebă:

- Cu ce să mă descurc? Cu ora matinală sau cu faptul că voi zbura din nou?

- Cu amîndouă.
- O să mă descurc.
- Sper. Eddy doreşte ca totul să decurgă cu exactitate de ceasornic.

Luni seara Irish l-a chemat în biroul lui pe reporterul pentru ştiri politice al KTEX-ului.

- Ai pregătit totul pentru această săptămînă?
- Da. Oamenii lui Rutledge au trimis itinerarul. Dacă vom acoperi acest lucru va trebui să-i acordăm şi lui Dekker acelaşi timp de emisie.
- Asta este problema mea. Sarcina ta este să te documentezi asupra campaniei lui Rutledge. Vreau rapoarte zilnice. Apropos, va merge cu tine şi Lovejoy, îl va înlocui pe celălalt cameraman.
- Dumnezeule, Irish, ce ţi-am făcut să mă pedepseşti în halul ăsta? Tipul este îngrozitor de suportat. Şi pe urmă, miroase înfiorător.

Urmă o litanie de invective.

- Merge cu tine Lovejoy, am spus.

Irish luase această hotărîre de cîteva zile. Poate că Avery nu credea că este într-un pericol iminent, dar o ştia impetuoasă, încăpăţînată şi de foarte multe ori pripită, lucruri pe care le plătea scump.

Hotărîseră să păstreze legătura prin căsuţa poştală, telefonul era foarte riscant. A primit şi ea o cheie de la cutie. Pentru binele ei, i-a oferit şi un pistol, dar ea l-a refuzat. Situaţia îl enerva la culme. În ultima vreme lua şi medicamente. Era prea bătrîn pentru şocuri, dar nu putea sta deoparte să vadă cum se sinucide Avery. Pentru că nu putea să fie îngerul ei

păzitor, luase cea mai bună hotărîre - îl va trimite în preajma ei pe Van. Dacă va avea necazuri, măcar va avea de la cine cere ajutor. Era singurul lucru bun pe care îl putea face.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Primul impas în campania minuţios orchestrată de Eddy s-a petrecut a treia zi. Erau la Houston. Foarte devreme, Tate ţinuse un discurs. A fost bine primit. S-au întors la hotel şi toţi s-au apucat de treabă. Avery stătea pe duşumea lîngă Mandy care colora o carte cu Mickey Mouse. Tate stătea întins în pat cu mîinile sub cap. Privea ceva la televizor. Cele mai bune idei îi veneau atunci cînd nu se concentra. Nelson şi Zee dezlegau cuvinte încrucişate.

Eddy le întrerupse liniştea intrînd emoţionat.

- Închide chestia aia şi ascultă.

- Ei bine, rîse Tate, toată lumea te ascultă, domnule Paschal.

- Unul dintre cele mai mari cluburi din stat organizează astăzi o întîlnire. Este cea mai importantă întîlnire a anului. Toţi vor veni însoţiţi de familii. Doresc să te asculte.

- Cîţi oameni sînt? întrebă Tate ridicîndu-se din pat.

- Două sute cincizeci, trei sute. Sînt oameni de afaceri importanţi, stîlpi ai comunităţii. Cel mai vechi club din Houston. Membrii lui au o groază de bani. Uite, spuse întinzînd cîteva hîrtii spre Tate, ăsta este discursul acela grozav pe care l-ai ţinut la Amarillo. Citeşte-l încă o dată. Şi, pentru Dumnezeu, îmbracă un costum conservator.

- Oamenii aceştia par mai degrabă oamenii lui Dekker.

- Sînt. De aceea este important să mergi şi tu. Dekker te-a descris ca pe un tînăr cu capul în nori. Arată-le că eşti bine înfipt în pămînt. Carole, eşti invitată şi tu. Să fii fermecătoare. Femeile...

- Eu nu pot veni.

Privirile tuturor se îndreptară de la Eddy spre ea.

- Avem fixată întîlnirea cu doctorul Webster la ora unu.

- Să fiu al naibii, am uitat, spuse Tate trecîndu-şi mîna prin păr.

Eddy îi privea pe amîndoi uluit.

- Doar nu vă gîndiţi să scăpaţi ocazia. Săptămîna astă am urcat doar un procent. Discursul ar putea însemna o mulţime de dolari cu care putem cumpăra timpul de emisie.

- Fixează o altă întîlnire cu doctorul, interveni Jack.

- Carole, tu ce spui? întrebă Tate.

- Ştii cît de greu am obţinut-o pe aceasta. Dacă amînăm vom obţine alta după cîteva săptămîni. Nu cred că este bine pentru Mandy să amînăm.

Tate îşi privi pe rînd fratele, tatăl şi directorul de campanie. Toţi doreau să ţină discursul. Totuşi cînd o privi pe soţia sa, simţi hotărîrea şi forţa cu care avea să facă ceea ce trebuia. Era prins la mijloc.

- Aş putea merge eu la psiholog cu Carole, se oferi Zee. Tate, vei ţine discursul şi apoi vii şi tu.

- Apreciez, mamă, dar este fiica mea.

- Şi e vorba de alegeri, spuse Eddy ridicînd glasul.

- Sînt de acord cu Eddy, interveni Jack.

- Un discurs n-o să ne rateze alegerile, tată, nu?

- Eu cred că mama ţi-a dat soluţia cea mai bună. Oricum, eu nu pun prea multă bază pe doctori.

- Carole?

Pînă acum nu ezitase niciodată cînd era vorba să-şi exprime opiniile.

- Sînt amîndouă extrem de importante, Tate. Singur va trebui să iei hotărîrea.

Eddy înjură şoptit. Ar fi preferat să o vadă făcînd accese de furie. Tate simţea acelaşi lucru. Era mai uşor să îi spui nu Carolei cînd era înfierbînbată. Dar în ultima vreme folosise mai mult privirea semnificativă decît vocea stridentă. Oricum ar fi fost, trebuia să accepte o soluţie în detrimentul celeilalte.

- Anulează discursul, Eddy, fii politicos. Spune-le că eu şi doamna Rutledge aveam deja fixată o altă întîlnire.

- Dar...

Tate ridică mîna pentru a opri protestele. Îşi privi prietenul semnificativ.

- Primele mele îndatoriri sînt faţă de familie. Mi-ai garantat acest lucru, îţi aminteşti?

- Sper că ştii bine ce faci, Tate, spuse Nelson, apoi o luă pe Zee de mînă. Hai să încercăm să-l calmăm pe frustratul director de campanie.

Jack, la fel de agitat ca şi Eddy, o privi furios pe Carole.

- Eşti mulţumită?

- Am terminat, Jack, îl opri Tate.

- Ţi-a luat minţile cu aerul de mamă bună, spuse Jack ameninţător.

- Ceea ce se petrece între mine şi Carole nu este treaba ta.

- De obicei, nu. Dar pentru că vei candida pentru un post public, viaţa ta particulară este în atenţia tuturor. Tot ceea ce afectează această campanie este şi treaba mea. Am pierdut ani întregi cu devotamentul

pentru această campanie.

- Iar eu apreciez tot ce ai făcut. Astăzi însă îi voi dedica o oră fetiţei mele. Nu cred că cer prea mult, nu mai vreau argumente.

După ce o mai privi încă o dată ostil pe Carole, Jack ieşi trîntind uşa. Carole se ridică în picioare.

- Aşa crezi şi tu, Tate, că eu joc rolul mamei iubitoare?

Cea mai mare problemă era că el nu mai ştia ce să creadă. De la prima lui cucerire sexuală, Tate a fost întotdeauna autoritar în privinţa legăturilor sale cu femeile. Le respecta. Cea mai serioasă aventură a fost cu o femeie divorţată. S-au despărţit după doi ani în relaţii de prietenie.

Jack era cel care s-a ocupat de firma de avocaţi şi tot el a angajat-o şi pe Carole Navarro. Nici un bărbat nu o putea privi pe Carole cu detaşare. Ochii ei negri i-au atras şi lui atenţia, iar zîmbetul ei i-a mers la inimă. A acceptat să fie angajată. Nu a trecut mult şi Tate şi-a violat etica profesională invitînd-o la restaurant. Era încîntătoare. A flirtat cu el dar seara s-a terminat la uşa apartamentului ei unde şi-au luat rămas bun. Multe săptămîni au menţinut relaţii prieteneşti. Într-o seară, Tate nu a mai rezistat şi a sărutat-o. Următorul pas, destul de normal, a fost în pat. După trei luni firma de avocaţi a pierdut un angajat, dar Tate a cîştigat o soţie...

Vestea că era însărcinată a venit ca un şoc. El a acceptat-o însă repede, îi plăcea ideea să aibă copii. Nu şi Carolei. Se plîngea tot timpul de responsabilităţile ce aveau să urmeze. S-au şi certat. Nimic din ce făcea el nu o interesa, nu-i făcea plăcere.

Imediat ce s-a născut Mandy, Carole a fost

preocupată să-şi recapete silueta. El s-a întrebat mereu de ce. Apoi i-a venit şi răspunsul. A ştiut cînd a avut primul amant. Ea nu a făcut nici un secret din asta, nici din aventurile care au urmat. Singura lui apărare era indiferenţa. Şi-ar fi dorit acum să fi divorţat de ea atunci. Ar fi fost mai bine pentru toată lumea.

Luni de zile au locuit în aceeaşi casă, dar a avut fiecare viaţa lui. Apoi, într-o noapte, ea a venit la el. Nu şi-a explicat de ce, poate că îi plăcea ideea de a-l seduce. Oricum, abstinenţa sexuală şi băutura l-au împins să-i accepte oferta. Din cauza maratonului politic care a urmat, a trebuit să rămînă fidel soţiei sale. La cîteva săptămîni după noaptea aceea, ea l-a anunţat că este din nou însărcinată. Deşi s-a îndoit serios în privinţa paternităţii copilului, trebuia să creadă.

- N-am vrut să mă leg la cap cu alt copil, a urlat ea.

Atunci şi-a dat seama că nu o mai iubea de foarte multă vreme, că nu o mai putea iubi niciodată. Era cu o săptămînă înaintea *Zborului 398* spre Dallas.

Scutură capul şi alungă din minte aceste amintiri neplăcute. Nu răspunse la întrebarea ei.

- De ce nu comanzi prînzul în cameră, înainte de întîlnirea cu doctorul Webster? schimbă el vorba.

- Ce vrei să mănînci?

- Orice.

Ea se aşează pe pat şi luînd telefonul îşi încrucişă picioarele. Stomacul lui Tate tremură cînd o văzu. Dacă nu avea încredere în ea, de ce îşi dorea la nebunie să facă dragoste cu ea? Merita o notă bună pentru comportament. De cînd a venit acasă şi-a dat toată silinţa să îl împace. Era exact opusul a ceea ce

a fost înainte.

- Exact, un sandviş cu unt de cocos, spunea ea în receptor. Cu jeleu de struguri. Ştiu că nu este în meniul dumneavoastră, dar asta doreşte copilul să mănînce.

Peste umăr Carole îi zîmbi cuceritor. Dumnezeule, cît îşi dorea să guste zîmbetul acela. O mai făcuse de puţină vreme. Nu a simţit gustul decepţiei şi infidelităţii. Sărutările au fost dulci şi total diferite. Le-a analizat bine şi a ajuns la concluzia că se simţea de parcă săruta o femeie pentru prima dată. L-au lăsat cu o impresie nedefinită. Trebuia să-şi impună o voinţă de călugăr pentru a nu ceda dorinţei-devastatoare de a merge mai departe de sărutări. Carole arăta altfel, părea o femeie total diferită.

- Vor veni imediat. Mandy, strînge creioanele şi pune-le în cutie, te rog. Vom servi imediat prînzul.

Se aplecă să ajute copilul şi el simţi cum îi ia foc sîngele privind-o. De al naibii de multă vreme nu a mai avut o femeie, încercă să-şi explice, dar era sigur că nu aceasta este explicaţia. Nu-şi dorea o femeie. Putea rezolva foarte uşor acest lucru doar cu un telefon. Nu, el o dorea pe această femeie, pe această Carole, această soţie cu care încerca să se obişnuiască. O privea uneori de parcă o vedea pentru prima dată. Era incredibil, dar îi plăcea această Carole. Chiar mai imposibil de crezut era faptul că se îndrăgostea încet, încet de ea.

Dar nu va recunoaşte asta nici în ruptul capului.

- Mă bucur că ai venit cu noi, spuse Avery zîmbindu-i.

Erau în sala de aşteptare a cabinetului medical.

- Era singura hotărîre pe care trebuia s-o iau.

Psihologul era cu Mandy de mai bine de o oră. Aşteptau cu nerăbdare să audă diagnosticul. Vorbeau doar pentru a-şi ascunde tensiunea.

- O să fie nervos Eddy tot timpul turneului?

- Am vorbit cu el. Ne-a urat noroc cu Mandy. Cred că l-a calmat tata. Oricum, să ştii că niciodată nu e multă vreme furios.

- E ciudat, nu?

Tate îşi privi ceasul de mînă.

- Pentru Dumnezeu, cît o să mai dureze? Ce ai spus?

- Despre Eddy.

- Ah, da. Este temperamental, dar se controlează foarte bine.

- Omul de gheaţă, murmură iar.

- Hmm?

- Nimic.

- Cum stă cu femeile?

- Ce femei?

- Ale lui Eddy.

- Nu ştiu. Nu mi se confesează.

- Cum, nu-şi discută viaţa sexuală cu prietenul lui? Eu credeam că bărbaţii o fac.

- Tinerii da. Bărbaţii maturi nu au nevoie de confesiuni.

- Este heterosexual?

Tate îi aruncă o privire îngheţată.

- De ce mă întrebi? Te-a refuzat?

- Să te ia naiba!

Uşa se deschise. Amîndoi săriră în picioare. Asistenta le spuse:

- Doctorul a terminat, va veni imediat.

După ce se retrase femeia, Avery se aplecă şi îi şopti:

- Te-am întrebat despre Eddy pentru că nepoata ta se ţine scai de el şi sînt îngrijorată că o va face să sufere.

- Nepoata mea? Francy? rîse nevenindu-i să creadă. S-a îndrăgostit de Eddy?

- Mi-a spus într-o seară cînd a venit acasă învineţită. Zîmbetul lui Tate dispăru. Da, Tate, învineţită. A găsit un băiat într-un bar. S-au înfierbîntat. Băiatul nu a putut menţine sexul şi a dat vina pe ea, după care a bătut-o.

- Dumnezeule! exclamă el oftînd.

- Dar tu nu ai văzut că avea un ochi vînăt şi o buză umflată? El neagă din cap. Ei, nu-ţi face mustrări de conştiinţă, nici părinţii ei nu au observat. Francy este ca o mobilă în casă. Există, dar nimeni nu o vede... doar dacă se comportă scandalos. Oricum, este cu ochii pe Eddy acum. Cum crezi că va reacţiona el?

- Francy este doar un copil.

Avery îşi arcui o sprînceană.

- Oi fi tu unchiul ei, dar cred că nu eşti orb. El ridică din umeri stînjenit.

- Eddy are o viaţă sexuală normală. Ştiu.

- Are vreo legătură curentă cu cineva?

- O femeie de la cartierul general. Nu am auzit bîrfe că s-ar culca cu ea, deşi multe ar dori să-l

atragă. Dar cu Francy? Tate clătina din cap nesigur. Nu cred că Eddy se va atinge de ea. Nu e genul de om să accepte o fetiţă cu douăzeci de ani mai tînără decît el, mai ales Francy. E prea inteligent.

- Sper că ai dreptate, Tate. Şi asta nu pentru că mă interesează pe mine persoana lui.

El nu mai avu timp să răspundă pentru că doctorul deschise uşa.

DOUĂZECI ŞI CINCI

- Nu vă simţiţi prea vinovată, doamnă Rutledge. Faptul că aveţi acest sentiment de vinovăţie faţă de greşelile trecute, nu o va ajuta pe Mandy acum.

- Dar cum ar trebui să mă simt, doctore? Nu aţi vorbit decît despre faptul că sînt singura responsabilă pentru şocul emoţional al copilului.

- Aţi făcut greşeli. Toţi părinţii fac. Dar împreună aţi făcut şi primul pas spre rezolvarea problemei. Vă petreceţi mai mult timp cu Mandy. Îi lăudaţi micile realizări şi minimalizaţi micile eşecuri. Are nevoie de o astfel de încredere din partea dumneavoastră.

- Nu prea este mare lucru, spuse Tate încruntat.

- Dimpotrivă, înseamnă foarte mult.

- Ce altceva ar trebui să mai facem?

- Să-i cereţi părerea. "Mandy, vrei îngheţată de vanilie sau de ciocolată?" Să o obligaţi să aleagă, să ia hotărîri, să-şi exprime gîndurile. Am sentimentul că pînă acum nu a fost încurajată în această privinţă. Fetiţa dumneavoastră are o părere foarte proastă despre ea. Se întîmplă cu unii copii, pentru a atrage atenţia asupra lor. Se consideră inexistentă şi nesemnificativă.

Tate lăsă capul în pămînt. Avery plîngea.

- Îmi pare rău, şopti ea. Încerca să se scuze în numele Carolei care nu merita iertare.

- Nu este numai vina ta. Şi eu am fost acolo. Trebuia să intervin.

- Din nefericire, nu aţi intervenit. Accidentul de

avion a sporit neliniştile copilului. Cum s-a comportat la ultima călătorie cu avionul?

- Abia dacă am reuşit să-i prindem centura de siguranţă.

- Nici mie nu mi-a fost prea uşor, acceptă Avery. Dacă Tate nu mi-ar fi vorbit încontinuu, nu cred că aş fi suportat zborul.

- Înţeleg, doamnă Rutledge, spuse doctorul cu simpatie. Cum s-a comportat Mandy odată ce aţi decolat?

Tate şi Avery se priviră.

- Atunci nu ne-am gîndit, dar acum văd că s-a comportat bine.

- Aşa mi-am închipuit şi eu. Vedeţi, îşi aminteşte că i-aţi pus centura de siguranţă, dar nu-şi mai aminteşte nimic de după accident. Nu-şi aminteşte că tot dumneavoastră aţi salvat-o.

- Vreţi să spuneţi că mă consideră pe mine vinovată pentru că eu am instalat-o în avion? întrebă Avery ducînd o mînă la gît.

- Da, într-o oarecare măsură.

- Dumnezeule! Tremurînd îşi duse mîna la gură.

- Adevărata descărcare va fi atunci cînd ea îşi va lăsa mintea să reproducă în întregime explozia. Atunci îşi va aminti că dumneavoastră aţi salvat-o.

- O să fie extrem de greu.

- Dar foarte necesar pentru a se vindeca. De fapt, ea se luptă să reprime aceste amintiri. Părerea mea este că toate coşmarurile ajung pînă în momentul impactului.

- Spune mereu că o mănîncă focul. Nu putem face nimic să-i stimulăm memoria? întrebă Avery.

- Hipnoza ar fi o posibilitate. Totuşi eu aş prefera o descătuşare naturală. Vă sugerez ca data viitoare,

cînd va avea un coşmar, să nu o mai treziţi.

- Dumnezeule!

- Ştiu că vi se pare o cruzime, dar trebuie să treacă prin toate fazele accidentului, să revadă şi cealaltă latură, cînd este salvată şi în siguranţă în braţele mamei ei. Nu-şi va putea depăşi temerile subconştiente şi frica de mama ei pînă nu va avea această experienţă.

- Înţeleg, spuse Tate, dar va fi extrem de greu.

- Ştiu, zise doctorul ridicîndu-se. Nu vă invidiez că veţi sta lîngă ea şi o veţi privi revăzînd acele întîmplări îngrozitoare. Aş dori să o văd peste două luni.

- Vom veni.

- Şi mai înainte, dacă veţi crede că este necesar. Veniţi cînd doriţi.

Nu era mama lui Mandy, mama de care se temea fetiţa, şi totuşi toată lumea o va acuza pe ea. Abia se ţinea pe picioare.

- Succes în campania electorală, spuse psihologul.

- Mulţumesc.

Doctorul luă mîinile lui Avery cu blîndeţe.

- Nu vă îmbolnăviţi de remuşcare şi vinovăţie. Sînt convins că o iubiţi foarte mult pe fiica dumneavoastră.

- O iubesc. V-a spus ea că mă urăşte?

- Vorbeşte foarte frumos despre mămica ei, dar refuză să povestească tot ce s-a petrecut înainte de accident. Probabil că asta vă spune ceva.

- Ce?

- Că v-aţi îmbunătăţit calitatea de părinte. Cu dragostea tandră şi grija permanentă pe care o aveţi acum, Mandy va depăşi acest moment şi va fi un copil excepţional de inteligent.

- Sper, doctore. Mulţumesc.

Doctorul îi conduse spre uşă.

- Ştiţi, doamnă Rutledge, am tresărit violent cînd v-am văzut. Acum un an o tînără de la televiziune mi-a luat un interviu. Seamănă extraordinar de bine cu dumneavoastră. E chiar din acelaşi oraş. O cunoaşteţi? se numeşte Avery Daniels.

Avery Daniels, Avery Daniels, Avery Daniels.

Mulţimea îi striga numele în timp ce ea şi Tate încercau să treacă printre oameni. Avery Daniels, Avery Daniels, Avery Daniels.

Erau oameni peste tot. Ea se împiedică şi rămase în urma lui Tate. Tate a fost înghiţit de mulţime. "Tate!" urla ea. Dar el nu o auzea pentru că strigătele demonice îi acopereau vocea.

Avery, Avery, Avery.

Ce s-a întîmplat? O împuşcătură! Tate era plin de sînge. se întoarse spre ea şi rînji, "Avery Daniels, Avery Daniels".

- Carole?

Avery Daniels.

- Carole? Trezeşte-te.

Avery se ridică brusc. Tremura toată. Avea gura uscată.

- Tate? Se aruncă la pieptul lui. Dumnezeule, a fost îngrozitor.

- Ai avut un coşmar?

Ea dădu din cap îngropîndu-şi faţa la pieptul lui reconfortant.

- Te rog ţine-mă în braţe. Numai puţin.

El stătea pe marginea patului. La rugămintea ei se apropie puţin şi o prinse în braţe. Avery se lipi de el. Inima ei bătea cu putere. Nu putea să uite imaginea însîngerată a lui Tate care o privise cu

dispreţ acuzator.

- Din ce cauză?

- Nu ştiu, minţi ea.

- Eu cred că ştiu. Nu ai mai fost în apele tale din momentul în care doctorul Webster a menţionat numele lui Avery Daniels. Ea se cutremură. Tate îşi trecu degetele prin părul ei, apoi o prinse de ceafă. Nu-mi vine să cred că nu a ştiut că femeia aceea a murit în accident. N-avea de unde să ştie că te va nelinişti atît de mult.

Sau de ce, gîndi ea.

- M-am purtat prosteşte?

Nu-şi amintea decît că auzea încontinuu cuvintele doctorului, a cuprins-o ameţeala şi s-a rezemat de Tate.

- Nu prosteşte, dar aproape că ai leşinat.

- Nu-mi amintesc cum am plecat de acolo.

El o îndepărtă puţin. Ea îl prinse de talie.

- A fost o coincidenţă foarte bizară că erai în acelaşi avion cu femeia aceea, Daniels. Îţi aminteşti? Toată lumea te confunda cu ea. Este surprinzător cum nimeni nu a mai amintit de asemănarea voastră pînă acum.

Aşadar, el ştia cine este Avery Daniels. Se simţea mai bine.

- Îmi pare rău că am făcut o scenă. Uneori... îşi dorea să o mai ţină la pieptul lui. Vorbea mai uşor dacă nu îl privea în ochi.

- Ce?

- Sînt obosită să-i tot văd pe oameni privindu-mă fix. Sînt o curiozitate pentru ei. Mă simt ciudat.

- Este natural. Nimeni nu are însă intenţii rele.

- Ştiu, dar mă fac conştientă de faptul că trăiesc. Uneori mă simt bandajată. O lacrimă îi alunecă din

ochi şi se opri pe umărul lui.

- Te-a speriat visul, spuse el îndepărtîndu-se uşor. Nu vrei să bei ceva?

- Ba da.

Scoase o sticlă de sherry şi două pahare şi se întoarse la pat. Chiar dacă era conştient că e îmbrăcat numai în halat, nu dădu nici un semn despre asta.

- Pentru victoria ta, Tate. Ciocni cu el. Lichidul o încălzea. Hmm. Ce idee bună. Mulţumesc.

Împărţeau împreună toate problemele căsniciei, dar nici o intimitate. Nu exista nici o plăcere care să echilibreze încordarea din turneul electoral. Erau căsătoriţi şi nu erau. Ocupau acelaşi spaţiu, dar existau separat. Pînă în noaptea aceasta Mandy a fost legătura dintre ei. A dormit cu Avery. Dar în noaptea aceasta Mandy nu era acolo. Erau singuri în mijlocul nopţii. Stăteau cu un pahar în mînă şi discutau probleme personale. Orice cuplu normal ar fi terminat făcînd dragoste.

- Deja îmi este dor de Mandy. Nu sînt sigură că am făcut bine trimiţînd-o înapoi acasă.

- Aşa am planificat împreună că vom face după ce vom vorbi cu doctorul Webster.

- După ce am vorbit cu el, am rămas convinsă că trebuie să fiu cu ea în permanenţă.

- Dar el a spus că nu va avea probleme pentru o despărţire de cîteva zile.

- Cum s-a întîmplat? Cum de a devenit fetiţa noastră atît de introvertită emoţional?

Întrebarea era retorică, nu aştepta răspuns la ea. Tate, totuşi, îi răspunse:

- Ai auzit ce am spus. Ţi-a spus cum s-a întîmplat. Nu ai stat suficient de mult lîngă ea. Iar cînd ai stat, ai

avut o influenţă distructivă.

Furia îşi făcea loc. Avery se simţea obligată să îi răspundă.

- Şi tu unde ai fost în tot acest timp? Dacă eu am fost atît de rea, tu de ce nu ai intervenit? Mandy are doi părinţi.

- Mi-am dat seama. Astăzi am recunoscut. De fiecare dată cînd sugeram ceva, săreai ca arsă. Sigur că nu i-a făcut bine copilului să ne vadă certîndu-ne mereu. Aşa că nu am putut interveni, pentru că transformam o situaţie deja proastă într-una şi mai proastă.

- Îmi pare rău. Nu... nu pleca încă. A fost o zi lungă şi obositoare. Amîndoi sîntem tensionaţi. Nu am vrut să dau vina pe tine.

- Poate că ar fi trebuit să mergi şi tu acasă.

- Nu, spuse ea repede, locul meu este lîngă tine.

- Astăzi ai văzut exact ce se va întîmpla pînă în noiembrie. Va fi din ce în ce mai greu.

- O să mă descurc. Aş fi vrut să pun cîte un bănuţ deoparte de cîte ori ai spus astăzi "Bună ziua, sînt Tate Rutledge, candidez pentru Senat". Oare cîte mîini ai strîns?

- Atît de multe, spuse el făcînd un gest cu mîna.

Ea rise uşor.

- Eddy a înnebunit cînd a văzut cît spaţiu de emisie ai avut astăzi la televiziune, spuse ea gînditor.

- Ne-au dat douăzeci de secunde la emisiunea de la şase. Nu pare mult, dar mi s-a spus că pentru ei înseamnă mult.

- Este. Aşa mi s-a spus şi mie, adăugă ea repede.

A fost uluită cînd l-a văzut pe Van reporter KTEX. Toată ziua a fost pe urmele lui Tate.

- De ce au venit tocmai din San Antonio? l-a

întrebat pe Eddy.

- Nu pune sub semnul întrebării publicitatea care ţi se face pe gratis. Zîmbeşte în camera de luat vederi ori de cîte ori ai ocazia.

Dar ea a încercat numai să-l evite pe Van. I s-a părut că el o urmăreşte cu aparatul de filmat. A fost un joc de-a şoarecele şi pisica. Împreună cu vizita la doctor i-a încordat nervii la maximum. Era atît de nervoasă, încît mai tîrziu, cînd nu-şi găsea o pereche de cercei, a făcut o scenă.

- Ştiu că erau aici unde i-am pus, a strigat ea la Tate.

- Mai caută.

- Nu sînt.

- Cum arată?

Trebuiau să plece la o petrecere. Tate aştepta de o jumătate de oră.

- Verigi de argint. Nu i-am purtat încă. I-am adus special pentru toaleta asta.

- Nu-i poţi înlocui cu altceva?

- Va trebui. La dracu'!

În ultima vreme îi tot lipseau lucruri mărunte.

- Carole, pentru Dumnezeu, calmează-te, spuse Tate care pînă atunci fusese îngrozitor de calm. Ai uitat o pereche de cercei. Nu-i un capăt de lume.

- Nu i-am uitat. Inspirînd adînc, se întoarse şi îl privi. Nu este prima dată cînd îmi dispare ceva în mod misterios.

- Trebuia să-mi spui. Voi suna imediat personalul hotelului.

- Nu numai aici. Şi acasă. Cineva îmi cotrobăie prin cameră şi prin lucruri.

- Este ridicol. Eşti nebună? Reacţia lui era de aşteptat.

- Nu sînt şi nici imaginaţie bogată nu am. Îmi lipsesc lucruri mărunte, nu semnificative. Ca afurisita asta de pereche de cercei, pe care ştiu exact că i-am împachetat.

Sensibil la orice critică adusă familiei lui, el îşi încrucişă braţele pe piept.

- Pe cine acuzi?

- Nu mă supără dispariţia obiectelor, dar mă supără faptul că mi se violează intimitatea.

O bătaie la uşă era tot ce le trebuia pentru a pune capac.

- Pentru că veni vorba, strigă ea iritată. De ce naiba nu reuşim niciodată să terminăm o conversaţie intimă? Mereu ne întrerupe cineva.

- Mai încet, te aude Eddy.

- Să-l ia dracu' pe Eddy.

Tate deschise uşa şi Eddy intră grăbit.

- Sînteţi gata?

- Carole şi-a pierdut cerceii.

Ea îl privi furioasă.

- Pune alţii sau mergi fără, dar trebuie să plecăm imediat. Jack aşteaptă în maşină. Avem o oră de mers.

S-au îndreptat grăbiţi spre lift. L-au găsit pe Jack măsurînd neliniştit trotuarul. Nu au discutat în timpul drumului decît despre campanie, din fericire pentru ea.

În mod surprinzător, petrecerea a fost distractivă. Nu a fost admisă presa şi pentru că nu a trebuit să se mai concentreze asupra lui Van, ea s-a relaxat şi s-a distrat. Chiar a dansat cu Tate. A fost ideea lui Eddy.

- Haideţi. Oamenii apreciază asta.

Au început să danseze zîmbindu-şi. Era convinsă că şi el se distrează. Cînd au terminat, el s-a aplecat

şi a sărutat-o pe obraji. Avea o expresie ciudată în privire. Parcă l-a surprins şi pe el gestul spontan.

Totuşi, după ce s-au întors, ea a stat cuminte într-un colţ de banchetă privind pe fereastră, în timp ce Jack şi Eddy analizau cît de bine a mers totul.

Era epuizată cînd s-a întins în pat. Nu reuşea să adoarmă. Considera preţios fiecare moment pe care îl avea cu Tate. Erau mereu înconjuraţi de oameni. Chiar şi în cameră rareori erau singuri.

- Cred că este bun un sherry, spuse întinzînd spre el paharul gol.

- Nu ţi-e somn?

- Hmm.

Tate o privi intens din cap pînă în picioare.

- Mulţumesc că ai dansat cu mine. Mi-a făcut plăcere.

- Altădată spuneai că sînt stîngaci.

- Greşeam.

El continuă să o privească. Apoi stinse lampa. Tocmai dorea să plece spre patul lui cînd ea îl prinse de mînă.

- Tate?

Îngheţă. Silueta lui nemişcată se proiecta pe draperiile care opreau lumina de afară. Cu respiraţia tăiată, ea îl chemă din nou. Încet el se aplecă deasupra ei. Disperată, dădu cu picioarele cearceaful de pe ea.

- Tate, eu...

- Nu, spuse el scurt. Nu spune nimic ca să mă răzgîndesc. Acum te doresc, aşa că nu vreau să aud nici un cuvînt.

O sărută cu pasiune. Avery îi prinse capul în palme. Încet corpul lui se relaxă lîngă ea. Îi mîngîia coapsa.

- Pe mine mă vrei?

- Mi-ai spus să nu vorbesc.

Îl mîngîie din nou pe coapsă ispitindu-l să se apropie mai mult de ea. Gemînd, el începu să o sărute. Coborî apoi pe gît, pe piept şi pe sîni. Corpul ei răspundea supus. Se lăsă purtată de impetuozitatea sentimentelor care o copleşeau. Căldura care-i străbătea corpul se transmitea spre el. Deşi rezista, Tate era la fel de înfierbîntat ca şi ea.

Sună telefonul.

El retrase o mînă, se rostogoli pe marginea patului şi duse receptorul la ureche.

- Alo? după o scurtă pauză înjură. Da, Jack, se răsti. Sînt treaz. Ce este?

Avery scoase un strigăt reprimat de nemulţumire şi se întoarse cu spatele la el.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

- Vin imediat.

Eddy s-a ridicat din scaunul comod. Pretudindeni în jurul său erau grafice de computer, tăieturi de ziar, hărţi demografice. Gîndindu-se că a sosit comanda făcută la room service, deschise uşa fără să se mai uite pe vizor. Francy stătea în prag.

- Am trăit s-o mai văd şi pe asta.

Foarte agitat, el îi blocă intrarea în cameră.

- Ce să vezi?

- Să te văd deschizînd uşa.

- Ce drăguţ!

- Mulţumesc, răspunse ea obraznic. Apoi ochii albaştri i se întunecară. Pe cine aşteptai?

- Nu te priveşte. Ce faci tu la o asemenea depărtare de casă, fetiţo?

Se auzi clopoţelul liftului şi chelnerul de la room service apăru cu o tavă în mînă.

- Domnul Paschal?

- Pune-o aici. Eddy îi făcu loc să intre, dar pe lîngă chelner se strecură şi Francy. Intră direct în baie şi închise uşa. Eddy semnă cecul şi apoi îl conduse pe chelner la uşă.

- Distracţie plăcută, îi ură chelnerul cu subînţeles.

Eddy închise uşa şi strigă foarte nepoliticos, bătînd la uşa băii:

- Francy?

- Vin într-o secundă.

Deschise uşa aranjîndu-şi fusta scurtă. Era

dintr-un material subţire care i se lipea de corp şi îi contura formele. Îşi dezbrăcă bluza roşie. Era dată cu un ruj strident, iar pe mîini avea zeci de brăţări de plastic colorat. Cu părul bogat foarte ciufulit, arăta ca o tîrfă.

- Ce ai comandat? Mi-e o foame de mor.

- Nu te-am invitat, îi spuse Eddy, blocîndu-i drumul spre masa cu mîncare. O prinse de braţ. Ce faci aici?

- În primul rînd am făcut pipi. Uite, acum vreau să mănînc.

O strînse cu putere de mînă şi îi vorbi printre dinţi.

- Ce faci la Houston?

- Mă plictiseam acasă, spuse ea încercînd să se elibereze. Ce să fac eu singură acolo numai cu mama şi Mona? Mama este mai mult ameţită. Tot timpul se plînge că tata n-o iubeşte. La drept vorbind, mă îndoiesc că a iubit-o vreodată. Ştii, ea l-a minţit că-i însărcinată cu mine cînd s-au căsătorit.

Ridică capacul de argint de pe farfurii.

- Ce...hmm...e bun. Cum faci de îţi păstrezi silueta cînd mănînci atît de tîrziu seara şi atîtea bunătăţi?

Ochii ei cunoscători îi treceau în revistă trupul. Sugestiv îşi umezi buzele.

- Ştii, mama crede că tata fuge după fustele mătuşii Carole, ceea ce eu cred că este scandalos. Tu ce zici? Parcă-i povestea din Vechiul Testament - bărbatul care îi fură soţia fratelui.

- Păcatul săptămînii, de Francy Rutledge.

Fata chicoti.

- Mama este tot timpul posomorîtă, iar Mona mă priveşte dorind parcă să mă stranguleze. Trebuie să se întoarcă bunicul şi bunica, ceea ce nu va fi plăcut pentru mine. Am hotărît să vin aici, unde este mai

palpitant.

- După cum vezi, nu este nimic palpitant, spuse el enervat.

Plină de tupeu, Francy se ghemui în fotoliu şi muşcă senzual dintr-o roşie. Avea aceeaşi culoare ca şi buzele ei. O picătură de zeamă i se prelinse din colţul gurii.

- Adevărul, Eddy dragă, este că nu mai am bani. Mi s-a spus că nu voi mai primi pentru că mi-am depăşit limitele. Uite aşa, spuse ea întinzîndu-se languros, am venit la cel mai bun prieten să-mi dea un mic împrumut.

- Cît de mic?

- O sută.

- Ţi-aş da şi două numai să scap de tine. Duse mîna la buzunarul pantalonului, scoase nişte hîrtii şi i le aruncă.

- Două!

- Ai şi pentru benzină să te întorci acasă.

- Şi nu mai rămîne nimic.

- Dacă mai vrei, n-ai decît să-i ceri lui taică-tău. Este la camera 1215.

- Crezi că o să-i facă plăcere să mă vadă? Mai ales dacă îi voi spune că vin de la tine.

Eddy îşi consultă ceasul.

- Dacă aş fi în locul tău aş pleca imediat, înainte să fie prea tîrziu. Să conduci cu atenţie. Se îndreptă spre uşă să o conducă.

- Mi-e foame. Dacă tot ai fost atît de zgîrcit, ai putea să-mi oferi măcar o cină. Sau un sandviş.

- Serveşte-te singură. Se întoarse la masă, trase un scaun şi începu să mănînce un sandviş, citind în acelaşi timp o hîrtie. Francy îi smulse hîrtia din mînă.

- Cum îndrăzneşti să mă ignori, ticălosule?

Licărul din ochii lui era amenințător.

- Nu te-am invitat eu aici, tîrfă mică ce ești. Nu te vreau. Dacă nu îți place aici, n-ai decît să pleci cînd dorești. Cu cît mai repede, cu atît mai bine. Călătorie sprîncenată.

- Oh, Eddy, nu vorbi așa cu mine.

Se lăsă în genunchi pe covor și se îndreptă spre el. Strecură mîinile pe sub cămașa lui și începu să-l mîngîie.

- Nu fi rău cu mine. Te iubesc.

- Termină, Francy.

Ea se apropie și strecurîndu-se între picioarele lui începu să-i sărute pieptul.

- Te iubesc așa de mult. Știu că și tu mă iubești.

El scoase un geamăt involuntar de plăcere. Ea începu să-i desfacă cureaua pantalonilor.

- Dumnezeule, spuse el prinzînd-o de ceafă. Îi privea buzele roșii în timp ce organul lui răspundea involuntar provocărilor. Întretăiat rosti de două ori numele ei. Ea ridică privirea spre el.

- Iubește-mă, Eddy.

El se ridică în picioare și o trase lipind-o de el. Gurile lor s-au întîlnit într-un sărut carnal în timp ce mîinile ei se luptau să îi dezbrace cămașa. Au căzut împreună pe pat. Înainte de a fi dezbrăcată de rochie, el era deasupra ei nereușind să se mai abțină. Fața lui Eddy era contorsionată de o grimasă. Trupul lui Francy era arcuit.

- Dumnezeule, a fost grozav! oftă ea.

Se ridică și se încruntă. Își căută poșeta, scoase un pachețel de prezervative și i-l aruncă.

- Data viitoare să folosești unul din ăsta.

- Cine spune că o să fie o dată viitoare?

Francy își admiră fără rușine trupul gol reflectat în

oglinda de toaletă.

- Mîine o să fiu numai vînătăi.

- Ai fost pedepsită pentru obrăznicie.

- Nu prea te-ai plîns de ce ai făcut, domnule Paschal.

Se întoarse spre tava cu mîncare. În cupa de înghețată nu mai era decît o spumă albă cu sirop de ciocolată.

- La naiba, murmură ea, s-a topit înghețata.

Eddy începu să rîdă.

Avery se trezise înaintea lui Tate. În cameră era întuneric. Era foarte devreme dar nu mai putea să doarmă. Intră încet în baie şi făcu un duş. Cînd ieşi din baie îl văzu că doarme profund.

Luă cheia camerei. Lui Tate îi plăcea să alerge dimineaţa chiar dacă nu era acasă. Nu era uşor, mai ales cînd locuiai într-un hotel. Cînd se întorcea bea un sfert de apă cu gheaţă. Ea începuse să se obişnuiască şi îl aştepta de fiecare dată cu gheaţa pregătită. Acum se îndrepta spre congelator să pună apa la îngheţat. Era la jumătatea drumului prin hol, cînd o altă uşă se deschise. O văzu pe Francy ieşind pe furiş. Se îndreptă spre lift, dar făcu un pas înapoi cînd o văzu pe Avery.

Avery rămase împietrită la apariţia fetei. Arăta îngrozitor. Părul ciufulit, maghiajul întins pe toată faţa, buzele umflate. Era zgîriată pe gît, dar nu era deloc ruşinată de asta. De fapt, după ce şi-a revenit a aruncat sfidător şuviţele de păr şi i-a arătat că este zgîriată şi pe piept.

Imaginea din oglindă

- Bună dimineaţa, mătuşă Carole.

Zîmbetul ei dulceag era în contrast izbitor cu înfăţişarea. Avery, mută de uimire, se lipi de peretele holului. Francy trecu pe lîngă ea. Avery mirosi că este nespălată şi se cutremură de dezgust. Liftul sosi imediat. Înainte de a păşi în el, Francy îi aruncă o altă privire sfidătoare.

Avery privi cîteva secunde uşa închisă a liftului. Se întoarse şi privi uşa pe care ieşise, deşi ştia exact cine locuia acolo.

Tate avea o părere prea bună despre prietenul său. Eddy nu era chiar atît de scrupulos. Şi nici foarte inteligent.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

De la Houston au plecat la Waco, apoi la El Paso, unde Tate avea voturile populaţiei spaniole. Au fost primiţi ca o pereche regală. La aeroport, Avery a primit un buchet enorm de flori.

- *Senora Rutledge, como esta?*

- *Muy bien, gracias. Y usten? Como se llama?*

Zîmbetul ei cordial se topi cînd văzu privirile ascuţite din ochii lui Tate.

- De cînd ştii spaniola?

Cîteva miimi de secundă lui Avery nu-i trecu prin cap o minciună credibilă. Ea terminase un colegiu spaniol. Tate vorbea curent spaniola. Nu i-a trecut niciodată prin cap să se întrebe dacă şi Carole o vorbea.

- Am... am vrut să-ţi fac o surpriză.

- Sînt surprins.

- Votul spaniolilor este foarte important. M-am gîndit că ar fi bine să învăţ doar cîteva cuvinte.

Pentru prima dată lui Avery îi părea bine că sînt înconjuraţi de oameni. Altfel, Tate ar fi pus foarte multe întrebări. Din fericire, nimeni nu a mai auzit dialogul lor.

Tot timpul în prezenţa lui Jack şi a lui Eddy au călătorit dintr-un oraş în altul, dar nu a obţinut nici o informaţie asupra unei posibile conspiraţii. Cu foarte multă grijă a pus întrebări, dar nu a aflat nimic. În treacăt, l-a întrebat pe Jack cum de a reuşit să intre în spital în noaptea în care ea şi-a recăpătat cunoştinţa.

El a privit-o uimit.

- Despre ce naiba vorbeşti?

- Să lăsăm asta. Uneori amestec amintirile.

Jack era ori nevinovat ori un actor de clasă. A încercat să-l abordeze şi pe Eddy.

- Eu nu sînt membru al familiei. Ce naiba să fi căutat eu la spital.

Să ameninţi viaţa lui Tate, ar fi vrut să-i răspundă. Însă murmură doar cîteva cuvinte, scuzîndu-se pentru confuzie.

Tot timpul pe drum discutau despre strategii. Erau în drum spre Odessa, trebuia să se adreseze petroliştilor independenţi.

- Trebuie să le vorbeşti. Ei vor trebui măcar să îţi asculte ideile.

- Nu-mi face plăcere.

Au continuat să se contrazică. Tate avea o părere contrar opusă celorlalţi şi rămînea pe poziţii.

- De unde ştii că n-or să-ţi placă dacă nici nu vrei să vorbeşti cu ei? întrebă Jack.

- Oamenii trebuie să mă aleagă pentru ceea ce sînt...

- Oamenii, voturile. Au nevoie să li se spună pentru ce să voteze. Trebuie să le-o repeţi pînă le sună în minte, nu sînt în stare să ia singuri o hotărîre.

- Mare încredere mai ai în americani, Eddy.

- Nu eu sînt idealist, Tate, tu eşti.

- Mulţumesc lui Dumnezeu că sînt. Mai bine aşa decît un cinic.

- Bine, bine, spuse Eddy împăciuitor. Să lăsăm asta acum. Să vorbim despre spanioli.

- Ce-i cu ei?

- Data viitoare cînd o să le vorbeşti nu te încăpăţîna să le aminteşti despre integrarea lor în

societatea noastră.

- Societatea *noastră?*

- Acum mă gîndesc la populaţia engleză.

- Dar este important ca ei să se integreze. Este singurul fel în care putem păstra o societate integră.

- Dar trebuie să accentuezi faptul că ei trebuie să-şi păstreze obiceiurile.

- Dar am spus asta. Nu am spus-o? întrebă privindu-i pe ceilalţi.

- A spus-o, întări Avery, dar Eddy o ignoră.

- Ştii, englezii nu văd cu ochi buni faptul că societatea lor va fi invadată de hispanici, aşa cum nici hispanicilor nu le place să adopte obiceiuri engleze. Acum ne interesează să fii ales. De aceste probleme te vei ocupa mai tîrziu.

- Sînt de acord cu Eddy, spuse şi Jack.

Tate rise uluit.

- Incredibil. Candidez pentru Senatul Statelor Unite şi nu mi se permite să am o părere personală.

- Sigur că ţi se permite, îl abordă Jack vorbindu-i ca unui copil bosumflat. Dar nu aborda problemele delicate decît dacă vei fi întrebat.

Eddy îşi aranja hîrtiile. Avery îi studia mîinile care o zgîriaseră pe Francy. Poate că Francy a venit la el să o consoleze după vreo altă aventură deocheată.

- Pentru Dumnezeu, acum trebuie să fim punctuali cu toate programările.

- Ţi-am explicat de ce am întîrziat azi-dimineaţă. Carole a vorbit cu mama şi tata şi ei au vrut să ştie toate amănuntele. Apoi am vorbit amîndoi cu Mandy.

Eddy şi Jack o priviră. Ca de obicei, erau critici. Se trezi că- i spune lui Jack.

- Dorothy Rae şi Francy ţi-au transmis că te iubesc.

- A, mulţumesc.

Ea îl privi pe Eddy cînd menţionă numele lui Francy. Eddy îi răspunse cu o privire tăioasă.

- Înainte de a ateriza schimbă-ţi cravata, i se adresă el lui Tate.

- Ce are cravata mea?

- Arată ca naiba, asta are.

- Ţi-o dau pe a mea, sugeră Jack.

- Nu, a ta este şi mai rea, spuse Eddy. Ţi-o dau pe a mea.

- Să vă ia naiba pe amîndoi cu cravatele voastre. Lăsaţi-mă în pace. Îşi rezemă capul de scaun şi închise ochii arătîndu-le că nu doreşte să mai vorbească cu ei.

Avery îl felicită în gînd pentru rezistenţă, deşi o îndepărtase şi pe ea. De la noaptea din Houston, cînd au fost atît de aproape să facă dragoste, Tate a păstrat cu multă grijă distanţa dintre ei. Nu a fost întotdeauna uşor pentru că trebuiau să stea în aceeaşi cameră. Se evitau într-un mod ridicol. Cînd îşi vorbeau se stropşeau unul la altul ca două animale care au stat prea mult în aceeaşi cuşcă.

Nu trecu mult şi Tate adormi. Adormea incredibil de repede.

- Fă şi tu ceva, îi spuse Eddy aplecîndu-se peste scaun.

- În ce privinţă?

- În privinţa lui Tate.

- Ce să fac? Să încep să-i cumpăr cravate?

- Să-l convingi să le vorbească. Să-i primească pe cei doi propuşi de noi pentru continuarea campaniei electorale.

- Tu eşti suficient de potrivit pentru asemenea lucruri, îi răspunse ea cu răceală.

- Te răzbuni?
- De ce? În ce fel?
- Îi strici programul lui Tate.
- Dacă te referi la noaptea trecută, să ştii că dormea deja cînd ai sunat. Are nevoie de odihnă. Este epuizat.
- Dacă vreau să vorbesc cu el, vreau să mi-l dai imediat la telefon. Ai înţeles, Carole? Şi acum să discutăm despre cei doi angajaţi...
- Nu are nevoie de ei. Este convins că îi vor forma o imagine nereală şi la fel cred şi eu.
- Nimeni nu ţi-a cerut părerea, interveni Jack.
- Cînd am o părere despre campania soţului meu, mi-o voi exprima. Şi vă puteţi duce la dracu' dacă nu vă place.
- Vrei să fii soţie de senator sau nu?

Urmă un moment de tăcere, apoi Eddy continuă cu un ton conciliant.

- Fă ceva, Carole, şi scoate-l pe Tate din starea asta de tensiune. Este demolatoare pentru el. Tu eşti cea care l-a adus în starea asta şi tu trebuie să-l scoţi. Nu te purta de parcă nu ai şti ce să faci pentru că noi ştim totul foarte bine.

Schimbul înfierbîntat de cuvinte îi aduse lui Avery un sentiment de frustrare. Era limpede că ei o considerau pe ea vinovată. A fost o adevărată uşurare cînd au aterizat. Îşi fabrică un zîmbet pentru mulţimea care îi aştepta, dar zîmbetul îi împietri cînd printre fotografi îl depistă pe Van Lovejoy. Imediat rămase cu un pas în urmă ca să se ferească de aparatul de filmat. Privi mulţimea încordată şi pregătită mereu să descopere un suspect.

Amestecat între oameni, un bărbat înalt îi atrase atenţia. Era un chip familiar. Nu-şi amintea unde l-a

mai văzut, dar era sigură că l-a mai văzut undeva. Înainte să-şi dea seama, omul dispăru.

Imediat ce candidatul şi însoţitorii lui au plecat, bărbatul îmbrăcat în haine de cowboy a ieşit din cabina telefonică. Era mîndru că a reuşit să se mişte cu agilitate şi să rămînă invizibil.

Funcţionarul îi întinse cheile maşinii.

- Doriţi o hartă, domnule?

- Nu, mulţumesc, ştiu unde merg.

Avea o singură geantă. Întodeauna călătorea cu puţine bagaje şi acolo unde era necesar închiria o maşină. Se îndreptă spre oraş, urmînd limuzina care îl ducea pe Rutledge la o distanţă apreciabilă. Nu trebuia să se apropie prea mult. Era aproape sigur că Carole Rutledge l-a remarcat în mulţime. Era puţin probabil să-l recunoască de la asemenea distanţă, dar în meseria lui discreţia era cuvîntul de ordine.

DOUĂZECI ŞI OPT

- Nu le invidiez pe femeile texane. Ca toate femeile din lume, şi ele au probleme serioase. Probleme la care trebuie să găsească soluţii zilnice.

Tate vorbea elocvent în faţa unui grup de femei. Oricît a fost programul de încărcat, nu îşi putea lua mintea de la un gînd care îl obseda: în noaptea aceasta va trebui să doarmă cu Carole într- un pat.

- Multe dintre corporaţii au început un program social pentru angajaţii lor. Sînt mulţumit să vă spun asta. Totuşi sînt foarte puţine la număr. Aş dori să văd rezultate mai bune.

În furtuna de aplauze Tate continua să se gîndească la discuţia cu recepţionera: "Mai doriţi ceva?", "Da, aş prefera o cameră cu două paturi", ar fi dorit să spună în acel moment.

Aplauzele conteniră. Cu coada ochiului o vedea pe Carole privindu-l curios. Era foarte atrăgătoare.

- Salariul egal la muncă egală, continuă el în microfon. Americanii aud mereu asta. Dar eu voi continua să o spun pînă cînd cineva va face ceva concret.

Aplauzele erau furtunoase. Tate zîmbi dezarmant şi încercă să evite să privească picioarele femeii care din primul rînd îi oferea o imagine spectaculoasă.

În timpul scurt avut la dispoziţie la hotel, a văzut în trecere trupul soţiei, prin uşa de la baie. Avea un sutien pastel. Pielea moale. A împietrit şi a încercat să se abţină din nou.

Acum se concentra să-şi termine discursul. Se vor întoarce la hotel, vor privi ştirile şi se vor îmbrăca pentru dineul pregătit în onoarea lor la Southfork. Şi după ce vor termina, se vor întoarce în afurisita aceea de cameră cu pat dublu.

Spre auditoriu spuse:

- Voi aştepta să mă susţineţi în noiembrie. Mulţumesc foarte mult.

Era ovaţionat. Îi făcu semn Carolei să urce lîngă el pe podium. Ea i se alătură şi-l prinse de talie. Îi zîmbea cuceritor. Putea juca teatru al naibii de bine. Abia după o jumătate de oră reuşi Eddy să-i scoată din mulţimea care nu-i mai lăsa să plece.

- Jack mă aşteaptă la telefon. Este vorba de diseară. Nimic serios. Dacă nu plecaţi acum, nu veţi ajunge la timp. Ştiţi unde să mergeţi?

- Pe autostrada I-30, da?

- Da. Să nu cumva să întîrziaţi. O privi pe Carole. Tate vine cu mine. Pentru tine chem un taxi.

- Merg şi eu cu Tate, spuse ea încăpăţînat.

- Cred că...

- E în regulă, Eddy, spuse Tate. Vine cu mine.

- O să ne încurce. Nu mergem la un club pentru doamne.

- Dacă Tate vrea să merg, merg.

- Bine, capitulă Eddy. În timp ce el se îndepărta, Carole spuse:

- Nu scapă nici o ocazie să mă taxeze. Sînt surprinsă că te-a lăsat să te însori cu mine.

- Ştiu că nu te încîntă prea mult persoana lui, dar eu am încredere în instinctele lui.

- Şi eu am încredere în instinctele lui. De el nu prea sînt sigură.

- Ce ţi-a făcut de n-ai încredere în el?

Ea îi evită privirea. Se întinse în faţă şi îşi dezbrăcă jacheta rămase într-o bluză de dantelă galbenă.

- Ai fost minunat, Tate. I-ai făcut să-ţi mănînce din palmă. Mai ales femeia din faţă. Ce culoare aveau chiloţii?

- Nu purta.

Răspunsul tăios o dezarmă. Întoarse capul şi privi pe fereastră.

El ar fi jurat că o vede jignită. Ei bine, n-avea decît! De zile în şir şi el se chinuia. De ce să sufere singur? Îl gîdilă dorinţa de a o face să sufere şi mai mult.

- Ai observat că am evitat problema avorturilor?

- Nu.

- Nu ştiam ce să spun. Poate că ar fi trebuit să te chem pe tine. Tu le-ai fi descris în amănunt cum este.

Cînd îl privi avea lacrimi în ochi.,

- Ţi-am spus că nu am făcut un avort.

- Dar eu nu voi şti niciodată cînd ai minţit.

- De ce te porţi aşa, Tate?

Din cauza afurisitului de *pat dublu*, gîndi el. Înainte de a mă culca acolo va trebui să-mi amintesc toate motivele pentru care te dispreţuiesc. Bineînţeles că nu spuse nimic cu voce tare.

La poarta fabricii pe care o vizitau îi aştepta o delegaţie. Parcară maşina mai departe pentru a avea timp să se reculeagă. Tate nu avea deloc chef să zîmbească şi să le promită că va rezolva conflictele de muncă, cînd el nu era în stare să-şi rezolve problema căsniciei. Cu toate fibrele corpului şi-o dorea pe soţia lui.

- Îmbracă jacheta, comandă el.

- Şi eu intenţionez să fac asta, răspunse ea cu

răceală.

- Bine. Ţi se văd sînii aţîţaţi prin bluză. Ori asta şi vrei?

- Du-te la dracu'! îi spuse ea dulce printre dinţi.

O admira. Îşi revenise foarte repede după insultele intenţionate şi conversa inteligent cu liderii sindicali. Tate dădea mîna cu oamenii. O privea pe Carole. Făcea campanie electorală ca şi el. Îi asculta cu răbdare pe oameni. După cum a spus şi Eddy, costumul galben se vedea cît de colo în mulţime. Făcea un contrast perfect cu părul ei negru. Tate căuta cu insistenţă un cusur, dar nu găsea nimic. Carole strîngea mîinile murdare ale muncitorilor. Le zîmbea cuceritor, deşi căldura era de nesuportat.

Ea a fost prima care a ajuns la el cînd a fost lovit şi a căzut.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Chiar în acel moment îl privea. Văzu cum îl loveşte ceva. Din reflex, el duse mîna la tîmplă şi căzu:

- *Nu!*

Îi despărţeau doar cîţiva paşi, dar mulţimea era densă. I s-a părut o veşnicie pînă cînd a trecut printre oameni şi s-a prăbuşit lîngă el.

- Tate! Tate! Sîngele îi ţîşnea din rană. Aduceţi un doctor. Eddy! Jack! Faceţi ceva, este rănit!

- Nu-i nimic, spuse Tate încercînd să se ridice. Ameţit, întinse mîna să se sprijine şi o găsi pe Avery, care îl ţinea cu putere.

Văzînd că poate vorbi şi că încearcă să se ridice, Avery a fost convinsă că glonţul l-a atins doar superficial. Îi rezemă capul pe sînii ei. Sîngele îi pătă bluza dar ea nu observă.

- Dumnezeule, ce s-a întîmplat? reuşi Eddy să se apropie de ei. Tate?

- N-am nimic, murmură el. Daţi-mi o batistă.

Au chemat ambulanţa.

- Nu era nevoie. M-a lovit ceva. Privi în jurul lui prin pădurea de picioare. Uite, asta, spuse arătînd spre o sticlă spartă.

- Cine naiba a aruncat?

- L-ai văzut? întrebă şi Avery gata să se lupte cu atacatorul.

- Nu, n-am văzut nimic. Daţi-mi o batistă, repetă el. Acum ajutaţi-mă să mă ridic.

- Nu cred că ar trebui, spuse ea îngrijorată.

- N-am nimic. Ajutaţi-mă.

În timp ce ea şi Eddy îl ajutau să se ridice, Jack se apropie abia respirînd.

- Cîţiva muncitori nu te prea iubesc. I-a arestat poliţia.

Erau cîteva pancarte împotriva lui. "Votaţi un liberal? Trebuie să fiţi nebuni!"

- Să mergem, hotărî Eddy.

- Nu. Buzele lui Tate erau albe de durere şi furie. Am venit să le cer voturi şi asta voi face. Numai pentru cîţiva nebuni n-o să mă opresc.

- Tate, Eddy are dreptate. De acum este treaba poliţiei.

Avery a murit de o sută de ori pînă să ajungă la el. Tot timpul s-a gîndit, "Asta este. Asta este ceea ce am vrut să previn şi nu am reuşit". Incidentul i-a demonstrat cît era el de vulnerabil şi cît de puţin îl putea ea proteja. Nimeni nu putea face nimic în astfel de situaţii.

În ciuda sfaturilor, Tate începu să se mişte printre oameni, strîngîndu-le mîinile şi ţinînd batista la tîmplă. Niciodată nu l-a iubit mai mult.

- Cum arăt?

Tate i-a cerut părerea numai după ce a privit critic în oglindă. La fabrică au rămas pînă cînd s-au schimbat turele. Abia apoi au plecat acasă şi abia atunci le-a permis să îl ducă la spital. Jack a venit cu altă maşină şi a ajuns cînd doctorul îi prindea copcile.

Avery le-a dat un telefon lui Nelson şi Zee, ştiind

că ei trebuie să afle de la ei şi nu de la televizor. Au insistat să vorbească cu Tate. El a glumit la telefon deşi a primit cu plăcere calmantele date de asistentă.

Un grup masiv de reporteri îi aşteptau la hotel.

- Ţi-au făcut fotografii cu bluza pătată de sînge, i-a spus Eddy din colţul gurii.

Remarca lipsită de sensibilitate a înfuriat-o la culme.

- Ticălosule.

- Îmi fac meseria, Carole. Exploatez fiecare situaţie - bună sau rea.

Cînd au ajuns în faţa camerei lor, Avery s-a întors şi i-a înfruntat pe Jack şi Eddy care se pregăteau să intre.

- Tate o să se odihnească acum, le-a spus fără să le permită alte argumente. Voi spune centralistei să anuleze toate telefoanele.

- Dar trebuie să facă o declaraţie.

- N-ai decît să o scrii tu, îi spuse ea lui Jack. Oricum, tot tu scrii ce spune Tate. Dar aminteşte-ţi ce ne-a spus la întoarcere. Nu îl va acuza pe bărbatul care a aruncat sticla. Nici nu va condamna sindicatele pentru această acţiune. Sînt sigură că scoţi tu ceva.

- Vin să vă iau la 7,30, spuse Eddy întorcîndu-se să plece. Peste umăr strigă supărat: Fix.

Tate a dormit puţin, apoi a privit ştirile, s-a ridicat să facă un duş şi să se îmbrace. După ce a fost gata, s-a apropiat de ea.

- Ei bine?

Ea îl studie aprobator.

- Foarte romantic. Bandajul îţi dă o aură de cavaler.

- Asta este bine, măcar atît, pentru că mă doare îngrozitor.

Avery se apropie de el îngrijorată.

- Nu trebuie să mergem neapărat.

- Îl înfuriem pe Eddy.

- N-are decît. Oamenii vor înţelege. Michael Jackson îşi poate amîna un concert pentru o simplă durere de stomac şi îşi poate dezamăgi miile de admiratori.

- Dar pot eu să-i dezamăgesc pe ai mei? El îşi poate permite, are bani. Eu nu pot.

- Mai ia un calmant.

El clătină din cap.

- Dacă trebuie să merg, trebuie să fiu cu capul limpede.

- Dumnezeule, ce încăpăţînat eşti! La fel ai fost şi astăzi cînd nu ai vrut să pleci de la fabrică.

- A dat savoare ştirilor.

- Uite, acum semeni cu Eddy, spuse ea încruntîndu-se . Nu trebuie să-ţi pui viaţa în pericol numai pentru ca jurnalul să fie mai palpitant.

- Ascultă-mă, nu am fugit după individul care a aruncat sticla, numai pentru că sînt în campanie electorală. Altfel îl prindeam şi îl băteam să îl satur.

- Aşa îmi place.

Au rîs amîndoi dar după un moment s-au privit încurcaţi. Privirea lui Tate era caldă.

- Îmi place grozav rochia asta. Îţi vine foarte bine.

- Mulţumesc.

- Ştii, am fost foarte nesuferit astăzi.

- Ai spus cîteva cuvinte foarte urîte.

- Ştiu, recunoscu el. Am vrut să le spun. Pentru că...

Cineva bătu la uşă.

- 7,30, îl auziră pe Eddy.

Tate îl privi neliniştit. Avery, în culmea dezamăgirii,

îşi luă poşeta şi se îndreptă spre uşă. Îi venea să urle.

Aproape că o făcu în momentul cînd la Southfork îl depistă în mulţime pe bărbatul pe care l-a văzut la aeroport.

Ferma renumită din faimosul serial de televiziune Dallas era luminată strălucitor. Era o seară deosebită, cu multă lume. A fost mai bine decît s-au aşteptat. Imediat ce au sosit, li s-a spus că oamenii erau binevoitori. Mulţi s-au oferit să doneze bani pentru Tate.

- Fără îndoială, este rezultatul evenimentului de astăzi, spuse Eddy. Îi aruncă lui Avery un zîmbet subtil.

Ea îşi trecu o mînă pe sub braţul lui Tate arătînd clar că el este mai important decît orice jurnal de ştiri, chiar decît alegerile. Zîmbetul lui Eddy deveni răutăcios. Avery nu-l mai putea suferi. Poate şi din cauza aventurii lui cu Francy. Şi totuşi, Tate avea încredere în el. De aceea Avery nu i-a spus că a văzut-o pe Francy ieşind din camera lui Eddy.

Încercă să alunge aceste gînduri şi să se concentreze asupra prezentului. Tate avea nevoie de sprijin. Incidentul îi va aduce probabil entuziasmul suporterilor locali. În timp ce îi zîmbea, îl văzu din nou pe bărbatul cu părul alb undeva, în mulţime.

Mai privi o dată, dar în secunda următoare nu mai era acolo. Probabil că a greşit. Omul de la aeroport era îmbrăcat în costum de cowboy. Bărbatul acesta avea haine de seară. Probabil că semănau.

Toată seara a încercat să-l vadă din nou. Dar nu a

reuşit. De cele mai multe ori, erau orbiţi de luminile camerelor de televiziune.

- Nu ţi-e foame? şopti Tate spre ea.

- Prea multe emoţii.

De fapt era bolnavă de grijă. Tate era în primejdie. Privea spre bandajul de la tîmplă. S-ar putea ca data viitoare să nu mai fie o sticlă, s-ar putea să fie un glonţ. Ar putea să fie mortal.

- Tate, începu ea şovăitor, nu ai văzut un bărbat înalt cu părul alb?

- Vreo cincizeci.

- Nu, unul anume. Mi s-a părut că îl cunosc de undeva.

- Poate că a ieşit din vreun colţ de memorie.

- Da, poate.

- Ascultă-mă, tu te simţi bine?

Forţă un zîmbet şi îi şopti la ureche.

- Soţia candidatului trebuie să meargă la toaletă.

El se ridică să o ajute să se ridice de la masă. Trecînd printre mese, ea privi cercetător căutîndu-l pe omul cu părul alb. Cînd a ajuns în uşă, era şi uşurată şi neliniştită. Acum era sigură că era unul şi acelaşi bărbat.

Zîmbetul îi îngheţă pe buze cînd cineva şopti ameninţător în spatele ei. "Bună seara, Avery".

TREIZECI

La miezul nopţii restaurantul McDonald era luminat puternic. Prin ferestrele mari de sticlă se vedea tot ce se petrece înăuntru.

Gîfiind pentru că fugise de la hotel, Avery s-a apropiat cu grijă de restaurant. Hainele cu care era îmbrăcată o făceau să arate altfel decît ceilalţi oameni. Era o nebunie pentru o femeie să meargă singură pe străzi la ora aceea.

De pe partea cealaltă a străzii, Avery privi spre restaurant. Îl văzu stînd singur într-un separeu. Trecu imediat strada.

- Mmm, mama aratã bine, auzi în spatele ei comentariul unui negru. Era însoţit de două femei care se străduiau să atragă atenţia unui bărbat îmbrăcat în pantaloni de piele. Acesta stătea rezemat de semafor. Părea plictisit. Cînd Avery trecu pe lîngă el, o privi cu poftă. Una din femei îşi puse mîinile în şold şi strigă după Avery.

- Hei, căţea, să nu te mai arăţi pe aici, că te omor.

Avery îi ignoră mergînd repede. Se apropie de restaurant şi bătu în fereastră. Van Lovejoy o privi rînjind. Avery îi făcu un semn furios să iasă afară. El se ridică fără grabă.

- Ce naiba pui la cale, Van? îl întrebă ea.

Mimînd inocenţa, el ridică amîndouă mîinile.

- Eu?

- De ce a trebuit să ne întîlnim aici, la ora aceasta?

- Ai fi preferat să vin în camera ta? Camera pe care o împarţi cu bărbatul altei femei? încercă să o prindă de obraz. Ea îi îndepărtă mîna.

- Nici nu-ţi imaginezi în ce pericol mă pui.

El se rezemă de fereastra restaurantului.

- Sînt numai urechi.

- Van, spuse ea nenorocită. Este prea greu să-ţi explic - mai ales aici. Am fugit de la hotel. Dacă Tate descoperă...

- Ştie că nu eşti soţia lui?

- Nu, şi nu trebuie să afle.

- De ce?

- E mai mult de povestit.

- Eu nu mă grăbesc.

- Dar eu mă grăbesc, strigă ea prinzîndu-l de mînă. Van, nu trebuie să spui nimănui. Ne pui în pericol vieţile.

- Mda. S-ar putea ca Rutledge să te omoare dacă află.

- Eu vorbesc despre viaţa lui Tate. Nu glumesc, ai încredere în mine. Ai să fii de acord atunci cînd vei afla totul. Dar acum nu pot să stau. Trebuie să mă întorc.

- Grozavă lovitură, Avery. Cînd te-ai hotărît să o dai?

- La spital. Am fost confundată cu Carole Rutledge. Mi-au făcut operaţia înainte de a putea vorbi.

- Şi cînd ai putut de ce nu le-ai spus?

- Întreabă-l pe Irish, încearcă ea să-l expedieze.

- Irish! croncăni el mestecînd marijuana. Ticălosul ăla bătrîn ştie?

- De puţină vreme. Aveam nevoie de cineva.

- Vasăzică, de aceea ne aleargă după voi. Pe tine

vrea să te apere Irish.

- Cred că da. Nu am ştiut că ţi-a dat în grijă ţie personal să mă urmăreşti. Am fost uluită cînd te-am văzut la Houston. Atunci m-ai recunoscut?

- În ziua în care ai plecat de la spital, am observat că doamna Rutledge se comporta în faţa camerei ca şi tine. Prea semăna cu tine cînd şi-a umezit buzele şi a dat capul pe spate. Cînd am venit la fermă pentru filmare, am fost aproape convins. Astăzi am fost sigur şi m-am hotărît să îţi spun că îţi cunosc secretul.

- Dumnezeule.

- Ce?

Dincolo de umărul lui Van, Avery depistase un poliţist apropiindu-se de ei.

- Ce s-a mai întîmplat? îl întrebă Tate iritat pe fratele său.

Jack închise uşa şi-şi dădu jos haina.

- Vrei să bei ceva?

- Nu, mulţumesc. Ce mai vrei?

Încă de cînd au intrat în holul hotelului, Jack i-a şoptit la ureche că vrea să-i spună ceva.

- Acum?

- Acum.

Tate nu avea deloc chef în seara aceea. Singurul om cu care ar fi dorit să vorbească era soţia sa. De la sosirea la Southfork s- a comportat foarte ciudat. În timpul dineului, l-a întrebat despre bărbatul cu părul alb. Oricine ar fi fost acesta, probabil, că a abordat-o cînd a plecat la toaletă, pentru că după ce s-a întors era palidă şi tremura. Tot restul serii a fost alertată ca

o pisică. A surprins-o de mai multe ori muşcîndu-şi buzele. Dorea să clarifice problema. Chiar acum.

Dar, din spirit de solidaritate cu echipa, hotărî să îl asculte mai întîi pe Jack. În timp ce aşteptau liftul, i-a spus:

- Jack vrea să-mi vorbească pentru cinci minute. Aruncă o privire spre fratele său şi continuă. Nu mai mult de cinci minute.

- Acum? l-a întrebat ea. În cazul acesta am să rămîn să cumpăr ceva pentru Mandy. Nu întîrzii mult. Ne vedem în cameră.

Imediat ce a sosit liftul, ea a plecat lăsîndu-l cu Jack şi Eddy. Eddy a plecat în camera sa, lăsîndu-i singuri pe cei doi fraţi.

Tate aştepta. Jack a scos un plic lung din buzunar. Tate a citit de două ori mesajul apoi şi-a întrebat fratele:

- Cine ţi-a dat asta?

Jack luă sticla de coniac şi îşi turnă un pahar.

- Îţi aminteşti de doamna îmbrăcată în albastru, din primul rînd?

Tate făcu semn spre sticlă. Jack îi întinse un pahar.

- De ce, ţi-a cerut să îmi dai asta?

- Da. Nu era potrivit să ţi-l dea singură.

- Potrivit? îl privi Tate cu chef de ceartă.

- Aş putea să încerc să ghicesc? întrebă Jack amuzat.

- O întîlnire amoroasă.

- Pot să-mi exprim părerea?

- Nu.

- Nu-ţi faci nici un rău dacă îi accepţi invitaţia. De fapt, s-ar putea să-ţi faci un bine.

- Ai uitat cumva că sînt căsătorit?

- Nu. Nici nu am uitat că mariajul tău este ratat, deşi nu-ţi fac plăcere comentariile mele.

- Aşa este, nu-mi fac plăcere.

- Nu te supăra, Tate. Mă gîndesc la binele tău. Profită de invitaţie. Nu ştiu ce se petrece între tine şi Carole - se aplecă şi îl privi viclean - dar ştiu că *nu* se petrece. Voi nu dormiţi împreună. Asta nu e viaţă de bărbat, mai ales pentru tine.

- Vorbeşti din experienţă?

Jack privi conţinutul paharului. Tate îşi trecu mîna prin păr.

- Îmi pare rău. Iartă-mă, Jack. Dar nu-mi place ca toată lumea să se amestece în treburile mele.

- Abia am început. Vom termina doar atunci cînd îţi vei prelua mandatul.

- Nu cu mult timp în urmă, Eddy s-a oferit să-mi găsească o femeie. Unde naiba aţi fost cînd eram singur, neînsurat şi aveam nevoie de nişte proxeneţi?

- Cred că merit asta, zîmbi Jack încordat. Te-am văzut atît de tensionat în ultima vreme. M-am gîndit că o joacă în fin o să-ţi facă bine.

- Probabil că da, dar nu, mulţumesc. Tate se îndreptă spre uşă. Cu mîna pe mîner, îl întrebă - ai mai vorbit cu familia ta în ultima vreme?

- Că veni vorba de băutură, da?

- Că veni vorba.

- Nu-ţi face probleme. Am vorbit astăzi cu Dorothy Rae. Mi-a spus că totul este bine. Francy mai pune la cale vreo prostie, dar încă nu-şi dă seama ce.

- Numai Dumnezeu ştie.

- Sînt sigur.

- Noapte bună, Jack.

Tate şifonă hîrtia, o făcu ghem şi o aruncă fratelui său.

- Mult noroc.

În camera sa, începu să se dezbrace de la uşă.

- Carole? Ştiu că a durat mai mult de cinci minute, dar... Carole?

Nu era în cameră.

Cînd îl văzu pe poliţist, Avery se sperie.

- Pentru Dumnezeu, aruncă ţigara aia de marijuana. Va crede că...

- Las-o baltă. După felul cum arăţi, va fi convins că nu-mi pot permite luxul şi banii pentru o asemenea tîrfă.

- Van, trebuie să-mi promiţi că nu vei spune nimănui cine sînt. Săptămîna viitoare voi aranja o întîlnire cu tine şi cu Irish. Atunci o să spun tot.

- Cît crezi că o să-mi dea Dekker pentru o asemenea informaţie?

Avery se opri brusc şi îl prinse de mînă înfricoşată.

- Nu poţi face aşa ceva, Van. Te rog, nu poţi face.

- Pînă cînd nu-mi vei face o ofertă mai bună, pot. Dispreţuitor, îi desprinse mîna de pe mîna lui. Ne mai vedem, Avery.

- Nu ştii în ce pericol sîntem, Van. Te rog, ca prieten.

- Eu nu am prieteni.

- Te rog să nu faci nimic pînă cînd nu îţi voi explica.

- O să mă mai gîndesc. Dar ai face bine să-mi dai o explicaţie care stă în picioare. Altfel vînd informaţia.

Ea îl privi îndepărtîndu-se. Părea că nu are nici o

grijă. Avea în mînecă toţi aşii şi ştia foarte bine.

Plecă spre hotel. Cînd dădu colţul ridică privirea. Tate o aştepta.

TREIZECI ŞI UNU

Expresia din ochii lui era înfricoşătoare. Şovăind, Avery se apropie de el ca un vinovat care nu doreşte să-şi recunoască vina.

- Iat-o, domnule Rutledge, spuse portarul vesel. V-am spus că va veni repede.

Pentru urechile portarului Tate spuse:

- Eram îngrijorat, Carole, dar o prinse strîns de braţ.

O "escortă" prin hol, apoi în lift o privi fără să-i spună un cuvînt, în timp ce mînia se instala între ei. Descuie uşa camerei şi intrară. Nici unul dintre ei nu aprinse lumina.

- Unde naiba ai fost? întrebă Tate fără nici o introducere.

- La McDonald. Doar ştii că nu prea am mîncat la dineu. Mi-era foame. Pentru că aveai de discutat cu Jack, m-am gîndit că...

- Cine era tipul cu care vorbeai?

Ea încercă să evite răspunsul, dar apoi se răzgîndi. Era evident că o văzuse cu Van, dar nu-l recunoscuse. În timp ce cumpănea răspunsul, el se apropie de ea ameninţător.

- Unul care vinde droguri?

Ea îl privi uluită.

-Droguri?

- Ştiu că din cînd în cînd tu şi Francy aţi fumat marijuana. Am sperat să te opreşti. Ca soţie de senator, Carole, să cutreieri pe străzi singură şi să

cumperi... pentru Dumnezeu, puteai să păţeşti ceva foarte urît.

- Tipul era Van Lovejoy, strigă ea furioasă. Cameramanul de la KTEX. A filmat la noi la fermă, îţi aminteşti?

Trecu pe lîngă el şi se îndreptă spre măsuţa de toaletă, luîndu- şi bijuteriile de pe ea.

- Ce treabă aveai cu el?

- Mergeam, spuse ea neglijent privindu-l pe furiş în oglindă. M-am întîlnit cu el la McDonald. Cred că echipa de televiziune stă la Holiday Inn. Oricum, m-a certat că sînt singură şi s-a oferit să mă conducă. Minciuna devenise pentru ea o adevărată profesiune în ultima vreme.

- Isteţ tipul. Mult mai isteţ decît tine. Ce naiba a fost în capul tău să pleci aşa de una singură?

- Mi-era foame, spuse ridicînd vocea.

- Mai există şi un room service, ştii?

- Aveam nevoie de aer.

- Puteai deschide o fereastră.

- Nu înţeleg de ce te preocupă? Erai cu Jack şi cu Eddy. Stan şi Bran. Nedespărţiţi. Cînd nu are unul să-ţi spună ceva urgent, are celălalt. Oricum, încontinuu îţi bat la uşă.

- Nu eluda subiectul. Vorbeam despre tine, nu despre Jack şi Eddy.

- Ce-i cu mine?

- De ce ai fost atît de nervoasă în seara asta?

- Nu am fost nervoasă.

Încerca să alunece pe lîngă el, dar el o prinse de umeri.

- Ceva nu merge bine. Ştiu. De data asta ce-ai mai făcut? Mai bine îmi spui tu decît să aflu de la altcineva.

- De ce crezi că aş fi făcut ceva?

- Pentru că nu vrei să mă priveşti în ochi.

- E adevărat. Dar pentru că sînt furioasă pe tine, nu pentru alte motive.

- Se cam repetă în ultima vreme, Carole.

- Nu-mi spune... Avery reuşi să se oprească la timp.

- Cum să nu-ţi spun?

- Nimic. Nu mai putea suferi să i se spună Carole. Nu-mi spune că sînt mincinoasă, reuşi să se descurce. Şi dacă vrei să ştii, Van Lovejoy fuma iarbă. Mi-a oferit şi mie. Am refuzat. Am trecut examenul, domnule senator?

Tate era furios.

- Să nu mai pleci de una singură.

- Mă pui în lesă?

- Nu dau doi bani pe ce faci. Atîta doar, nu este bine să mergi singură.

- Singură? repetă ea ironică. Singură? Nu sîntem niciodată singuri.

- Sîntem singuri acum.

Abia atunci observară că se înfruntau foarte aproape unul de altul. Amîndoi respirau agitat. Amîndoi erau înfierbîntaţi.

El o cuprinse în braţe şi o strînse cu putere. Avery se topi de dorinţă. Într-un singur gînd buzele lor se apropiară şi începură să se sărute lacom. Ea îl prinse de după gît şi se lipi de el provocator. Mîinile lui alunecară şi o strînseră mai tare. Sărutul lui era carnal. Venea dintr-un suflet întunecat. Ea începu să-i desfacă nasturii cămăşii: Una cîte una, hainele lui cădeau pe duşumea. El înjură şoptit, cuprins de plăcere şi începu să-i desfacă rochia. Grăbindu-se şi, pentru că nu reuşea, trase de ea şi-o rupse. Apoi îi

desprinse sutienul.

Cînd acesta căzu, pe Avery o cuprinse panica. *Va afla!* dar el ţinea ochii închişi. O săruta încet, pe gît, pe sîni. Avea nevoie de ea. Şi ea îşi dorise asta.

- Eşti soţia mea, spuse el răguşit. Meriţi ceva mai mult decît să te ţin în picioare lîngă perete.

Îi dădu drumul. În cîteva secunde pantalonii, pantofii şi şosetele erau pe covor. Avery îşi aruncă repede pantofii şi ciorapii şi intră în pat. Imediat Tate a fost lîngă ea.

Ea i se oferi cu toată dragostea. Trupul ei îl primi cu durere pentru că el era mare şi ea era foarte îngustă. Bărbat şi femeie. Aceasta era legătura dintre ei. Aşa trebuia să fie. Puterea lui era redusă la slăbiciune, slăbiciunea ei o făcea puternică.

Rămase uimită de egoismul simţului de posesiune al bărbatului. Era copleşitor, dar dulce. Încerca să prelungească plăcerea, dar cerea prea mult de la trupul său care a fost supus unei abstinenţe încăpăţînate atît de multă vreme.

Era atîta linişte încît auzea ticăitul ceasului de la mîna lui. Nu îndrăznea să-l privească. Nici să-l atingă. Îi asculta respiraţia care se apropia de normal. Şi el stătea nemişcat.

Se terminase.

Se întoarse cu spatele la el. Strînse perna în braţe şi se ghemui cu genunchii la piept. Simţea o durere dar nu putea spune exact cum, unde şi de ce.

Au trecut cîteva minute. Cînd a simţit prima dată mîna lui pe şoldul ei, a crezut că imaginaţia îi joacă

feste.

Şi totuşi mîna o apăsa obligînd-o să se întoarcă spre el. Îl privi.

- Am fost întotdeauna cinstit, şopti el.

Îi mîngîia obrajii, apoi buzele. La atingerea lui tandră, Avery fu cuprinsă de emoţie. Încercă, dar nu reuşi să spună ce simţea. Tate o sărută blînd. Apoi o sărută din nou cu aceeaşi delicateţe. Îi simţea pielea fierbinte. Cu afecţiune, ea îi mîngîie părul.

Dumnezeule, cît îl iubea pe bărbatul acesta!

Blînd, erotic, el o săruta din nou. O trase spre el pînă se lipiră din nou. Avery simţi că se evaporă. Îi şopti numele de cîteva ori.

- Te vreau din nou.

Vocea lui era plină de uimire. A vorbit fără să-şi dea seama. Nu se aştepta nici el să i se întîmple atît de repede, nici atît de violent. De data aceasta prelungi momentul. Corpul lui Avery îi răspunse imediat. Se agăţă de el. Parcă lumini explodau în jurul lor. Cînd se desprinse de ea, rămase tăcut şi-i întoarse spatele. Se întoarse şi ea încercînd să nu plîngă. Fizic, a fost de neimaginat, ceva ce nu a trăit ea niciodată. A avut cîteva legături, dar acestea cereau timp şi ea nu era dispusă să-şi sacrifice cariera pentru ele. Diferenţa evidentă era că de data aceasta o făcuse cu un bărbat pe care îl iubea.

Dar pentru Tate a fost o descărcare biologică şi atît. O făcuse din furie, nu din dragoste, nici din afecţiune. Parcă era o obligaţie îndeplinită. Şi-ar fi dorit din suflet să îi cerceteze trupul, să îl descopere, să îi şoptească cuvinte de dragoste. Nimic din toate acestea nu s-a întîmplat. Nici măcar o dată nu i- a spus numele.

Nici nu îl ştia.

TREIZECI ŞI DOI

- Tate, ai un minut?

Avery dădu buzna în camera unde ţineau şedinţa. Jack, care vorbea în momentul în care ea a intrat, a rămas cu mîna ridicată şi cu gura căscată.

- Ce este? Tate părea nervos.

Eddy era încruntat, Jack şopti o înjurătură. Şi Nelson părea nemulţumit, dar încerca să rămînă politicos.

- Este o urgenţă? Mandy?

- Nu, Nelson. Mandy este la grădiniţă.

- Nu te poate ajuta Zee?

- Cred că nu. Trebuie să vorbesc cu Tate între patru ochi.

- Carole, noi facem ceva aici, spuse el încordat. Este important?

- Dacă nu era important nu vă întrerupeam.

- Aş prefera să aştepţi pînă terminăm.

Simţi că se înfierbîntă de indignare. De cînd s-au întors acasă, el a evitat-o cu încăpăţînare. A rămas foarte dezamăgită cînd a văzut că nu se mută în dormitorul ei.

Scena de dragoste nu i-a apropiat, mai mult, i-a despărţit. Imediat, a doua zi, abia dacă s-au privit. Au schimbat foarte puţine cuvinte. Se purtau de parcă nu ar fi dorit să recunoască. La fel ca şi Tate, şi ea a încercat să se prefacă, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Aşteptînd liftul, el i-a spus uluit cu o voce încordată:

- N-am folosit nimic azi-noapte.
- Nu am SIDA, s-a stropşit ea.
- Ştiu. Ar fi descoperit cît ai stat la spital.
- De aceea te-ai simţit în siguranţă să mă atingi? Pentru că nu sînt bolnavă?
- Ceea ce vreau eu să ştiu este dacă poţi rămîne însărcinată.

Mohorîtă dădu din cap.

- Perioadă nepotrivită. Poţi să stai liniştit.

La atît s-a redus conversaţia lor de după noaptea aceea. S-a simţit ca o prostituată neplătită. Pentru moment era saturat. Nu va mai avea nevoie de ea pentru multă vreme. Nu suporta situaţia în care se afla. Folosită o dată şi apoi aruncată. Poate că neloialitatea Carolei a fost justificată. Avery începu să se întrebe dacă nu cumva era mai important pentru el să devină senator. Petrecea mult mai mult timp în acest scop, decît cu soţia sa.

- Bine, mă descurc singură.

Trînti uşa biroului. În mai puţin de un minut, trîntea o altă uşă, cea de la camera lui Francy. Fata era în mijlocul patului şi îşi lăcuia unghiile. Într-o scrumieră era o ţigară aprinsă. Mesteca o gumă în ritm cu muzica. Muzica era atît de puternică încît aproape că nu a auzit uşa. Francy puse pensonul pe măsuţa de toaletă.

- Ce naiba faci în camera mea?
- Am venit să-mi iau lucrurile.

Fără o altă explicaţie, Avery deschise uşa şifonierului.

- Stai puţin! exclamă Francy.
- Asta este a mea, spuse Avery scoţind o bluză. Şi fusta asta. Şi asta. Văzînd că nu mai găseşte nimic în dulap se îndreptă spre măsuţa de toaletă. Ridică

capacul casetei de bijuterii şi începu să răscolească printre cercei, lănţişoare brăţări şi inele. Găsi cerceii de argint care i-au lipsit la Houston, o brăţară şi un ceas.

Era un ceas fără valoare - un accesoriu - dar era de la Tate. I-l luase în timpul campaniei, într-un scurt răgaz printr-un magazin. Avery îl iubea pentru că i l-a dat *ei,* nu Carolei. Observase că nu mai era în cutia ei de bijuterii şi de aceea a dat buzna în camera în care se afla Tate. Pentru că el a refuzat să o ajute, cu cleptomania lui Francy, trebuia să rezolve singură.

- Eşti o hoaţă de cea mai joasă speţă, Francy.

- Nu ştiu cum au ajuns lucrurile tale în camera mea.

- Eşti mai rău, eşti o mincinoasă.

- Probabil că Mona...

- *Francy!* strigă Avery. De multe săptămîni intri în camera mea şi îmi iei tot felul de lucruri. Ştiu. Nu mă subestima spunîndu-mi că nu-i aşa. Mi-ai lăsat tot felul de indicii.

- Ai de gînd să te plîngi unchiului Tate?

- Asta vrei să fac?

- Nu. Fă ce naiba vrei. Dar te rog să mergi în altă parte, nu în camera mea.

Avery era la jumătatea drumului spre uşă, cînd se răzgîndi. Se întoarse şi se aşeză pe pat. Luă cerceii de argint şi îi puse în palma lui Francy.

- De ce nu i-ai păstra? Ţi i-aş fi împrumutat dacă mi i-ai fi cerut. Atît trebuia să faci.

Francy aruncă cerceii.

- Nu am nevoie de mila ta. Ochii ei frumoşi deveniră dezgustători. Cine dracu' te crezi să-mi oferi ce nu-ţi mai trebuie? Nu vreau nici cercei şi nimic altceva de la tine.

- Te cred. Nu ai vrut cerceii sau altceva. Nu ai vrut decît să fii prinsă.

- Cred că te-a bătut soarele în cap, mătuşă Carole. Doar ştii că îţi face rău la tenul tău de plastic. S-ar putea să ţi se topească.

- Nu mă ating insultele tale. Nu ai această putere. Şi pe urmă, ai reuşit.

Francy o privi posomorît.

- Ce vrei să spui?

- Ai dorit să-mi atragi atenţia. Ai făcut-o furînd din lucrurile mele. Exact cum ai dorit să atragi atenţia părinţilor tăi făcînd lucruri reprobabile pe care ştiai că ei le dezaprobă.

- Cum ar fi să fac dragoste cu Eddy.

- Cam aşa ceva.

Francy rămase surprinsă de calmul cu care îi vorbea Avery. Totuşi îşi reveni destul de repede.

- Erai albă ca varul cînd m-ai văzut ieşind din camera lui. Nici prin cap nu-ţi trecea că sînt la Houston.

- E prea bătrîn pentru tine, Francy.

- Noi doi nu credem aşa ceva.

- El te-a chemat la Houston?

- Poate că da, poate că nu. N-am avut niciodată un amant ca Eddy, spuse Fancy visătoare.

- Oh? Ce fel de amant este?

- Nu ştii?

Avery nu-i răspunse. Nu ştia dacă cel mai bun prieten al lui Tate s-a culcat cu Carole.

- Este cel mai bun. Eşti geloasă?

- Nu.

Privirile lor s-au întîlnit în oglindă.

- Unchiul Tate doarme tot în altă cameră?

- Asta nu te priveşte.

- Nici nu contează, spuse fata maliţios, atîta vreme cît îl laşi în pace pe Eddy.

- Parcă ar fi proprietatea ta.

- Se culcă numai cu mine.

- Eşti sigură?

- Sînt sigură. Nu-i mai las nici un strop de energie pentru altcineva.

- Povesteşte-mi despre el.

Francy îşi dădu părul pe spate şi o privi pe Avery încurcată.

- Înţeleg. Nu eşti geloasă, eşti curioasă.

- Poate. Despre ce vorbiţi voi doi?

- Tu vorbeşti cu tipii cu care faci dragoste? la ascultă! Mai ai vreun tip care vinde iarbă?

- Nu.

- Cred că nu. Unchiul Tate a fost scos din minţi cînd ne-a prins fumînd marijuana. Mă întreb ce ar fi spus dacă ne prindea în hambar cu cowboyul.

Avery îi evită privirea.

- Eu... nu mai fac lucruri de astea, Francy.

- Nu mai spune. Glumeşti? întrebă curioasă.

- Nu glumesc.

- Ştii, cînd ai venit de la spital am crezut că joci teatru. Deodată erai bunătatea personificată. Dar acum cred că te-ai schimbat cu adevărat. Ce s-a întîmplat? Ţi-e teamă că o să arzi în flăcările iadului?

Avery schimbă subiectul.

- Sînt sigură că Eddy ţi-a povestit despre el. Unde a crescut? Ce ţi-a spus despre familia lui?

Francy îşi puse mîinile în şold şi o privi neîncrezătoare pe Avery.

- Ştii la fel de bine ca şi mine. Nu are familie, îţi aminteşti? Un bunic care a murit cînd era cu unchiul Tate în armată.

- Ce a făcut înainte de a lucra pentru Tate?

Francy devenea nerăbdătoare.

- Ştii ceva? Noi facem dragoste, nu vorbim. Adică este foarte discret.

- De exemplu?

- Nu-i place cînd mă uit prin hîrtiile lui. Într-o seară i-am căutat o cămaşă prin sertare şi l-au apucat dracii. De atunci nu mai caut. Toţi avem nevoie de puţină discreţie.

- Nu ţi-a spus niciodată ce a făcut în perioada dintre Vietnam şi Texas?

- Nu l-am întrebat decît dacă a fost căsătorit. Mi-a spus că nu. Mi-a spus că i-a trebuit multă vreme să se regăsească. Am glumit întrebîndu-l dacă s-a pierdut cumva şi mi-a răspuns cu o privire ciudată că pentru o vreme a fost pierdut...

- Ce crezi că a vrut să spună cu asta?

- Presupun că l-a afectat războiul.

- De ce?

- Probabil pentru că unchiul Tate i-a salvat viaţa după ce s-a prăbuşit avionul. Eddy îi este recunoscător că l-a purtat în spate prin junglă. Dacă l-ai văzut vreodată gol, probabil că ai observat cicatricea de pe spate. L-a rugat pe unchiul Tate să-l lase să moară, dar îl ştii pe unchiul.

- Sînt convinsă că ştia că Tate nu-l va părăsi, exclamă Avery.

- Dar ştii zicala piloţilor - mai bine mort decît rănit. Unchiul Tate a fost eroul. Probabil că îi este recunoscător şi acum.

- De unde ştii toate aceste lucruri, Francy?

- Glumeşti? Nu l-ai auzit pe bunicul de o mie de ori?

- A, sigur. Însă mi se pare că tu ştii foarte multe

detalii.

- Nu mai multe decît tine. Gata, plec la piscină.

Total lipsită de politeţe, îi deschise uşa lui Avery.

- Francy, data viitoare cînd doreşti ceva, spune-mi şi am să-ţi dau. Fata privi în tavan cu insolenţă. Avery o ignoră. Te rog să fii atentă.

- Cu ce?

- Cu Eddy.

- Şi mi-a spus să fiu atentă cu tine.

Camera de motel era plină de praf şi umedă. Francy părea să nu-şi dea seama de asta. Se obişnuise cu astfel de decoruri.

- Atentă cu mine? întrebă Eddy. De ce?

- Mi-a spus că nu este bine să am o legătură cu un bărbat mai bătrîn decît mine. Dar nu cred că acesta este adevăratul motiv.

- Care este adevăratul motiv?

- Cred că este roasă de gelozie. Vezi, vrea să joace rolul soţiei bune pe lîngă unchiul Tate, în caz că îl va cîştiga şi va pleca la Washington. Dar dacă el va pierde, vrea să aibă pe cineva la îndemînă. Chiar dacă ea spune că nu e adevărat, eu ştiu că e înnebunită după tine.

Eddy nu-i răspunse. Privea absent în gol, încruntîndu-se.

- Mi-aş fi dorit să nu ştie despre noi doi.

- Hai să nu ne certăm. Atunci nu am putut-o evita. Am ieşit din cameră şi am dat cu nasul de ea.

- I-a spus lui Tate?

- Mă îndoiesc. O buclă aurie îi căzu pe faţă. Să-ţi

mai spun ceva, şopti ea misterios, eu cred că nu-i întreagă la minte.

- Ce vrei să spui?

- Îmi pune nişte întrebări stupide.

- Cum ar fi?

- Ieri i-am spus ceva ce nu ar fi trebuit să uite, chiar dacă a fost lovită la cap.

- Ce?

- La bunicul a venit cineva să cumpere cai. Cowboyul era singur. L-am atras în grajd. A fost grozav.

- Îmi imaginez, dar ce legătură are Carole cu asta?

- Ne-a descoperit făcînd dragoste într-un staul. Abia aveam şaptesprezece ani. Am crezut că am încurcat-o. Dar Carole s-a conectat imediat cu cowboyul. Următorul lucru pe care l-am văzut a fost mătuşa goală ca şi noi, rostogolindu-se în fîn. Francy exclamă teatral - Dumnezeule, a fost fantastic! Ce după-amiază! Dar ieri cînd i-am reamintit, nu a avut nici o reacţie. Mai vrei pui?

- Nu, mulţumesc. Francy aruncă osul din mînă şi luă o altă pulpă. Eddy o strînse de încheietura mîinii. Nu ai spus nimic din secretele mele, nu?

Ea rîse şi încercă să se elibereze.

- Ce secrete ştiu eu?

- Şi despre ce aţi mai vorbit voi două în privinţa mea?

- I-am spus că eşti cel mai grozav amant. Se aplecă şi îl sărută - eşti, să ştii. Ai un aer atît de excitant - aproape periculos.

- Termină de mîncat. Trebuie să pleci acasă.

O privea amuzat. Obraznic, Fancy se lipi de el şi îl sărută languros.

- Mă descurc?
- Te descurci, dar trebuie să mai înveţi.
- Îmi plac surprizele.

Eddy îi prinse capul în mîini şi o sărută. Împreună au căzut pe aşternutul urît mirositor.

- Data viitoare, cînd mătuşa Carole mai pune întrebări despre mine, spune-i să mă lase în pace, spuse el punîndu-şi un prezervativ.

- Da Eddy, da.

TREIZECI ŞI TREI

- Ce naiba, spuse Van Lovejoy trăgînd un fum din ţigară. Nici la şantaj nu sînt mai bun, aşa cum nu sînt bun de nimic.

- Ai ameninţat-o cu şantajul? Irish îl privea cu dispreţ. De asta nu mi-ai spus.

- Gata, Irish, spuse Avery calm. Van a fost supărat pe noi că nu i-am spus şi lui secretele noastre.

- Ce glumă bună! Secretul ăsta îmi face o indigestie cronică. Irish se ridică să-şi toarne un pahar de whisky.

- Adu-mi şi mie unul, spuse Van. Apoi se întoarse spre Avery - Irish are dreptate. Ai intrat într-o încurcătură de care nici nu-ţi dai seama.

- Ştiu.

- Dumnezeule, Avery, ai înnebunit? De ce naiba faci aşa o prostie?

- Îi spui tu sau îi spun eu? întrebă Irish cînd reveni pe canapea.

În timp ce Irish şi Van îşi sorbeau băutura, Avery reluă incredibila ei aventură. Van o asculta uluit privind din cînd în cînd la Irish, care dădea din cap pentru a sublinia că tot ce spunea fata este adevărat.

- Rutledge nu are nici o bănuială? întrebă Van cînd ea termină.

- Nici una, din cîte îmi dau seama.

- Cine este trădătorul?

- Încă nu ştiu.

- Ai mai primit ceva de la el?

- Da. Ieri am primit un alt bilet bătut la maşină.

- Ce îţi scrie?

- Ca şi prima dată, răspunse ea evaziv, nefiind în stare să întîlnească privirea vicleană a lui Irish.

Ai dormit cu el. Bine. Este dezarmat, spunea biletul.

Oare Tate i-a făcut confidenţe trădătorului? Sau pur şi simplu acesta era atît de aproape încît a observat schimbarea?

- Oricine ar fi, le spuse ea prietenilor ei, nu are de gînd să renunţe. Dar nu cred că el va fi acela care va acţiona. Cred că a angajat pe cineva. Ai adus casetele pe care le-am cerut?

Van îi arătă masa pe care lăsase casetele.

- Irish mi-a dat bileţelul pe care l-ai lăsat în cutia poştală.

- Mulţumesc, Van.

Se ridică de pe canapea, puse o casetă în aparat şi se întoarse cu telecomanda în mînă.

- Asta este tot ce ai filmat?

- Da. De la sosirea voastră la Houston pînă cînd v-aţi întors acasă. Mai vreau un pahar.

- Data viitoare să-ţi aduci o sticlă.

- Să te ia naiba, McCabe.

Irish nu se supără. Îşi propti coatele pe genunchi şi începu să privească filmul. Tate cobora dintr-un avion. Avery şi Mandy erau lîngă el. Restul anturajului era în spatele lor.

- Eşti cu copilul, dar părinţii lui unde sînt? întrebă Van.

- S-au întors cu maşina. Zee a refuzat să ia avionul.

- Ciudat pentru soţia unui fost ofiţer de aviaţie.

- Nu tocmai. Nelson era într-o misiune în Coreea,

iar ea era acasă cu Jack. Sînt sigură că i-a fost teamă să nu rămînă văduvă. Atunci prietenul lui Nelson - Tate îi poartă numele - a murit în misiune.

- De unde ştii aceste lucruri?

- În biroul lui Tate am văzut o poză. Am tras-o de limbă pe secretară. Stai! Opreşte!

Înţelegînd că telecomanda este în mîna ei, opri caseta şi o derulă. Cu o voce plină de teamă, spuse:

- A fost la aeroport cînd am ajuns la Houston.

- Cine? întrebară într-un glas Irish şi Van.

- Aici este la aeroportul Hobby, nu-i aşa Van?

- Da.

- Priviţi! Îl vedeţi pe bărbatul înalt cu părul alb?

- Cămaşă galbenă?

- Da.

- Unde? Eu nu-l văd, mormăi Irish.

- Ce-i cu el? întrebă Van.

- Aparatul acesta are şi un buton de blocare a imaginilor? întrebă Avery.

- La dracu', sigur că are. Irish îi smulse telecomanda din mînă. Spune cînd să opresc.

- Stai!

Imaginea îngheţă pe ecran. Avery îngenunche şi i-l arătă lui Irish pe bărbatul acela. Stătea undeva în spatele oamenilor.

- A fost şi la noi la hotel, spuse ea realizînd brusc acest lucru. Ne grăbeam să plecăm şi ne-a deschis uşa liftului.

În acel moment nu făcuse legătura.

- Şi?.

- Deci a fost la aeroport, apoi l-am văzut la Dallas şi la Southfork.

- Coincidenţă?

Van şi Irish se priviră îngrijoraţi.

- Voi asta credeţi? întrebă Avery furioasă.

- Tragi prea repede concluzii, Avery.

- Vă rog! Avea un ton sever pe care nu l-a folosit niciodată cu Irish. Ştiu ce credeţi, dar greşiţi.

- Ce credem?

- Credeţi că mă pripesc. Credeţi că judec lucrurile emoţional, nu pragmatic.

- Tu ai spus-o. De fapt, aşa faci.

Avery se ridică.

- Hai să reluăm casetele şi să vedem cît de mult greşesc.

Cînd ultima casetă se termină, rămaseră tăcuţi. Avery îi înfruntă. Nu i-a trebuit prea mult să-i convingă. Filmele erau concludente. Bărbatul era aproape peste tot.

- Vi se pare cunoscut?

- Nu.

- A fost tot timpul în urma noastră. Tot timpul pierdut în mulţime.

- Nu tocmai pierdut, o corectă Irish. Este cam înalt.

- L-a privit tot timpul cu intensitate pe Tate.

- Şi tu, comentă Van. Te topeşti cînd te uiţi la el.

Ea îl privi cu reproş.

- Nu credeţi că este cam ciudat ca un om să urmărească un candidat, dacă nu face parte din comisia de campanie?

- Este ciudat, acceptă Irish, dar nu avem nici o imagine cu un pistol în mînă.

- L-ai văzut şi la fabrică? întrebă Van.

- Nu.

- Acolo a fost mulţimea cea mai ostilă, nu ar fi fost normal ca individul să acţioneze acolo?

- Poate că cel care a aruncat sticla a fost plătit de

el.

- Dar ai spus că nu l-ai văzut pe Păr Alb acolo.

Avery își mușcă buza consternată. Se gîndea cît mult rău ar fi putut să-i facă Păr Alb dacă...

- Stați! Îmi amintesc. Am citit programul înainte de a pleca de la hotel. Vizita la fabrică nu era scrisă în agendă. Nimeni, în afară de Eddy, Jack și liderii sindicali nu știau că vom merge acolo. Chiar dacă Păr Alb punea mîna pe program, nu avea de unde să știe că Tate va merge la fabrică.

- Vorbești de parcă ai spune o poveste cu indieni, comentă Irish supărat. Uite, Avery, devine periculos. Spune-i lui Rutledge cine ești și pe cine suspectezi și termină naibii cu povestea asta.

- Nu pot. Nu pot.

S-au mai certat încă o jumătate de oră și nu au ajuns la nici o concluzie.

- Nu înțelegeți? Tate are nevoie de mine. Și Mandy. Nu-i voi părăsi pînă cînd nu voi ști că sînt în siguranță. Am spus.

Se pregăti grăbită să plece știind că a întîrziat.

- Voi fi mai liniștită știindu-te în preajma mea, îi spuse ea lui Van.

Irish i-a promis încă o dată că Van o va însoți toată campania.

- Fii a doua pereche de ochi. Filmează mulțimile. Anunță-mă imediat ce îl vezi pe Păr Alb.

- Mai lasă naibii numele astea de indieni. Îmi dai cea mai groaznică durere de cap. Dar nu vreau să te pierd din nou, mormăi Irish.

Ea îl îmbrățișă și îl sărută.

- N-o să mă pierzi.

- Ai grijă de tine, Avery.

- Promit.

Pleacă în viteză spre casă. Întîrziase.

TREIZECI ŞI PATRU

- Devine o scenă familiară, o înfruntă Tate cînd ieşi din dormitorul lui Mandy. Stau şi măsor camera neştiind unde naiba eşti.

Gîfîind, ea traversă camera şi se aplecă peste pat. Mandy dormea, dar avea lacrimi pe obraji.

- Îmi pare rău. Zee mi-a spus că a avut un alt coşmar.

Mama lui Tate o aşteptase în hol. Tate părea mai agitat decît Zee. Era chinuit:

- Acum aproape o oră. Imediat după ce a adormit.

- Şi-a amintit ceva? întrebă ea cu o umbră de speranţă în glas.

- Nu. Au trezit-o propriile ei ţipete.

Avery mîngîie capul copilului.

- Ar fi trebuit să fiu aici.

- La naiba. Sigur că ar fi trebuit. Te-a strigat tot timpul. Unde ai fost?

- Am avut puţină treabă. O să mai stau cu ea puţin.

- Nu poţi. Cei doi de la Wakely şi Foster au venit.

- Cine?

- Consultanţii angajaţi pentru campanie. Ne-au întrerupt şedinţa ţipetele lui Mandy. Şi timpul lor este limitat.

O împinse să iasă afară din dormitorul copilului. Ea se înfipse năbădăios pe picioare.

- Ce te deranjează mai mult, Tate? Coşmarul fiicei tale sau faptul că îi laşi pe indivizii aceia să aştepte?

- Nu întinde coarda, Carole, spuse el printre dinţi. Eu am fost aici pentru copil, nu tu.

Avery cedă privindu-l vinovată.

- Am crezut că nu eşti de acord cu consultanţii pentru campania electorală.

- Mi-am schimbat ideile.

- Ţi le-au schimbat Eddy şi Jack?

- Ei au încercat, dar hotărîrea eu am luat-o. Oricum, sînt aici şi ne aşteaptă.

- Tate, spuse şi îl prinse de mînă, dacă nu eşti convins, spune- le să plece. Pînă acum *tu* ai făcut campania - tu şi ceea ce reprezinţi tu. Dacă aceşti aşa-zişi experţi vor încerca să-ţi schimbe imaginea? Nu te vei simţi frustrat? Chiar şi cei mai buni sfetnici pot greşi. Te rog, nu te lăsa convins să faci ceea ce nu doreşti.

El îi întinse mîna cu brutalitate.

- Dacă mă lăsam convins cu uşurinţă, Carole, aş fi divorţat de tine de multă vreme. Aşa am fost sfătuit.

În dimineaţa următoare ieşi din cadă şi se înfăşură într-un prosop. Abia cînd era în faţa oglinzii a văzut că uşa dormitorului se deschide. A crezut că este Francy şi s-a îndreptat spre ea. În secunda următoare, uimită, făcea un pas înapoi.

- Jack!

- Îmi pare rău, Carole. Am crezut că ai auzit cînd am bătut.

Era dincolo de pragul uşii. Dacă ar fi bătut, cu siguranţă că l- ar fi auzit. O minţea. Mai mult furioasă decît stînjenită, strînse prosopul de baie în jurul ei.

- Ce vrei, Jack?

- Tipii ţi-au lăsat asta.

Fără să-şi ia privirea de la ea, îi întinse o hîrtie. Privirea lui o stînjenea. Era îndrăzneaţă şi incisivă. Oare vedea diferenţe între ea şi Carole? Ştia cum arăta trupul Carolei?

- Ce tipi? întrebă ea încercînd să braveze.

- De la Wakely şi Foster. Nu au avut timp să ţi-l dea aseară, înainte de a ieşi vijelios din şedinţă.

- Nu am ieşit vijelios. Am vrut doar să văd ce face Mandy.

- Şi ai stat pînă după ce au plecat. Era adevărat, nici măcar nu s-a scuzat. Nu-i înghiţi, nu-i aşa?

- Dacă tot mă întrebi, află că nu. Sînt surprinsă că tu îi accepţi.

- De ce?

- Pentru că te vor da la o parte.

- Ei lucrează pentru noi, nu invers.

- Mie nu mi s-a părut. Au fost autoritari şi aroganţi. Mie nu-mi plac astfel de lucruri şi sînt uimită că Tate le tolerează.

- Avînd astfel de sentimente, sînt convins că îţi va trebui timp să digeri ce ţi-am adus, zise Jack arătînd spre hîrtii.

- O listă cu ce face şi nu face soţia unui candidat, spuse ea uimită privind hîrtiile.

- Exact, doamnă Rutledge.

Aruncă hîrtiile pe pat.

- Îmi pare bine că eu doar ţi le-am adus. Dar să ştii că Eddy o să te urmărească dacă nu vei face exact ce scrie acolo.

- Eddy să se ducă la dracu' Şi tu. Şi toţi ceilalţi care vreţi să-l faceţi pe Tate o jucărie mecanică, rostind discursuri fără semnificaţie.

- Ai devenit o adevărată cruciată. Aşa dintr-odată aliatul lui indiscutabil.

- Şi ce-i cu asta?

- Pe cine crezi tu că păcăleşti, Carole?

- Sînt soţia lui. Şi data viitoare cînd ai să vii, Jack, bate la uşă.

El o privi cu faţa congestionată de mînie.

- Joacă teatru cît vrei cu ceilalţi, dar cînd sîntem singuri...-

- Mami, am făcut un desen. Mandy intră fluturînd o foaie de hîrtie.

Jack o mai privi o dată, încruntat apoi se întoarse pe călcîie şi ieşi din cameră. Ea se felicită în gînd că l-a înfruntat, dar simţi că nu o mai ţin genunchii. Luă fetiţa şi o strînse în braţe. Era greu de spus cine pe cine consolează.

- Mami?

- Ce ai desenat? Dă-mi să văd. Avery studie desenul colorat. Dar este minunat, scumpo, exclamă ea zîmbind cu dragoste.

După ultima vizită la doctor, Mandy a făcut progrese uimitoare. Încet ieşea din carapacea de indiferenţă. Trupul micuţ părea să prindă energie. Încrederea în ea era fragilă, dar începea să dea roade.

- Uite, aici este tata şi aici este Shep, spuse copilul, arătînd pe hîrtie.

- Văd.

- Acum îmi dai nişte gumă? Mona a spus să îţi cer ţie.

- O bucăţică. Să nu o înghiţi. Cînd nu o mai vrei să mi-o aduci.

- Te iubesc, mami, spuse fetiţa şi o sărută zgomotos.

- Şi eu te iubesc. Avery o mai strînse o dată la piept, apoi o conduse spre uşă. Se gîndi să încuie. Erau mulţi cei pe care dorea să îi lase dincolo de uşă. Dar erau şi cei pentru care lăsa uşa deschisă. Mandy şi Tate.

Van desfăcu o cutie de bere şi o puse pe consola aparatului video. Stomacul îi semnalizase că are nevoie de cîte ceva dacă dorea să trăiască. Altfel era atît de preocupat de ceea ce făcea, încît uita de mîncare.

Desfăcu o conservă de peşte în ulei şi luă o gură. Scoase caseta din aparat şi puse alta.

Înghiţi mîncarea, trase un fum de marijuana, luă o gură de whisky, apoi mai luă o gură de peşte. Privea un documentar pe care l-a filmat acum cîţiva ani. Subiectul era porno cu copii. Era una dintre copiile pe care obişnuia să le facă. Una din sutele de benzi pe care le avea.

Pînă acum nimic din ce a privit nu i-a justificat sentimentul că a văzut pe cineva cunoscut în anturajul lui Rutledge. Dar acesta nu era omul cu părul alb, de care se temea Avery. Nici nu era sigur ce caută, dar trebuia să înceapă de undeva. Nu avea de gînd să se oprească decît atunci cînd va descoperi ce îl neliniştea. Oricum, pentru moment, nu avea nimic de făcut. Putea să îşi piardă vremea.

- Unde este Eddy? întrebă Nelson la masă.

- A trebuit să mai întîrzie, răspunse Tate. Ne-a spus să nu-l aşteptăm la cină.

- Se pare că în ultima vreme nu ne mai adunăm la cină, spuse Nelson încruntat. Dorothy Rae, unde este Francy?

- Este... este, Dorothy Rae nu ştia ce să spună.

- Era la cartierul general cînd am plecat eu, veni Tate în ajutorul cumnatei sale.

Jack le zîmbi părinţilor săi.

- În ultima vreme munceşte foarte mult, nu-i aşa mamă?

Zee îi zîmbi uscat.

- Este mai conştiincioasă decît m-am aşteptat.

- Îi face bine munca.

- Oricum, este un început, mormăi Nelson.

Avery, în faţa lui Jack, îşi urma firul gîndurilor. Se îndoia că Francy lucra atît de mult la cartierul general. Părea că este singura care observă faptul că Francy şi Eddy veneau mereu tîrziu şi mereu împreună.

Mandy îi ceru pîine cu unt. Cînd Avery termină, îl surprinse pe Jack studiind-o. Îi zîmbea de parcă împărtăşeau amîndoi un secret. Privi repede în farfurie şi se concentră la mîncare.

Francy sosi după cîteva minute, se aruncă în scaun cu o privire acră.

- Nu ştii să scoţi un cuvînt civilizat, domnişoară? întrebă Nelson furios.

- Dumnezeule, ce conopidă, murmură ea luînd şervetelul.

- Nu-ţi permit un astfel de limbaj, tună Nelson.
- Am uitat, strigă fata obraznic.

Bărbatul se înroşi de furie.

- Astea nu sînt maniere, continuă el privind ameninţător spre Jack şi Dorothy Rae. Fii puţin civilizată. Stai ca lumea la masă cît mănînci.
- Niciodată nu este ceva decent de mîncare aici, se plînse Francy.
- Ar trebui să-ţi fie ruşine, Francine.
- Ştiu, ştiu bunicule. Toţi copiii care mor de foame în Africa. Scuteşte-mă de predică, te rog. Plec la mine în cameră.
- Ai să rămîi la locul tău, tună bătrînul. Faci parte din familie şi în familia asta cina se ia împreună.
- Nu-i nevoie să ţipi, Nelson, spuse Zee.

Francy se bosumflă. Îşi privi bunicul cu ostilitate, părinţii cu dispreţ, dar rămase la locul ei. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat, Nelson a reluat conversaţia.

- Consilierii îţi pregătesc un alt turneu, Tate.

Avery îl privi iute pe Tate.

- Abia am aflat şi eu, spuse el scuzîndu-se, şi nu am avut timp să vă mai anunţ.
- Unde mergem?
- Prin toate colţurile statului.
- Cît o să dureze? întrebă Zee.
- Puţin mai mult de o săptămînă.
- Carole, nu-ţi face probleme în privinţa lui Mandy, bunicul o să aibă grijă de ea. Nu-i aşa, Mandy?

Copilul îi zîmbi şi dădu din cap. De obicei nu se supăra cînd o lăsau cu ei. Nici Avery nu avea reţineri. Totuşi Mandy a avut un alt coşmar cu o noapte înainte - al doilea în săptămîna aceea. Dacă era pe punctul de a se elibera de spaime, Avery ar fi vrut să fie lîngă ea. Poate că Mandy ar putea merge cu ei.

Trebuia să discute cu Tate.

Brusc apăru şi Eddy. Mona, care strîngea masa, i-a spus că i-a păstrat mîncarea caldă.

- Lasă asta. Privi pe rînd pe cei din jurul mesei. Va trebui să mănînc mai tîrziu.

Francy se învioră considerabil. Îl privea cu admiraţie şi obrăznicie.

- Îmi pare rău că vă stric masa, începu Eddy.

Nelson dădu din mînă.

- Pari supărat.

Era puţin spus, gîndi Avery. Eddy deborda de furie.

- Ce s-a întîmplat? Am pierdut în procente?

- Ceva nu merge?

- Mi-e teamă că da, spuse Eddy. Ralph şi Dirk sînt cu mine, dar le-am spus să aştepte în salon pînă voi discuta cu familia.

Ralph şi Dirk erau cei doi consilieri angajaţi pentru campanie. Numele lor apăreau adesea în toate conversaţiile. Avery le auzea cu reticenţă întotdeauna.

- Dă-i drumul, spuse Nelson nerăbdător. Să auzim vestea cea rea.

- Este în legătură cu Carole. Toţi ochii din cameră se îndreptară spre ea. Medicul care i-a făcut avortul vrea să facă o declaraţie publică.

TREIZECI ŞI CINCI

O calitate necesară piloţilor de bombardiere era aceea de a nu ceda în timpul momentelor critice. Nelson o avea. Mai tîrziu Avery s-a gîndit la aplombul cu care a primit ştirea uluitoare dată de Eddy.

Calmul său a uimit-o şi pe ea, ea care era zguduită. A rămas fără grai, nemişcată, incapabilă să gîndească. Nelson se ridică.

- Cred că trebuie să mutăm discuţia aceasta în salon.

Eddy îl privi pe Tate cu un amestec de milă şi disperare. Zee extrem de palidă, reuşi să-şi păstreze firea.

- Mona, în seara aceasta nu servim desertul. Te rog să ai grijă de Mandy. Vom fi puţin ocupaţi.

Dorothy Rae întinse mîna după paharul de vin. Jack i-l luă din mînă şi îl puse pe masă. O ridică de pe scaun şi o împinse înainte.

Cînd ajunseră în hol, Jack îi spuse fiicei lui:

- Tu nu ai ce căuta aici.

- Nici să nu te gîndeşti. Este cel mai emoţionant lucru care s-a petrecut în ultima vreme, răspunse fata chicotind.

- Nu este treaba ta, Francy.

- Şi eu fac parte din familie. Nu l-ai auzit pe bunicul? Pe urmă, lucrez şi eu pentru campanie. Am tot dreptul să asist la orice discuţie. Mai mult decît ea, spuse, arătînd dispreţuitor spre mama sa.

Jack scoase o bancnotă de cincizeci de dolari şi

i-o îndesă în palmă.

- Găseşti tu ceva de făcut.

- Ticălosul, murmură Francy cu jumătate de glas.

Tate era alb ca varul şi hăituit. Îşi controla cu grijă gesturile. Aruncă şerveţelul în farfurie.

- Carole?

Avery tresări. Nu avea nici un rost să nege, furia care-i ardea în priviri o îngheţă. O prinse dur de mînă şi o conduse spre salon.

Era în amurg. Pe fereastra salonului se vedea peisajul spectaculos al cerului vestic, luminat cu umbrele sîngerii ale apusului. Era privelişte a care îi tăiase respiraţia de atîtea ori. Şi totuşi, în seara aceea se simţea vulnerabilă şi nenorocită. Nu vedea nici un chip prietenos în jurul ei. Mai ales bărbaţii o priveau ostil.

Dirk era înalt, slab, saturnian şi cu o faţă permanent cenuşie. Arăta exact ca omul de legătură dintr-un film cu mafia. Faţa lui părea să se spargă în mii de bucăţi de cîte ori încerca să zîmbească.

Ralph era antiteza lui Dirk. Rotund, scund şi jovial. Spunea deja glume spre neliniştea tuturor. Scutură nervos buzunarul hainei şi zornăi mărunţişul. Bărbaţii aceştia nu păreau să aibă prenume. Păreau preocupaţi doar să facă pe placul clienţilor lor. În ceea ce o privea, cu ea nu prea aveau şanse.

Nelson fu primul care începu.

- Eddy, te rog să ne explici ceea ce ne-ai spus.

Eddy atacă problema direct. Se întoarse spre Carole.

- Ai făcut o întrerupere de sarcină?

Încercă dar nu reuşi să scoată nici un sunet.

- Da, a făcut, răspunse Tate în locul ei.

Zee sări de parcă a lovit-o ceva. Nelson se

încruntă sugestiv. Jack şi Dorothy Rae o priviră uluiţi.

- Tu ai ştiut? îl întrebă Eddy pe Tate.

- Da.

- Şi nu ai spus nimănui?

- Nu era treaba nimănui, se răsti Tate furios.

- Cînd s-a întîmplat? întrebă Nelson. Recent?

- Înainte de accident. Cu puţin timp înainte.

- Nemaipomenit! murmură Eddy. Este al naibii de grozav.

- Te rog să fii atent cum vorbeşti în faţa soţiei mele, domnule Paschal, urlă Nelson.

- Scuză-mă, Nelson, răspunse tînărul înfierbîntat, dar îţi imaginezi cumva ce consecinţe va avea acest lucru asupra campaniei?

- Sigur că-mi imaginez. Dar trebuie să facem ceva. Nu ne ajută cu nimic să ţipăm unul la altul.

După ce se mai calmară puţin, Nelson întrebă:

- Cum ai descoperit acest... acest lucru abominabil?

- Asistenta doctorului a sunat astăzi la cartierul general. A spus că vrea să vorbească cu Tate. Pentru că el plecase, i-am cerut să-mi spună mie. Mi-a spus cum Carole, însărcinată în şase săptămîni, a venit la clinică şi a cerut să i se facă un avort.

Avery se prăbuşi pe o canapea, se prinse cu mîinile de mijloc şi se ghemui.

- Trebuie să discutăm cu toţi de faţă? întrebă ea arătînd din cap asistenţa.

- Voi doi, plecaţi, spuse Tate.

- Stai puţin, obiectă Eddy. Ei trebuie să ştie totul.

- Nu şi despre problemele noastre personale.

- Totul, Tate, interveni Dirk. Pînă la deodorantul pe care-l foloseşti. Fără secrete, îţi aminteşti? Ţi-am spus de la început.

Tate simţea că explodează.

- Cu ce a ameninţat asistenta?

- Cu o declaraţie publică.

- Sau?

- O putem plăti ca să-şi ţină gura.

- Şantaj, spuse Ralph. Nu tocmai original.

Prinsă în iţele propriei minciuni, Avery nu mai avea de ales, decît să-i trateze cu dispreţ, să-i sfideze. Nici nu se gîndea la ceilalţi, dar i se rupea inima gîndindu-se la ce trebuie să fi fost în sufletul lui Tate.

- Aştept propuneri, spuse Eddy.

- Ce ştii de doctor? îl întrebă Dirk.

- Asistenta nu mai lucrează pentru el.

- Oh? se miră Ralph, zăngănind monedele. De ce?

- Nu ştiu.

- Descoperă!

Avery, care rostise comanda, sări în picioare. Nu se putea apăra în ochii lui Tate decît rezolvînd încurcătura în care se găseau.

- Descoperă de ce nu mai lucrează pentru doctor, Eddy. Poate că a dat-o afară pentru că era incompetentă.

- El? Ea, spuse Eddy, doctorul este o femeie. Dumnezeule, nici măcar atîta lucru nu-ţi mai aminteşti?

- Vrei să te ajut sau nu, continuă ea să atace. Dacă asistenta a fost concediată pentru incompetenţă, nu va fi credibilă în ochii nimănui.

- Carole are dreptate aici, spuse Ralph.

- Tu ne-ai băgat în încurcătura asta. Ce vrei acum, să bravezi? întrebă Eddy apropiindu-se de ea.

- Da, spuse ea sfidător.

Aproape că auzea sfîrîind circuitele neuronilor

celor din cameră. Toţi se gîndeau intens la o soluţie. Zee rupse tăcerea.

- Dar dacă au fişa ta medicală?

- Fişele medicale pot fi falsificate, mai ales copiile. Va fi cuvîntul meu contra cuvîntului ei.

- Nu putem minţi, interveni Tate.

- De ce naiba să nu putem? rîse Dirk.

- Minciuna face parte din orice campanie electorală, completă Ralph. Dacă vrei să cîştigi, va trebui să minţi mai convingător decît Rae Dekker.

- Dacă voi deveni senator va trebui să am curajul să mă privesc în oglindă, spuse Tate arţăgos.

- Eu nu va trebui să mint. Nici tu. Nimeni nu va şti despre avort. Avery îl privea acum în faţă. Dacă îi spunem că este o escroacă, va da înapoi. Pot garanta că nici un post de televiziune nu o va lua în serios, mai ales dacă a fost concediată.

Dacă asistenta ducea declaraţia la KTEX, la Irish McCabe, ceea ce nu era exclus, pentru că erau cei mai renumiţi, el ar fi rezolvat uşor problema. Dacă o ducea în altă parte... Avery se întoarse brusc spre Eddy.

- Ai spus că a pus la cale povestea cu altcineva? Atestă cineva pentru ea?

- Nu.

- Atunci nu are nici o şansă. Nici un ziarist credibil nu va prelua informaţia.

- De unde naiba ştii tu asta? se răsti Jack din celălalt colţ al camerei.

- Am văzut *Oamenii Preşedintelui.*

- Fişa medicală va susţine informaţia.

- S-ar putea, dar tot nu va avea credibilitate. Dacă vom ignora o asemenea afirmaţie scandaloasă, oamenii o vor considera o minciună sordidă.

- Şi dacă ne ia în obiectiv personalul de campanie al lui Dekker? Or să sune toate trîmbiţele.

- Şi ce dacă? Este o poveste urîtă, murdară. Cine va crede că eu am făcut aşa ceva?

- De ce ai făcut-o?

Avery se întoarse spre Zee, care i-a pus o atît de simplă întrebare. Suferea din pricina suferinţei fiului ei. Ar fi dorit să-i poată da o explicaţie, dar nu putea. Zee se cutremură de repulsie.

Lui Eddy nu-i păsa de aspectele sentimentale ale problemei. Măsura concentrat camera.

- Dumnezeule, Dekker se va bucura că i-am făcut un astfel de cadou. Nici nu îndrăznesc să mă gîndesc ce va face. O va înfăţişa pe Carole ca pe o ucigaşă.

- Va arăta ca şi cum doreşte să împroaşte cu noroi, dacă nu va reuşi să dovedească ceea ce spune. Iar eu ştiu că nu va dovedi. Îi va îndepărta pe alegători.

Ralph şi Dirk se priviră şi ridicară din umeri.

- A subliniat nişte puncte valide. Dacă te mai sună asistenta spune-i că minte. Probabil că o vom speria.

- Nu ştiu, este riscant, murmură Eddy.

- Dar nu putem face altceva mai bun, interveni Nelson ridicîndu- se. Va trebui să rezolvaţi singuri acest lucru murdar. Nu doresc să vă mai aud vreodată vorbind despre asta.

Plecară, dar nici el nici Zee nu priviră spre Avery.

Dorothy Rae se grăbi spre bar. Jack, preocupat să o privească cu răutate pe soţia fratelui său, nu observă să o oprească la timp.

Evident, nimeni din familie nu ştiuse de sarcina Carolei şi nici despre avort, pînă în seara aceea.

- Mai lipsesc scheletele din dulap.

Tate se întoarse spre fratele său cu o furie pe

care nu o arătase niciodată. Pumnii erau strînşi de încordare.

- Taci din gură, spuse ameninţător.

- Să hu-i spui tu lui să tacă, strigă Dorothy Rae, lovind paharul de vodcă. Nu este vina lui că soţia ta este o tîrfă.

- Dorothy Rae!

- Nu este, Jack? Intenţionat a scăpat de copil, în timp ce eu... eu... nu mai reuşi să continue. Le întoarse spatele.

Jack inspiră adînc şi murmură ruşinat:

- Îmi pare rău, Tate.

Se îndreptă spre soţia care plîngea, o luă de talie şi părăsiră camera. Cu toată aversiunea pe care o simţea faţă de Jack, Avery rămase impresionată de afecţiunea cu care se purta cu soţia lui. Ea îl privea cu recunoştinţă şi dragoste.

Dirk şi Ralph, ignorînd total drama de familie, stăteau de vorbă.

- În turneul acesta vei rămîne acasă, spuse Dirk spre Avery.

- Sînt de acord, susţinu Eddy.

- Numai Tate va hotărî acest lucru, îi înfruntă ea.

Faţa lui era rece şi impasibilă.

- Rămîi, spuse.

O înecau lacrimile, dar mai bine murea decît să facă o scenă. Repede, dar mîndră, ieşi din cameră. Tate o urmă. O ajunse în hol şi o obligă să se întoarcă, să-l privească.

- Puterea ta de a înşela oamenii nu are nici o limită, Carole, nu?

- Ştiu că ţi se pare urît, Tate, dar...

- Urît! Clătină cu amărăciune din cap. Dacă ai făcut-o, de ce nu ai recunoscut? De ce nu mi-ai spus

că nu va mai fi nici un copil?

- Pentru că am văzut cît de mult te doare lucrul acesta.

- Prostii! Ai văzut cît de mult te va stînjeni pe tine!

- Nu, strigă ea nenorocită.

- "Spuneţi-i că minte. Nu există dovezi. Fişe falsificate", spuse citînd cuvintele ei. Oricînd ai o modalitate de a ieşi deasupra, nu? Cîte şmecherii din astea mai ai în mînecă?

- Am făcut propunerile ca să te protejez pe tine. Pe tine, Tate.

- Sigur, sigur. De data aceasta îi vorbea cu cinism. Dacă doreai într-adevăr să faci ceva pentru mine, Carole, nu avortai copilul. Sau, mai bine nu rămîneai însărcinată. Ori poate că un copil va fi biletul spre Washington? Să nu-mi mai ieşi în cale. Nu suport să te mai văd.

Plecă spre salon unde îl aşteptau consilierii. Avery se sprijini de perete, stăpînindu-şi hohotele de plîns.

În încercarea de a atenua din păcatele Carolei, nu a făcut decît să-l îndepărteze şi mai mult pe Tate.

În dimineaţa următoare Avery se trezi ameţită. Ochii îi erau umflaţi, capul i se învîrtea. Trase orbeşte un capot şi se îndreptă spre baie.

Imediat ce intră în cameră se lipi îngrozită de perete, citind mesajul scris pe oglinda de la baie, cu rujul ei.

Tîrfă proastă ce eşti. Era cît pe ce să strici totul!

Frica o paralizã cîteva momente, apoi o

galvanizã. Fugi la şifonier şi se îmbrăcă în grabă. Îi luă destul de mult timp să şteargă mesajul de pe oglindă, dar cînd termină, fugi parcă urmărită de diavol.

Dură doar cîteva minute să ajungă la grajd. Porni în galop pe pajiştea netedă, cît mai departe de casa în care mocnea atîta ură. Deşi soarele încălzea palid, Avery tremura. O înspăimînta gîndul că cineva s-a furişat în dormitorul ei, în timp ce ea dormea.

Poate că Irish şi Van aveau dreptate. Era nebună să mai continue această şaradă. Era în situaţia de a-şi pierde viaţa pentru manipulările altei femei. Merita oare? În acelaşi timp, i se părea o prostie să renunţe înainte de a se şti cine este cu adevărat.

Putea să dispară, să-şi ia o nouă identitate. Era destul de isteaţă şi avea imaginaţie. Era interesată în foarte multe lucruri. Jurnalistica nu era singurul domeniu în care se putea descurca.

Dar acestea erau gînduri generate de panică şi teamă. Avery ştia că nu le va pune niciodată în practică. Nu ar fi suportat un cutremur cu asemenea magnitudine. Dacă Tate îşi pierdea viaţa? El şi Mandy erau acum ceea ce avea ea mai scump. Trebuia să rămînă. Alegerile vor avea loc peste cîteva săptămîni şi sfîrşitul era aproape.

Aşa cum îi spunea mesajul de pe oglindă, comportamentul imprevizibil al Carolei l-a enervat pe duşmanul lui Tate. Oamenii nervoşi fac greşeli. Ea va trebui să fie doar atentă, mereu în gardă şi îl va descoperi.

Cînd s-a întors la grajd nu era nimeni. A luat şaua de pe cal, i-a dat mîncare şi l-a şters.

- Te-am căutat peste tot.

Speriată, scăpă ţesala din mînă şi se întoarse.

- Tate! spuse şi duse mîna la inimă. Nu te-am

auzit. M-ai speriat.

El stătea în uşa grajdului, iar Shep la picioarele lui, cuminte.

- Mandy vrea să mănînce numai cu tine. I-am spus că vin să te caut.

- Am călărit puţin, spuse ea stupid, pentru că lucrul era evident.

- Ce-ai făcut cu costumele tale moderne de călărie?

- Poftim?

- Acelea... şi făcu un gest.

- Pintenii? Privindu-se văzu că nu este deloc modernă. Era chiar foarte modest îmbrăcată. Mi se pare că sînt caraghioasă acum.

- Oh? Tate se întoarse să plece.

- Tate! Îl strigă ea umezindu-şi nervoasă buzele. Ştiu că toată lumea este furioasă pe mine, dar mă interesează numai părerea ta. Mă urăşti?

Shep se întinse pe cimentul rece şi îşi puse capul pe labe privind-o prietenos.

- Mai bine plec la Mandy, spuse Tate. Vii?

- Da, imediat.

Şi totuşi nici unul nu se mişca. Stăteau şi se priveau cu intensitate. Era linişte. Din cînd în cînd se auzea cîte o copită de cal lovind cimentul. Aerul era plin de aroma de fin. Era tentant.

Lui Avery i se păru că hainele o sufocă. Că părul este prea greu şi nu mai are loc în propriul ei corp. Îşi dorea din suflet să se apropie de Tate şi să-l îmbrăţişeze. Ar fi vrut să-i simtă bătăile inimii. Ar fi vrut ca el să o cuprindă din nou cu pasiunea aceea, chiar dacă nevoile lui erau doar pentru moment. Dorinţa care creştea în ea era dublată de disperare. Era de nesuportat. Coborî privirea. El se întoarse şi mîngîie

cu afecţiune calul.

- Nu înţeleg.

- Ce nu înţelegi? întrebă privindu-l iarăşi.

- De obicei, cînd te apropiai de el scotea flăcări pe gură şi pe nas. Nu doreai decît să îl vindem. Acum văd că vă înţelegeţi. Ce s-a întîmplat?

Îl privi deschis şi spuse blînd:

- Calul a învăţat să aibă încredere în mine.

Tate primi mesajul. Era limpede. O privi în ochi, apoi făcu semn cîinelui cu vîrful cizmei.

- Hai, Shep. Peste umăr i se adresă şi ei - Mandy aşteaptă.

TREIZECI ŞI ŞASE

- Fii fetiţă cuminte, de dragul lui tati. Tate era în genunchi şi îşi îmbrăţişa fiica. Mă întorc repede şi o să-ţi aduc un cadou.

De cele mai multe ori zîmbetul lui Mandy o făcea şi pe Avery să zîmbească. Dar în dimineaţa aceea, cînd Tate pleca, îi era imposibil să zîmbească. Tate se ridică şi îi spuse:

- Să mă suni dacă mai are coşmaruri sau evoluează.

- Sigur că da.

- Tot personalul ştie că trebuie să fiu informat imediat de orice mesaj în legătură cu Mandy. Imediat, indiferent unde sînt şi ce fac.

- Dacă se întîmplă ceva promit să te sun imediat.

Jack îl claxonă. Devenise nerăbdător. Eddy stătea lîngă el şi vorbea la telefon.

- În privinţa celeilalte probleme, spuse Tate coborînd glasul, Eddy a făcut aşa cum ai sugerat tu. I-a cerut asistentei dovada de netăgăduit a avortului. A înspăimîntat-o încît nu va mai avea curajul să spună ceva despre această poveste. A făcut şi nişte investigaţii. Exact cum ai spus tu, ea a fost concediată şi acum dorea să-i creeze probleme doctorului. Eddy a folosit toate informaţiile şi a ameninţat-o că o va purta numai prin tribunale. Se pare că s-a cuminţit.

- Îmi pare atît de bine, Tate. Aş fi fost disperată dacă acest lucru ţi-ar fi stricat campania.

- Nu mai poate să strice. Deja a stricat foarte mult.

- Nu te descuraja. Procentele sînt doar procente. Se pot schimba oricînd.

- Ar fi bine să se schimbe cît mai rapid. Noiembrie se apropie.

- Mai era foarte puţin timp, viaţa lui era în pericol şi ea nici măcar nu îl putea preveni. În acest turneu nici lîngă el nu va fi să îl caute în mulţime pe bărbatul cu părul alb. Poate că ar trebui să-i spună şi lui.

- Tate... începu ea, dar fu întreruptă de claxonul maşinii.

- Trebuie să plec. Se aplecă şi o sărută pe Mandy. La revedere, Carole. Pe ea nici măcar nu o privi.

- Mami, mami!

Mandy a trebuit să o strige de mai multe ori pentru a fi auzită. Cînd se întoarse spre copil, văzu că este uimită.

- Scuză-mă, draga mea, ce s-a întîmplat?

- Nu te-am văzut niciodată plîngînd.

- Sînt tristă pentru că tata a trebuit să plece. Dar te am pe tine. O să-mi ţii companie cît este el plecat?

Mandy dădu viguros din cap. Intrară împreună în casă. Dacă Tate nu putea fi ajutat pentru moment, fiica lui putea fi.

Zilele abia treceau. Avery îşi petrecea timpul cu Mandy, dar tot nu reuşea să omoare orele fără de sfîrşit. Nu exagerase cu nimic cînd i-a spus lui Tate că are nevoie de activitate. Nu era obişnuită să stea. Pe de altă parte, i se părea că nu are energia să mai facă

nimic. Privea în gol bolnavă de îngrijorare.

În fiecare seară privea cu neliniște știrile și căuta cu înfrigurare în mulțime chipul bărbatului cu părul alb. Probabil că Irish se va întreba de ce nu l-a însoțit și ea pe Tate. L-a sunat de la un telefon public și i-a povestit criza prin care au trecut.

- Consilierii lui i-au recomandat să mă lase acasă. Acum sînt o paria.

- Chiar și pentru Rutledge?

- Într-o oarecare măsură. Este foarte politicos, dar rece.

- Am auzit că experții de la Wakely și Foster îi comandă lui Rutledge și el nu vrea să-i asculte. Așa este?

- Așa este.

- Hmm, îi voi spune lui Van să continue să-l caute pe tipul acela pe care tu îl consideri important.

- *Știu* că este important. Spune-i lui Van să mă sune imediat ce îl depistează.

- Dacă îl vede.

Probabil că Van nu l-a văzut pentru că nu a sunat-o. Dar de fiecare dată la jurnalul de știri se dădea cel puțin cîte un cadru al mulțimii. Van îi trimitea astfel un mesaj. Bărbatul nu era în mulțime.

Acest lucru totuși nu o elibera de spaimă. Ar fi dorit să fie lîngă Tate. Noaptea avea coșmaruri, îl vedea plin de sînge. În timpul zilei, cînd nu o avea pe Mandy, cutreiera prin casă.

- Tot supărată?

Avery ridică privirea. Nelson intrase în încăpere fără să îl audă.

- Se vede atît de bine?

- Ca lumina zilei.

- Da, cred că nu am fost o companie prea plăcută

în ultima vreme.

- Ţi-e dor de Tate?

Atitudinea familiei făcuse atmosfera de nesuportat. Abia dacă trecuse o săptămînă de cînd plecase Tate. Ei i s-au părut ani.

- Da, Nelson, mi-e foarte dor de el. Presupun că îţi vine greu să mă crezi. Nici Zee nu mă crede. Nici nu se uită la mine.

El o privi în ochi atît de incisiv, încît o trecu un fior pe şira spinării.

- Povestea aceea cu avortul a fost hidoasă.

- Nu am avut intenţia să o fac publică.

- Dar Tate trebuia să ştie.

- Trebuia, nu-i aşa?

- Şi a aflat? Copilul era al lui?

Ezită un moment.

- Da.

- Şi tu te întrebi de ce ne purtăm aşa cu tine? Ne-ai distrus nepotul. Mie mi se pare de neiertat. Tu ştii ce simte Zee pentru Tate. Te aştepţi să te felicite?

- Nu.

- Fiind mama care a fost pentru băieţii săi, Zee nu-şi poate imagina că tu ai făcut aşa ceva. Nici eu, la drept vorbind.

Avery privi la albumul cu fotografii de familie pe care îl avea în braţe. Erau fotografii vechi. Zee era tînără şi foarte frumoasă. Nelson era chipeş şi strălucitor în costumul de aviator. Jack şi Tate erau copii. Familie tipic americană.

- Nu i-a fost uşor lui Zee cînd ai plecat în Coreea?

- Nu i-a fost, spuse el aşezîndu-se comod. A trebuit să o las singură cu Jack, care era doar un copil.

- Tate s-a născut după război?

- Imediat după aceea.

- Era mic cînd v-aţi mutat la New Mexico, constată ea privind fotografiile şi sperînd că el îi va povesti ceva.

- Acolo m-au trimis Forţele Aeriene, acolo am plecat, spuse Nelson. A fost dezolant. Zee nu putea suferi deşertul şi praful. Nu suferea nici munca pe care o făceam eu. În zilele acelea, piloţii de încercare mureau ca muştele.

- Ca şi prietenul tău, Bryan Tate.

Trăsăturile lui se înmuiară cînd îşi aminti. Scutură trist din cap.

- Parcă mi-am pierdut familia atunci. Imediat după aceea am renunţat la meserie. Nu mă mai atrăgea şi dacă nu te atrage ceva poţi să mori foarte uşor. Poate că aşa s-a întîmplat cu Bryan. Dar eu nu doream să mor. Aveam încă foarte multe de făcut. Forţele Aeriene m-au trimis la Lackland. Aici mi s-a părut că sînt acasă. A fost bine pentru copii. Tatăl meu îmbătrînea. După ce a murit el, eu m-am retras din aviaţie şi am făcut agricultură.

- Dar ţi-a lipsit meseria, nu?

- Da, mi-a lipsit foarte mult. Acum sînt bătrîn şi tot îmi amintesc cu plăcere cum era în aer. Nici un alt sentiment nu rivalizează cu asta. O femeie nu poate înţelege cum este acolo, cum se leagă prieteniile.

- Ca aceea cu Bryan?

- El era bun pilot, cel mai bun. Dar a fost neglijent şi a plătit cu viaţa. O privi foarte intens pe Carole. Toţi plătim greşelile, Carole. Pentru o vreme poate avem impresia că scăpăm. Dar nu pentru mult timp. Greşelile se răzbună.

Avery îl privi neliniştită.

- Asta crezi tu că se va întîmpla cu mine din

pricina avortului?

- Tu nu crezi?

- Cred că da.

El se aplecă şi mai mult spre ea.

- Deja a trebuit să plăteşti suportînd ruşinea. Sper ca Tate să nu trebuiască să plătească în locul tău, pierzînd alegerile.

- Şi eu sper.

- Ştii, Carole? Eu am sărit în ajutorul tău de foarte multe ori. Ţi-am acordat circumstanţe atenuante.

- Punctul tău forte?

- Toţi au observat cît eşti de schimbată după accident.

Inima lui Avery începu să bată. Au discutat între ei aceste schimbări?

- M-am schimbat, dar cred că în bine.

- Sînt de acord, dar Zee nu crede că este adevărat. Crede că joci teatru, că doreşti să intri în graţiile lui Tate pentru a ajunge la Washington.

- Nu-i o remarcă plăcută din partea unei soacre. Tu ce crezi?

- Eu cred că eşti o femeie frumoasă şi deşteaptă - prea deşteaptă ca să-ţi permiţi să încrucişezi spada cu mine. Ar fi foarte bine să fii cu adevărat ceea ce pretinzi că eşti. Timp de cîteva momente o privi extrem de încordat. Apoi faţa lui se relaxă într-un zîmbet. Dar dacă, în mod sincer, încerci să-ţi răscumperi greşelile din trecut, voi marşa şi eu. Pentru ca Tate să fie ales, are nevoie de familie, mai ales de soţia sa, care să-l susţină în totalitate.

- Eu îl susţin în totalitate.

- Altceva nici nu aşteptăm. Se ridică de pe scaun. La uşă se întoarse din nou spre ea. Dacă te vei purta ca o soţie de senator, nu vei avea necazuri cu mine.

Se pare că a vorbit cu Zee, pentru că la cină Avery a observat o uşoară schimbare de atitudine din partea ei.

- Te-ai distrat astăzi după-amiază, Carole? Ai călărit, nu?

- Da, mi-a prins bine. Cînd este răcoare, pot să stau mai mult.

- Şi l-ai luat pe Ghostly. E ciudat, nu? Întotdeauna ai dispreţuit animalul acesta şi el pe tine.

- Cred că înainte îmi era frică de el. Am învăţat să avem încredere unul în altul.

Mona intră în sufragerie, şi îl chemă pe Nelson la telefon.

- Cine este?

- Este Tate, domnule colonel.

Pe Avery o străbătu un fior de regret pentru că Tate nu a dorit să vorbească cu ea. Nelson a lipsit cîteva minute. Cînd s-a întors era foarte bine dispus.

- Doamnelor, spuse el adresîndu-se nu numai soţiei sale, ci şi lui Avery, Dorothy Rae, Francy şi Mandy. În seara aceasta împachetăm. Mîine vom pleca la Fort Worth.

Reacţiile au fost diferite.

- Toate? întrebă Zee.

- Eu nu. Şi eu? întrebă Dorothy Rae.

Francy sări din scaun cu un strigăt sălbatic.

- Dumnezeule, era vremea să se întîmple şi ceva bun pe aici.

- Mîine? De ce? întrebă Avery.

- Procentele, răspunse Nelson la amîndouă întrebările. Tate pierde procente.

- Acesta nu e un motiv de bucurie, spuse Zee.

- Consilierii l-au sfătuit să-şi aducă familia în primul plan. Să nu mai fie singur tot timpul. Din

punctul meu de vedere, sînt fericit că vom fi din nou împreună, spuse Nelson.

- Şi în privinţa mea şi-au schimbat părerea? întrebă Avery.

- Evident.

- Voi împacheta pentru Mandy imediat. La ce oră plecăm? întrebă Avery alungînd toate gîndurile megre.

- Imediat ce sîntem gata, spuse Nelson privind-o pe Dorothy Rae care intrase în panică. Era palidă şi îşi frîngea mîinile.

- Mona, te rog să o ajuţi pe Dorothy Rae.

- Trebuie neapărat să merg? întrebă ea disperată.

- Aşa mi s-a spus. Nelson o privi pe Francy cu o expresie severă. Nu cred că este nevoie să vă reamintesc ce înseamnă bunele maniere. Toată familia Rutledge va fi în ochiul publicului, sub lupă. Vă rog să vă comportaţi în consecinţă.

TREIZECI ŞI ŞAPTE

La Fort Worth ploua. Nelson s-a oprit direct la hotel, dar din cauza vremii şi a nenumăratelor opriri, cînd au sosit ei, Jack, Eddy şi Tate plecaseră deja la o întrunire. Grupul obosit a urcat imediat în cameră. Mandy era mofturoasă. Nimic nu-i plăcea, nici măcar cina care a fost servită imediat în cameră.

- Mandy, mănîncă ce ai pe farfurie, spuse Zee.

- Nu, se încăpăţînă copilul răsfrîngîndu-şi buzele. Ai spus că o să-l văd pe tati. Vreau să-l văd pe tati.

- Va veni mai tîrziu, îi explică Avery.

- Uite, ai aici ce-ţi place ţie mai mult, pizza, spuse Zee.

- Nu-mi place.

Neliniştit, Nelson privea la ceas.

- Este aproape şapte. Trebuie să plecăm, altfel vom întîrzia.

- Rămîn eu cu ea, se oferi Dorothy Rae, în speranţa că va scăpa.

- Halal ajutor, spuse Francy dispreţuitor. Eu zic să o lăsaţi pe încăpăţînata asta mică flămîndă.

- Francy, te rog, o certă Zee. Ne este suficient un singur copil dificil. Zee spuse că este obosită şi îi rugă să o lase cu Mandy.

- Mulţumesc Zee, spuse Avery. Ne eşti de mare ajutor. Nu cred că o putem lua în public astă-seară. Nelson, pleacă tu cu Dorothy Rae şi Francy. Vin şi eu mai tîrziu.

- Dirk şi Ralph au spus că... începu Nelson să

protesteze.

- Nu-mi pasă ce au spus ei, îl întrerupse Avery cu răceală. Tate nu ar fi de acord să o las pe Mandy în asemenea stare. Imediat ce se va culca voi lua un taxi. Spune-le că vin cît pot de repede.

Cei trei ieşiră din dormitorul lui Mandy, care făcea parte din apartamentul rezervat familiei lui Tate.

- Acum Mandy, spuse Avery calm, te rog să mănînci, pentru că vreau să-i spun lui tati ce fetiţă bună ai fost.

- Eu vreau să-mi dai surpriza.

- Mănîncă, draga mea, o rugă Zee.

- Nu!

- Atunci vrei să facem o băiţă caldă?

- Nu! Eu vreau surpriza. Tati a spus că am o surpriză.

- Mandy, te rog să termini, mănîncă cina.

Mandy împinse tava. Totul se împrăştie pe jos. Avery sări în picioare.

- Asta pune capac la toate. Nu voi accepta aşa ceva domnişoară.

O luă pe Mandy de pe scaun şi îi dădu cîteva palme la funduleţ. La început copilul a fost prea uluit să aibă vreo reacţie. Apoi buza de jos începu să-i tremure. Lacrimi enorme i se rostogoleau pe obraji. Deschise gura şi scoase un strigăt sfîşietor. Zee întinse mîna spre ea şi o opri strîngînd-o pe Mandy la piept. Copilul se lipi de ea. Îşi lipi faţa de umărul ei. Avery o mîngîia.

- Nu ţi-a fost ruşine să te porţi atît de urît? Tati crede că eşti fetiţă cuminte.

- *Sînt* fetiţă cuminte.

- În seara asta nu ai fost. Ai fost rea şi tu ştii asta.

Plînsul dură cîteva minute. Cînd, în sfîrşit, se opri,

Mandy îşi ridică ochii plini de lacrimi.

- Acum pot să mănînc îngheţată?

- Nu, nu poţi. Avery o mîngîia şi îi dădea părul de pe obraji. Nu cred că meriţi desertul. Tu ce spui? Faţa copilului tremura, dar dădu din cap în semn că nu. Dacă eşti cuminte acum, cînd vine tati diseară o să-l las să te trezească şi să-ţi dea surpriza. Bine?

- Vreau îngheţată.

- Îmi pare rău, dar toanele nu trebuie răsplătite. Înţelegi ce vrea să spună, mami?

Cu regret Mandy dădu din cap.

- Acum hai să facem băiţa, să punem pijamaua şi să o lăsăm pe bunica să te culce. Cu cît dormi mai repede, cu atît vine tati mai repede.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Avery o învelea. Mandy era atît de obosită încît adormi imediat. Avery era epuizată. Incidentul a impresionat-o. Nu mai avea chef să se certe cu Zee, care era supărată.

- Tate va auzi despre bătaie, spuse Zee.

- Foarte bine. Cred că trebuie să ştie şi el.

Era în drum spre camera ei, cînd sună telefonul. Era Tate.

- Vii sau ce faci? o întrebă el fără altă introducere.

- Da, vin. Am avut o mică problemă cu Mandy, dar acum este în pat. Iau un taxi şi...

- Sînt în hol. Grăbeşte-te.

- Se îmbrăcă în cinci minute, pentru că nu îndrăznea să mai întîrzie. Rezultatele nu erau spectaculoase, dar fu încîntată să observe că Tate o privi apreciativ.

Costumul din două piese era elegant. Mătasea albastră îi încadra frumos faţa. Părul era pieptănat sofisticat. Avea o pereche de cercei îndrăzneţi.

- Ce naiba s-a întîmplat? întrebă Tate

conducînd-o spre uşă. Tata mi-a spus că Mandy era supărată.

- Ei, supărată! Mandy a fost o adevărată teroare.

- De ce?

- Pentru că are numai trei ani. A călătorit toată ziua. Înţeleg de ce s-a purtat aşa, dar toate au o limită. Nu mi-a plăcut că am supărat-o pe Zee, dar am bătut-o.

Ajunseseră la maşină. El s-a oprit cu mîna pe mîner.

- Ce s-a întîmplat?

- Am adus-o la realitate. A mers.

El îi studie cîteva momente expresia hotărîtă de pe chip. Apoi comandă brusc:

- Urcă.

Urcă şi el repede la volan şi ieşi în stradă.

- De ce ai venit după mine? întrebă în timp ce maşina străpungea noaptea ploioasă. Puteam să iau un taxi.

- Oricum, nu făceam mare lucru. M-am gîndit că e mai bine să o fac eu pe taxiul.

- Ce au spus Dirk şi Ralph?

- Nimic, pentru că nu ştiu.

- Poftim?

- Pînă cînd vor observa ei că nu sînt acolo, oricum va fi prea tîrziu. M-au obosit la culme cu discursul.

Conducea imprudent de repede. Avery se abţinu, nu părea dispus să accepte critici.

- De ce am fost chemaţi şi noi?

- Ai urmărit estimările?

- Da.

- Atunci ştii că trebuie să schimbăm tactica. Consilierii mei spun că trebuie să luăm măsuri

disperate. Am plecat cu entuziasm în acest turneu şi, iată, am pierdut...

- Nelson spunea ceva despre imaginea ta singuratică.

El înjură uşor.

- Aşa spun ei.

- Ei?

- Cine altcineva? Dirk şi Ralph. S-au gîndit că o familie numeroasă va convinge oamenii că nu sînt un singuratec. Un om de familie conferă stabilitate. Dumnezeule, nu mai ştiu ce să cred. Vorbesc atît de mult, că nu mai vreau să-i aud.

Se îndreptă spre parcarea din Billy Bob. Era o arenă pentru rodeo. Cîntăreţi şi dansatori western dădeau un spectacol pentru colectarea de fonduri. Un cowboy se apropie de maşină. Tate lăsă fereastra.

- Nu puteţi parca aici, domnule.

- Eu sînt...

- Trebuie să mutaţi maşina.

- Dar eu sînt...

- Pe partea cealaltă este o parcare, dar din cauza aglomerării s-ar putea să nu mai găsiţi loc. Oricum, nu o puteţi lăsa aici.

- Sînt Tate Rutledge.

- Buck Burdine. Îmi pare bine de cunoştinţă. Dar nu puteţi parca aici.

Evident, omul nu avea interese politice. Tate o privi pe Avery. Ea îşi studia mîinile abţinîndu-se să nu rîdă. Tate încercă din nou:

- Candidez pentru Senat.

- Ascultă domnule, trebuie să vă luaţi maşina de aici. Vreţi să vă duc cu forţa?

- Cred că am să mut maşina.

După cîteva minute, parca maşina pe o alee la cîteva blocuri depărtare. Opri motorul şi o privi pe Avery. Izbucniră în rîs amîndoi. Au rîs cîteva minute.

- Doamne, cît sînt de obosit. Este bine să rîzi. Cred că trebuie să-i mulţumesc băiatului.

Ploaia cădea torenţial. Nu era nimeni pe stradă. Fiecare îşi găsise un adăpost.

- Ţi-a fost greu, Tate?

- Da, greu. În fiecare zi pierd teren. Campania mea se desfăşoară aici, unde ar trebui să cîştig. Se pare, totuşi, că va cîştiga Dekker.

Avery îl privea concentrat. Ştia că el are nevoie să se descarce. Nu trebuia să-i spună că este obosit. Se vedea în jurul gurii şi al ochilor.

- Nu m-am îndoit nici un moment că doresc să-mi servesc ţara candidînd pentru Senat. Dar acum încep să mă întreb dacă nu cumva am ascultat prea mult ceea ce mi-au spus alţii şi nu ceea ce am dorit eu să spun.

- Cred că aşa este. Dar spune-mi tu, care politician nu face la fel? Trebuie să ai încredere deplină în tine, Tate, pentru a-ţi asuma responsabilitatea a mii de vieţi.

- Înseamnă că noi sîntem egomaniaci.

- Tu te apreciezi corect. Nu trebuie să-ţi fie ruşine. Capacitatea de a conduce este un dar, o calitate.

- Şi ce facem cu exploatarea?

- Integritatea ta nu-ţi va permite să exploatezi oameni. Idealurile tale nu sînt numai sloganuri electorale. Crezi în ele. Tu nu eşti Roy Dekker. El nu are substanţă. Oamenii vor înţelege asta.

- Şi tu crezi că mai am şanse?

- Absolut.

În maşină atmosfera devenise foarte intimă. El întinse mîna şi îi mîngîie pieptul. Avery închise ochii. Cînd îi deschise, el era mult mai aproape şi ochii lui îi cercetau faţa. Mîna lui alunecă şi o prinse de ceafă. Cînd buzele lor s-au atins, focul i-a consumat pe amîndoi. Se sărutau violent. Mîna lui se mişca cu înfrigurare. Avery îi mîngîia părul, obrajii, gîtul.

El îi desfăcu cei doi nasturi de pe umărul stîng. Cînd jacheta căzu, medalionul, care acum avea poza lui şi a lui Mandy, îi alunecă între sîni. Luminile neoanelor îi colorau pielea în culorile curcubeului. Ploaia cădea ca o perdea. El se aplecă şi sărută medalionul, apoi sînii din ce în ce mai înfrigurat.

- Tate, şopti ea, în timp ce ameţeala îi cuprindea trupul. Tate, te doresc. Buzele lor se căutau cu înfrigurare, în timp ce amîndoi încercau să găsească o poziţie mai comodă.

- La naiba! şopti el gîfîind. Se ridică şi o luă în braţe. Ea preluă iniţiativa.

- Ştii să faci dragoste, nu glumă.

După ce au terminat, au rămas nemişcaţi, epuizaţi pentru cîteva minute. Avery se desprinse de el şi se aşeză pe scaunul ei. Fără vorbe, Tate îi întinse o batistă.

- Nu ţi-e bine? Te doare?

- Nu, de ce?

- Eşti atît de ... îngustă.

Ea îi evită privirea.

Încercă să se aranjeze, dar era îngrozitor de şifonată. Ciufulită. Îi lipsea un cercel. Rujul îi era întins pe toată faţa.

Arăta îngrozitor.

Tate încerca şi el neputincios să-şi aranjeze hainele.

- Străduieşte-te, îi spuse el găsindu-i cercelul pierdut.

- Am să încerc. Părul pot să-l pun pe seama vremii.

- Dar ce facem cu iritaţia asta? întrebă Tate mîngîindu-i colţul gurii. Te doare?

Ea ridică din umeri şi îi zîmbi timid. El îi răspunse şi o luă de mînă.

Cînd au ajuns, într-un tîrziu, Eddy se foia furios şi Ralph zornăia neliniştit banii din buzunar.

- Unde naiba aţi fost? îi întrebă Eddy livid.

Tate îi răspunse cu un calm admirabil.

- Am fost să o iau pe Carole.

- Asta ne-a spus şi Zee cînd am sunat la hotel. Dar de ce aţi întîrziat atîta?

- Nu am găsit loc de parcare, răspunse Tate înfuriat de atîtea întrebări. Unde sînt ceilalţi?

- În faţă, încearcă să potolească mulţimea. Îi auzi?

Eddy arătă spre sală. Lumea striga în cor "Îl vrem pe Tate! Îl vrem pe Tate!".

- Cu atît mai bine. Vor fi bucuroşi să mă vadă, spuse Tate calm.

- Acesta este discursul tău. Eddy îi întinse cîteva hîrtii, dar el refuză să le ia.

- Acesta nu este discursul meu.

- Să nu cumva să mai dispari, spuse Ralph cu autoritate. Ce prostie, să nu ne spui unde eşti.

Dirk nu rostise nici un cuvînt. Faţa lui cenuşie era şi mai cenuşie de furie. Nu îl privea pe Tate, ci pe Avery. Nu şi-a luat ochii de la ea. Avea femeia un fel de aplomb. Cînd, în sfîrşit, vorbi, dădu drumul unor cuvinte mînioase.

- Doamnă Rutledge, dacă mai vreţi să faceţi dragoste, să o faceţi pe timpul dumneavoastră, nu pe al nostru.

Tate scoase un sunet sălbatec şi se repezi la el. L-ar fi lovit dacă acesta nu ar fi păşit în lateral. Mîna lui Tate îl prinse de gît şi genunchiul îl lovi. Dirk gemu de durere.

- Tate, ai înnebunit? strigă Eddy.

Încerca să-i desprindă mîna din gîtul lui Dirk. Expresia de pe chipul lui Tate era criminală. În contrast, faţa lui Dirk se învineţea.

- Tate, te rog, spuse Avery disperat. Lasă-l în pace. Pe mine nu mă atinge ce spune el.

- Pentru Dumnezeu, Tate! Eddy încerca fără succes să-i despartă. Lasă-l în pace. Trebuie să începem, gîndeşte-te şi tu!

- Dacă vreodată, spuse Tate gîfiind, *vreodată* te aud că o mai insulţi pe soţia mea ai să mori asfixiat. Ai înţeles, ticălosule? Îl mai lovi o dată cu genunchiul.

Încet, Tate îl eliberă. Dirk se ghemui de durere. Ralph îi sări în ajutor. Tate îşi aranjă părul, se întoarse spre Eddy şi spuse cu răceală:

- Să mergem.

Avery luă mîna întinsă de el şi îl urmă pe scenă.

TREIZECI ŞI OPT

Era trecut de miezul nopţii, mai aproape de micul dejun decît de somn, cînd Mandy le spuse că vrea să îmbrace tricoul primit cadou de la Tate.

- Acum arăţi ca un adevărat cowboy.

Ea îi zîmbi încîntată.

- Mulţumesc, tati. Căscă, apoi căzu pe pernă.

- Învaţă să devină femeie.

- Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă Avery.

- Şi-a luat cadourile, dar nu m-a sărutat.

- Aş putea să avertizez toată mişcarea feministă că eşti un şovin.

- Te rog să nu o faci. Am nevoie de toate voturile.

- Eu cred că a mers bine astăzi.

- Cînd am ajuns acolo?

- Şi înainte de a ajunge. Îţi mulţumesc că mi-ai apărat onoarea în public, Tate.

- Nu trebuie să-mi mulţumeşti mie.

S-au privit îndelung, înainte ca Avery să se întoarcă şi să se dezbrace. A făcut o baie rapidă şi a eliberat baia pentru Tate.

Întinsă în pat, asculta apa. Ştia că Tate nu va lăsa prosopul la locul lui.

Cînd a ieşit din baie, ea s-a întors să îl tachineze. Cuvintele i-au rămas nerostite. Era gol. Mîna era pe întrerupătorul veiozei dar ochii erau pe ea. Ea se ridică cu o întrebare mută în privire.

- În trecut, spuse el şoptit, puteam să mi te scot din minte. Acum nu mai pot. Nu ştiu de ce. Nu ştiu ce

faci tu acum şi nu ai făcut înainte, dar eu nu pot să te mai ignor, să mă prefac că nu exişti. Nu te voi ierta niciodată pentru avortul acela sau pentru că m-ai minţit, dar lucruri ca acela petrecut în maşină mă vor face să uit mai uşor. De la noaptea aceea din Dallas sînt ca un toxicoman care a descoperit un nou drog. Te doresc încontinuu. Nu mai pot lupta cu tine. Ultimele săptămîni au fost foarte grele. Atîta vreme cît eşti soţia mea, îmi voi exercita drepturile conjugale. Se opri un moment. Ai ceva de comentat?

- Da.

- Ei bine?

- Stinge lumina.

Tensiunea scăzu brusc şi eliberă trupul frumos al bărbatului. Cu un zîmbet în colţul gurii, stinse lumina şi se strecură în pat luînd-o în braţe.

Înainte ca Avery să-şi dea seama, era goală lîngă el şi el o mîngîia cu vîrful degetelor. Trupul ei devenise sensibil la fiecare nuanţă a mişcărilor lui. Dar era o recompensă.

Mandy, pe umerii lui Tate, striga de bucurie. Îl ţinea de păr.

- Şşşt. O să ne scoată afară din hotel, îi certă Avery.

Mergeau spre camera lor după micul dejun. I-au lăsat pe Nelson şi Zee la cafea, dar Mandy era de nerecunoscut. Atîta energie avea încît nu-şi găsea locul. Tate îi întinse cheia lui Avery. Intrară. Holul era plin de lume.

- Ce naiba se întîmplă aici? întrebă Tate dîndu-i

drumul lui pe Mandy.

Eddy lăsă ziarul şi spuse printre dinţi:

- Trebuie să vorbim cu tine şi apartamentul tău este singurul care are un salonaş.

- Simţiţi-vă ca acasă, spuse Tate sarcastic.

Erau deja ca acasă. Peste tot erau pahare cu suc şi cești cu cafea.

Francy era în mijlocul patului şi îşi făcea pedichiura. Dorothy Rae era cu un pahar de Bloody Mary în mînă şi privea pe fereastră. Jack vorbea la telefon. Ralph privea la televizor. Dirk îl evita pe Tate.

- Azi-noapte ai avut o oră de emisie.

- Bine.

- O iau pe Mandy în camera cealaltă, spuse Avery ridicînd copilul.

- Nu, rămîi, spuse Dirk. Nu eşti supărată, nu? Toţi am fost sub tensiune. Acum s-a mai limpezit puţin.

Omul era insuportabil. Avery ar fi vrut să pocnească faţa aceea cu zîmbet acru. Îl privi pe Tate. Ignorîndu-l pe Dirk, Tate îi spuse:

- Cred că e bine să stai.

Jack închise telefonul.

- Gata, Tate va avea un interviu pe canalul cinci la ora 5. Trebuie să ajungă acolo pînă la 4,30.

- Grozav! exclamă Ralph. Ce ştii de televiziunile din Dallas?

- Am primit telefoane.

Cineva bătu la uşă. Erau Nelson şi Zee. Lîngă ei era un străin. Francy sări din pat şi îşi sărută bunicii. De cînd sosise la Fort Worth era exuberantă.

- Bună dimineaţa, Francy, spuse Zee privind-o cu dezaprobare. Avea o fustă foarte scurtă şi cizme roşii de cowboy.

- Cine este? întrebă Tate arătînd spre bărbatul din

uşă.

- Frizerul, noi l-am chemat. Dirk făcu un pas şi îl trase pe om în cameră. Stai jos, Tate, şi lasă-l să înceapă. El te tunde şi noi vorbim. Să-i faci o tunsoare conservatoare, spuse el către frizer.

- Ia uitaţi-vă aici! Ralph îi întindea lui Tate nişte foi de hîrtie.

- Ce sînt astea?

- Discursurile tale de astăzi.

- Mi-am scris discursurile.

Nimeni nu-l băga în seamă. Telefonul sună şi Jack răspunse.

- Canalul patru, îi informă el.

- Zee, Nelson, luaţi loc şi să începem. Timpul trece repede. Dirk se arătă a fi în elementul său. După cum v-a spus Eddy, aseară la Billy Bob lucrurile s-au schimbat radical. Am primit o groază de bani. Aveam nevoie de ei.

- Chiar dacă am rămas substanţial în urmă, nu trebuie să le arătăm că renunţăm, interveni Ralph.

- Cei de la canalul patru spun că vor înregistra ceva din discursul lui Tate, dar nu promit mai mult.

- Nu-i grozav, dar mai bine decît nimic. spuse Dirk.

- Vezi tu, Tate, continuă Ralph, chiar dacă vei pierde, nu vrem să se vadă că noi am renunţat.

- Dar nu voi pierde. Tate îi făcu cu ochiul lui Avery.

- Nu, sigur că nu, murmură Ralph stînjenit. Am vrut să spun...

- Taie mai mult, se răsti Dirk. Ţi-am spus, conservator.

Tate îndepărtă mîna frizerului.

- Ce-i asta? întrebă arătînd spre un paragraf din

discurs. Din nou fu ignorat de ceilalţi.

- Hei, ia ascultaţi, Eddy le citi un paragraf dintr-un ziar. Dekker te face înfierbîntat.

- Cred că s-a speriat, interveni Nelson atrăgînd spre el atenţia lui Dirk.

- Nelson, vreau să fii o figură proeminentă pe scenă astăzi, cînd va vorbi Tate. Pentru că ai fost pilot, vei face o figură bună.

- Merg şi eu? Şi Mandy? întrebă Zee.

- Eu sînt mai bucuroasă să rămîn cu Mandy, se oferi Dorothy Rae.

- Toată lumea merge. Dirk privi încruntat paharul din mîna lui Dorothy. Şi toată lumea trebuie să arate bine. Tipic american. Şi tu, domnişoară, se îndreptă el spre Francy. Fără mini.

- Du-te la dracu'!

- Francine! tună Nelson. Pleci acasă imediat dacă nu ai grijă cum vorbeşti.

- Îmi pare rău. Dar cine este individul ăsta să-mi spună mie cum să mă îmbrac?

Deloc afectat, Dirk se întoarse spre Avery.

- Pînă acum ţi-ai ales bine garderoba. Astăzi să porţi ceva modest. Mergem între muncitori. Tate, pentru tine ar fi bun costumul gri.

- Nu uita cămaşa, interveni Rae.

- Ah, da, să îmbraci cămaşa bleu, nu cea albă. Să arate bine la televizor.

- Toate cămăşile mele bleu sînt murdare.

- Ţi-am spus să le trimiţi în fiecare zi la spălat.

- Am uitat. Brusc, se întoarse spre frizer şi-i luă foarfeca din mînă. Nu mai vreau să mă tund. Îmi place aşa.

Cu un ton de parcă ar fi vorbit cu Mandy, Dirk spuse:

- Este prea lung, Tate.

Într-o secundă Tate sări din scaun.

- Cine spune asta? Votanţii? Muncitorii? Canalul cinci? Sau tu?

Lui Avery îi venea să aplaude. Ea l-a privit încontinuu pe Tate. Cu cît citea mai mult discursul primit, cu atît devenea mai furios. Ea simţise că furia va izbucni.

Mînios, Tate scoase o bancnotă din buzunar şi îl plăti pe frizer, conducîndu-l la uşă.

- Mulţumesc, şi închise uşa în urma lui.

Cînd reveni în cameră, avea o expresie întunecată pe faţă.

- Dirk, data viitoare *eu* îţi voi spune ţie cînd o-să mă tund. Nu cred că este problema ta. Şi aş aprecia dacă m-ai lăsa în pace cît timp sînt cu familia.

- Nu avem unde să ne întîlnim, spuse Eddy.

- Pe naiba, nu există, Eddy, strigă el. Hotelul ăsta are cîteva sute de camere. Dar dacă tot sînteţi aici, spuse el luînd foile de hîrtie, vreau şi eu să ştiu ce naiba înseamnă ce aţi scris aici?

Ralph se aplecă şi citi cîteva rînduri.

- Aceasta este poziţia ta în privinţa educaţiei.

- Pe dracu'! Aţi scris numai prostii. Numai prostii. Aruncă furios foile. Incredibil, numai prostii.

Zee se ridică de pe scaun şi luă fetiţa de mînă.

- O duc pe Mandy la televizor.

- Vreau să văd desene, bunico.

- Bine, draga mea. Francy, poate vii cu noi.

- Nu, nu mă mişc eu de aici.

După ce uşa s-a închis în urma lor, Ralph a încercat o explicaţie.

- Tate, noi am simţit că unele poziţii luate de tine în timpul campaniei trebuie îndulcite.

- Fără să mă consultaţi? Sînt poziţiile *mele*. Ale mele!

- Ai pierdut procente.

- Asta nu s-a întîmplat înainte de a veni voi. Am pierdut după ce aţi venit.

- Pentru că nu ne-ai ascultat.

- Ha, ha! Cred că v-am ascultat prea mult.

- Ce vrei să spui, Tate? interveni Eddy.

- Ceea ce am spus. Sînt un om întreg, nu trebuie să-mi aleagă nimeni cămăşile şi costumele, ori să-mi aducă frizeri. Vreau să spun că nu accept să vorbească cineva în numele meu. Vreau să spun că nu accept ca altcineva să-mi îndulcească poziţiile. Oamenii care mi-au dat voturile vor crede că sînt nebun dacă vor vedea că mi-am schimbat poziţia. Sau, şi mai rău, vor crede că i-am trădat.

- Exagerezi.

Tate îşi înfruntă fratele.

- Nu pe tine te-au tuns, Jack.

- Dar ar fi fost posibil. Sînt şi eu implicat la fel ca tine.

- Atunci înseamnă că înţelegi că am nevoie să fiu eu însumi.

- Dar eşti, spuse Eddy.

- Pe dracu'! Ce nu este bine în felul cum mă îmbrac? Credeţi că acest lucru contează pentru muncitori? Nu! Ei vor să ştie programul meu, programul pentru apărare, programul după care ei vor avea sau nu de lucru în următorii ani. Inspiră adînc. Avery constată cu satisfacţie că frizerul nu i-a tăiat prea scurt părul. Ascultaţi-mă, ăsta sînt eu! Aşa am mers prima dată în faţa texanilor. Schimbaţi-mă şi nu mă vor mai recunoaşte.

- Nu vrem să te schimbăm, spuse Dirk. Vrem să

arăţi mai bine.

Puse o mînă pe umărul lui Tate, dar acesta se scutură furios. Domnilor, aş dori să vorbesc cu familia mea.

- Dacă este important şi de discutat...

Tate ridică o mînă pentru a le opri protestele. Ei s-au ridicat să plece. Dirk aruncă o privire plină de subînţeles spre Eddy.

- Carole, toarnă-mi, te rog, puţină cafea.

- Sigur.

Tate se lăsă pe un scaun. Ea îi aduse ceaşca şi se aşeză pe braţul fotoliului. El luă cafeaua şi puse o mînă pe genunchiul ei.

- Ei bine, ce ieşire! spuse Eddy.

- Am încercat cum aţi vrut voi. Fără să mă gîndesc, v-am lăsat să îi angajaţi. Nu îmi plac.

- Am să le spun să fie mai discreţi.

- Aşteaptă, spuse Tate, în timp ce Eddy se îndrepta spre uşă. Nu este suficient.

- Bine, am să le spun că dacă la sfîrşitul acestui turneu nu vom avea un rezultat îmbunătăţit...

- Tot nu este destul.

- Atunci ce sugerezi?

Tate îi privi pe rînd.

- Dă-le bilete de întoarcere.

- Îi dăm afară? exclamă Jack. Nu putem face aşa ceva.

- De ce nu? Noi i-am angajat.

- Nu faci aşa ceva cu compania Wakely şi Foster. Nu-i vom mai putea angaja niciodată.

- Nu cred că este o pierdere.

- Nu poţi face asta, repetă Jack.

- Tate, te rog să te gîndeşti foarte bine, îl rugă Eddy.

- M-am gîndit. Nu îmi plac indivizii. Nu îmi place ce încearcă să facă.

- Adică? întrebă Jack bătăios.

- Vor să mă transforme în ceea ce cred ei că ar trebui să fiu. Poate că îmi trebuie puţin rafinament. Dar nu îmi place să fiu condus aşa. Nu îmi place ce fac ei. Jack, ţi-am ascultat sfaturile de fiecare dată. Nu vreau să te aud în această privinţă. Este hotărîrea mea. M-am răzgîndit.

- Chiar aşa? spuse Eddy pocnind din degete. La numai cîteva săptămîni pînă la alegeri? Vrei să întorci caii în mijlocul curentului?

- Nu, asta au încercat ei să facă. Tată, dă-mi un sfat.

- De ce mi-l ceri abia acum? Deja ai făcut rău că nu ţi-ai dominat mînia. Să nu te mai înfurii niciodată, Tate. Să fii calm.

- Cum?

- Cîştigînd.

- Să tac şi să le ascult sfaturile?

- Dacă nu te vor compromite.

- Exact aici sînt. Îmi pare rău că nu sînteţi de acord cu mine.

- Eu sînt de acord cu Eddy, dacă vă interesează părerea mea, spuse Francy.

- Nu ne interesează, o repezi Jack.

- Carole?

Pînă acum Avery nu a intervenit. Nici nu intenţiona dacă nu i-o cerea Tate. Acum că o întrebase, îl privi comunicînd cu el ca între doi iubiţi.

- Ceea ce hotărăşti tu este cel mai bine. Eu sînt cu tine.

- Da? De cînd? se stropşi Jack, apoi se întoarse spre Tate. Tu vorbeşti despre compromisuri? Te culci

cu ea din nou şi acesta este cel mai mare compromis pe care l-ai făcut vreodată, frăţioare.

- Destul, Jack! tună Nelson.

- Tată, ştii la fel de bine ca şi mine...

- *Destul!* Tu să ai grijă de soţia ta. Cînd o vei putea controla pe ea atunci ai dreptul să-l critici pe Tate.

Jack îşi privi o secundă tatăl, apoi fratele, şi ieşi furtunos din cameră. Dorothy Rae îl urmă nesigură.

- Cred că urmezi tu, îi spuse Tate lui Eddy.

Eddy refuză să înţeleagă.

- Cred că ai destulă minte. Spre deosebire de Jack, eu nu le pun la inimă. Cred că greşeşti dar... vom şti în ziua alegerilor. Cred că trebuie să le dau vestea consultanţilor noştri. Ieşi. Francy plecă imediat după el.

Zee o aduse pe Mandy în cameră. Atmosfera era tensionată.

- V-am auzit strigînd.

- Am rezolvat problemele, spuse Nelson.

- Sper că decizia mea este corectă, tată.

- După cum ai spus singur, eu sper să te poţi descurca.

- Pentru liniştea mea, aşa trebuia să fac.

- Atunci nu te mai scuza pentru ce ai făcut.

- I-am promis lui Mandy că ieşim la plimbare, spuse Zee întrerupînd dialogul incomod. Cred că n-o să mai plouă.

- Vin şi eu. Nelson se ridică şi luă copilul în braţe. Îmi face bine puţină mişcare. Şi n-o să ne topească ploaia, nu-i aşa Mandy?

- Mulţumesc că m-ai susţinut, îi spuse Tate lui Avery cînd a fost singuri. Nu ai făcut-o întotdeauna.

- Aşa cum mi-a amintit şi Jack.

- Era supărat.
- Mai mult decît atît. Jack mă disprețuiește.
- De ce ai făcut-o? Dintr-un sentiment al datoriei?
- Nu. Am considerat că ai dreptate. Nici mie nu mi-a plăcut cum se purtau.

Îi trecuse prin cap că cei doi puteau avea vreo legătură cu complotul împotriva lui Tate.

După discuția înfierbîntată, camera le păru foarte caldă. În mod paradoxal, salonul părea mai mic. Îi apăsa liniștea. Avery își împreună mîinile.

- Eu...
- E bine că Mandy a ieșit la plimbare.
- Da.
- O să-i placă.
- Și tu o să poți citi discursurile în liniște.
- Hmm.
- Deși nu cred că trebuie să le mai citesc.
- Nu, astăzi am o zi lejeră.
- Asta este bine.

Tate își privea vîrful cizmelor.

- Crezi că o să plouă?
- Păi... nu cred.

El întinse mîna, o trase spre el și o sărută.

- Tate?
- Hmm? O trăgea spre pat.
- Eu am crezut că după noaptea trecută n-ai să mai vrei...
- Ai crezut rău.

TREIZECI ŞI NOUĂ

- Bau!

Francy sări în faţa lui Eddy de după uşă. El nici măcar nu tresări.

- Cum ai intrat aici?

- Am mituit menajera.

- Cu ce?

- Cu pintenii unchiului Tate.

- Eşti bolnavă.

- Nu-ţi place?

- Ce-i asta? întrebă arătînd spre masa de lîngă fereastră.

- Masa de prînz.

- Trebuia să mă întrebi, Francy!

- Nu ţi-e foame?

- Şi ce dacă îmi este? Nu am decît un minut.

Se aşeză pe marginea patului şi luă telefonul.

- Cu Domnul Malone, vă rog. Domnul Malone? Sînt Eddy Paschal, directorul de campanie pentru Rutledge. Aţi sunat? Eddy ascultă. Mă tem că programul este foarte încărcat. La ce anume vă gîndiţi? Cîţi oameni?

Fata îl săruta pe gît. El acoperi receptorul şi se răsti la ea.

- Termină Francy. Sînt ocupat.

Se aruncă bosumflată pe pat. Eddy continua să vorbească la telefon.

- Voi vorbi cu domnul Rutledge şi vă voi anunţa imediat. Oricum, vă mulţumim pentru invitaţie.

- Ce naiba-i cu tine?
- Nimic, sînt grăbit.
- Eşti furios pentru că unchiul Tate i-a dat afară?
- Nu sînt furios. Nu sînt de acord cu el.
- Nu te răzbuna pe mine.
- Nu mă răzbun.
- N-am timp pentru tine acum, Francy. O desprinse de el şi se ridică de pe pat. Îl privi provocator.
- De ce te porţi aşa urît cu mine?
- Mă grăbesc.
- Atunci nu eşti supărat?
- Nu sînt supărat.
- Ne vedem mai tîrziu?
- La întîlnirea de după-amiază.
- Ştii ce vreau să-ţi spun. Ne vedem mai tîrziu?
- Ştiu ce vrei să spui. Încearcă să nu îmi mai faci necazuri.

În timp ce uşa se închidea în urma lui, Francy înjură colorat. Plănuise o masă intimă şi o lungă după-amiază de dragoste. Iată ce s-a ales. Îi era silă de alegeri. Va fi bucuroasă să se termine şi Eddy să fie numai al ei.

Îl iubea pe Eddy cu pasiune. Recunoştea însă că o parte din atracţia lui era faptul că se comporta ciudat. Nu participa, era un observator. Uneori îşi dorea ca Eddy să o privească cu pasiune, să îi vrăjească inima, să o urmărească neîncetat. I-ar fi plăcut să fie atît de preocupat de ea, cum era unchiul Tate de mătuşa Carole.

Dorothy Rae îşi lansă atacul în timp ce erau în maşină aşteptîndu-i pe bărbaţi.

- Ţi-a plăcut, nu-i aşa?

Mandy dormea în braţele lui Avery. Dorothy Rae a fost foarte tăcută pînă atunci. Avery aproape că uitase că este acolo.

- Scuză-mă, ce-ai spus?

- Am spus că ţi-a plăcut.

Avery remarcă nuanţa de ameninţare.

- Ce mi-a plăcut?

- Să-l pui pe Jack într-o lumină proastă.

- Cum adică?

- Luîndu-i apărarea lui Tate.

- Tate este soţul meu.

- Şi Jack este al meu!

Mandy se trezi dar adormi imediat. Dorothy coborî vocea.

- Asta nu te-a oprit să încerci să mi-l furi.

-·N-am încercat să ţi-l fur.

- Poate că nu în ultima vreme, dar înainte de accident, da. Ceea ce este îngrozitor, este faptul că nu îl vrei. Imediat ce i-ai atras atenţia, ţi-ai bătut joc de el. Ai vrut să-l înfurii pe Tate flirtînd cu fratele lui.

Avery nu putea respinge afirmaţiile pentru că probabil erau adevărate. Carole nu avea scrupule. Îi făcea plăcere să devasteze întreaga familie. Probabil că făcea parte din planul ei de a-l distruge pe Tate.

- Nu am nimic cu Jack, Dorothy Rae.

- Pentru că el nu este sub lumina reflectoarelor. Niciodată nu a fost. De ce nu l-ai lăsat în pace? Cum îndrăzneşti să te joci cu vieţile oamenilor?

Avery o prinse strîns de braţ.

- Ai luptat pentru el?

Dorothy Rae nu era pregătită pentru contraatac. O privea stupefiată pe Avery.

- Ai luptat vreodată cu mine pentru a atrage atenţia lui Jack? Sau ai băut pînă la inconştienţă şi ai

lăsat lucrurile în plata Domnului?

Fața lui Dorothy Rae se contorsionă. Ochii i se umeziră.

- Nu-i frumos să spui așa ceva.

- Prea multă vreme au fost oamenii buni cu tine. Toată lumea se preface că nu vede boala ta.

- Nu am nici o...

- Ești bolnavă, Dorothy Rae. Alcoolismul este o boală.

- Eu nu sînt alcoolică, strigă ea cu ochii în lacrimi. Beau puțin...

- Nu, bei pînă nu mai știi de tine. Te compătimești și apoi te întrebi de ce te înșeală soțul cu alte femei. Privește-te în oglindă. Arăți îngrozitor. Este de mirare că pe Jack nu-l mai atragi?

- Nu am de gînd să ascult toate astea.

- Ba da, o să asculți. A venit vremea ca cineva să te trezească. Soțul tău nu ți-a fost *furat*. Tu l-ai alungat.

- Nu este adevărat! Mi-a jurat că nu din cauza mea a plecat.

- A plecat?

- Nu-ți amintești, Carole? Dorothy o privi încurcată. La puțin timp după ce v-ați căsătorit voi.

- S... sigur că îmi amintesc, murmură Avery. A lipsit cam...

- Șase luni, spuse femeia nenorocită. Cele mai lungi luni din viața mea. N-am știut unde este, ce face și dacă se mai întoarce.

- Dar s-a întors.

- Mi-a spus că a avut nevoie de timp să se limpezească. A avut atîtea probleme.

- Cum ar fi?

- Oh, pretențiile lui Nelson la firma de avocați.

Campania electorală a lui Tate, faptul că eu beau,- Francy.

- Francy are nevoie de o mamă, Dorothy Rae.

- Nu de mine, rîse femeia ironic. Pe mine mă urăşte.

- De unde ştii? De unde ştii ce simte ea? Ai vorbit vreodată cu ea?

- Am încercat. Este imposibilă.

- Îi este teamă că nimeni nu o iubeşte. Şi s-ar putea să aibă dreptate.

- Eu o iubesc, protestă Dorothy Rae uluită. I-am dat tot ce a dorit.

- Ai obligat-o să-şi găsească tot felul de ocupaţii ca să nu te deranjeze pe tine. Plîngi încontinuu că ai pierdut două sarcini, dar nu ai grijă de unicul tău copil. Francy se apropie de dezastru. Are nevoie de tine. Are nevoie şi de tatăl ei. De o mînă sigură. Dacă Jack nu ar fi atît de îngrijorat de băutura ta, poate că i-ar acorda mai multă atenţie. Ştiu numai că dacă nu faceţi ceva, ea va continua să facă lucruri scandaloase pentru a vă atrage atenţia. Va merge prea departe şi va suferi.

Dorothy îşi aranjă cu stîngăcie părul ciufulit.

- Francy a fost întotdeauna mult prea exuberantă. Eu şi Jack nu am putut să facem nimic. Are o personalitate tumultuoasă. Nu este decît o adolescentă.

- Aşa crezi? O adolescentă? Ştii că a venit acasă într-o noapte bătută de un individ pe care l-a agăţat într-un bar? Da, întări Avery, cînd văzu că Dorothy este palidă şi nu o crede. Eu nu sînt psiholog dar ştiu că Francy crede despre ea că nu merită mai mult. Crede că nu merită să fie iubită pentru că nimeni nu a iubit-o şi a încercat totul pentru a-ţi atrage atenţia.

- Nu este adevărat.

- Ba da. Şi mai este ceva. Avery făcu o pauză căutîndu-şi cu grijă cuvintele. Se culcă cu Eddy Paschal.

- Nu te cred. Este bătrîn că ar putea să-i fie tată.

- Am văzut-o ieşind din camera lui de hotel la Houston.

- Asta nu înseamnă că...

- Era în zorii zilei, Dorothy. Nu trebuia decît să o priveşti ca să ştii ce a făcut toată noaptea. Am toate motivele să cred că legătura lor continuă.

- El nu ar face aşa ceva. Era un comentariu trist. Dorothy Rae ştia despre moralitatea fiicei sale. Asimilă informaţia apoi o privi pe Avery cu ochii îngustaţi de furie. Ţi-ai găsit tu să arunci cu pietre în fiica mea.

- Nu vrei să înţelegi. Eu nu judec moralitatea lui Francy. Sînt îngrijorată. Crezi tu că un bărbat ca Eddy poate fi interesat de ea, decît dacă nu are un motiv? Crezi tu că el va continua această legătură şi o va transforma în ceva serios? Nu. Ceea ce mă preocupă pe mine este că Francy crede că este îndrăgostită de el. Dacă el o va respinge, ea va continua să aibă o părere foarte proastă despre propria-i persoană.

- Dacă vrei să ştii, fiica mea are o părere foarte bună despre ea.

- De aceea se culcă cu primul venit? De aceea trece de la un bărbat la altul şi îi lasă să facă ce vor cu ea? De aceea se ţine de uŋ bărbat care nu va fi al ei? Avery clătină din cap. Francy nu se iubeşte. Se pedepseşte pentru că nu este iubită.

- Niciodată nu am avut influenţă asupra ei.

- Pentru că nici pe tine nu te poţi controla.

- Eşti crudă, Carole.

Avery ar fi vrut să o ia în braţe şi să-i spună, "Nu, nu sînt crudă. Îţi spun toate acestea pentru binele tău". Însă îi răspunse aşa cum ar fi făcut-o Carole.

- Am obosit să fiu făcută vinovată pentru căsătoria ta. Fii soţie pentru Jack.

- La ce mi-ar folosi? Jack mă urăşte.

- De ce spui asta?

- Ştii foarte bine. Crede că l-am atras în această căsătorie. Şi eu am fost convinsă că sînt însărcinată.

- Dacă Jack te-ar urî, o contrazise Avery, ar fi stat cu tine toţi aceşti ani? Ar fi venit înapoi după şase luni?

- Da, dacă i-ar fi cerut-o Nelson, spuse femeia cu tristeţe.

Ah, Jack întotdeauna a făcut ce i-a spus tatăl său. Datoria îl lega de soţia sa, nu dragostea. Avery o privi pe Dorothy într-o altă lumină. Situaţia era evident deznădăjduită pentru că ea îl iubea foarte mult pe Jack.

- Ia asta, spuse întinzîndu-i batista. Şterge-ţi ochii. Dă-ţi cu ruj.

Tocmai cînd termină, Francy deschise uşa şi intră în maşină.

- Campania asta mă calcă pe nervi. Uite ce dracu' mi-a făcut vîntul.

Dorothy Rae o privi nesigură pe Avery. Îşi luă inima în dinţi şi-i spuse fiicei sale:

- Nu ar trebui să foloseşti astfel de cuvinte, Francy.

- Cum adică?

- Nu sînt potrivite pentru o tînără educată.

- O tînără educată? Ai dreptate, mamă, spuse cu îndrăzneală. Încerci să te amăgeşti. Mai ia un pahar. Oare cît mai durează? Unde naiba este radioul în

maşina asta?

- Te rog să nu-l deschizi, Francy. Mandy doarme.

- Va trebui să te îmbraci elegant diseară, continuă Dorothy privind picioarele dezgolite ale fetei.

- Aha. Păi, eu nu am nimic elegant, mulţumesc lui Dumnezeu.

- Cînd vom ajunge la hotel mă voi uita prin lucrurile tale să văd.

- Pe dracu'! Cine te lasă? Am să îmbrac ce vreau eu. Ţi-am spus doar...

- Ce-aţi zice să mergem la cumpărături? Amîndouă o priviră uluite pe Avery. Sînt sigură că putem găsi o rochie tinerească, modernă şi potrivită. Sigur, eu nu voi putea merge, dar voi puteţi ieşi. De fapt, chiar vreau să vă rog să-mi luaţi şi mie ceva.

- Cine a spus că eu merg? întrebă Francy.

- Nu vrei să vii, Francy?

Francy o privi pe mama sa care îi vorbise aproape cu timiditate. Era uluită. Privirea exprima neîncredere. Dincolo de ea, Avery văzu că este vulnerabilă.

- De ce să nu mergem? N-am mai făcut asta de mulţi ani. Aş putea să-mi cumpăr şi eu o rochie. Poţi să-mi dai un sfat.

Francy deschise gura şi după un moment de ezitare renunţă la primele vorbe.

- Sigur, dacă vrei merg cu tine. De ce nu?

Privi pe geam şi îl văzu pe Eddy în grupul de bărbaţi.

- Tot nu am nimic mai bun de făcut.

PATRUZECI

- Bună ziua, domnule Lovejoy.

Van era preocupat de aparatul de filmat. Ridică privirea şi-şi suflă părul din ochi.

- Oh, bună Av... Ah, doamnă Rutledge.

- Îmi pare bine că te văd.

- Şi mie. Mi-aţi lipsit în prima săptămînă, dar văd că familia s-a reunit.

- Da, domnul Rutledge ne-a chemat.

- Da? Van era insinuant. Ce drăguţ!

Ea îl privi cu reproş. După conversaţia cu Dorothy, după-amiaza a trecut greu.

- Cum merge? întrebă Van.

- Campania? Este epuizantă. Astăzi am strîns mii de mîini. Şi a fost puţin.

- Am auzit că i-aţi concediat pe cei doi consilieri.

- Veştile merg repede.

- Paschal a dat deja o declaraţie. Dacă vrei să ştii, mă mir că Rutledge nu a făcut-o mai devreme. Era imposibil să te mai apropii de el. Din cauza lor. S-au dat reclamele filmate la fermă. Le-ai văzut?

- Excelente, domnule Lovejoy.

- Mulţumesc, doamnă Rutledge, spuse el printre dinţi.

- Ai mai văzut pe cineva cunoscut?

- Nu în seara asta. Dar astăzi după-amiază au fost cîteva chipuri cunoscute în mulţime.

- Oh! Speriată, scrută mulţimea dar nu-l descoperi pe Păr Alb. Unde? Aici la hotel?

- La General Dynamic.
- Prima dată în acest turneu?
- Îhî. Acum vă rog să mă scuzaţi, am treabă.
- Îmi pare rău că v-am reţinut, domnule Lovejoy.
- Nici o problemă. Van făcu cîţiva paşi, apoi se întoarse. Doamnă Rutledge, v-a trecut prin cap că s-ar putea ca cineva să vină să vă vadă pe dumneavoastră şi nu pe soţul dumneavoastră?
- Pe mine?
- Mă gîndeam şi eu. Ochii lui Van îi telegrafiau un avertisment.

Avery învîrti în minte posibilitatea. Era atît de preocupată, încît nu observă că cineva din colţul celălalt o privea şi se întreba ce a avut de discutat atît de mult cu cameramanul.

- Jack?
- Hmm?
- Îţi place cum m-am coafat?

Dorothy Rae se admira pentru prima dată după multă vreme. În tinereţe era foarte admirată. Jack lăsă ziarul şi răspunse mecanic.

- Drăguţ.
- Astăzi eu şi Francy am fost la cumpărături. Am trecut şi pe la cabinetul cosmetic. Mi-a venit deodată şi i-am spus lui Francy că intru să mă coafez, să-mi fac manichiura.
- Hmm.
- Francy mi-a spus că ar trebui să-mi deschid părul. Că o să mă întinerească. Tu ce zici?
- Cred că trebuie să fii atentă la sfaturile lui

Francy.

Încrederea pe care o simţea o făcuse să reziste la impulsul de a bea, pe care l-a simţit în ziua aceea.

- Ştii... nu mai beau, Jack.

El o privi pentru prima dată. Părul îi era mai scurt. Machiajul subtil îi lumina faţa.

- De cînd?

- De azi-dimineaţă.

Jack împături ziarul şi îl aruncă pe podea. Stinse lampa.

- Noapte bună, Dorothy Rae.

- De data asta este adevărat.

- De fiecare dată ai spus că e adevărat.

- Acum este altfel. Am să mă internez într-un spital, unde vrei tu. Vreau să spun, după alegeri. Ştiu oă acum nu este potrivit pentru un membru al familiei.

- Nu eşti alcoolică.

- Ba da, Jack, sînt. Trebuia să mă convingi cu multă vreme în urmă. Îl atinse uşor pe umăr. Nu dau vina pe tine, eu sînt singura responsabilă. Dar am de gînd să nu mai fiu o beţivă dezgustătoare.

- Vom vedea.

Nu era deloc optimist, dar măcar reuşise să îi atragă atenţia. Ea se strecură în pat lîngă el şi continuă:

- Trebuie să fim mai severi cu Francy.

- Da.

- Îmi dau seama că nu o putem ţine în lesă. A crescut.

- Şi ştie multe.

- Poate, sper că nu a mers prea departe, dar vreau să ştie că mă interesează ce se întîmplă cu ea. De fapt, zîmbi timid, astăzi după-amiază ne-am înţeles. M-a ajutat să-mi cumpăr o rochie. Ai văzut

rochia pe care am purtat-o în seara asta? Chiar şi Zee mi-a spus că e drăguţă. Francy are nevoie de sprijin. Numai aşa va şti că o iubim. Şi vreau să te ajut şi pe tine.

- Cu ce să mă ajuţi?

- Să-ţi revii după toate dezamăgirile.

- Dezamăgiri?

- Carole. Nu trebuie să recunoşti nimic. Sînt trează acum şi ştiu că dorinţa ta nu a fost imaginaţia mea de beţivă. Că s-a petrecut sau nu, nu mă interesează. Nu te pot condamna că ai fost necredincios. Au fost momente cînd am iubit mai mult paharul decît pe tine. Ştiu că o iubeşti pe Carole... S-a folosit de tine şi te-a rănit. Vreau să te ajut să o uiţi. Şi să treci şi de dezamăgirile de azi-dimineaţă cînd Tate te-a contrazis. Îşi adună curajul şi îl mîngîie pe faţă. Nimeni nu ştie ce bărbat bun eşti, dar eu ştiu. Tu ai fost mereu eroul meu, Jack.

- Halal erou, spuse el ironic.

- Pentru mine eşti.

- Ce se întîmplă, Dorothy Rae?

- Vreau să ne iubim din nou.

El o privi îndelung.

- Mă îndoiesc că aşa ceva se mai poate întîmpla.

Disperarea din glasul lui o înspăimîntă. Totuşi reuşi să zîmbească.

- Vom încerca. Noapte bună, Jack.

Stinse lampa şi se întinse lîngă el. El nu-i răspunse cînd îl îmbrăţişă, dar nici nu-i întoarse spatele, ca de obicei.

Insomnia îi era obişnuită de cînd Carole s-a întors de la spital. Numai noaptea reuşea să se gîndească. Nu era nimeni, nici un zgomot nu-i tulbura mintea.

Ceea ce totuşi nu-i stimula logica. Oricît de mult analiza datele, "logica" îi spunea lucruri îngrozitoare.

Carole nu era Carole.

Cum, de ce, conta sau nu conta, totul ducea la faptul indubitabil că Carole Navarro Rutledge a fost înlocuită cu altcineva. Amnezia era singura explicaţie, dar aici era o schimbare dramatică de personalitate. Numai aşa se explica faptul că s-a îndrăgostit de soţul ei. Personalitatea ei nu se explica decît dacă era o altă femeie.

Carole nu era Carole.

Atunci cine era?

Întrebarea era tulburătoare pentru că implica multe riscuri. Planul pe care l-a croşetat ani de zile era pe punctul de a se îndeplini... dar şi de a fi dat peste cap de către o impostoare. Toate elementele erau la locul lor. Nu mai putea schimba nimic, chiar dacă dorea. Răzbunarea dulce cerea sacrificii amare. Nu trebuia să renunţe la răzbunare.

Pînă la momentul respectiv această Carole, impostoarea, trebuia supravegheată. Părea destul de inocentă, dar nu se ştie niciodată. Cine era şi de ce luase identitatea altei femei, dacă într-adevăr aşa se întîmplase, era o adevărată enigmă.

Imediat ce se va întoarce acasă, va trebui să găsească răspunsul la aceste întrebări. Poate că trebuia să o mai sperie puţin pentru a vedea cum reacţionează, la cine fuge. Da, trebuia să-i mai trimită' un mesaj. Trebuia să o sperie pentru a se da de gol. Toate mişcările Carolei trebuiau bine supravegheate. Trebuia să ştie cine este.

Punctul de plecare va fi lista de pasageri. Să afle cine a murit şi cine a trăit după *Zborul 398*.

- Bună dimineaţa.

- Hei, Jack, ia loc. Tate îi făcu semn chelnerului să toarne cafea.

- Aştepţi pe cineva?

- Nu. Carole şi Mandy au pînă dormit mai tîrziu. Eu am alergat şi eram îmbrăcat cînd s-au trezit ele. Carole mi-a spus să nu le aştept. Nu-mi place să mănînc singur. Îmi pare bine că ai venit.

- Da? Jack îi spuse chelnerului: Micul dejun. Pîinea să fie bine prăjită.

- Sigur, domnule Rutledge.

- Iată ce înseamnă să ai un frate renumit. Eşti bine servit. Am crezut că după incidentul de ieri...

- Ieri totul a fost bine.

- Mă referam la Dirk şi Ralph.

- Încă mai eşti supărat?

- Este campania ta, ridică Jack din umeri.

- Este campania noastră.

- Aşa este.

- Nu am vrut să te contrazic, Jack.

- Mie aşa mi s-a părut. Şi celorlalţi.

- Îmi pare rău că te-ai supărat. Dar tactica lor nu era pentru mine. Te-am ascultat pe tine, pe Eddy, pe tata, dar...

- Dar ai făcut ce a spus Carole.

Tate rămase uluit de răutatea lui Jack.

- De ce o amesteci pe ea?

- Asta să o spui tu.

- Este soţia mea.

- Este problema ta.

Tate nu dorea să-şi discute căsnicia cu fratele său.

- Jack, numele meu este public. În ultimă instanţă, sînt singurul responsabil în campania mea. Va trebui să răspund în faţa Congresului dacă voi fi ales. Eu, Tate Rutledge, şi apoi accentuă, *nu altcineva.*

- Înţeleg asta.

- Atunci fii alături de mine, nu împotriva mea. Nu aş fi reuşit singur. Oare tu nu ştii că eu am văzut cît îmi eşti de loial?

- Mai mult decît orice pe lume, vreau să te văd ales.

- Ştiu, Jack. Eşti fratele meu. Te iubesc şi îţi sînt recunoscător pentru sacrificii. Mai mult decît ştii tu, eu am înţeles că în timp ce eu stau pe calul alb din faţă, tu faci tot ce trebuie în culise, eşti în planul doi.

- Eu nu am vrut niciodată să fiu pe calul alb, Tate. Am vrut doar să ai încredere în ceea ce fac.

- Mai mult decît îţi imaginezi. Îmi pare rău că nu sîntem de acord în această problemă, dar instinctele mele m-au avertizat, în ciuda sfaturilor voastre. Ai fi vrut să fiu altfel? Să continui ceva numai pentru că trebuia să devin popular, deşi eu nu eram convins de asta?

- Cred că nu.

- În ultimă instanţă, zîmbi Tate, eu voi fi cel despuiat în faţa lumii.

- Să nu aştepţi din partea mea să te felicit atunci cînd greşeşti.

Cei doi fraţi au început să rîdă. Jack a fost primul care a devenit din nou serios.

- Tate, atîta vreme cît am luminat atmosfera...

- Hmm?

- Am impresia că lucrurile merg bine între tine şi

Carole.

Tate îşi privi tăios fratele.

- Vreau să spun că este bine. Atîta vreme cît eşti fericit...

- De ce, par aşa de neajutorat?

- Nu ştiu, este ceva, ai să spui că sînt nebun.

- Încearcă.

- Este ceva neobişnuit la ea.

- Ce vrei să spui?

- Nu ştiu. Dumnezeule, tu te culci cu ea. Dacă nu ai observat tu, înseamnă că eu am o imaginaţie prea bogată. Ai văzut-o vorbind cu cameramanul azi-noapte?

- Ce cameraman?

- Cel care a filmat la fermă.

- Se numeşte Van Lovejoy. Este de la KTEX.

- Da, ştiu, rîsul lui Jack era ciudat. Mi s-a părut curios să o văd pe Carole vorbind cu el. Nu este chiar genul ei. Întîlnind privirea lui Tate, îşi coborî ochii. Vreau să spun... nu este..., ştii ce vreau să spun.

- Ştiu. Vocea lui Tate era liniştită.

- Mai bine plec să le trezesc pe Dorothy Rae şi Francy. Eddy vrea să fim gata la 10,30. Mi-a făcut plăcere că am stat de vorbă.

- Şi mie.

Tate privi pe fereastră. Carole a vorbit din nou cu Van Lovejoy? De ce? Nu i-a mai spus fratelui său că au mai vorbit şi altădată. Atunci a minţit, o vedea că minte, dar după aceea a sărutat-o şi a uitat. Lucrurile mergeau atît de bine între ei. De ce trebuia să apară norul? Se simţeau bine cînd făceau dragoste. Nu i se mai părea murdar. Şi ar fi jurat că şi ea se simte bine. În relaţia lor era ceva nou. Parcă ar fi fost ilicită. Îi venea greu să-şi mai amintească cum a fost la

început. Acum descoperea de fiecare dată ceva nou la ea.

A fost mereu modestă, niciodată nu a stat goală în faţa lui. Ieri dimineaţă, înainte să facă dragoste, l-a rugat să tragă draperiile. Timiditatea asta a ei îl excita. Reuşea să-l seducă. Era un mister care îl făcea să o dorească mereu. Îşi făcuse un obicei din a şti mereu unde este, o urmărea de la distanţă, găsea mereu motive să o aducă aproape. Şi ea se juca cu el? De ce avea acest interes inexplicabil pentru bărbatul acela?

Tate dorea răspunsuri imediate. Dar dacă răspunsurile îi vor tulbura pacea, armonia şi viaţa sexuală, era pregătit să aştepte la infinit o explicaţie.

PATRUZECI ŞI UNU

Zinnia Rutledge privea fotografiile de pe perete. Îi plăcea biroul acesta numai din cauza fotografiilor. Amintirile erau dulci-amare. Nu se mai sătura să le privească.

- Bună ziua, Zee, te-am speriat?

Zee îşi reţinu lacrimile şi îşi alungă emoţiile înapoi în inimă.

- Bună ziua, Carole. M-ai luat prin surprindere. Îl aşteptam pe Tate.

- De aceea sînt aici. Mă tem că o să-ţi dau o veste neplăcută.

- Nu poate veni, spuse Zee dezamăgită.

- Îmi pare rău, nu.

- Sper că nu s-a întîmplat ceva.

- Nu, doar o dispută terminată la Poliţia din Houston.

- Ştiu, toate ziarele scriu despre asta.

- Astăzi de dimineaţă lucrurile s-au tensionat. Acum o oră Eddy a hotărît că Tate trebuie să meargă să potolească spiritele. Ultimele procente arată că Tate recuperează. Este cu numai cinci puncte în urma lui Dekker. Situaţia asta din Houston este perfectă pentru ca Tate să-şi exprime opinia în privinţa relaţiilor de muncă şi a legilor. Au plecat cu avionul şi se vor întoarce în cîteva ore, dar nu poate veni să ia masa cu tine.

- Lui Tate îi place să zboare ca şi tatălui său, zîmbi Zee ciudat. O să-i placă excursia.

- Accepţi un biet înlocuitor?

- Adică să iau prînzul cu tine?

- Ar fi atît de îngrozitor?

Zee îşi privi nora din cap pînă în picioare, dar nu găsi nimic să-i reproşeze. Îşi îmbunătăţise foarte mult imaginea. Se îmbrăca şic, dar acum accentul era pe stil şi nu pe dorinţa de a fi sexy. Femeia cu ţinută impecabilă încă nu o ierta.

- Cred că renunţ.

- De ce?

- Nu ai ştiut niciodată cînd să te opreşti, Carole.

- De ce nu vrei să iei masa cu mine?

Zee încerca să scape cu faţă curată.

- Eram convinsă că voi fi cu Tate. Înţeleg de ce nu poate veni, sînt dezamăgită şi nu mă pot preface că nu-i aşa. În ultima vreme am fost atît de puţin timp împreună. Eu şi Tate.

- Asta te deranjează, nu-i aşa?

Trupul mărunt al lui Zee se încordă imediat. Dacă aşa dorea Carole, atunci se vor înfrunta.

- Ce vrei să spui?

- Nu suporţi faptul că Tate petrece mai mult timp cu mine. Eşti geloasă că legătura noastră devine din ce în ce mai solidă.

Zee rîse ironic.

- Ţi-ar plăcea să fie aşa, nu-i aşa, Carole? Ai prefera să crezi că sînt geloasă, pentru că ştii că nu am fost de acord cu căsătoria voastră.

- Oh!

- Nu te purta de parcă nu ai şti. Tate ştie. Sînt sigură că voi doi nu aţi discutat despre asta.

- Am discutat. Şi chiar dacă nu am fi vorbit, eu ştiu că nu mă poţi suferi. Nu reuşeşti să te ascunzi prea bine, Zee.

Zee zîmbi, dar era un zîmbet trist.

- Ai fi uimită dacă ai şti cît de bine ascund ceea ce ştiu şi simt. Sînt expertă, Carole. Îşi reveni repede şi adăugă îngheţat: Ai făcut eforturi să-ţi răscumperi greşelile. Nelson este încîntat. Eu nu sînt.

- De ce? Ştiu cît de mult doreşti ca Tate să fie fericit.

- Exact. Şi nu va fi niciodată fericit atîta timp cît va fi în ghearele tale. Vezi tu, Carole, eu ştiu că toată dragostea ta nu este decît o maşinaţie. Prefăcătorie, la fel ca şi tine.

Zee văzu cu satisfacţie cum faţa ei devine palidă. Abia vorbea.

- Prefăcătorie? Ce vrei să spui?

- Imediat după ce v-aţi căsătorit, cînd am început să observ răceala dintre voi, am angajat un detectiv particular. A fost cea mai umilitoare experienţă din viaţa mea. Dar am făcut-o pentru a- mi proteja fiul. Omul îmi repugna, dar a făcut o treabă excelentă. Probabil că ghiceşti că mi-a dat tot portofoliul pe care l-ai avut înainte de a te căsători.

Zee simţea cum îi zvîcneşte sîngele. Trupul ei mic tremura de ură împotriva acestei femei care, cu răceala unui agent KGB, s-a strecurat în familia ei şi l-a ameţit pe Tate.

- Nu cred că este necesar să-ţi prezint toate detaliile acestui dosar. Nu cred că omite ceva. Dar vreau să ştii că subliniază perioada cînd ai fost dansatoare de cabaret, şi toate celelalte meserii. Numeroasele tale nume de scenă sînt deosebit de colorate. Detectivul meu s-a oprit doar atunci cînd a descoperit numele primit la naştere care, oricum, nu este important.

Carole arăta rău. Nu putea înghiţi. Erau numai ele

două. Secretara plecase la masă.

- Ştie cineva de acest dosar? Tate ştie?

- Nimeni, deşi am fost de multe ori tentată să i-l arăt - chiar şi recent, cînd am văzut că se îndrăgosteşte din nou de tine.

Carole inspiră din nou adînc.

- Se îndrăgosteşte?

- Spre dezamăgirea mea profundă. Oricum, este vrăjit. Probabil că se îndrăgosteşte de noua Carole, care a apărut după accidentul de avion. Poate că ar trebui să te numeşti Phoenix, pentru că te- ai ridicat din propria-ţi cenuşă. Eşti o femeie extrem de inteligentă. Te-ai transformat dintr-o dansatoare dezgustătoare de cabaret într-o doamnă încîntătoare, destul de bine pentru o soţie de senator. Remarcabil. Probabil că ai plănuit totul foarte mult şi foarte bine. Chiar şi prenumele cu tentă spaniolă este delicat. Avantajos pentru soţia unui om politic. Dar schimbările cele mai recente sînt cele mai de neînţeles pentru mine. Pentru că pari să crezi în tine. Aş putea crede că eşti cinstită, dacă nu te-aş compara cu ce-ai fost înainte. Felul în care te porţi cu Mandy şi cu Tate... Zee clătină din cap neîncrezătoare. Nimeni nu se poate schimba radical, Carole, indiferent cît este de inteligent.

- De unde ştii că nu m-am schimbat din dragoste pentru Tate? Încerc să fiu ceea ce vrea el.

Aruncîndu-i o ultimă privire veninoasă, bătrîna o dădu deoparte şi se îndreptă spre uşă.

- Ştiu, aşa cum ştiu care este numele meu, că tu *nu* eşti ceea ce doreşti să credem noi că eşti.

- Cînd mă vei deconspira?

- Niciodată. Carole tresări surprinsă. Atîta vreme cît Tate va fi fericit şi mulţumit cu tine, nu-l voi

dezamăgi. Dosarul va fi secretul nostru. Dar, îndrăzneşte să-l răneşti din nou, Carole, şi poţi fi sigură că te voi distruge.

- Nu poţi face asta, fără să-l distrugi şi pe Tate.

- Nu intenţionez să fac o dezvăluire publică. Nu trebuie decît să-i arăt dosarul lui Tate. Nu va permite prezenţa unei tîrfe, chiar şi una reformată, în preajma copilului său. Şi pentru mine este de nesuportat, dar eu nu am de ales. Foarte rar avem de ales în viaţă.

O expresie de disperare invadă faţa Carolei. O prinse de mînă pe Zee.

- Nu-i poţi spune lui Tate, te rog, Zee, nu poţi face asta. Îl vei ucide.

- Este singurul motiv pentru care am tăcut pînă acum, spuse Zee eliberîndu-şi mîna. Dar, crede-mă, Carole, dacă va fi necesar, mai bine vom trece un scandal de scurt timp, decît să-l văd suferind tot restul vieţii. Sînt sigură că vei căuta dosarul şi vei încerca să-l distrugi. Nu te deranja, mai am unul într-un seif particular. Numai eu am acces acolo, iar în caz că eu mor, numai Tate.

Avery descuie uşa de la intrare şi intră în casă.

- Mona? Mandy?

Le găsi în bucătărie. Îmbrăţişă copilul. Îi era frig. Tot drumul de la San Antonio a condus cu geamul maşinii lăsat. Îi ardea faţa după întîlnirea cu Zee. Aerul rece i-a alungat greaţa care a cuprins-o cînd a auzit povestea Carolei Navarro.

- E bună supa, scumpo?

- Hmmm.

- Nu am aşteptat pe nimeni la masă, doamnă Rutledge, dar dacă doriţi vă servesc imediat ceva.

- Nu, mulţumesc, Mona, nu mi-e foame. Dezbrăcă haina şi o lăsă pe scaun. Dar aş bea un ceai, dacă nu te deranjez.

Îşi frîngea nervoasă mîinile, în timp ce menajera îi aducea cana cu ceai fierbinte.

- Nu vă simţiţi bine, doamnă Rutledge? Sînteţi îmbujorată.

- Mă simt bine. Mi-e doar frig. Mandy, termină salata de fructe şi o să-ţi citesc o poveste înainte de a adormi.

Încerca să răspundă sporovăielilor copilului, care făcea progrese evidente, dar mintea i se întorcea la Zee şi la îngrozitoarele informaţii despre Carole.

- Gata? întrebă inspectînd castronelul fetiţei. Îşi termină şi ea ceaiul şi urcară împreună în dormitor. O ajută pe fetiţă să se dezbrace, o urcă în pat şi o acoperi. Se aşeză lîngă ea cu o carte de poveşti în braţe.

Şi tatăl ei îi citea dintr-o carte asemănătoare, cînd era copil. Avea ilustraţii frumoase, avea eroi care făceau lucruri incredibile. Îşi cercetă amintirile. Erau mai pregnante cele cînd tatăl ei era acasă. În poveşti binele învinge întotdeauna răul. Poate că de aceea se numeau poveşti.

Cînd Mandy adormi, Avery se dădu încetişor jos din pat şi ieşi din cameră în vîrful picioarelor.

Nu era nimeni acasă. Avery se îndreptă în vîrful degetelor spre aripa casei ,ocúită de Nelson şi Zee. Nu mai cîntări dacă este bine sau rău ceea ce făcea. Era o violare intolerabilă a intimităţii, care nici nu i-ar fi trecut prin cap în alte ocazii. Totuşi, în situaţia dată...

Localiză dormitorul lor fără probleme. O cameră

foarte plăcută, umbrită de draperiile care opreau lumina soarelui de toamnă.

De ce ar păstra Zee asemenea documente într-un simplu birou? De ce nu? Părea inocent. Cine ar fi îndrăznit să cotrobăie? Nelson avea alte probleme.

Avery luă o pilă de unghii de pe măsuţa de toaletă şi forţă broasca minusculă. Nici nu îndrăznea să-şi ia măsuri de precauţie. Zee se aştepta ca ea să-l caute.

În cîteva secunde broasca cedă. Avery deschise sertarul. Erau cîteva cutii cu iniţialele lui Zee, o biblie, o mapă neagră cu numele lui Jack pe ea şi una cu numele lui Tate.

Dosarul era în fundul sertarului. Avery îl luă şi îl deschise.

Cinci minute mai tîrziu părăsea camera palidă şi tremurînd. Îi era rău. Se grăbi spre camera ei şi încuie uşa. Se rezemă de ea respirînd cu greu.

Tate! Oh, Tate! Dacă va vedea vreodată conţinutul revoltător al dosarului...

Trebuia să facă o baie. Repede. Imediat.

Aruncă pantofii din picioare, trase puloverul peste cap şi deschise uşa la baie.

Începu să urle.

Imaginea era grotescă. Îşi acoperi gura, pentru a opri sunetele. Cînd a deschis uşa băii, posterul electoral a început să se legene ca un corp uman într-o spînzurătoare.

Cu cerneală roşie, o gaură de glonţ era desenată în fruntea lui Tate, contrastînd hidos cu zîmbetul de pe faţa lui. Cu litere mari era scris: "Ziua Alegerilor!"

Avery se legănă spre cadă şi vomită.

PATRUZECI ŞI DOI

Era îngrozitor. Înfiorător!

Avery stătea aplecată peste un pahar cu whisky, pe care Irish o obligase să-l ia pentru a se calma. Prima gură a stîrnit un adevărat vulcan în stomacul ei nemîncat. Ţinea paharul în mînă pentru că avea nevoie să se sprijine de ceva.

- Toată treaba asta este extrem de urîtă, declară gazda ei irascibilă. Am ştiut de la început. Nu te-am avertizat? Nu?

- Şi ce dacă! Ai avertizat-o! Gata, nu mai lătra la ea!

- Cine ţi-a cerut părerea? îl înfruntă Irish furios pe Van, care fuma neliniştit.

- Avery. M-a sunat să mă roage să vin aici. Şi am venit.

- Nu vreţi, vă rog, să încetaţi? strigă Avery. Van, te rog stinge treaba aia, îmi face rău mirosul.

Îşi muşca unghiile, gîndindu-se parcă dacă să vomite din nou sau nu.

- Posterul m-a înfricoşat. Chiar vrea să o facă. Am ştiut tot timpul. Dar acum...

- Cine este Avery?

- Nu ştiu, clătină ea din cap disperată. Oricare dintre ei. *Nu ştiu!*

- Cine poate intra în camera ta?

- Astăzi de dimineaţă şi înainte de a mă întoarce din oraş, oricine putea intra în camera mea. Toţi vin şi pleacă. Este o foială continuă.

- De unde ştii că nu te-a urmărit cineva?

- M-am uitat tot timpul în oglinda retrovizoare. Am ocolit de cîteva ori. Şi pe urmă, nu era nimeni acasă cînd am plecat.

- Nu ai aflat nimic din dosar?

Avery ridică neputincioasă din umeri.

- Este ciudată bătrîna.

- De ce spui asta?

- O am pe multe casete. Zîmbeşte, face din mînă mulţimii, dar să mă ia naiba dacă eu cred că este aşa de fericită, cum pare.

- Ştiu ce vrei să spui. Este foarte închisă. Nu prea vorbeşte. Cel puţin, pînă astăzi.

- Spune-ne ceva despre Carole Navarro, spuse Irish. Este mai aproape de subiect decît Zee.

- Carole, sau cum o fi chemînd-o, a fost o tîrfă ordinară. A dansat goală în baruri de noapte, sub tot felul de nume. A fost arestată o dată pentru ofense publice şi altă dată pentru prostituţie, dar cazurile s-au muşamalizat.

- Eşti sigură?

- Dosarul este concret. După informaţii am reuşit să-mi dau seama de cîteva localuri în care a practicat Carole.

- Cînd ai făcut asta?

- Înainte de a veni aici. Am vorbit chiar şi cu oameni care au cunoscut-o, cu foşti colegi de-ai ei.

- Te-au luat drept ea? întrebă Van.

- Toţi. Dar m-am dat drept o verişoară îndepărtată.

- Ce ţi-au spus?

- A avut mai multe aventuri. Nimeni nu ştie ce s-a petrecut cu ea. O colegă, căreia i-am dat douăzeci de dolari, mi-a spus că i- a mărturisit că va renunţa la

viaţa de noapte, va merge la şcoală şi se va schimba. Atît şi-a amintit. Niciodată nu a mai văzut-o.

- Sînt convins că această Carole a trebuit să suporte o transformare radicală pentru a intra la firma de avocaţi a lui Rutledge. Apoi, pasul următor a fost căsătoria cu Tate. Irish, îţi aminteşti filmul meu despre prostituate?

- Da, cel filmat la Detroit.

- Profilul personalităţii acelor femei i se potriveşte perfect. Marea majoritate pretind că urăsc bărbaţii. Vedeţi cum s-a purtat cu Jack? A flirtat cu el pînă la punctul de a-i distruge căsnicia, dar am impresia că nu a mers mai departe. Asta se numeşte răutate.

- Nu-i era teamă că o va prinde cineva?

Şi Avery se gîndise la asta.

- Nu înţelegeţi că tocmai aici este problema? Tate ar fi fost cu-adevărat umilit dacă ar fi aflat cine a fost ea.

- Prost trebuie să mai fie, murmură Van. Să pice orbeşte în mîinile ei.

- Nu înţelegi cum a programat totul, spuse Avery sărind în apărarea lui Tate. A devenit ceea ce-şi dorea el. L-a prins în cursă. Era sexy. Dar, mai mult decît atît, cineva apropiat lui Tate a ştiut cum să tragă sforile.

- Acelaşi care vrea să-l omoare?

- Exact! Probabil că a simţit, la fel ca şi Zee, că este o oportunistă.

- Dar cînd i-a făcut propunerea să participe la complot, ea de ce nu l-a anunţat pe Tate?

- Nu ştiu. Poate că o atrăgea mai mult perspectiva de a fi văduvă, decît aceea de a fi soţie de senator.

- Acelaşi statut, dar în lipsa unui soţ incomod, comentă Irish.

- Şi totuşi, nu putea fi sigură că Tate va cîştiga alegerile! Poate că complicele ei a stimulat-o financiar. Un lucru este sigur. Imediat după căsătorie, sarcina ei a fost să-l facă nenorocit. Şi s-a achitat de sarcină.

- Dar *de ce* să dorească cineva să-l vadă nenorocit? întrebă Irish. Ajungem mereu aici.

- Nu ştiu. Mi-aş dori să ştiu. Vocea lui Avery era plină de disperare.

- Ce ai înţeles tu din ultimul mesaj?

- Mi se pare evident că vor acţiona în ziua alegerilor. Probabil că vor folosi o armă.

Irish era nesigur.

- Nu ştiu, simbolistica pare puţin cam prea evidentă.

- Poate este neliniştit pentru că este prea tîrziu să mai renunţe. Prea este totul pus la punct.

- Ce ştii de Păr Alb?

- Nu a mai apărut.

Mesajul din ochii lui Van era prea evident, ca Irish să nu-l observe.

- Ce ştiţi voi şi mie nu-mi spuneţi?

- Ei, Van crede că omul mă urmăreşte pe mine şi nu pe Tate.

Irish îl privi tăios pe fotograf.

- Ce motive ai să crezi asta?

- O simplă idee. Cam îndrăzneaţă, dar...

- În toate casetele, am văzut că se uită la Tate, spuse ea împăciuitor.

- E greu de spus. Tu eşti mereu lîngă Tate.

- Avery, Irish îi prinse mîinile în palme, trebuie să anunţi autorităţile.

- Eu...

- Ascultă-mă. Taci şi ascultă-mă. Ai intrat în

mocirlă pînă peste cap. Ştiu de ce ai făcut-o. A fost o idee grozavă - şansa unei vieţi de a te consacra. Dar ţi-a scăpat din mînă, te depăşeşte. Viaţa ta este în pericol. Dacă nu te opreşti aici şi viaţa lui Rutledge este în pericol. Şi a copilului. Pentru că fata părea să recepteze argumentele, Irish continuă: Hai să sunăm la FBI.

- Biroul Federal? întrebă Van.

- Am un prieten acolo, continuă Irish ignorîndu-l pe Van. De obicei lucrează acoperit în Mexic. Nu este zona lui aici, dar ne poate sfătui ce să facem.

Încă înainte de a termina Irish, Avery scutură violent din cap.

- Irish, nu putem. Nu înţelegi? Dacă ştie FBI-ul, atunci va trebui să ştie toată lumea. Nu crezi că va stîrni suspiciuni o gardă de corp înarmată pînă-n dinţi? Va trebui să scoatem totul la lumină.

- Nu ăsta-i motivul, ţipă el supărat. Nu vrei să afle Rutledge. Şi nu vrei să afle pentru că nu vrei să renunţi la locşorul călduţ pe care îl ai în patul lui.

- Nu-i adevărat, strigă şi ea. Autorităţile îl pot apăra de oamenii din afara familiei lui, dar nu-l pot apăra de membrii familiei. Iar noi ştim că omul care vrea să-l omoare este din interior, cineva care pretinde că îl iubeşte. Nu-l putem preveni pe Tate despre pericol, fără să-l prevenim şi pe celălalt. Pe urmă, dacă spui autorităţilor povestea asta, te vor crede nebun sau nu te vor crede deloc. În ipoteza că te vor crede totuşi, gîndeşte-te ce voi păţi eu.

- Ce-ţi vor face? întrebă Van.

- Nu ştiu exact, dar pînă se vor gîndi ei ce să facă cu mine, Tate va fi expus şi foarte vulnerabil.

- Şi atunci ce vrei să faci?

Îşi acoperi faţa cu palmele şi începu să plîngă.

- Nu ştiu.

Van se ridică şi îşi luă jacheta de piele.

- Eu trebuie să hoinăresc puţin.

- Să hoinăreşti?

Van răspunse întrebării lui Irish cu o indiferentă strîngere din umeri.

- Am căutat prin casetele mele.

- Ce ai căutat?

- Lucrez la o ipoteză.

Avery îi strînse mîna cu căldură.

- Mulţumesc pentru tot, Van. Dacă vezi sau auzi...

- Te anunţ.

- Mai ai cheia de la cutia poştală? îl întrebă Irish.

- Da, ai nevoie de ea? Ne vedem în fiecare zi, cînd sînt în oraş.

- Dar poate că trebuie să trimiţi ceva, cînd nu eşti în oraş - ceva ce nu poţi trimite la ferma Rutledge.

- Am înţeles, la revedere.

- Cap de narcoman. Mi-aş fi dorit un aliat mai de nădejde.

- Nu-l îndepărta. Şi el este în pericol, dar este de nepreţuit. Mi-a fost prieten şi numai Dumnezeu ştie cîtă nevoie am avut de prieteni.

Îşi privi ceasul - cel dăruit de Tate.

- Trebuie să plec, este tîrziu. Tate pune întrebări cînd ajung tîrziu şi nu mai am scuze plauzibile. Cîte cumpărături poate face o femeie? Încercarea firavă de a glumi eşuă lamentabil.

Irish o îmbrăţişă. O mîngîia stîngaci.

- Îl iubeşti - nici măcar nu intonă întrebarea. Dumnezeule, de ce trebuie să fie toate atît de complicate?

- Îl iubesc atît de mult, încît sufăr pentru el, Irish. Ce mă fac? Nu-i pot spune, nu-l pot apăra.

- Dacă ar şti Rosemary, mi-ar rupe gîtul cu mîna ei. Cum să te las în continuare în situaţia aceasta periculoasă?

- Probabil că da, rîse Avery în cămaşa udă de lacrimi. Şi-a pus toată încrederea în tine cînd m-a lăsat în grija ta.

- De data asta o dezamăgesc. O strînse cu putere la piept. Mi-e frică pentru tine, Avery.

- Astăzi, după ce am văzut posterul însîngerat, şi mie îmi este frică. Încă mă mai consideră aliat. Să mă ajute Dumnezeu, dacă va descoperi adevărul.

- Nu vrei să te răzgîndeşti şi să anunţi autorităţile?

- Nu încă. Nu pînă cînd îl voi putea arăta acuzator - "El este".

Irish se îndepărtă şi o prinse de bărbie.

- Atunci ar putea fi prea tîrziu.

Nu era nevoie să-i mai spună. Ştia deja. Deja poate că era prea tîrziu pentru a-şi mai salva cariera, pentru viitorul ei lîngă Tate, dar trebuia să *încerce!* Îl mai îmbrăţişă o dată pe Irish, îi ură noapte bună şi ieşi în întunericul nopţii.

Era atît de întuneric, încît nici unul dintre ei nu observă maşina parcată la distanţă de o jumătate de bloc.

PATRUZECI ŞI TREI

Călătoria spontană la Houston la întrunirea cu poliţiştii a mers extrem de bine pentru Tate. În fiecare zi recupera diferenţa care exista între el şi senatorul Dekker.

Dekker, simţind presiunile, a început să scoată la suprafaţă discursuri murdare arătînd cît de periculos este "liberalul Tate".

Ar fi fost cel mai potrivit moment pentru el să folosească povestea avortului Carolei Rutledge. Ar fi aruncat în aer toată campania. Dar tactica folosită de Eddy a fost eficientă. Era evident că Dekker nu ştia nimic. Totuşi Dekker avea suportul preşedintelui care făcea campanie prezidenţială. După o călătorie epuizantă în şapte oraşe, toată echipa Rutledge era optimistă. Chiar dacă Dekker avea o marjă de procente înaintea lui Tate, oricînd avantajul îl putea părăsi. Optimismul a atins punctul culminant cînd Tate a cîştigat primarele. Toată lumea radia.

Cu excepţia lui Francy.

Ea se plimba de colo-colo, la cartierul general, şi strica atmosfera urmărind toate mişcările lui Eddy cu o ciudă nedisimulată.

Nu au mai fost împreună de mai bine de o săptămînă. El o privea, dar nu o vedea. De cîte ori ea îşi înghiţea mîndria şi se apropia de el, el nu făcea decît să-i mai dea cîteva sarcini. A stat chiar şi la telefon. Singurul motiv pentru care a acceptat să facă aceste lucruri era dorinţa de a nu-l scăpa pe Eddy din

ochi. El era într-o mişcare continuă. Părea că este la limita subzistenţei trăind cu cafea, apă minerală şi sandvişuri. Era primul care sosea dimineaţa şi ultimul care pleca noaptea, dacă pleca.

În duminica dinaintea alegerilor, familia Rutledge s-a mutat la Palacio Del Rio, un hotel imens din San Antonio. De acolo aveau să urmărească toată cursa electorală.

Rudele apropiate ale lui Tate au primit Apartamentul Imperial de la etajul douăzeci şi unu. Ceilalţi au primit camere în apropiere. S-au instalat telefoane, gărzi de protecţie la lifturi, mai mult pentru a proteja liniştea candidatului, decît pe candidatul însuşi. La mezanin, muncitorii pregăteau sala de recepţie. Pe un perete era un poster al lui Tate de două ori mărimea lui naturală.

În acea după-amiază de duminică, în agitaţia generală provocată de foiala angajaţilor hotelului, meticuloşii reporteri de televiziune şi instalatorii de telefoane, Eddy făcea eforturi deosebite să se facă auzit.

- De la Longview vei zbura la Texarkana, petreci o oră şi jumătate acolo, apoi pleci la Wichita Falls, Abilene, apoi acasă. Ar trebui să soseşti...

- Tati?

- Pentru Dumnezeu, tati! exclamă Eddy deranjat.

- Şşt, Mandy. Tate duse un deget la buze. Ţinea fetiţa în braţe, dar aceasta îşi pierduse răbdarea.

- Mă asculţi?

- Te ascult, Eddy. Mai sînt banane în coş?

- Dumnezeule, strigă Eddy. Mai ai două zile pînă la alegeri şi tu te gîndeşti la banane. Eşti al naibii de calm.

Tate luă calm banana întinsă de soţia sa, o coji şi

i-o întinse lui Mandy.

- Eşti prea încordat, Eddy. Relaxează-te. Ne înnebuneşti pe toţi.

- Amin, spuse Francy posomorîtă din fotoliul din care privise un film la televizor.

- După ce o să cîştigi, am să mă relaxez. Nici nu mai ştiu unde am rămas. Aha, ajungi aici la San Antonio mîine seară, în jur de 7,30. Voi pregăti o masă în restaurant pentru toată familia. Apoi te retragi pentru odihnă.

- Nu trebuie să mă spăl pe dinţi mai întîi? Adică înainte de a mă culca?

Toată lumea rise, numai Eddy nu gustă gluma.

- Marţi dimineaţa vom merge împreună la secţiile de votare.

Tate luă coaja de banană de la Mandy şi o şterse pe mîini.

- Voi cîştiga.

- Nu fi prea încrezător. Încă mai ai două puncte în urma lui Dekker.

- Şi totuşi, aminteşte-ţi de unde am plecat. Voi cîştiga.

Şedinţa se termină în această notă optimistă. Nelson şi Zee s-au retras pentru odihnă. Tate trebuia să lucreze la un discurs. Dorothy Rae l-a convins pe Jack să o însoţească la plimbare.

Francy aşteptă pînă plecară toţi, apoi îl urmă pe Eddy în camera lui. După ce bătu uşor, auzi:

- Cine este?

- Eu.

El deschise uşa, îi întoarse spatele şi se îndreptă spre dulap de unde scoase o cămaşă curată. Francy închise uşa şi puse siguranţa.

- De ce nu laşi cămaşa? spuse ea sugestiv.

- Nu cred că va fi prea plăcut să mă arăt la cartierul general fără cămaşă.

- Acolo pleci acum?

- Exact.

- Dar este duminică.

- Să nu-mi spui că ai început să fii pioasă de ziua Domnului.

- Ca şi tine, am fost azi la biserică.

- Şi pentru acelaşi motiv. Pentru că am spus tuturor că trebuie să mergeţi. Nu ai văzut aparatele de filmat pe Tate?

- Şi eu m-am rugat.

- Ah, sigur.

- M-am rugat să nu mori, spuse ea cu pasiune.

El rîse distrat. Cînd încercă să-şi bage cămaşa în pantaloni, Francy încercă să-l oprească.

- Eddy, nu am venit aici să mă cert cu tine. Vreau să fiu cu tine.

- Atunci vino cu mine la cartierul general. Sînt sigur că vom avea multă treabă.

- Nu la treabă mă gîndeam eu.

- Îmi pare rău, pînă la alegeri numai asta este pe agendă.

- De cîteva săptămîni mă eviţi, spuse ea cu mîinile în şolduri. Ce-i cu tine?

- Mă mai întrebi? Încerc să-l fac pe unchiul tău alesul Congresului.

- Să-l ia dracu' de Congres.

- Ştiu ce e în capul tău. Acum, Fancy, te rog să mă scuzi.

Se îndreptă spre uşă, iar ea încercă să-l oprească rugîndu-l:

- Te rog, Eddy. Mai stai puţin. Putem bea o bere. Hai să facem dragoste.

- Dragoste? spuse el dispreţuitor.

O îndepărtă din calea lui.

- Francy, numai la asta te gîndeşti. Descarcă-te în altă parte. În momentul acesta am altceva de făcut.

Francy privea uluită uşa închisă. Luă o scrumieră care era la îndemînă şi o aruncă furioasă. Niciodată nu a fost atît de categoric refuzată. Nimeni, dar absolut nimeni, nu o refuza pe Francy Rutledge cînd ea avea chef. Ieşi furioasă din camera lui Eddy, intră în camera ei şi îşi trase nişte pantaloni şi o bluză şi plecă de la hotel cu Mustangul ei.

Să fie al naibii dacă se va opri să-şi trăiască viaţa numai din cauza acestor alegeri.

- Eu sînt. S-a întîmplat ceva?

- Bună, Irish, spuse Van frecîndu-se la ochi şi concentrîndu-se asupra receptorului. Abia am venit. Rutledge a vorbit la biserică astă seară.

- Ştiu, cum a mers?

- Le-a plăcut.

- A fost şi Avery?

- Toată lumea, în afară de Francy.

- A reuşit Avery să vorbească cu tine?

- Nu, erau foarte mulţi oameni în jurul lor.

- Dar tipul cu părul alb a apărut?

Van cîntări în gînd dacă este bine să spună adevărul.

- A fost.

Irish înjură.

- A ieşit în evidenţă în mulţime?

- Era afară, înghesuindu-se în grupul de reporteri.

- S-a dat reporter?
- Da.
- Ai ajuns lîngă el?
- Slab, înalt, faţă rea.
- Rea?
- Împietrită.
- Faţă de criminal?
- Doar supoziţii.
- Da, dar nu îmi place, Van. Poate că ar trebui să chemăm noi FBI şi să nu-i spunem nimic lui Avery.
- N-o să te ierte niciodată.
- Dar va avea şanse să trăiască.

Cei doi bărbaţi au tăcut cîteva clipe pierduţi în propriile gînduri cîntărind posibilităţi şi opţiuni.

- Mîine stai pe aproape. Nu mergi după Rutledge.
- Şi eu m-am gîndit la asta. Voi fi la aeroport mîine seară cînd se va întoarce, au anunţat pe la 7,30.
- Bine. Încearcă să vorbeşti şi cu Avery. Mi-a spus că îi este greu să vorbească de la hotel.
- Bine.
- În dimineaţa votului vino mai întîi la studio. Apoi am să te trimit la Palacio Del Rio. Vreau să stai lipit de Avery. Dacă vezi ceva suspect, *orice,* renunţi la argumentele ei şi chemi poliţia.
- Irish, eu nu sînt prost.
- Şi pentru că ai mîine o zi liberă, ameninţă Irish, mai las-o naibii de iarbă, măcar o zi.
- Îţi promit. Am multă treabă.
- Da? Ce?
- Tot mai revăd casete.
- Mi-ai mai spus. Ce cauţi?
- Am să te anunţ imediat ce o să găsesc ceea ce caut.

Şi-au luat rămas bun. Van se duse spre baie, apoi

se răzgîndi şi se întoarse la aparatul video. Mai erau multe casete de vizionat.

Gîsca sălbatecă pe care o vîna el nici măcar nu avea identitate. Aşa cum i-a spus şi lui Irish, nu va şti decît atunci cînd o va vedea. Probabil că îşi pierdea timpul. A fost prost să înceapă o asemenea muncă titanică. Va fi şi mai prost dacă o va termina. Şi totuşi, luă un pahar de băutură şi introduse o casetă în aparat.

Irish se strîmbă la sticla de medicamente. Se cutremură numai la gustul amar pe care deja îl simţea în gură. În ultima vreme lua medicamente. Avery nu ştia. Nu ştia nimeni. Nu a bătut toba că este grav bolnav de inimă, pentru că nu dorea să se pensioneze decît cu un salariu bun.

Îi cunoştea foarte bine pe şefii lui. Lipsiţi de suflet. Dacă ar şti, l-ar înlocui imediat cu un tînăr. Nu dădeau doi bani pe bătrînul care a muncit toată viaţa pentru ei.

Întotdeauna aşteptau ştiri dramatice pentru că se vindea bine timpul de reclamă sponsorului, dar nu vedeau oamenii şi ce reprezintă ei. Se ocupau doar de partea sterilă. Irish nu dorea decît să fie respectat pentru ceea ce a făcut.

Se hotărî, deschise capacul sticlei de antacid. Stinse lumina şi intră în dormitor. Se aşeză pe marginea patului şi fixă ceasul. Era rutină. Tot rutină era şi şiragul de mătănii pe care îl mîngîia acum. Nu a fost niciodată la biserică. Rugăciunile sale erau rituale. În seara aceasta se rugă din suflet pentru Tate

Rutledge şi fiica sa. Se rugă pentru viaţa lui Avery, rugîndu-l pe Dumnezeu să o apere.

Aşa cum făcea în fiecare noapte, ultima rugăciune era pentru sufletul lui Rosemary Daniels, pentru ca Dumnezeu să-l ierte că a iubit-o, că a iubit soţia altui bărbat.

PATRUZECI ŞI PATRU

Tate deschise uşa apartamentului şi îi privi curios pe cei trei bărbaţi din cameră.

- Ce se întîmplă?

- Domnule Rutledge, scuzaţi-ne că vă deranjăm, spuse un poliţist în uniformă. O cunoaşteţi pe această tînără?

- Tate? Avery se apropiase de el. Cine...? *Francy?*

Expresia de pe faţa fetei era mohorîtă. Un poliţist o ţinea brutal de braţ. Ea stătea rezemată de el, evident intoxicată.

- Ce s-a întîmplat? întrebă Eddy apropiindu-se. Dumnezeule, exclamă cu dezgust.

- Vrei să le spui cine sînt şi să mă lase dracului în pace? îi ceru Francy bătăios.

- Este nepoata mea, îi informă Tate pe poliţişti. Se numeşte Francine Rutledge.

- Am văzut permisul de conducere, dar trebuia să ne convingem că vă este rudă.

- A fost necesar să o aduceţi sub escortă?

- Ori aşa, ori la închisoare, domnule Rutledge.

- Sub ce acuzaţie? întrebă Avery.

- Viteză excesivă, consum de băuturi. Conducea cu 110 la oră.

- 120, îi corectă Francy obraznică.

- Vă mulţumesc, domnilor, că aţi adus-o în siguranţă acasă.

Francy se eliberă din mîna poliţistului

- Da, mulţumesc.

- Cît ne va costa să ţinem secretul? îi întrebă Eddy pe poliţişti.

- Şi noi ne-am gîndit că nu aveţi nevoie de publicitate nefavorabilă.

- Apreciez foarte mult aceasta.

- După discursul de la Houston în faţa forţelor de ordine, ne-am gîndit că vă putem face un mic serviciu.

- Mulţumesc foarte mult.

- Noroc în alegeri, domnule Rutledge.

Avery închise uşa în urma lor. Ceilalţi dormeau. O tăcere încărcată inundă camera.

- Francy, unde ai fost? o întrebă Avery blînd.

Fata ridică mîinile şi făcu o piruetă.

- Am dansat. M-am distrat. Sigur, voi nu vă mai gîndiţi la asta pentru că sînteţi atît de bolnavi, atît de corecţi, atît de...

- Proasto, se răsti Eddy. Îi dădu o palmă şi o trimise pe covor.

- Francy! Avery se ghemui imediat lîngă fata uluită. Picături de sînge îi curgeau din gură.

- Eddy, ce dracu' se întîmplă cu tine? întrebă Tate rece.

Eddy îl împinse pe Tate şi se apropie de Francy ameninţător.

- Vrei să strici totul? Ştii ce s-ar fi întîmplat dacă poliţiştii nu erau de treabă? Puteam ruina alegerile.

Tate îl prinse de guler şi îl împinse înapoi.

- Unde te crezi?

- A căutat-o cu lumînarea.

- Nu eşti tu îndreptăţit să spui asta, tună Tate. Îl

împinse puternic spre perete. Eddy îşi căpătă echilibrul şi se repezi la Tate.

- Terminaţi, strigă Avery repezindu-se între ei. O să sculaţi tot hotelul. Şi atunci să vezi publicitate!

Cei doi bărbaţi se priveau înfierbîntaţi. Avery se aplecă din nou spre Francy şi o ridică. Fata mai era încă ameţită dar îi privea cu remuşcare. Tate îi mîngîie obrazul, apoi arătă spre Eddy un deget acuzator.

- *Niciodată!* Dar niciodată să nu te mai atingi de un membru al familiei mele.

- Îmi pare rău, Tate. Eddy redevenise omul de gheaţă.

- Aceasta este o parte a vieţii mele unde părerile tale nu contează, continuă Tate furios.

- Am spus că îmi pare rău. Ce mai pot face?

- Să nu te mai culci cu ea.

Toţi au rămas uluiţi. Eddy şi Francy nu-şi imaginau că Tate ştie. Dar Avery i-a spus cu mult înainte de a-i fi confirmate suspiciunile. Eddy se îndreptă spre uşă.

- Cred că toţi trebuie să ne calmăm.

Avery îl privi cu dragoste pe Tate. Îl respecta că i-a luat apărarea nepoatei sale. O luă pe fată de după umeri.

- Vino, te duc în camera ta.

Aşteptă ca Francy să facă un duş. Cînd ieşi din baie părea un copil inocent.

- Ţi-am improvizat o pungă de gheaţă pentru buză.

- Mulţumesc. Te pricepi la asta

Fata închise ochii şi lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji.

- Ticălosul. Îl urăsc.

- Şi eu care credeam că eşti convinsă că îl iubeşti.

- Sînt convinsă?

- Cred că ţi-a plăcut ideea că eşti îndrăgostită. Cît de multe lucruri ştii despre Eddy? Foarte puţine. Cred că ai vrut să te îndrăgosteşti de el tocmai pentru că ştiai că legătura nu are nici o şansă.

- Încerci să mă desparţi de el pentru că îl vrei pentru tine.

- Chiar crezi asta?

Fata o privi îndelung. Plîngea din ce în ce mai intens. Lăsă capul ruşinată.

- Nu. Toată lumea vede că îl iubeşti pe unchiul Tate. Şi el te iubeşte pînă peste urechi. Îşi muşcă buza. Dumnezeule, hohoti ea. De ce nu mă poate şi pe mine iubi cineva? Ce nu-i bine la mine? De ce se poartă toată lumea aşa cu mine? Parcă aş fi invizibilă. Eddy m-a folosit doar ca să se descarce. Am sperat că o să mă iubească şi pentru altceva, decît pentru pat. Trebuia să-mi dau seama.

Avery o luă în braţe. O secundă Francy îi rezistă, apoi o îmbrăţişă şi plînse pe umărul mătuşii sale. Cînd plînsul se mai potoli, Avery se desprinse încet de ea.

- Ştii cine trebuie să te ajute?

Francy se şterse cu dosul palmei.

- Cine?

- Mama ta.

- Cred că glumeşti.

- Nu, ai nevoie de ea, Francy. Mai mult decît atît, şi ea are nevoie de tine. S-a străduit foarte mult să-şi repare greşelile. De ce nu-i dai o şansă?

- Sigur, de ce nu? O pot face să se simtă importantă.

Avery luă telefonul şi îi sună. Jack răspunse somnoros.

- Dorothy Rae doarme? Nu ar putea veni puţin la

Francy?

- S-a întîmplat ceva?

Avery o privi pe fată şi apoi minţi.

- Nimic, ceva între femei.

În mai puţin de un minut Dorothy Rae bătu la uşă. Era în cămaşă de noapte.

- Ce s-a întîmplat, Carole?

- Intră.

Cînd văzu faţa fetei, duse o mînă la inimă.

- Oh, fetiţa mea! Ce s-a întîmplat?

Francy se înfioră. Un nou val de lacrimi îi umplu ochii. Întinse mîinile şi cu voce tremurîndă strigă:

- Mami!

- Le-am lăsat plîngînd una în braţele celeilalte, îi povestea Avery lui Tate cîteva minute mai tîrziu. Este cel mai frumos lucru care s-a întîmplat.

- Nu l-am văzut niciodată pe Eddy atît de descompus.

- Vrea să te vadă ales. Dacă ceva îi stă în cale, explodează.

- Dar să lovească o femeie?

- De cît timp ştii tu că se culcă cu Fancy?

- De cîteva săptămîni.

- Ţi-a spus el?

- Nu, am intuit.

- Nu i-ai spus nimic?

- Ce să-i spun? Amîndoi sînt oameni mari. Sînt convins că nu este el prîmul.

- Cred că nu, oftă Avery. Dar cu toată experienţa ei sexuală, Francy este extrem de vulnerabilă. A

rănit-o,

- Nu mă înţelege greşit. Nu apăr...

- Ascultă!

Avery ridică mîna. Se ridicară amîndoi şi fugiră spre dormitorul lui Mandy.

Mandy dădea din picioare. Faţa ei micuţă era contorsionată şi udă de transpiraţie. Plîngea şi striga.

- Mami, mami!

Din instinct, Avery se îndreptă spre ea, dar Tate o opri.

- Stai, poate că acum scapă.

- Oh, nu, Tate, te rog.

- Trebuie.

Avery se aşeză pe o parte a patului, Tate pe cealaltă. Fiecare suferea pentru coşmarul copilului, sperînd că mintea ei va fi eliberată.

- Nu, nu striga fetiţa. Mami? Nu o văd pe mami. Nu pot pleca.

Avery îl privea pe Tate. El îşi privea împietrit copilul. Deodată Mandy se ridică. Respira agitat. Avea ochii mari deschişi, dar nu se trezise.

- Mami! striga ea. Scoate-mă de aici. Mi-e frică. *Scoate-mă de aici.*

Apoi începu să clipească. Se sufoca.

- M-a salvat, şopti ea. Mami m-a salvat. Căzu pe pernă şi în momentul acela se trezi.

Îi privea uluită. Se repezi în braţele lui Avery.

- Mami, m-ai scos. Tu m-ai scos din foc.

Avery o strînse la piept. Închise ochii şi îi mulţumi lui Dumnezeu. Tate îi mîngîie un obraz apoi îşi mîngîie fetiţa. Mandy îi anunţă:

- Mi-e foame. Îmi daţi nişte îngheţată?

Rîzînd uşurat, Tate o luă în braţe şi o trecu pe după gît.

- Sigur. De care?

Comandă îngheţata şi îi schimbă hăinuţele ude. Avery o ştergea de transpiraţie.

- Am avut un coşmar, le spuse Mandy pragmatic. Dar nu-mi mai este teamă pentru că mami m-a salvat.

Înainte să-şi termine îngheţata i se făcu somn. Au culcat-o şi au aşteptat să adoarmă. Doctorul Webster a avut dreptate. După ce ieşiră din camera ei, Avery începu să plîngă.

- S-a terminat, murmură Tate. De acum o să fie bine. De ce plîngi?

- Sînt epuizată, mărturisi ea blînd. Am să fac o baie fierbinte. Ziua de astăzi a fost cît douăzeci de ani.

Tate nu avea de unde să ştie că Avery a fost tot timpul încordată în biserică, aşteptînd un atac cînd l-a văzut pe bărbatul cu părul alb.

Cînd ieşi din baie, după o jumătate de oră, îi oferi soţului tentaţia trupului care se contura prin cămaşa de noapte.

- Tot obosită?

În cameră era întuneric.

- Nu atît de mult. Nu dacă te gîndeşti şi la altceva:

- Mă gîndesc să fac dragoste cu soţia mea. Adică nu sex cu femeia cu care sînt însurat, ci *dragoste cu soţia mea.*

O apropie de el. Avery simţi o diferenţă în sărutul lui. Era mai personal, mai intim.

- Niciodată nu am crezut că o să te pot iubi din nou. Dar după tot ce ai făcut pentru Mandy şi pentru mine, să fiu al naibii dacă nu te iubesc mai mult ca oricînd.

După ce au terminat, ´au rămas relaxaţi dar emanînd căldură. S-au sărutat îndelung.

Apoi s-au culcat.

PATRUZECI ŞI CINCI

Avery s-a trezit înaintea lui Tate. În dimineaţa aceea trebuiau să plece foarte devreme. A coborît din pat şi l-a privit cu dragoste. Era frumos în somn. Oftă amintindu-şi cu plăcere noaptea trecută şi intră în baie.

Robinetele scîrţîiră. Avery tresări. Tate avea nevoie de odihnă. Ziua era foarte încărcată. Va petrece multe ore în avion, va ţine discursuri, va cere voturi.

Era ziua dinaintea alegerilor. Era vitală pentru oricine. Acum se mai puteau răzgîndi oamenii. Se cufundă cu plăcere în apa fierbinte. Încă zîmbea amintirilor cînd draperia a fost trasă brusc.

- Tate!

- Bună dimineaţa.

- Ce...

- M-am gîndit să facem duşul împreună, îi zîmbi şiret. Scutim timp, scutim hotelul de consum de apă.

Avery stătea stînjenită de goliciunea ei. Era palidă. Buzele îi erau albastre. Tremura. Uluit, Tate lăsă capul într-o parte.

- Parcă ai văzut o stafie. Te-am speriat?

Ea înghiţi în sec. Deschise gura dar nu reuşi să articuleze nimic.

- Carole? Ce s-a întîmplat?

El o privi intens. Trecu în revistă trupul gol. Inima ei tremura. El remarcă cicatricea de la operaţia de apendicită. Avery ştia de mult că nu existau astfel de

operaţii la Carole.

- Carole? Vocea lui se făcea ecoul mistificării.

Avery încercă să se acopere cu o mînă şi întinse rugător pe cealaltă.

- Tate, eu...

Tăios ca lama unui cuţit, ochii lui se lipiră de ai ei.

- Tu nu eşti Carole!

Vorbise calm, dar creierul îi era străbătut de gînduri conflictuale. Cînd adevărul îl lovi, repetă accentuat:

- Tu nu eşti Carole!

O prinse de încheietura mîinii şi o scoase de sub duş. Ea strigă de durere.

- Te rog, Tate...

El o fixă de perete cu mîna strînsă în gîtul ei.

- Cine naiba eşti? Unde este soţia mea? *Cine eşti?*

- Nu striga, şopti ea. O trezeşti pe Mandy.

- Vorbeşte, luate-ar dracu'! Cine eşti?

Tremura atît de rău încît abia putea vorbi.

- Avery Daniels.

- Avery Daniels? Re...?

- Unde este Carole? Ce...?

- Carole a murit în accident, Tate. Eu am supravieţuit. Am fost confundate pentru că am schimbat locurile în avion. Cînd am ieşit din flăcări am luat-o pe Mandy, ei au crezut că...

O prinse de cap cu amîndouă mîinile.

- Carole *a murit?*

- Da, îmi pare rău.

- În accident? Vrei să spui că tu... tot acest timp...?

Ea îi confirmă din priviri.

I se rupea inima văzînd cum face eforturi să

înţeleagă ceea ce era de neînţeles. Treptat slăbi strînsoarea şi se îndepărtă de ea. Ea luă în grabă halatul de baie şi se acoperi. Tăcerea era de nesuportat. Aerul era încărcat de uimire şi suspiciuine. În această tăcere el aruncă o întrebare simplă:

- De ce?

Ziua socotelilor sosise. Ştia că va veni. Nu sperase că va fi chiar astăzi. Nu era pregătită.

- Este complicat.

- Nu-mi începe cu treburi din astea, spuse el îngheţat. Povesteşte-mi acum, înainte de a chema poliţia.

- Nu ştiu cum şi unde s-a făcut prima încurcătură, începu ea înfrigurată. M-am trezit la spital bandajată din cap pînă în picioare, incapabilă să vorbesc. Toată lumea îmi spunea Carole. La început nu am înţeles. Îmi era frică, eram dezorientată. Mi-au trebuit cîteva zile pînă să înţeleg ce s-a întîmplat.

- Şi cînd ai înţeles de ce nu ai spus? De ce?

- Nu puteam. Doar ştii că nu puteam vorbi. Întinse spre el o mînă rugătoare. El o împinse cu brutalitate. Tate, am încercat să-ţi transmit un mesaj înainte de operaţia cosmetică care m-ar fi transformat în Carole, dar a fost imposibil. De cîte ori începeam să plîng tu credeai că plîng din cauza operaţiei. Plîngeam şi de asta, dar mai ales plîngeam pentru că mi se furase identitatea şi mi se impunea alta. Nu aveam nici o putere, nu-ţi puteam transmite nimic.

- Dumnezeule, parcă este un film ştiinţifico-fantastic. Îşi trecu mîna prin păr. Văzînd că este gol, luă un prosop şi se înfăşură. Bine, dar asta s-a întîmplat cu multe luni în urmă.

- Trebuia să rămîn Carole pentru o vreme.

- De ce?

Ea ridică ochii în tavan. Prima explicaţie nu însemna nimic pe lîngă ce avea să urmeze.

- O să sune...

- Nu mă interesează cum o să sune, spuse el ameninţător. Vreau să ştiu de ce ai jucat rolul soţiei mele?

- Pentru că cineva vrea să te omoare.

Răspunsul ei agitat îl luă prin surprindere. Era pregătit de luptă.

- *Cum ai spus?*

- Cînd eram în spital a venit cineva la mine în cameră.

- Cine?

- Nu ştiu cine. Ascultă-mă şi nu mai pune atîtea întrebări. Eram bandajată. Nu vedeam. Cineva care mi-a spus Carole, m-a avertizat să nu-mi treacă prin minte să fac destăinuiri pe patul de moarte. Mi-a spus că planul este în desfăşurare şi că tu nu vei trăi să ocupi scaunul de senator.

El rămase nemişcat. Un zîmbet i se ivi în colţul buzelor. Scoase un rîs înfiorător.

- Şi vrei să te cred?

- Este adevărat.

- Singurul adevăr este că tu acum vei pleca la închisoare. Acum. Întinse mîna spre telefon.

- Tate, nu! Nu te condamn pentru ceea ce crezi despre mine.

- Nici cea mai imaginativă minte nu egalează ceea ce cred eu acum.

- Nu te mint, îţi jur. Cineva plănuieşte să te omoare înainte de a-ţi prelua mandatul.

- Nici măcar nu sînt ales.

- Se pare că eşti foarte aproape.

- Şi nu poţi identifica această persoană misterioasă?

- Nu încă. Încerc.

El îi studie expresia onestă de pe faţă, apoi mîrîi:

- Nu-mi vine să cred că stau aici şi ascult aceste prostii. Luni de zile ai trăit o minciună. Aştepţi acum din partea mea să te cred că un străin s-a strecurat în camera de spital şi ţi-a şoptit că mă va asasina?

- Nu este un străin, Tate. Este cineva apropiat. Cineva din familie.

El rămase cu gura căscată. O privea trăsnit.

- Vrei să...

- Gîndeşte-te! Numai membrii familiei au avut acces la spital.

- Spui că cineva din familia mea vrea să mă asasineze?

- Ştiu că sună absurd, dar este adevărat. Nu am inventat nimic. Nici eu nu-mi imaginam aşa ceva. Am primit mesaje.

- Mesaje?

- Mesaje lăsate pentru Carole în locuri unde numai ea le putea găsi. Îi comunicau că planul merge perfect.

Se repezi la dulap, trase fermoarul valizei şi scoase biletele, inclusiv posterul electoral.

- Au fost bătute la maşina de la fermă, spuse ea.

El le privi atent pe toate.

- Puteai să le faci tu în eventualitatea că te prindeam şi aveai nevoie de o explicaţie.

- Nu le-am făcut, strigă ea. Acesta este felul în care partenerul Carolei a vrut să...

- Stai puţin, stai puţin. Aruncă notele şi ridică mîinile. Este din ce în ce mai bine. Carole şi presupusul asasin complotau împreună, da?

- Absolut. A început atunci cînd v-aţi întîlnit prima dată. Poate chiar mai devreme.

- De ce ar fi vrut Carole să mă omoare? Nu avea nici o înclinaţie politică.

- Nu este o problemă politică, Tate. Este personală. Carole a vrut să devină soţia ta. A fost exact cum ai vrut tu şi după aceea au plănuit ce să facă. Cine ţi-a prezentat-o?

- Jack, ridică el din umeri. Cînd a venit la firmă să o angajăm.

- Poate că nu a fost un accident că a venit tocmai la firma ta.

- Avea recomandări impecabile.

- Sînt sigură. De asta a avut grijă în primul rînd.

- Ştia să bată la maşină, asta îţi aruncă în aer teoriile.

- Ştiu că am dreptate.

- Cred că va trebui să şi dovedeşti, spuse el ameninţător.

- Nu numai eu pot. Şi Zee poate.

- Mama mea? Şocul era evident. Mîinile îi stăteau neputincioase pe lîngă corp.

- Are un dosar complet al Carolei Navarro. L-am văzut. Crezînd că eu sînt Carole, m-a ameninţat cu el, dacă vei mai fi nefericit.

- De ce ar face ea aşa ceva?

- Se pare că a crezut că te îndrăgosteşti din nou de soţia ta. Îl privi cu subînţeles. După noaptea trecută şi eu am motive să cred asta.

- Uită noaptea trecută. După cum bine ştii, este o minciună. Îi întoarse spatele.

Avery ridică mîna la înţepătura din inimă. Va trebui să se ocupe şi de asta mai tîrziu. Acum avea probleme critice.

- Chiar dacă tu la început nu ai văzut cum este Carole, Zee a văzut. A angajat un detectiv pentru a-i cerceta trecutul.

- Şi ce a găsit?

- Aş prefera să nu...

- Ce a găsit? întrebă el cu duritate. Pentru Dumnezeu, nu-mi vinde remuşcări acum.

- A fost dansatoare de cabaret. Printre altele, a fost arestată şi pentru prostituţie.

Văzînd expresia rănită de pe faţa lui, îi întinse mîna. El o respinse.

- Nu trebuie să mă crezi pe mine, spuse ea ridicînd vocea cu mînie. Întreab-o pe mama ta. Păstra toate acestea împotriva Carolei. Şi nu trebuie să fii atît de surprins, Tate, pentru că tu m-ai dispreţuit crezînd că sînt Carole, pentru avort, pentru infidelitate, pentru droguri. Luni de zile am suportat antipatia ta din cauza acestei femei.

El gîndi intens mîngîindu-şi bărbia.

- Bine, să spunem că ai dreptate în privinţa complotului. Crezi că pot să te cred că te-ai pus în pericol numai din pricina bunătăţii tale? De ce nu mi-ai spus acum cîteva luni, cînd ai avut ocazia?

- M-ai fi crezut atunci mai mult decît mă crezi acum? El nu-i răspunse. O făcu ea. Nu, nu m-ai fi crezut, Tate. Eram dezarmată. Nu aveam puterea să te apăr nici pe tine, nici pe mine. Nu-mi puteam permite riscul. Cînd persoana aceea - oricine ar fi - ar fi descoperit că s-a deconspirat în faţa lui Avery Daniels, reporter de televiziune, cît crezi că aş mai fi trăit?

Ochii lui se îngustară. Dădu din cap.

- Cred că înţeleg acum de ce Avery Daniels, reporter de televiziune, a acceptat această şaradă. Ai

făcut-o de dragul succesului.

Ea îşi umezi buzele, semn de vinovăţie, nervozitate şi recunoaştere.

- Nu în totalitate. Recunosc faptul că m-am gîndit la cariera mea la început, dar nu şi acum, Tate. Nu de cînd am ajuns să iubesc... pe Mandy. Odată ce am intrat, nu am putut ieşi. Nu puteam lăsa lucrurile nerezolvate.

- Cît timp aveai de gînd să te prefaci că eşti soţia mea? Tot restul vieţii? Odată tot te-aş fi văzut goală! Cît timp ai fi putut trăi în minciună? Pentru totdeauna?

- Nu. Îşi frîngea mîinile disperată. Nu ştiu. Aveam de gînd să îţi spun cînd...

- Cînd?

- Cînd Mandy ar fi fost în siguranţă.

- Să ne întoarcem la complot.

- Termină cu aerul ăsta de nonşalanţă. Ameninţarea este reală. Privi spre poster. Este imperativă!

- Atunci spune-mi pe cine suspectezi. Ai trăit printre aceşti oameni, după ce ai venit de la spital. Rîse amar de stupiditatea lui. Dumnezeule, acum se explică atît de multe lucruri. Pierderi de memorie, Shep, caii - privi spre abdomenul ei - atît de multe lucruri. Cum de nu am văzut?

- Nu ai căutat. Tu şi Carole nu aţi fost intimi foarte mult timp.

Ezitînd să-i spună pe nume, el reluă întrebarea.

- Pe cine suspectezi? Părinţii? Fratele meu? Cel mai bun prieten al meu? Dorothy Rae? Nu, stai - Francy! Ea este. S-a supărat pe mine acum cîţiva ani că nu i-am împrumutat maşina şi acum vrea să mă omoare.

- Nu glumi, exclamă Avery frustrată.

- Toată povestea aceasta este o glumă. O glumă murdară pusă la cale de o cățea cu ambiții de profesionistă. Cu siguranță am fost orb, surd, idiot, dar acum le văd pe toate foarte limpede. Nu tu ai fost aceea care ai făcut o gafă jurnalistică înainte de a avea fapte? Da, tu ai fost. Ai vrut să repari greșeala și să recapeți credibilitate. Ești un reporter care avea nevoie de o poveste și cînd s-a ivit ocazia ai profitat.

Ea clătină din cap și șopti cu puțină convingere.

- Nu.

- Te cred în stare, Avery Daniels. Te-a bîntuit obsesia reportajului și aveai de gînd să-l faci cu orice risc, nu? Chiar cu riscul de a deveni o tîrfă. Probabil nu pentru prima dată. Ți se întîmplă cu toți cei la care le iei interviuri? Asta este răsplata ca să afli secrete?

Își strînse halatul pe lîngă ea dar nu încercă să se apere.

- Tate, nu sînt o tîrfă. Tot ce s-a întîmplat între noi a fost cinstit.

- Ce dracu'!

- A fost.

- M-am culcat cu o impostoare.

- Și ți-a plăcut.

- Evident, știi să joci teatru.

Nu mai era furioasă. Avea lacrimi în ochi.

- Greșești. Te rog să mă crezi, Tate. Trebuie să fii atent - arătă cu mîna spre poster - o va face. Ziua alegerilor este mîine.

El dădea din cap încăpățînat.

- N-o să mă convingi niciodată că cineva din familia mea îmi va trage un glonte în cap.

- Stai puțin! strigă amintindu-și ceva. Este un tip înalt cu părul alb care te-a urmărit toată campania. Van are casetele pentru a-ți dovedi.

- Ah, cameramanul, zîmbi el cu răutate. Acum se explică şi prezenţa lui. Cine a mai intrat în nevinovatul tău joc?

- Irish McCabe.

- Cine este?

Ea îi explică totul.

- Bijuteriile Carolei sînt la el, dacă le vrei înapoi.

- Dar medalionul?

- Este un dar de la tatăl meu.

- Foarte inteligent. Gîndeşti bine şi mai ales te acoperi.

- Ascultă-mă, Tate. Dacă iau casetele de la Van vrei, te rog, să le vezi? O să-l recunoşti pe omul de care îţi vorbesc.

Îi povesti, apoi cum au dedus ei că va fi angajat un profesionist.

- Formaţi un trio grozav pe socoteala familiei Rutledge.

- Nu este aşa.

- Nu?

Bătaia din uşă îi trezi la realitate. Era Eddy.

- Ne întîlnim jos peste douăzeci de minute, luăm masa şi plecăm la aeroport. Tate o privi intens pe Avery. Ceva nu e în ordine? îl întrebă Tate.

Ea îşi duse pumnii strînşi la bărbie şi în tăcere îl ruga pe Tate să nu spună nimic.

- Te rog, Tate, şopti. Nu ai nici un motiv, dar trebuie să ai încredere în mine.

- Nu s-a întîmplat nimic, spuse Tate, ne vedem la restaurant.

Avery se prăbuşi pe canapea.

- Tate, nu trebuie să spui nimănui. Jură-mi că nu vei sufla un cuvînt nimănui.

- De ce aş avea încredere în tine mai mult decît în

familia mea?

- Dacă ceea ce ţi-am spus este adevărat, atunci tăcerea te va salva de la asasinat. Dacă nu este decît o nebunie, tăcerea te va salva de la ridicol. Oricum, nu vei cîştiga nimic dacă mă vei prezenta ca pe o impostoare. De aceea, te rog să nu spui nimănui.

El o privi cu răceală.

- Eşti ca şi Carole.

- Nu-mi place că vezi lucrurile aşa.

- Trebuia să-mi dau seama. Trebuia să ştiu că schimbările erau prea bune ca să fie adevărate. Felul în care te purtai cu Mandy.

- Tate, Mandy a făcut progrese. Nu eşti convins că o iubesc?

- O să-i rupi inima cînd vei pleca.

- O să-mi rup inima.

El o ignoră.

- Acum înţeleg de ce te-au interesat dintr-odată alegerile, de ce îţi exprimai elocvent părerile şi de ce... îi privi gura... atît de multe lucruri erau altfel.

Timp de cîteva minute păru că se luptă cu o forţă magnetică care îl atrăgea spre ea. Cu o înjurătură furioasă, îi întoarse spatele. Avery fugi după el înainte de a o încuia în baie.

- Ce ai de gînd să faci?

- Pentru moment nimic. Am ajuns pînă aici. Tu şi schema ta incredibilă nu veţi reuşi să mă faceţi să pierd alegerile, de dragul familiei mele şi de dragul oamenilor care au încredere în mine.

- Ce ai de gînd să faci cu mine?

- Nu ştiu, spuse el cinstit. Dacă te denunţ, mă fac de rîs şi pe mine şi familia mea. Dar dacă tu spui ceva, te omor.

- Nu te-am minţit, Tate. Tot ce am spus este

adevărat.

- Probabil că voi divorța de tine, așa cum am hotărît să divorțez de Carole. Pedeapsa ta va fi că pentru tot restul vieții vei rămîne doamna Tate Rutledge.

- Trebuie să fii atent. Cineva va încerca să te omoare.

- Avery Daniels a murit și a fost înmormîntată. Așa va rămîne.

- Caută în mulțime un tip cu părul alb. Ferește-te de el.

- Nu vei mai avea carieră în televiziune, nici reportaj senzațional. O privi disprețuitor. Ai făcut totul pentru nimic, domnișoară Daniels.

- Am făcut totul pentru că te iubesc.

El îi trînti ușa în nas.

PATRUZECI ŞI ŞASE

Cercetările lui Van au ajuns la capăt în ajunul zilei alegerilor. Timp de cîteva secunde a rămas cu ochii pironiţi în ecranul televizorului nevenindu-i să creadă că, în sfîrşit, a descoperit ceea ce căuta.

A dormit doar cîteva ore. A vizionat casetă după casetă. A băut kilograme de cafea, de apă minerală, a fumat pachete de ţigări şi marijuana.

Nu vedea dezordinea din cameră. Nici nu-i păsa. Nu-l interesa că nu a mîncat aproape nimic, că nu a făcut o baie în patruzeci şi opt de ore. A fost obsedat că trebuie să vadă casetele. Parcă avea o adevărată misiune.

A terminat la nouă şi jumătate seara şi a rămas privind uluit banda pe care a filmat-o acum trei ani cînd lucra la Washington. Atunci a filmat patru casete de cîte douăzeci de minute. Reporterul a comprimat totul în cinci minute pentru ştirile de seară. Era o scenă care îi cutremura pe oameni.

Van privise de mai multe ori filmele pentru a fi sigur că nu face o greşeală. Cînd a fost sigur, a fixat aparatul, a pus o casetă goală şi a tras cele mai importante momente, cele mai acuzatoare.

Între timp, dorea să-şi omoare plictiseala. Scoase o ţigară şi o aprinse, luă telefonul şi sună la Palacio Del Rio.

- Da, trebuie să vorbesc cu doamna Rutledge.

- Îmi pare rău, domnule, nu vă pot face legătura, dar dacă vreţi lăsaţi-mi numărul...

- Nu, nu m-aţi înţeles. Este ceva personal pentru Av..., Carole Rutledge.

- Voi transmite mesajul.

- Ascultă proasto, este important, înţelegi? Este urgent.

- În legătură cu ce?

- Nu-ţi pot spune. Trebuie să vorbesc cu doamna Rutledge personal.

- Îmi pare rău, domnule, reluă vocea plată, nu vă pot da legătura. Dacă îmi lăsaţi...

- Luate-ar dracu'!

Trînti receptorul, apoi îl ridică şi formă numărul lui Irish. Îl lăsă să sune, "unde naiba este?"

Începu să meargă prin cameră gîndindu-se la cea mai bună soluţie de a-i informa pe Irish şi pe Avery. Era esenţial ca această casetă să ajungă în mîinile lui Avery, dar cum? Dacă nu a reuşit cu telefonul, cum ar putea să se apropie de ea? *Ea trebuia să o vadă* înainte de ziua de mîine. Se termină înregistrarea şi Van tot nu avea o soluţie. Singura posibilitate era de a-l găsi pe Irish. Mai sună încă o jumătate de oră acasă, la studio şi iar acasă, dar tot nu-l găsi. Hotărî să ia caseta să o ducă la Irish acasă. Îl va aştepta. Ce naiba, era important.

Cînd ajunse în parcare îşi aminti că maşina studioului era la garaj.

- Na! Ce mă fac?

Căsuţa poştală. I s-a spus că pentru mesaje urgente să o folosească. Se întoarse în casă, căută printre hîrtii şi găsi numărul căsuţei poştale. Puse caseta în plic şi scrise adresa. Poşta era la o distanţă de două blocuri, dar tot i se părea departe. Cumpără ţigări, şase cutii de bere şi timbre. Caseta va ajunge în mîinile lui Irish mîine dimineaţă. Între timp o să-l sune

din cinci în cinci minute. Făcuse copia ca măsură de siguranţă.

Unde naiba era cotoiul ăsta bătrîn la o asemenea oră? Apărea el mai tîrziu. Vor hotărî amîndoi cum să o avertizeze pe Avery, pentru că pericolul asupra lui Rutledge era real.

Sorbind dintr-o cutie de bere Van se întoarse acasă, îşi dezbrăcă jacheta şi se aşeză în faţa televizorului. Între timp, luă telefonul şi sună la Irish. Sună de cinci ori şi auzi sunetul butonului care deconecta telefonul. Privi repede şi văzu o mînă înmănuşată care deconectase aparatul. Ochii lui se ridicară încet de la mînă spre o faţă zîmbitoare.

- Foarte interesant, domnule Lovejoy, spuse încet vizitatorul său arătînd spre televizor. Nu-mi aminteam de unde te cunosc.

Pistolul se ridică şi ochi în frunte.

Irish se grăbi şi ridică telefonul la al şaselea apel. Tocmai atunci legătura se întrerupse. "La naiba!" A stat tîrziu în camera telexurilor ca să pregătească ziua de mîine. A verificat schemele de program, planificările şi iar a verificat să vadă dacă toţi ştiau ce au de făcut. Astfel de zile îi plăceau foarte mult lui Irish. Tot în asemenea zile simţea şi fierbinţeala din inimă. Nu trebuia să mănînce atît.

Bău un pahar de antacid şi se întoarse lîngă telefon. Sună la Van, dar nu-i răspunse nimeni. Dacă Van umbla aiurea, îl omora cu mîinile lui. Avea nevoie de el mîine dimineaţă. Îl programase pe lîngă familia Rutledge, la Palacio Del Rio, toată ziua şi apoi seara,

în aşteptarea rezultatelor. Irish nu era convins că cineva era atît de tîmpit încît să facă o tentativă de asasinat în ziua alegerilor, dar Avery părea convinsă. Dacă îl va vedea pe Van lîngă ea va fi mai mulţumită.

I-a fost imposibil să vorbească cu ea la telefon. A sunat-o de mai multe ori, dar i s-a spus că doamna Rutledge nu se simte bine. Cel puţin asta era versiunea oferită de anturajul lui Rutledge, cînd toţi au văzut că nu este lîngă Tate.

La ultima încercare de a lua legătura cu ea i s-a spus că toată familia serveşte cina. Neliniştit, s-a oprit pe la poştă şi a verificat căsuţa poştală. Nu a găsit nimic care să-i potolească temerile. Horărî că dacă Avery are nevoie de el ştia unde să-l găsească.

Se pregăti de culcare. După ce îşi spuse rugăciunile, încercă să-l mai sune o dată pe Van. Nici un răspuns.

Avery a petrecut ziua alegerilor înnebunită de frică. Tate i-a spus cu răceală că nu o va lua cu el şi a rămas ferm în hotărîre.

După ce s-a întors, ea a respirat uşurată dar tot tremura de teamă. Cînd s-au întîlnit la cină, Jack s-a aşezat lîngă ea şi a întrebat-o:

- Te mai doare burta?

- Poftim?

- Tate ne-a spus că ai ciclul şi nu ne poţi însoţi.

- Ah, da, acceptă ea minciuna. Nu m-am simţit bine de dimineaţă, dar acum mi-e bine, mulţumesc.

- Ai grijă să îţi fie bine mîine dimineaţă. Pe Jack nu-l interesa deloc sănătatea ei, îl interesa doar dacă

lipsa ei putea să influenţeze alegerile. Mîine dimineaţă trebuie să fii în formă.

- Voi încerca.

L-a strigat Dorothy Rae. Se schimbase radical. Nu mai băuse nimic în ultima vreme. Nu mai părea speriată, arăta îngrijit. Puţin mai curajoasă, nu-l mai scăpa pe Jack din ochi, mai ales cînd Avery era pe-aproape. Carole încă mai era pentru ea o ameninţare. Era pregătită să lupte pentru soţul ei.

Datorită atitudinii relaxate a lui Tate, Avery văzu că nimeni nu a remarcat răceala dintre ei. Familia se îndreptă în grup spre restaurant pentru cină. În timpul mesei, Tate s-a purtat politicos cu ea. Cînd a venit, ea l-a obosit cu întrebări. Cum a fost ziua, cum a fost primit. El i-a răspuns politicos, dar răceala din ochii lui a îngheţat-o. S-a jucat cu Mandy, a povestit mamei, a tachinat-o pe Francy, a ascultat ultimele sfaturi ale lui Jack, s-a contrazis cu Eddy în privinţa toaletei de a doua zi.

- Nu mă îmbrac altfel decît ca un om obişnuit. Voi purta costum şi cravată numai dacă voi fi ales şi va trebui să mulţumesc în public.

- Va trebui să-ţi dau costumul la călcat, spuse Avery convingător.

- I-auzi, i-auzi! exclamă Nelson bine dispus.

Tate o privi tăios de parcă ar fi vrut să-i sfîşie duplicitatea. Dacă bănuia pe cineva de trădare, ea era aceea. Dacă avea vreo îndoială în privinţa familiei, o ascundea foarte bine. Pentru un om a cărui viaţă putea să se schimbe radical a doua zi, arăta incredibil de calm. Totuşi Avery îl suspecta că e încordat. Părea încrezător pentru că dorea ca toţi ceilalţi să rămînă calmi. I se potrivea atitudinea. Ar fi dorit să rămînă singuri şi s-a bucurat cînd întîlnirea cu Jack şi Eddy

s-a terminat repede.

- Ies la plimbare, le spuse Jack. Dorothy Rae şi Francy se uită la televizor. Este un film sentimental pe care eu nu-l pot înghiţi acum. Mă duc să mă răcoresc.

- Cobor cu tine în hol, spuse Eddy. Vreau să verific totul.

Au plecat împreună. Mandy dormea deja în camera ei. Acum, gîndi Avery, voi avea timp să mă apăr. Poate că de data aceasta nu se va pripi. Spre dezamăgirea ei, el se îndreptă spre uşă.

- Mă duc la mama şi la tata.

- Tate, nu l-ai văzut pe Van la aeroport? L-am sunat acasă dar nu răspunde. Aş fi vrut să-mi aducă casetele...

- Eşti obosită. Nu mă aştepta.

Plecă şi lipsi foarte mult. Din cauza zilei epuizante, se culcă.

Tate nu mai veni lîngă ea. Peste noapte Avery se trezi şi intră în panică negăsindu-l lîngă ea. Ieşi repede din dormitor.

Tate dormea pe canapeaua din salon.

I s-a rupt inima.

Luni de zile nu l-a avut din pricina înşelătoriilor Carolei. Acum nu-l avea din cauza minciunilor ei.

PATRUZECI ŞI ŞAPTE

Durerea de stomac pe care Irish a simţit-o cînd s-a dus la culcare nu era nimic pe lîngă cea pe care o avea la şapte dimineaţa, în ziua alegerilor.

Era o zi răcoroasă, dar plăcută. Se aştepta o participare masivă la vot. Ajunse la birou şi luă telefonul. Îl trînti apoi în furcă. Cum Van încă nu se arătase la faţă, Irish începu din nou să sune la el acasă. Nici un răspuns.

- Unde poate fi?

- Poate că este pe drum, se oferi un reporter.

- Poate, spuse Irish molfăind o ţigară. Între timp ai să pleci tu. Dacă te grăbeşti, o să-i prinzi pe Rutledge înainte de a pleca de la hotel. Dacă nu, mergi ca nebunul pînă îi prinzi din urmă şi înregistrează fiecare minut. Reporterul fugi bucuros că a scăpat întreg. Irish ridică din nou telefonul.

- Vreau să vorbesc cu doamna Rutledge.

- Îmi pare rău, domnule, nu vă pot da legătura.

- Da, ştiu, ştiu, dar este ceva important.

- Vă rog să lăsaţi numele şi num...

Irish închise şi imediat formă numărul lui Van. Suna încontinuu dar nu răspundea nimeni.

- Dacă pun mîna pe el îl scalpez. Se întoarse spre un reporter. Hei, tu de colo, te duci la el şi îl scoţi pe puturosul ăla din pat.

- Pe cine, domnule?

- Pe Van Lovejoy, urlă Irish nerăbdător. De ce naiba şi-au găsit unii să lipsească tocmai astăzi?

Mîzgăli repede adresa lui Van şi i-o întinse tînărului care aştepta speriat. Să nu te întorci fără el.

Avery ieşi din hotel cu Mandy de mînă. Cu cealaltă mînă îl ţinea de braţ pe Tate. Zîmbi spre sutele de aparate de fotografiat, dorindu-şi să nu mai tremure. Tate le aruncă acelaşi zîmbet cuceritor, făcu un semn de victorie şi se îndreptă spre maşină. Era împresurat de microfoane. Vocea lui Tate era calmă în agitaţia generală. "Frumoasă zi pentru alegeri!" Era bombardat cu întrebări, dar Eddy reuşi să îi elibereze. Avery era îngrijorată că el îi va însoţi. Nu au fost singuri toată dimineaţa. Cînd s-a trezit ea, el era deja îmbrăcat. A mîncat cîtă vreme ea a îmbrăcat-o pe Mandy.

În timp ce maşina pleca, ea cercetă mulţimea de ziarişti. Îl căuta pe Van. Văzu echipa de la KTEX dar Van nu era. *De ce nu? Unde este?*

Nu a fost nici la aeroportul din Kerrville. Se nelinişti şi mai mult. Tate se aplecă spre ea.

- Zîmbeşte pentru Dumnezeu. Arăţi de parcă am şi pierdut.

- Mi-e frică, Tate.

- Ţi-e frică să pierd înainte de a începe ziua?

- Nu, mi-e frică să nu mori.

Se priviră cîteva secunde dar Jack îi întrerupse. Întoarcerea la San Antonio a părut o veşnicie. Circulaţia era mai aglomerată decît de obicei. Cînd au ajuns la hotel, Avery a cercetat mulţimea. A văzut un chip cunoscut dar nu era acela pe care îl căuta. Bărbatul cu părul alb stătea pe partea cealaltă a

străzii. Van nu se vedea nicăieri.

Irish i-a promis.

S-a întîmplat ceva.

Imediat ce au ajuns în apartament ea a intrat în dormitor la telefon. In sfirşit, i s-a răspuns.

- Vă rog cu Irish McCabe.

- Irish? Il găsesc imediat.

Lucrase şi ea în perioada alegerilor. Ştia ce agitaţie este într-un studio de televiziune. "Hai Irish", şoptea neliniştită.

- Alo?

- Irish, exclamă uşurată.

- Nu, pe el îl căutaţi? O secundă.

- Sînt Av... se opri la timp.

I se răspunse a doua oară.

- Alo? Alo?

- Da, cine este, Eddy, tu eşti?

- Da.

- Sînt. A..., Carole.

- De unde naiba vorbeşti?

- Din dormitor. Folosesc firul ăsta. Era evident că el a ridicat cuplajul din hol.

- Termină repede, se răsti el. Trebuie să lăsăm toate firele libere.

Închise. Ea rămase pe fir. Legătura cu studioul de televiziune a fost ignorată de cei din hol. Era întreruptă. Disperată, puse jos receptorul şi se alătură familiei şi celor cîţiva voluntari din cameră.

Deşi zîmbea şi vorbea aşa cum toată lumea aştepta de la ea, încerca să-şi imagineze unde este Van. Se încuraja că este printre oamenii din hol care aşteptau sărbătorirea victoriei lui Tate. Pentru moment, nu putea face altceva. Îşi lăsa imaginaţia în voia soartei. Irish şi Van ştiau unde să o găsească.

Încercînd să-şi reprime panica, se îndreptă spre canapeaua unde stătea Tate.

Aşa cum le-a spus, a votat îmbrăcat în haine obişnuite, o jachetă de piele şi jeanşi. Părea total relaxat şi-i spunea lui Zee ce ar vrea să mănînce la prînz.

Avery se aşeză pe braţul canapelei. Absent, el o prinse de talie şi îi mîngîie un genunchi. După ce plecă Zee, o privi zîmbind şi spuse:

- Salut.

- Salut.

Apoi îşi aminti. Avery văzu cum i se întunecă ochii luminoşi şi calzi, cum devin implacabili. Îşi luă mîna de pe ea.

- Am vrut să te întreb ceva, spuse el.

- Da?

- Ai folosit anticoncepţionale?

- Nu. Şi nici tu.

- Grozav.

Nu se lăsă intimidată de dispreţul lui. Pentru tot restul zilei nu avea de gînd să se desprindă de el.

- Irish, la telefon pe doi.

- Nu vezi că vorbesc deja la telefon? urlă acesta. Să aştepte. Acum... şi continuă să vorbească în receptor... ai bătut destul de tare?

- Da, domnule McCabe. Nu este acasă.

Irish îşi trecu mîna peste faţă. Nimic nu avea sens.

- Te-ai uitat pe fereastră?

- Am încercat. Draperiile sînt trase. Am ascultat la uşă. Nici un sunet. Nu cred că este cineva acasă.

- Dumnezeule, murmură Irish.

Sperase ca Van să fie acasă, evident, nu era. Probabil că a plecat direct la Palacio Del Rio. A controlat dar i s-a spus că nu este acolo.

- Bine, mulţumesc. Întoarce-te. Apăsă pe interfon - hei, mi-aţi spus că mă caută cineva pe doi?

- Da.

- A închis. A fost bărbat?

- Femeie.

- V-a spus cine?

- Nu. Părea cam agitată.

Tensiunea lui Irish crescu brusc.

- De ce naiba nu mi-ai spus?

- Dar ţi-am spus!

- *Dumnezeule!*

Intră în birou trîntind uşa şi îşi aprinse o ţigară. Nu putea fi sigur că Avery l-a căutat, dar intuia că ea a fost. Afurisitele lui de instincte. Luă o gură de antacid. Formă numărul de la hotel. Cînd ceru legătura la Rutledge, i se dădură aceleaşi răspunsuri.

- Ascultă, ticăloasă ce eşti. Nu dau doi bani pe instrucţiunile tale. Sună imediat la ei. *Acum*, ai înţeles? Dacă nu o faci vin şi te strîng de gît.

Legătura se întrerupse. Irish tremura. Probabil că Avery era speriată. Va crede că au părăsit-o amîndoi.

Van, ticălos iresponsabil, nu s-a dus unde trebuia să fie. S-a bizuit pe el. Cum să ajungă la ea? Ieşi furios din birou.

- Plec.

- Pleci?

- Ce eşti surd? Plec. Dacă mă sună cineva sau mă caută spune-le să lase un mesaj. Mă întorc cînd pot.

- Unde pleci? înlocuitorul său rămase cu gura

căscată, cu ţigara atîrnînd.

E

- Eşti sigur că nu este? întrebă Avery speriată. Am sunat mai devreme şi ...

- Nu ştiu decît că cineva mi-a spus că a plecat şi nu este de găsit.

- Unde a plecat?

- Nu ştie nimeni.

- Irish nu ar face aşa ceva în ziua alegerilor.

- Ascultă, doamnă, aici este ca la nebuni, mai ales de cînd Irish a dezertat. Vreţi să-i lăsaţi un mesaj?

- Nu, nici un mesaj.

Simţindu-se părăsită, închise telefonul şi ieşi din cameră. Mecanic, ochii ei l-au căutat pe Tate. Vorbea cu Nelson. Zee le asculta conversaţia dar, ca de obicei, privirea ei îl învăluia cu dragoste pe Tate.

Jack şi Eddy erau în hoi. Mai erau cîteva ore pînă la închiderea urnelor, dar ultimele estimări îl arătau pe Tate în faţa lui Dekker. Chiar dacă nu va ieşi cîştigător, îi va trage o spaimă grozavă lui Dekker. Dorothy Rae a spus că o doare capul şi s-a retras în cameră. Francy stătea cu Mandy pe duşumea. Colorau. Inspirată bursc, Avery o strigă:

- Vrei să vii puţin?

- De ce?

- Vreau să te rog ceva.

- Bunica mi-a spus să am grijă de copil.

- O să am eu grijă. Oricum, se apropie ora de culcare. Te rog, este foarte important.

Fără tragere de inimă, Fancy se ridică şi o urmă pe Avery în dormitor. După ultimul incident era mult

mai plăcută. Din cînd în cînd era şi recalcitrantă, dar mult mai puţin. Imediat ce închise uşa, Avery îi puse în palmă o cheiţă.

- Trebuie să faci ceva pentru mine.

- Cu cheiţa asta?

- Este cheia de la o cutie poştală. Vreau să te duci acolo şi să-mi aduci ce găseşti. Îmi dai mie personal, nu altcuiva.

- Ce naiba se petrece?

- Nu-ţi pot explica.

- Nu am de gînd să vînez cai verzi pe pereţi.

- Te rog, Francy, este extrem de important.

- Şi atunci de ce mi-o ceri mie? Eu nu ajung de obicei la astfel de situaţii de încredere.

- Am crezut că sîntem prietene. Tate şi eu te-am scos din încurcătură. Poţi să faci şi tu ceva pentru noi.

Francy aruncă de cîteva ori cheiţa, gîndind:

- Unde este? Avery îi dădu adresa. Doamne, este departe.

- Dar tu ai spus că te-ai săturat să stai închisă aici. Vrei să faci asta pentru mine?

- Bine.

- Mulţumesc, spuse Avery şi o strînse în braţe. La uşa dormitorului se opri. Pleacă cît poţi de discret. Dacă întreabă cineva de tine te acopăr eu.

- De ce atîta discreţie? Care-i secretul? Doar nu te culci cu vreun poştaş?

- Ai încredere în mine. Este foarte important pentru Tate - pentru toţi. Şi te rog să vii repede.

Francy îşi luă geanta şi se îndreptă spre uşă.

- Mă întorc imediat, spuse peste umăr.

Nimeni nu-i dădu atenţie.

PATRUZECI ŞI OPT

Francy se aşeză pe scaunul înalt de la bar şi puse pe tejghea pachetelul luat de la cutia poştală. Barmanul, un tînăr musculos, se apropie de ea. Îi zîmbi angelic.

- Gin şi tonic, te rog.

Ochii lui albaştri prietenoşi o priviră sceptic.

- Cîţi ani ai?

- Destui.

- Dă-ne două. Un bărbat se aşeză lîngă Francy. Îi fac eu cinste domnişoarei.

- Din partea mea... ridică barmanul din umeri.

Francy îl privi pe bărbatul de lîngă ea. Era un bărbat îngrijit. Trecut de douăzeci de ani. Probabil însurat. În căutare de aventuri. Barul era genul de local unde se întîlneau cei care îşi doreau aventuri. În timp ce ea îl analiza pe el, el o studie. Lucirea din ochii lui îi arăta că o apreciază, mai ales trupul.

- Mulţumesc, spuse ea.

- Cu plăcere. Cred că *eşti* majoră, nu?

- Sigur. Pot să beau. Dar nu am destui bani. Au rîs amîndoi.

- Eu sînt John.

- Francy.

- Francy?

- Francine, dacă preferi.

Începuse ritualul. Fancy îl ştia. Ştia toate regulile jocului. În mai puţin de două ore aveau să sfîrşească într-un pat. După suferinţa provocată de Eddy, a jurat

că nu se mai uită la bărbaţi. Erau toţi nişte ticăloşi. Nu doreau decît un singur lucru de la ea, ceea ce puteau cumpăra de la cea mai ieftină tîrfă.

Mama i-a spus că într-o zi va găsi un băiat care o va respecta şi o va trata cu blîndeţe. Francy nu prea credea. Adică să stea să se plictisească aşteptîndu-l pe Făt Frumos?

Nu. Trei zile a fost cuminte. Trebuia să se distreze. Jim, Joe, John sau cum naiba îi mai chema o puteau distra. A fost fetiţă bună, a îndeplinit misiunea dată de Carole dar nu avea de gînd să se întoarcă la hotel şi să stea lipită de televizor. O să ajungă ea, dar mai tîrziu. Mai întîi să se distreze puţin.

Era imposibil să găseşti loc de parcare lîngă hotel. Irish găsi, în sfîrşit, un loc la o oarecare distanţă. Cînd intră în hol era deja transpirat. Dacă va trebui să dea bani pentru a ajunge la apartamentul lui Rutledge, o va face. Trebuia să o vadă pe Avery. Împreună trebuiau să îl găsească pe Van.

Poate că îşi făcea probleme fără motive. Poate că ei erau deja împreună.

Trecu printr-un grup de turişti. Deodată simţi că-i creşte tensiunea. În mijlocul haosului cineva i-a pus o mînă pe umeri.

- Bună ziua.
- Oh, bună ziua, spuse Irish recunoscînd chipul.
- Eşti Irish McCabe, nu? prietenul lui Avery.
- Da.
- Te caută. Vino cu mine.

Traversară holul. Irish fu condus spre liftul de

serviciu. Intrară în lift şi uşile se închiseră.

- Mulţumesc, spuse Irish ştergîndu-se de transpiraţie. Ţi-a spus Avery... se opri în mijlocul întrebării. Privi speriat. Ştii?

- Da, ştiu.

Irish văzu pistolul dar nu mai avu timp să înregistreze faptul că era îndreptat spre el. În mai puţin de o secundă duse mîna la inimă şi căzu.

Liftul se opri. Pasagerul singuratec ridică pistolul şi aşteptă ca uşile să se deschidă, dar nu trebui să îl folosească. Nu era nimeni. Scoase trupul lui Irish, îl .tîrî în hol şi îl lăsă într-o nişă. Era prea multă lumină. Cu tocul pistolului sparse neoanele. În întuneric, Irish McCabe rămase părăsit. Asasinul ştia că pînă va fi descoperit moartea lui va fi acoperită de o altă moarte.

38

Toate emisiunile anunţau rezultatele alegerilor. Cele trei televizoare erau fixate pe canale separate. Întîmplarea a făcut ca şi cursa prezidenţială să fie foarte strînsă. Pe lîngă ea, la fel de strînsă era lupta dintre Tate Rutledge şi Roy Dekker. Cînd s-a anunţat că Rutledge are un uşor avans, toată lumea din salon scoase un sunet de bucurie. Avery tresări violent. Era încordată la maximum. Pe punctul de a face o criză de nervi.

Agitaţia din jur a influenţat-o pe Mandy. A fost atît de agitată încît nici o femeie din cele chemate să stea cu ea nu au reuşit să o potolească. Avery nu-şi lua gîndul de la Tate, dar în acelaşi timp se întreba unde sînt Irish şi Van. Dispariţia lor nu avea logică. Sunase

la studio de trei ori. Nici unul dintre ei nu apăruse.

- Nu aţi anunţat la poliţie? a întrebat ea ultima dată. Poate că li s-a întîmplat ceva.

- Ascultă, doamnă, n-ai decît să o faci. Dar nu ne mai suna. Avem altceva mai bun de făcut. Pe măsură ce trecea timpul, se conturau două certitudini. Una că Tate vă cîştiga, cealaltă că s- a întîmplat ceva îngrozitor cu prietenii ei.

Dar dacă Păr Alb a urmărit-o pe ea şi nu pe Tate? Dacă a observat că ea l-a recunoscut? Dacă l-a interceptat pe Van? Dacă l-a scos pe Irish din studio?

Îi era rău de frică gîndindu-se că ucigaşul putea să fie în hotel, sub acelaşi acoperiş cu Tate şi Mandy.

Dar unde era Francy? Lipsea de cîteva ore. I s-a întîmplat şi ei ceva? Dacă nu, de ce nu a dat măcar un telefon? Chiar cu aglomeraţia străzilor, nu ar fi durat mai mult de o oră să ajungă la poştă..

- Tate, una din reţelele de televiziune te-a anunţat cîştigător! anunţă Eddy intrînd furtunos pe uşă. Eşti gata să cobori?

Avery îşi ţinu respiraţia aşteptînd răspunsul lui.

- Nu, spuse el. Nu, pînă cînd rezultatul nu va fi definitiv. Nu, pînă cînd nu va recunoaşte şi Dekker.

- Măcar poţi să-ţi schimbi hainele.

- Ce au hainele mele?

- Ai de gînd să mă contrazici pînă la capăt, nu?

- Pînă la capăt, spuse Tate rîzînd.

- Dacă vei cîştiga nici n-o să-mi pese.

Nelson se apropie de Tate şi îi strînse mîna.

- Ai reuşit. Ai realizat ceea ce am aşteptat de la tine.

- Mulţumesc, tată, spuse Tate ezitînd puţin. Dar să nu ne bucurăm prea devreme.

Zee îl îmbrăţişă.

- Bravo, frăţioare, spuse Jack bătîndu-l uşor pe obraz. Nu crezi că ar trebui să ne gîndim la Casa Albă?

- Nu aş fi reuşit nimic fără tine, Jack.

Dorothy Rae îl sărută pe Tate.

- Îmi pare bine că spui asta, Tate.

- Mulţumesc celor cărora trebuie să le mulţumesc. O privi pe Avery. Ochii lui îi arătau cît de mult greşeşte. Era înconjurat de oameni care îl iubeau. Ea era singura trădătoare. Uşa se deschise din nou. Ea se întoarse sperînd că a venit Francy. Era un voluntar.

- Totul este pregătit în camera de recepţii. Mulţimea îl vrea pe Tate. Dumnezeule, este grozav!

- Eu zic să deschidem şampania, spuse Nelson.

Cînd pocni primul dop de la sticla de şampanie, Avery tresări îngrozitor de speriată.

John îi mîngîia sînii. Ea se îndepărtă. Devenea plictisitor. Nu avea chef. Nici băutura nu mai avea gust. Nu mai era la fel de plăcut ca altădată.

Eu am crezut că sîntem prietene.

Vocea Carolei o urmărea şi îi alunga toată plăcerea. În ultimele luni Carole s-a purtat frumos cu ea. De cînd a venit de la spital. Au impresionat-o cuvintele ei despre respectul de sine. A avut încredere în ea şi ea a rugat-o să facă un lucru important. Şi ea ce a făcut? A dezamăgit-o.

- Trebuie să plec, spuse ea brusc. John stătea aplecat peste ea. Mulţumesc pentru băutură. Îşi luă poşeta şi pachetul.

- Hei, unde te duci? Eu am crezut că... ştii.

- Da, ştiu, spuse Francy. Îmi pare rău.

El îşi puse mîinile pe şolduri şi o întrebă furios:

- Şi eu ce naiba fac acum?

- Cauţi alta.

Conduse spre hotel cu cea mai mare viteză, mereu atentă la radare şi maşini de poliţie. Nu era beată, dar băuse. Circulaţia e îngrozitoare. Într-un tîrziu reuşi să ajungă. Holul era înţesat de oameni. Toţi aveau fotografii cu Tate. Parcă toţi cei care l- au votat s-au adunat aici să-i sărbătorească victoria.

- Pardon, pardon, Francy îşi făcea loc prin mulţime. Au, piciorul meu! Lăsaţi-mă să trec.

- Hei, blondino, trebuie să aştepţi ca toată lumea. Cea care o strigase era o femeie îmbrăcată în costumul voluntarilor lui Tate.

- S-o crezi tu, răspunse Francy.

După cam o jumătate de oră de trecere prin mulţime, se ridică pe vîrfuri şi văzu că nici măcar nu se apropiase de lift.

- Gata, ce prostie. Îl prinse de braţ pe cel mai apropiat bărbat. Ascultă, dacă mă duci pînă la primul lift, îţi fac o treabă de n-ai s-o uiţi toată viaţa.

Cînd sună telefonul, în cameră se lăsă tăcerea. Toţi ochii se îndreptară spre aparat. Toţi aşteptau.

- Gata, spuse Eddy, el este.

Tate ridică receptorul..

- Alo? Da, domnule, eu sînt, Tate Rutledge. Îmi pare bine că vă aud, domnule senator Dekker.

Eddy ridică pumnii ca un boxer cîştigător. Zee îşi împreună palmele pe bărbie. Nelson clătină din cap

ca un judecător care a primit o decizie corectă din partea juraţilor. Jack şi Dorothy Rae îşi zîmbiră.

- Da, domnule. Mulţumesc, domnule. Şi eu simt la fel. Vă mulţumesc pentru telefon.

Tate puse receptorul în furcă. Timp de cîteva secunde rămase cu mîinile pe genunchi, apoi ridică privirea şi cu un zîmbet copilăresc spuse:

- Cred că asta înseamnă că sînt noul senator de Texas.

Camera explodă de bucurie. Toată lumea striga. Eddy îl trase pe Tate în picioare şi îl împinse spre dormitor.

- *Acum* trebuie să te schimbi. Să ţină cineva liftul. Sun jos şi le spun că venim în cinci minute.

Avery îşi frîngea mîinile. Ar fi vrut să se bucure de victoria lui Tate. Ar fi vrut să-l îmbrăţişeze şi să îl sărute. Să împartă împreună acest moment fericit. În schimb, tremura toată, îngheţată de frică. Intră după el în dormitor.

- Să nu mergi, Tate.

El o privi tăios.

- Poftim?

- Nu coborî.

- Nu se poate.

Îl prinse de mînă.

- Omul despre care ţi-am vorbit - bărbatul cu părul alb - este aici. L-am văzut azi dimineaţă. Pentru Dumnezeu, nu coborî!

- Trebuie.

- Te rog. Nu-şi mai putea stăpîni lacrimile. Te rog să crezi ceea ce îţi spun.

- De ce aş face-o?

- Pentru că te iubesc. De aceea am jucat rolul soţiei tale. M-am îndrăgostit de tine la spital. Nu

puteam să mă mişc sau să vorbesc, dar te iubeam. Tot ce ţi-am spus este adevărat. Eşti în pericol. Da, am avut ocazia unui reportaj senzaţional, dar... îl prinse de umeri rugător... ceea ce am făcut, am făcut să te protejez.

- Tate, toţi... îi întrerupse Eddy. Ce naiba se întîmplă? Trebuia să fii îmbrăcat. Jos lumea nu mai are răbdare, hai să mergem.

Tate privi de la prietenul său spre Avery.

- Chiar dacă te-aş crede, spuse el neputincios, acum nu mai am de ales.

- Tate, te rog.

- Nu am de ales.

Se îmbrăcă repede. Eddy o privi pe Carole.

- Arăţi ca dracu'. Dă-ţi cu ceva pe faţă înainte să cobori. Îl luă pe Tate şi îl împinse pe uşă.

Avery fugi după ei. Camera era plină de oameni. Voluntarii umpleau coridoarele şi se înghesuiau să îşi vadă eroul. Undeva, dincolo de ea, Avery auzi numele Carole şi se întoarse. Francy se chinuia să treacă printre oameni. Ajunse direct în braţele ei.

- Francy! Unde ai fost?

- Nu îmi face morală! Am trecut prin iad ca să ajung aici. Este un tip în hol care mă aşteaptă, altul care...

- Ai găsit ceva în cutie?

- Uite. Sper, pentru Dumnezeu, să merite iadul prin care am trecut.

- Carole! Şi tu, Francy, să mergem! Eddy striga la toată lumea.

Avery desfăcu plicul şi văzu caseta.

- Găseşte tu o explicaţie.

- Poftim? Stupefiată, Francy o văzu intrînd în dormitor şi încuind uşa.

- Visez? Sau a înnebunit toată lumea?

O individă îi trînti o sticlă de şampanie în mînă. Luă o gură.

În dormitor, Avery puse caseta în aparat. Se aşeză pe marginea patului şi aşteptă. Recunoscu semnalul studioului din Washington. Văzu numele lui Van Lovejoy.

Începu să tremure de emoţie. Dacă Van a trimis-o, înseamnă că era importantă. După cîteva minute totuşi nu descoperi nimic. Ce glumă era asta?

Subiectul era despre un grup paramilitar care avea o tabără permanentă într-o pădure sălbatecă. În zilele de sfîrşit de săptămînă membrii se întîlneau şi planificau să-i anihileze pe cei care nu erau ca ei. Scopul lor era să preia puterea asupra Americii şi să facă o rasă pură din oamenii ei. Din cîte ştia Avery, Van nu avea predilecţii politice. Trebuie să se fi îngrijorat de ferocitatea organizaţiei pentru că banda arăta exact jocurile pe care aceştia le făceau. Îi vedea strîngînd arme, antrenînd recruţii în război de gherilă, îndoctrinîndu-şi copiii, spunîndu-le cît sînt ei de superiori. Vorbeau în numele creştinătăţii.

Caseta era captivantă. O mai rulă o dată pentru a fi sigură că nu a omis ceva, dar nu descoperi nici un indiciu care să-l fi făcut pe Van să o considere importantă şi să o trimită.

Aparatul fixa un grup de oameni îmbrăcaţi în haine militare. Erau înarmaţi pînă în dinţi. Avery o rulă cu încetinitorul. Comandantul urla nişte ordine. Camera se focaliză pe chipul lui. Avery tresări recunoscîndu-l. Camera se învîrtea cu ea.

Arăta altfel. Era ras în cap. Avea un machiaj de camuflaj, dar îl recunoscu pentru că trăise cu el într-o casă timp de multe luni.

- Oamenii nu sînt egali, urla comandantul. Este doar invenţia celor inferiori.

Bărbatul pe care îl recunoscu Avery aplaudă. Ura îi ţîşnea din priviri.

- Noi nu vrem să trăim printre negri, homosexuali şi drogaţi.

- Nu vrem să ne corupă copiii, aşa este?

- Da.

- Şi ce vom face?

Grupul începu să strige într-un singur glas, iar camera lui Van îi fixă.

- Îi ucidem pe ticăloşi! Îi ucidem pe ticăloşi!

Uşa se deschise brusc. Avery opri aparatul şi se ridică.

- Jack! exclamă şi duse o mînă la buzele palide.

- M-au trimis după tine. Trebuia să cobori, dar îmi pare bine că avem un minut.

Avery se rezemă de televizor. Ştia că nu mai este nimeni. Toţi plecaseră. El înaintă spre ea.

- Vreau să ştiu de ce ai făcut-o?

- Ce am făcut?

- Ai venit la mine.

- Jack...

- Nu vreau să ştiu. Dorothy Rae spune că nu ai vrut decît să flirtezi cu mine şi să-l întorci pe Tate împotriva mea. Răspunde- mi! De ce ai făcut-o? Aproape să mă cert cu fratele meu. Aproape să-mi ruinez căsnicia. Şi toate din cauza ta.

- Jack, îmi pare rău.

- Ai vrut să mă faci de rîs, nu-i aşa? Ai vrut s-o umileşti pe Dorothy Rae!

- Jack, ascultă...

- Nu, tu să asculţi. Este de două ori mai femeie decît tine. Ai văzut cum s-a lăsat de băutură? Trebuie

să ai caracter pentru asta - ceea ce tu nu vei avea niciodată. Încă mă mai iubeşte deşi...

- Jack, cînd a venit Eddy să lucreze pentru Tate?

Jack înjură nerăbdător.

- Eu îmi omor sufletui aici şi tu...

- Jack, este important! strigă ea. Cum a ajuns Eddy să fie director de campanie? Cînd a apărut pe scenă pentru prima dată? S-a gîndit cineva să-l verifice?

- Despre ce naiba vorbeşti? Ştii doar că a fost recrutat.

- Recrutat? De către cine? A cui a fost ideea? Cine l-a angajat pe Eddy Paschal?

Jack o privi uimit, apoi ridică din umeri.

- Tata.

PATRUZECI ŞI NOUĂ

Hotelul a fost ales. Avea o singură intrare. Spre sala de recepţie era un culoar foarte îngust. Inevitabil, acolo lumea se înghesuia.

Noul senator fu propulsat prin culoar de familie, prieteni şi susţinători. Luminile de televiziune creau în jurul său o aură strălucitoare. Zîmbetul său era un amestec de încredere şi modestie.

Observatorul cu părul alb se îndreptă spre colţul opus. Dădu de o parte reporterii, reuşind să o facă fără să atragă atenţia asupra sa. Avea ani de experienţă.

În ultima vreme, s-a întrebat dacă nu cumva a început să-l lase agilitatea. Era aproape sigur că doamna Rutledge l-a remarcat în mulţime, nu numai o dată. Gîndindu-se la ea, înţelese brusc că nu o văzuse în grupul care îl urma pe Tate. Aruncă priviri incisive spre intrare. Ah, iat-o, părea tulburată, probabil că din pricină că nu era lîngă familie.

Se concentră din nou asupra tînărului a cărui apariţie în sală aruncase mulţimea în frenezie. Peste tot erau baloane. Din pricina lor nu vedea bine.

Ajuns pe scenă, Rutledge se opri şi dădu mîna cu cîţiva suporteri. Făcu un gest că doreşte să vorbească.

Păr Alb se feri de o pancartă care era să-l lovească în cap. În mijlocul acestei orgii sărbătoreşti el era singurul grav şi hotărît.

Continuă să înainteze. Destul de greu. Nimic nu-l

putea opri să ajungă la Tate Rutledge.

Avery ajunse gîfiind în sala de recepţii. Ardea toată. Coborîse în fugă cele douăzeci şi două de etaje. Nici nu a încercat să ia un lift. A fugit imediat după Jack care a luat-o la fugă pe scări imediat ce a aflat că viaţa fratelui său este în pericol. L-a depăşit şi el încerca să o ajungă din urmă.

S-a oprit o secundă să-şi tragă sufletul şi, nebună, s-a aruncat în mulţime. Trupurile făceau un scut uman, dar Avery reuşi să treacă printre ele. Strigă "Tate!"

El o auzi, îşi întoarse capul dar nu o văzu. Înfrigurată, Avery îl căuta pe Eddy. Îl văzu aranjîndu-i pe Nelson, Zee, Dorothy Rae şi Francy. Îl împinse pe Tate spre microfon. "Tate!" Era imposibil să o audă. Văzîndu-şi eroul, mulţimea începu să strige. "Oh, doamne, nu. Ajută-mă să ajung".

Jack o ajunse din urmă.

- Carole, ce naiba ai vrut să spui? Cum este viaţa lui Tate în pericol?

- Ajută-mă să ajung la el, pentru Dumnezeu, Jack, ajută-mă.

Păr Alb!

Stătea aproape de scenă ascuns sub un steag.

- Nu! Urlă ea. Tate! Tate!

Auzind-o strigînd, el se întoarse şi îi întinse o mînă zîmbindu- i cuceritor. Ea se repezi pe scenă, dar nu spre Tate.

Ochii ei îl fixau pe duşmanul lui Tate. Iar el pe ea. Înţelegerea bruscă a faptului că ea ştia de el, îl făcu

să o privească cu răceală.

Văzînd mişcările cu încetinitorul, Avery îl văzu pe Eddy ducînd mîna la haină. Încercă să scoată un cuvînt.

- Nu! Urlă ea în timp ce el îndrepta pistolul spre capul lui Tate.

Avery se aruncă asupra lui Tate şi îl descumpăni. O minisecundă mai tîrziu glonţul pornea spre ea aruncînd-o în braţele lui Tate care privea uluit.

A auzit strigătele, a auzit că lui Tate nu-i venea să creadă, i-a văzut pe Jack, pe Dorothy Rae şi Francy. Toţi erau îngroziţi.

Ochii ei s-au oprit asupra lui Nelson Rutledge în aceeaşi secundă în care al doilea glonţ al lui Eddy l-a lovit în frunte. Zee era plină de sînge. Ţipa.

Pe faţa lui Nelson s-a văzut furia şi surpriza. Aceasta era masca morţii sale.

Eddy a sărit între oameni. Un om a ieşit din spatele său şi a tras. Capul lui Eddy Paschal s-a pulverizat.

Avery a mai avut timp să audă vocea lui Zee.

- Bryan! Dumnezeule! *Bryan.*

CINCIZECI

- M-am gîndit că este mai bine să ne întîlnim aici pentru a clarifica lucrurile.

Agentul special FBI, Bryan Tate, le vorbea în camera de spital a lui Avery. Avea ochii roşii de plîns. Umărul stîng şi braţul îi erau bandajate.

Ceilalţi stăteau pe scaune la o distanţă respectabilă de patul lui Avery. Din momentul în care Tate i-a dezvăluit identitatea, toţi o priveau ca pe un obiect ciudat. Mandy a fost trimisă la fermă.

- Toţi aţi văzut ce s-a întîmplat, spuse Bryan Tate, dar nu ştiţi din ce motive. Nu va fi uşor de explicat.

- Spune-le totul, Bryan, spuse Zee blînd. Nu te gîndi la mine. Eu am nevoie ca ei să înţeleagă.

- Zee şi eu ne-am iubit acum mulţi ani. A fost o întîmplare pe care noi nu am prevăzut-o. Nu am vrut să se întîmple. Am greşit, dar a fost mai puternică decît noi. Consecinţele au fost grave. Au culminat cu tragedia de aseară.

Le-a povestit cum s-a întors din Coreea cu cîteva luni înaintea prietenului său Nelson.

- Pentru că m-a rugat, o vizitam periodic pe Zee. Pînă să vină Nelson acasă, legătura noastră s-a transformat în ceva mai mult decît prietenie. Ne iubeam şi trebuia să-l rănim pe Nelson.

- Am rămas însărcinată. Cu tine, Tate. I-am spus lui Nelson adevărul. A fost calm dar mi-a dat un ultimatum. Dacă îl părăseam, nu aveam să-l mai văd pe Jack. Privi înlăcrimată spre fiul ei mai mare. Jack,

te iubeam, şi Nelson ştia asta. Cînd am jurat că n-o să-l mai văd pe Bryan, m-a iertat şi mi-a promis că îl va creşte pe Tate ca pe fiul său.

- Ceea ce a făcut, spuse Tate.

Îl privi pe Bryan. Omul ăsta era tatăl său. Şi omul pe care îl ştiuse de tată şi îl iubise fusese împuşcat sub ochii lui.

- Eu nu am ştiut de ultimatumul lui Nelson, continuă Bryan. Am primit doar un bilet în care Zee îmi spunea că legătura noastră s-a terminat.

Disperarea l-a împins să plece într-o misiune periculoasă. Cînd avionul lui a fost lovit, a fost bucuros să moară. Soarta totuşi l-a salvat. Atunci a discutat cu agenţii FBI. Avea deja instruire ca agent de contrainformaţii. I-au propus să rămînă declarat mort. De atunci a lucrat ascuns.

- Curînd am putut veni să te văd, Tate. Dar de la distanţă, pentru că nu mi-am permis să dau de Nelson sau de Zee. Tot timpul te-am iubit.

- Iar Nelson nu a uitat niciodată, nici nu a iertat, spuse Zee.

- Aveam deja un dosar foarte gros despre el. Fusese implicat în mai multe acţiuni subversive, activitate neonazistă, execuţii ritualistice, deşi niciodată nu am avut dovezi concrete. A dat de Eddy Paschal, fost coleg de al lui Tate.

- Doamne, cînd mă gîndesc că m-am culcat cu el!

- Nu aveai de unde să ştii, spuse Dorothy blînd. Ne-a prostit pe toţi.

- Aş fi preferat să rămînă viu, spuse Bryan. Nu avea scrupule, dar era extrem de inteligent. Ne putea fi de folos.

- Îţi imaginezi cît de uimiţi am fost cînd Nelson l-a contactat pe Paschal. I-a făcut o imagine curată şi l-a

adus în Texas ca director de campanie. Abia atunci am înţeles ce intenţii avea Nelson.

Tate se sprijini de perete.

- A plănuit să mă omoare de la bun început. M-a pregătit pentru un serviciu public, m-a ambiţionat şi l-a angajat pe Eddy.

- Mi-e teamă că da, spuse Bryan.

- Dragul meu, mă ierţi? îl întrebă Zee.

- Să te iert?

- El a vrut să pedepsească păcatele mele. A vrut să mă facă să sufăr şi ştia că cea mai grea pedeapsă pentru o mamă va fi să-şi vadă copilul murind, mai ales într-un moment de victorie.

- Nu pot să cred, spuse Jack sărind în picioare.

- Eu pot, spuse Tate calm. Gîndind înapoi, cred. A crezut că tu ai plătit cu viaţa, spuse spre Bryan, dar şi mama trebuia să plătească.

- Nelson era foarte subtil şi foarte inteligent, spuse Zee. Pînă noaptea trecută nu mi-am dat seama cît este de răzbunător. Te-a făcut să te însori cu Carole, o femeie care îmi amintea în permanenţă de necredinţa mea. Nu puteam să o critic pe ea pentru păcatul pe care îl făcusem şi eu.

- Nu era acelaşi lucru.

- Ştiu, Bryan, dar Nelson nu gîndea aşa. Adulterul era adulter. Şi se pedepsea cu moartea.

Jack era palid şi răguşit.

- Eu tot nu înţeleg. De ce dacă îl ura pe Bryan aşa de mult i-a dat numele copilului? Eu eram fiul lui, dar întotdeauna mă făcea să mă simt inferior fratelui meu.

- Conta pe natura umană. Dorea să nu îţi suporţi fratele. Fricţiunile dintre voi au fost o altă povară.

Jack clătină încăpăţînat din cap.

- Eu tot nu pot să cred. Dorothy Rae îi mîngîie

mîna.

- Era hotărît să se răzbune pe mine. L-a însurat pe Tate cu Carole Navarro. Chiar după ce i-am aflat trecutul, nu am ştiut că Nelson era responsabil pentru transformarea acestei femei. Cred că a recrutat-o ca şi pe Eddy. Oricum, pînă la un punct au fost aliaţi. Carole trebuia să-l termine emoţional pe Tate. Nelson ştia. Cu cît era Tate mai nefericit, cu atît eram şi eu nefericită. Ea a făcut tot ce i s-a spus.

Zee se îndreptă spre patul lui Avery.

- Mă vei ierta pentru toate acuzaţiile?

- Nu aveai de unde să ştii. Carole merita antipatia ta.

- Îmi pare rău pentru prietenul tău, domnul Lovejoy, spuse Bryan blînd. Am pus pe cineva să-l păzească pe Paschal, dar a reuşit să se strecoare.

- Într-adevăr, Van i-a salvat viaţa lui Tate. A privit ore întregi casetele pînă şi-a explicat de ce Eddy Paschal i se părea cunoscut. Probabil că m-a urmărit. Altfel, de unde să ştie de el?

- Cum se simte domnul McCabe?

- Starea lui este destul de gravă, dar doctorii spun că va scăpa.

O ironie, atacul de inimă i-a salvat viaţa. De aceea nu l-a omorît Paschal.

- Domnişoară Daniels, întrebă Bryan, de unde ştiai că Paschal va atenta la viaţa lui Tate?

- I s-a spus, zise Tate.

- Cine? Cînd?

- Cînd eram la spital.

După ce termină povestea, îl privi pe Bryan.

- Am crezut că tu eşti criminalul plătit.

- Aşadar, m-aţi observat în mulţime.

- Am ochi de reporter.

- Probabil că şi pe mine m-ai suspectat, spuse Jack. Cain şi Abel.

- Mi-a trecut prin minte.

- Ce grozăvie. Să te prefaci că eşti Carole, exclamă Francy.

După ce plecară, Tate rămase studiindu-şi vîrfurile cizmelor.

- Vreau să te rog ceva. Cînd o să-ţi scrii reportajul...

- Nu va fi nici un reportaj.

- Ba da, o contrazise el ferm. Deja eşti o eroină.

- Nu trebuia să le spui cine sînt. Puteai să divorţezi aşa cum ai plănuit şi să mă laşi să rămîn Carole.

- Nu-mi pot începe cariera politică cu o minciună, Avery.

- Este prima dată cînd mi-ai spus pe nume, şopti ea.

- Te rog doar să te concentrezi pe Eddy, mai ales de dragul mamei mele.

- Aşa aveam de gînd. Dar nu va exista nici un reportaj.

- Ba da. Cred că ai făcut totul pentru motivele pe care mi le-ai spus ieri şi pe care eu le-am refuzat cu încăpăţînare. Pentru că mă iubeşti.

- Te iubesc, Tate. Mai mult decît viaţa mea!

El îi privi bandajul de la umăr şi închise ochii.

- Ştiu.

EPILOG

- Iar te uiţi?

Senatorul Rutledge intră în sufrageria casei din Georgetown. În această după-amiază Avery era singură şi privea filmul documentarului ei. Aşa cum a insistat Tate, reportajul s-a făcut. A reuşit să o convingă că publicul avea dreptul să ştie tot şirul bizar de evenimente care a început cu prăbuşirea *Zborului 398* şi a culminat cu noaptea alegerilor. Nimeni nu putea reda evenimentele într-o lumină corectă. Documentarul nu i-a adus lui Avery chiar premiul Pulitzer dar i-a adus faimă. A primit extrem de multe oferte.

- Legănată de glorie, hm? Tate puse servieta pe masă.

- Nu mă tachina. A sunat Irish. M-a făcut să-mi aduc aminte.

Irish a supravieţuit atacului de cord. Spunea cu mîndrie că a murit şi a înviat. Altfel, cum ar fi crezut Paschal? Pentru Avery, singurul lucru important era că nu l-a pierdut.

Ajunsă la capătul casetei, citi mesajul încadrat în chenar negru, "În memoria lui Van Lovejoy".

- Sîntem prea departe şi nu-i putem duce flori la mormînt, oftă ea.

Tate se lupta cu sine să înţeleagă ţelele întinse de Nelson, să nu deplîngă moartea omului pe care îl cunoştea de tată. Făcea eforturi să şepare în mintea sa cele două persoane.

Sentimentele sale faţă de Bryan Tate erau confluctuale. Îl aprecia, îl respecta pentru fericirea pe care i-o aducea lui Zee după ce s-au căsătorit. Dar nu era pregătit să-i spună tată.

- Ţi-am spus vreodată că eu cred că tu eşti o femeie fascinant de curajoasă? Doamne, cînd îmi aduc aminte! O sărută pe gît. Mă îndrăgostisem din nou de soţia mea şi nu înţelegeam de ce. Înainte de a te descoperi, era să te pierd.

- Nu am fost sigură că este important. Mi-a fost frică că nu mă mai doreşti după ce vei afla adevărul.

- Te-am dorit şi te doresc. Nu am terminat să te descopăr, să te cunosc intim... o sărută şi şopti... mai intim decît am cunoscut vreodată o femeie.

- Tate, oftă ea, cînd te uiţi la mine pe cine vezi?

- Pe femeia căreia îi datorez viaţa. Pe femeia care a salvat-o pe Mandy, pe femeia care îmi poartă copilul - o mîngîie cu blîndeţe. Pe femeia pe care o iubesc mai mult decît aerul.

- Nu, vreau să spun...

- Ştiu ce vrei să spui. Îi cuprinse faţa în palme şi o sărută uşor. O văd pe Avery.

SFÎRŞIT

Cine a citit o singură carte de Sandra Brown, dorește să îi citească toate cărțile.

Sandra Brown a fost model, actriță, reporter T.V. și de la prima carte publicată a avut un succes imens, cucerindu-și cititorii, cu proza ei dinamică și inteligentă, cu stilul fluid și senzual.

Toate cărțile ei figurează pe lista de ***bestselleruri,*** *(în 1991 a figurat cu trei cărți pe lista de* ***bestselleruri*** *a ziarului New York Times), a fost premiată cu PENELUL DE ARGINT și CERTIFICATUL DE AUR, în 1988 a primit premiul* ***Waldenbooks*** *pentru cea mai bună difuzare de titlu, cu volumul* ***Focul mocnit din Paradis.***

Editura Miron vă oferă următoarele cărți scrise de Sandra Brown:

Breath of Scandal *("O boare de scandal deasupra orașului") - este povestea unei femei care triumfă, reușind în viață și răzbunîndu-se pe bărbații care o violaseră în tinerețe.*

Slow Heat in Heaven ("Focul mocnit din Paradis") - două surori, diferite una de cealaltă ca ziua și noaptea, ca să-și salveze afacerile familiei, creează o atmosferă imposibilă în Heaven, Louisiana, făcînd din acest oraș un loc mai fierbinte ca iadul.

Best Kept Secrets ("Secrete bine ascunse") - o avocată inteligentă luptă împotriva a trei oameni puternici, fiecare dintre ei fiind suspectat ca ucigaș al mamei ei; pe unul dintre ei îl găsește irezistibil și se îndrăgostește de el.

"Ea trăia viața altei femei... și era îndrăgostită nebunește de soțul altei femei."

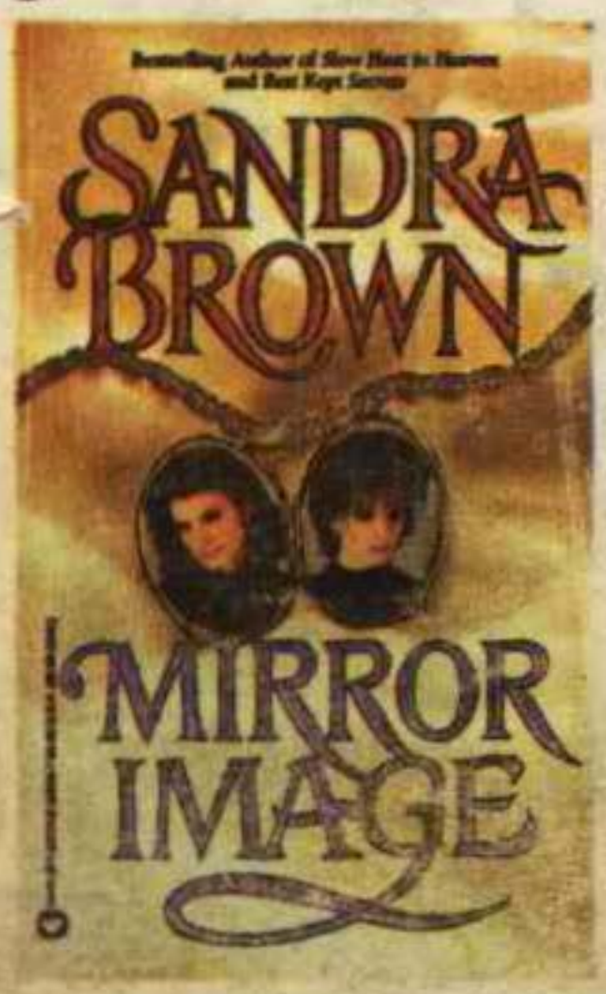

O tînără reporteră TV capătă brusc identitatea unei alte femei, și este obligată să trăiască în cu totul alt mediu, pentru a-și salva atît propria viață, cît și pe a bărbatului de care se îndrăgostește.

"Sandra Brown îți taie respirația! ***Imaginea din oglindă*** este un amestec palpitant de sex, crimă, pasiune

BESTSELLER

și politică, adică este cea mai fierbinte viață texană!". *New York Times*

ISBN 973-95056-9-5

LEI 750